

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

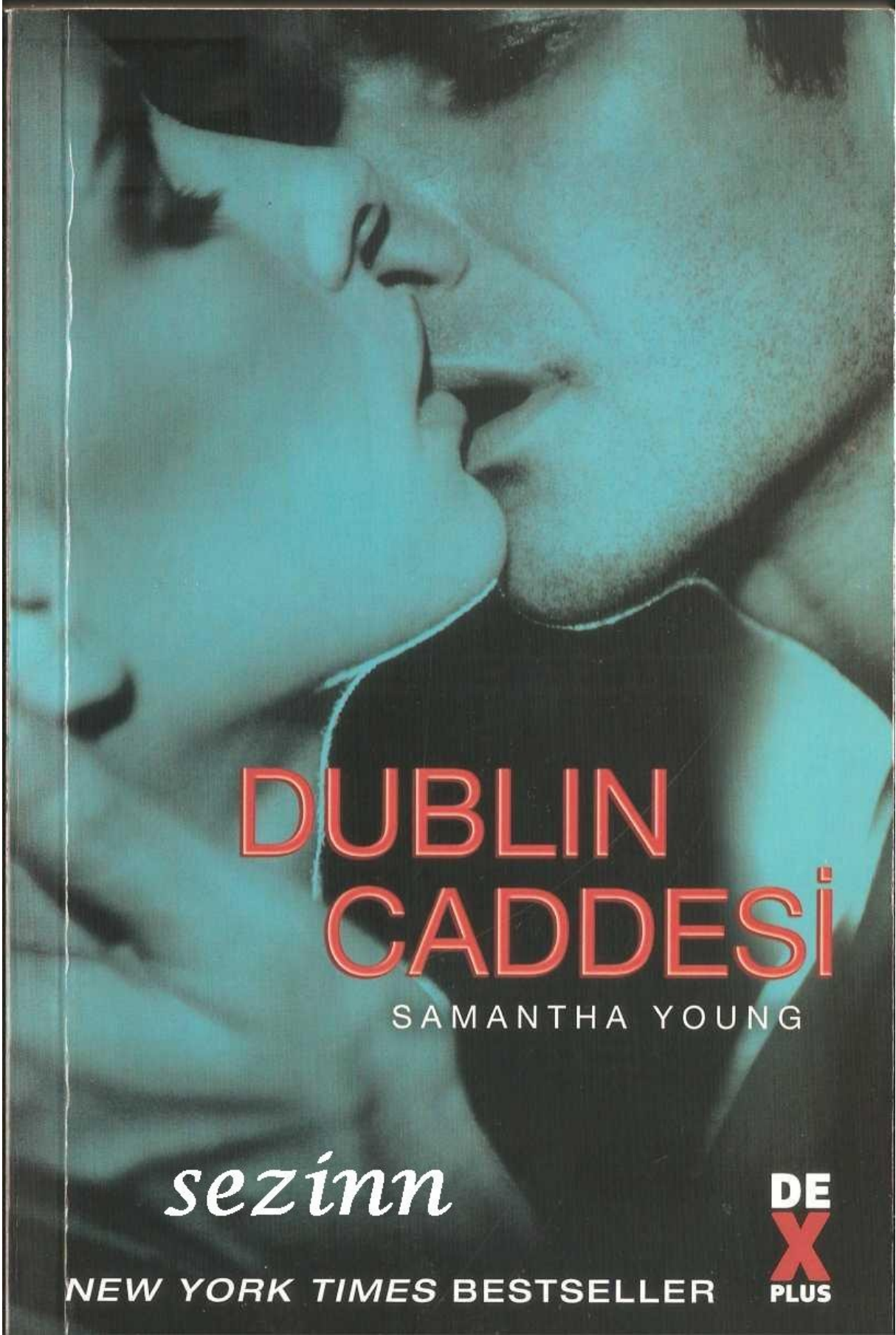
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DUBLIN CADDESI

SAMANTHA YOUNG

sezinn

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE
X
PLUS

Joss geçmişte yaşadığı acıları bir kutuya kilitleyip
her şeyi unutmak için Amerika'dan İskoçya'ya
yerleşmişti ve şimdi yeni bir ev arıyordu.

Bulduğu ev Dublin Caddesi'ndeki
havalı binalardan birindeydi.

Yolda bir adamla karşılaştı.

Takım elbiseli, bronz tenli, çıldırtıcı İskoç aksanlı,
maço tavırlı, seksi bakışlı Braden'la.

Joss, Braden'ın her zaman kolunda taşıdığı
Barbie kılıklı kızlardan biri değildi,
olmaya da hiç niyeti yoktu.

Ama insan arzularına nereye kadar gem vurabilir?
Kalbiniz başka, beyniniz başka şey söylüyorsa,
hangisinin sözünü dinlersiniz?

TRAJEDİ. SEKS. TUTKU. KAHKAHA. KISKANÇLIK.

#1

New York Times Bestseller

The Wall Street Journal Bestseller

Amazon Bestseller

USA Today Bestseller

*Ve 30 ülkede milyonlarca okuyucuya ulaşmış,
son yılların en çok konuşulan aşk hikayesi.*

sezinn

DE
X
PLUS

Dublin Caddesi

Özgün Adı: *On Dublin Street*

© 2012, Samantha Young

Yazan: Samantha Young

Çeviri: Deniz Ece

Yayına hazırlayanlar: Senem Kale, Sinem Çelebioğlu

Grafik uygulama: Havva Alp

Kapak fotoğrafı: © Thomas Schweizer/CORBIS

Arka kapak fotoğrafı: Esmâ Akkaya

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Penguin Group'un (USA) bir alt markası olan NAL Signet'in izniyle yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2013 Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL Tel: (0212) 373 77 00 /
Faks: (0212) 246 66 66 www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit, No:13-14 Yenibosna-İstanbul Tel: (0212)515 49
47 **Sertifika no:** 11965

DUBLIN CADDESi

&

SAMANTHA YOUNG

Surry County, Virginia

Sıkılmışım.

Kyle Ramsey dikkatimi çekebilmek için sandalyemin arkasını tekmeleyip duruyordu. Ancak bu çocuk daha dün en yakın arkadaşım Dru Troler'in sandalyesini tekmeliyordu ve ben Dru'nun üzülmelerini istemezdim. Kyle'dan çok hoşlanıyordum. Ben de Bay Evans tahtaya yeni bir denklem yazarken Dru'nun yanımda defterinin köşesine milyonlarca minicik kalp çizisini seyrettim. Aslında gerçekten dikkatimi derse versem iyi olacaktı çünkü matematiğim çok kötüydü. Annemle babam lise birin ilk döneminde bir dersten kalırsam çok üzülmelerdi.

“Bay Ramsey, tahtaya gelip bu soruyu cevaplamak ister misiniz, yoksa Jocelyn'in arkasında durup sandalyesini biraz daha tekmelemeyi mi tercih edersiniz?”

Sınıftan gülüşmeler yükseldi, Dru da suçlarcasına bana baktı. Kaşlarımı çatıp öfkeyle Bay Evans'a gözlerimi diktim.

“Ben burada kalayım Bay Evans, bir sorun olmazsa,” dedi Kyle şımarık bir kibirle. Gözlerimi devirdim, enseme bakışlarının sıcaklığını hissetmeme rağmen dönüp bakmadım.

“Aslında sana fikrini sormadım Kyle. Buraya gel.”

Kyle homurdanarak kaderine razı olurken kapı vuruldu. Müdürümüz Bayan Shaw'un kapıda görünmesiyle bütün sınıf donakaldı. Müdürün sınıfta ne işi vardı? Bu tek bir şeye işaret etti: bir soruna.

“Oha,” dedi Dru sessizce, yüzümü asıp ona döndüm. Kapıya doğru başıyla işaret etti. “Polislere bak.”

Şoka girmiş bir şekilde döndüm ve Bayan Shaw'un Bay Evans'a mırıl mırıl bir şey söylediğini gördüm. Kapının ardında, koridorda gerçekten iki polis memuru dikiliyordu.

“Bayan Butler.” Bayan Shaw'un sesi beni tokat gibi kendime getirdi. Bana doğru bir adım atınca yüreğim ağzıma geldi. Gözlerinde bitkin ve anlayışlı bir ifade vardı, o an kadından ve bana söylemeye geldiği şey her ne ise ondan kaçmak istedim. “Benimle gelebilir misin? Eşyalarını da al.”

İşte sınıftan tam bu anda *ooo, aaa* gibi sesler çıkması ve insanların başının ne kadar belada olduğunu birbirlerine fısıldaması gerekirdi. Ancak onlar da benim gibi, meselenin benim başımı “belaya sokmuş olmam” olmadığını hissetmişlerdi. Koridorda beni bekleyen haber her ne ise, sınıf arkadaşlarım bununla ilgili olarak benimle alay etmeyeceklerdi.

“Bayan Butler?”

Adrenalin yükselmesinden titremeye başlamışım ve kulaklarımın çınlamasından hocayı zor duyuyordum. Anneme bir şey mi olmuştu? Ya da babama? Ya da küçük kardeşim Beth'e? Annemler çok yoğun geçen bir yaz sonrasında bu hafta kafa dinlemeye karar vermişlerdi. Bugün Beth'i pikniğe götüreceklerdi.

“Joss.” Dru beni dürtükledi, dirseği koluma değer değmez ayağa fırladım, sandalyem geriye doğru kayarken resmen çılgık attı. Hiç kimseye dönüp bakmadan masamda ne var ne yoksa çantama tıktırdım. Sınıfta pencerenin çatlak pervazından sızan soğuk rüzgârlar gibi fisıl-daşma-lar başlamıştı. Beni bekleyen şeyle karşılaşmayı hiç istemesem de o sınıftan çıkmam gerekiyordu.

Nasıl olduysa yürümeyi becerip müdürü takip ettim ve Bay Evans’ın kapıyı ardından kapadığını duydum. Hiçbir şey söylemedim. Sadece Bayan Shaw’a ve iki polis memuruna döndüm, soğuk bir şefkatle bana bakıyorlardı. Daha önce görmediğim bir kadın duvara yaslanmıştı. Ciddi ama sakın görünüyordu.

Bayan Shaw koluma dokununca süveterimin üzerindeki eline baktım. Müdürle daha önce tek bir diyalogum olmamıştı ve şimdi kolumu mu tutuyordu yani? “Jocelyn... bunlar Memur Wilson ve Memur Michaels. Bu da SHM’den Alicia Nugent.”

Boş boş baktım.

Bayan Shaw’un rengi attı. “Sosyal Hizmetler Müdür-lüğü’nden.”

Göğsüme bir korku saplandı, nefes almaya çalıştım.

“Jocelyn,” diye devam etti müdür. “Sana bunu söylemekten çok büyük üzüntü duyuyorum ama... annen, baban ve kardeşin Elizabeth bir kaza geçirmişler.”

Bekledim, kalbim sıkıştıyordu.

“Hepsi kaza anında gitmiş Jocelyn. Başın sağ olsun.”

Sosyal Hizmetler’den gelen kadın bana doğru bir adım atıp konuşmaya başladı. Ona baktım ama tek görebildiğim üzerindeki renklerdi. Tek duyabildiğim boğuk bir sestti, sanki birisi yanı başımızda bir musluk açmıştı ve gürül gürül su akıyordu.

Nefes alamıyordum.

Panikle bir şeye uzandım, nefes almamı sağlayacak herhangi bir şeye. Birileri beni tuttu. Sakin mırıltılar. Yanaklarımda ıslaklık. Dilimde tuz tadı. Ve kalbim... adeta

patlamak üzereydi, öyle hızlı atıyordu ki.

Ölüyordum.

“Nefes al Jocelyn.”

Ben bu talimata odaklanana kadar sözler kulağımda çınladı, çınladı. Bir süre sonra nabzım yavaşladı ve ciğerlerim açıldı. Gözümün önündeki parlak noktalar kaybolmaya başladı.

“İşte böyle.” Bayan Shaw fısıldıyor, sıcak bir el sırtımı sıvazlıyordu. “Aferin.”

“Biz gidelim.” Sosyal Hizmetler görevlisinin sesi, içinde bulunduğum sisi dağıttı.

“Peki. Hazır mısın Jocelyn?” diye sordu Bayan Shaw sessizce.

“Ölmüşler,” diye cevapladım, bu sözcüğün verdiği hissi duymaya çalışarak. Gerçek olamazdı.

“Başın sağ olsun hayatım.”

Cildimden, avuçlarımdan, kollarımın altından, ensem boyunca soğuk ter fışkırdı bedenimden. Bütün tüylerim diken diken oldu, tir tir titriyordum. Sol tarafa doğru sendeledim ve alt üst olmuş midem, hiçbir uyarı vermeden ağzıma geldi. Eğilip midemdeki tüm kahvaltıyı Sosyal Hizmetler görevlisinin ayakkabılarının üzerine boşalttım.

“Şoka girdi.”

Öyle miydin?

Yoksa yol mu tutmuştu?

Bir dakika önce sınıfta oturuyordum. Sınıfta, her şeyin güvenli olduğu, sıcak yerde. Ve birkaç saniye içerisinde, bir külüstürle...

...tamamen başka bir yerdeydim.

Bir

İskoçya Sekiz yıl sonra

Yeni bir ev bulmak için harika bir gündü. Ve yeni bir ev arkadaşı.

George dönemine ait apartmanımın eski, nemli merdivenlerinden inip dehşet sıcak bir Edinburgh gününe merhaba dedim. Birkaç hafta önce Topshop’tan aldığım beyaz-yeşil çizgili şirin ötesi kot şortuma baktım. O günden beri durmaksızın yağmur yağmıştı ve bu şortu hayatım boyunca hiç giyebilecek miyim acaba diye merak ediyordum artık. Ama şimdi güneş çıkmıştı işte, Bruntsfield Evangelical Kilisesi’nin köşe kulesinin ardından gülümsüyor, içimdeki hüznü biraz olsun dağıtıp bana umut veriyordu. On sekiz yaşında ABD’de neyi var neyi yok toplayıp köklerinin olduğu yere yerleşmiş biri olsam da değişikliklerden hoşlandığım pek söylenemezdi. Artık öyle değil tabii. Bitmek tükenmek bilmeyen fare sorununa rağmen devasa daireme alışmıştım. Edinburgh Üniversitesi’nden mezun olana dek aynı evde yaşadığım, en iyi arkadaşım Rhian’ı çok özliyordum. Yurtta tanışmış ve birbirimizi çok sevmiştik, ikimiz de ketum insanlardık ve sırf birbirimizi geçmişlerimizden konuşmaya zorlamadığımız için birlikte çok rahat ediyorduk. Birinci sınıfta iyice samimi olup aynı eve (ya da Rhian’ın deyimiyle “daireye”) çıkmaya karar vermiştik. Mezun olduktan sonra Rhian doktora başlamak için Londra’ya taşındı, ben de ev arkadaşsız kaldım. Tüy diken kısmı ise diğer en iyi arkadaşım, Rhian’m erkek arkadaşı James’i de kaybetmiş olmamdı. Rhian’la birlikte olabilmek için o da Londra’ya kaçmıştı (ki oradan nefret ettiğini eklemem gerek).

Tüm bunların üstüne bir de ne mi oldu? Ev sahibim boşanmaya karar verdi ve evden çıkmamı istedi.

Son iki haftadır ev arkadaşı arayan genç kadınların ilanlarını tarıyorum. Şimdiye dek pek iyi gitmedi. Biri Amerikalı ev arkadaşı istemedi. Burada devreye benim *O ne be öyle?* bakışım giriyor. Baktığım evlerden üçü biraz... iğrençti. Birinin uyuşturucu satıcısı olduğundan eminim, en son görüştüğüm kızın evi de evden çok geneleve benziyordu. Bugün Ellie Carmichael ile görüşmemin iyi gitmesini umuyordum. Bu, bugüne dek baktığım en pahalı ev ve şehir merkezinin diğer tarafında.

Şimdiye dek mirasım söz konusu olduğunda epey cimriydim, sanki mirası ne kadar az harcarsam “acı” kaderim biraz olsun hafifleyecekti. Ama artık durum ümitsizdi.

Yazar olmak istiyorsam doğru eve ve doğru ev arkadaşına ihtiyacım vardı.

Yalnız yaşamak da bir seçenektir tabii. Param yeterdi. Ama dürüst olmak gerekirse tamamen yalnız yaşama fikri hoşuma gitmiyordu. Duygularımı ve düşüncelerimin yüzde seksenini kendime saklasam da etrafımda insan olması bana iyi geliyordu.

Kişisel olarak anlamadığım şeylerden bahsedildiğinde olayları karşımdaki insanın gözünden görebiliyordum ve tüm iyi yazarların bu geniş bakış açısına ihtiyaç duyduklarına inanıyordum. Hiç ihtiyacım olmasa da Perşembe ve Cuma geceleri George Caddesi üzerindeki bir barda çalışıyordum.

Klişedir ama doğrudur: En iyi hikâyeler barmenlerin kulağına çalınır.

Bardan iki arkadaşım vardı, Jo ve Craig; ama sadece çalışırken takılıyorduk. Bir parça olsun bir hayatım olmasını istiyorsam bir ev arkadaşı edinmeliydim. Artı bu ev, bara sadece birkaç sokak uzaktaydı.

Yeni bir ev bulmanın heyecanını bastırmaya çalışarak boş bir taksi yakalamaya çabaladım. Gözüm dondurmacıya takıldı, keşke vaktim olsaydı da kendimi dondurmaya verseydim diye geçiriyordum ki tam bu anda az kalsın yolun karşı tarafından bana doğru gelmekte olan taksiyi kaçıırıyordum. Elimi kaldırıp yolun bulunduğum tarafını kontrol ederken karşıdan bir taksici beni gördü ve kenara çekti. Koca cadde boyunca resmen depar attım, yeşil-be-yaz bir böcek gibi bir arabanın camına yapışmadan karşıya geçtim ve taksinin kapı koluna doğru hedefe kilitlenmişim ki...

Kapı kolu yerine birinin elini tuttum.

Şaşkınlıkla erkeksi bronz eli gözlerimle takip edip yukarıya, uzun kola çıktım, oradan geniş omuzlara, sonra da arkasındaki güneş yüzünden bir ışık huzmesi haline gelmiş yüze. 1.80’den uzun olan adam bana tepeden bakıyordu. Ben anca 1.65’tim çünkü.

Pahalı takım elbisesini fark edince bu adamın neden benim taksime atladığını merak ettim.

Sevimsiz bir ifadeyle iç çekti. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu gürül gürül, kalın bir ses tonuyla. Dört senedir burada yaşıyordum ama hâlâ pürüzsüz bir İskoç aksam tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Ve bu adamınki de aynı etkiyi yaratmıştı, her ne kadar ters ters sormuş olsa da.

“Dublin Caddesi,” dedim hemen, gideceği yer daha kısa mesafededir de taksiyi bana bırakır diye umarak.

“Güzel.” Kapıyı açtı. “Ben de o tarafa gidiyorum ve geç kaldım, taksiye kimin daha çok ihtiyacı olduğunu tartışarak on dakika harcayacağımıza beraber gidelim mi?”

Sıcak bir el belime dokunup beni hafifçe öne doğru itti. O kadar şaşkına dönmüştüm ki adamın beni neredeyse karga tulumba taksiye atmasına izin verdim. Arka koltukta kenara kayıp kemerimi takarken sorusuna gerçekten evet cevabı verip vermediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Sanırım vermemiştim.

Takım Elbise taksi şoförüne “Dublin Caddesi,” deyince kaşlarını çatıp kendi kendime mırıldandım: “Sağ ol be.”

“Amerikalı mısın?”

Tatlı bir şekilde sorulan bu soru üzerine nihayet kafamı kaldırıp yanımdaki adama baktım. *Hay-di ca-nım.*

Yuh.

Yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başında görünen Takım Elbise, klasik bir yakışıklı değildi ama gözlerinde bir parıltı, ağzının kenarında da çapkın bir kıvrım vardı ki bütün parçaları birleştirdiğinizde resmen adamın paçasından seksapel akıyordu diyebilirim. Üzerindeki son derece iyi dikimli, pahalı takımındaki kat yerlerinden spor yaptığı belli oluyordu. Fit bir erkeğin rahatlığıyla oturuyordu, yeleşinin ve beyaz gömleğinin altındaki karnı dümdüzdü. Uçuk mavi gözleri uzun kirpiklerinin ardında hin hin ısıldıyordu ve Tanrım, koyu renk saçlarından gözlerimi alamıyordum.

Ki ben sarışın severim. Daima.

Ancak yine de o sarışınların hiçbirisi ilk görüşte midemde böyle bir kelebek fırtınası yaratmamıştı. Güçlü, maskülen yüz bana bakıyordu -sert çene kemikleri, gamzeli bir çene, geniş elmacık kemikleri ve bir Romalı burnu. Koyu renk kirli sakal yanaklarını gölgeliyordu, saçları biraz dağılmıştı. Bütünüyle baktığınızda bu serseri dağınıklığı, üstündeki şık, marka takımıyla tezat oluşturunuyordu.

Takım Elbise benim kendisini bariz bir şekilde süzdüğümü fark edince tek kaşını kaldırdı ve midemdeki tutku hissi dört katma çıkıp beni şoke etti. Şimdiye dek hiçbir erkeği böyle anında arzulamamıştım. Daha genç yaşlarımdaki çılgın dönemlerimden beri de hiçbir erkeğe doğrudan yatma teklifi etmeyi düşünmemiştim.

Gerçi ondan bir teklif gelse reddedeceğimi de sanmıyordum.

Bu fikir aklımdan geçer geçmez gerildim, şaşırdım ve sarsıldım. Hemen savunmam ayağa kalktı ve ifademi boş bir zarafete çevirdim.

“Evet, Amerikalıyım,” dedim, nihayet Takım Elbise’nin bana bir soru sorduğu kafama dank etmişti. Ukala sırtışından gözümü ayırıp sıkılmış gibi yaptım ve böyle durumlarda deli gibi kızardığımı belli etmeyen buğday tenime şükrettim.

“Tatil mi?” diye mırıldandı.

Takım Elbise’ye verdiğim tepkiden kendi kendime rahatsız olduğum için ne kadar az sohbet edersek o kadar iyi olur diye düşündüm. Kim bilir hangi salakça şeyi yapacaktım ya da söyleyecektim şimdi? “Hayır.”

“Öğrenci o zaman.”

Tonlamaya dikkat. Öğrenci o zaman. Adeta gözlerini devirerek söylemişti. Öğrenciler hayatta hiçbir amaçları olmayan leş kargalarıydı sanki. Ona haddini bildirmek için kafamı sertçe döndürdüğümde ilgiyle bacaklarıma baktığını fark ettim. Bu sefer ben tek kaşımı kaldırdım ve o muhteşem gözlerini çıplak bacaklarımdan çekmesini bekledim. Baktığımı fark edince kafasını kaldırdı ve ifademi gördü. Öküz gibi bacaklarıma bakmıyormuş gibi davranmasını falan bekliyordum. Omuz silkip hayatımda gördüğüm en ağır, en muzır, en seksi gülümsemeyi bana fırlatacağını beklemiyordum.

Kasıklarımdaki ani ısı patlamasıyla mücadele ederek gözlerimi devirdim. “Öğrenciydim, *bir zamanlardedim* çok hafif bir iğnelemeyle. “Burada yaşıyorum. Çifte vatandaşlık.” Ne halt yemeye peş peşe açıklama yapıyordum ki? “Yarı İskoç musun?”

Belli belirsiz başımı salladım, içten içe aksanının tadını çıkararak.

“Mezun oldun, şimdi ne yapıyorsun?”

Neden soruyordu ki? Yan yan bir bakış attım. Takım elbisesinin fiyatı muhtemelen Rhian’la benim dört senelik iğrenç öğrenci yemeği masrafımızı tamamen karşılardı. “Sen ne iş yapıyorsun? Kadınları taksilere atmadığın zamanlarda tabii?”

Sinsi soruma tek tepkisi minik bir yapmacık gülümseme oldu. “Sence ne iş yapıyorum?”

“Avukatsın sanki. Soruya soruyla cevap verdiğine, insanları tutup bir yere tıktığına ve böyle yapmacık yapmacık güldüğüne göre...”

Göğsümde titreşimlere sebep olacak kadar gürül gürül, derin bir kahkaha patlattı. Gözleri parladı. “Avukat değilim. Ama sen olabilirsin bak. Az evvel senin de bir soruya soruyla cevap verdiğini hatırlıyorum. Ve bir de şu...” Ağzıma işaret etti, dudaklarımda çevresini adeta gözüyle okşarken gözleri resmen karardı. “İşte bu kesinlikle yapmacık bir gülümseme.” Sesi iyice kısıklılaşmıştı.

Gözlerimiz birleşince nabzım hızlandı ve bakışlarımız iki kibar yabancının yapacağından çok daha uzun süre birbirine kilitli kaldı. Yanaklarıma ateş bastı... başka yerlere de. Varlığı ve bedenlerimizin arasındaki sessiz sohbet beni gittikçe daha çok tahrik ediyordu. Göğüs uçlarımda sütyenimin içinde sertleşince yaşadığım şok beni gerçekliğe geri döndürdü. Gözlerimi gözlerinden çekip kafamı yola çevirdim ve yol artık bitsin gitsin diye dua etmeye başladım.

Princes Caddesi’ne yaklaşırken tramvay çalışmalarını gördüğümde bir daha onunla konuşmak zorunda kalmadan bu taksiden inebileceğim galiba, diye düşündüm.

“Utandın mı?” diye sordu Takım Elbise, hayallerimi suya düşürerek.

Elimde değildi. Kafam karıştı. Gülümseyerek ona döndüm. “Efendim?”

Başını yana eğdi ve hafif kıstığı gözlerinin arasından beni süzdü. Tembel bir kaplana benziyordu, sanki kovalamaya geçecek bir yemek olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Soruyu tekrar ettiğinde ürperdim. “Utandın mı?” Utanmış mıydım? Yok. Hayır. Sadece keyifli bir şekilde kayıtsızdım. Evet, bunu sevmiştim. Daha güvenliydi. “Bu da nereden çıktı şimdi?” Utangaçlık sinyalleri vermiyordum herhalde, değil mi? Düşüncesi bile sinirimi bozmaya yetti.

Takım Elbise tekrar omuz silkti. “Çoğu kadın onlarla takside hapis kalmış olmamdan faydalanmaya çalışır; kulağını ısıtır, telefon numarasını gözüme sokar... falan filan.” Gözleri bir an göğüslerime indi, sonra hemen hızla yukarı çıktı. Yanaklarıma kan hücum etti. En son ne zaman birinin beni utandırdığını hatırlamıyorum. Bu tarz bir huzursuzluğa alışık olduğumdan kafamdan bu düşünceleri atmaya çalıştım.

Kendine olan aşırı güvenine hayret ederek gülümsedim; gülümsemem üzerine gözbebeklerinin irileşmesi ve bunun bende yarattığı neşe beni çok şaşırttı. “Bu ne kendine güven böyle!”

Sırıttı, dişleri beyazdı ama inci gibi de sayılmazdı, çarpık gülümsemesi göğsümde hiç de tanıdık olmayan bir his uyandırdı. “Tecrübeyle sabit.”

“Ben pek öyle yeni tanıştığı adama hemen telefon numarasını verecek bir kız sayılmam.”

“Ahh.” Sanki benim hakkımda bir gerçekliği yeni anlamış gibi başını salladı, gülümsemesi kayboluyor, ifadesi sertleşip benden uzaklaşıyor gibiydi. “Üçüncü buluşmada bile yatağa girmeyen, evlilik-bebek tarzı bir kadınsın demek.”

Sert yargısına karşı kaşlarını çattım. “Hayır, hayır ve hayır.” Evlilik ve bebek mi? Düşüncesi bile beni irkiltmeye yetti, omuzlarımda gün be gün taşıdığım, zaman zaman göğsümü sıkıştıran o korku.

Takım Elbise tekrar bana döndü, yüzümde ne gördüyse rahatlamıştı. “İlginç,” diye mırıldandı.

Hayır. İlginç değil. Bu adamın gözünde ilginç olmak istemiyordum. “Sana numaramı vermeyeceğim.”

Tekrar sıırıttı. “İstemedim ki. Hem istesem bile sana sormam. Sevgilim var.”

Midemdeki hayal kırıklığı hissini görmezden geldim; beynimle ağzım arasında bir filtre haline gelmişti adeta. “O zaman bana öyle bakmayı kes.”

Takım Elbise eğleniyor gibiydi. “Sevgilim var ama kör de değilim. Bir şey yapamıyorum diye bakmayacak da değilim.”

Bu adamın ilgisi beni heyecanlandırmıyordu. *Ben güçlü, bağımsız bir kadını.* Pencereden dışarı bakıp artık Queen Street Gardens’ta olduğumuzu görünce rahatladım.

“Ben burada ineyim, teşekkürler,” dedim taksi şoförüne.

“Burası iyi mi?” dedi şoför.

“Evet,” dedim, istediğimden daha ters bir ifadeyle. Taksici yanaşmak için sinyal verip de taksi durunca bir oh çektim içimden. Takım Elbise’ye dönüp bakmadan, hiçbir şey söylemeden şoföre biraz para verdim ve kapı koluna uzandım.

“Dur.”

Dondum kaldım, kafamı çevirip omzumun üzerinden bir bakış attım. “Ne?”

“Bir adın var mı?”

Artık bu adamdan ve aramızdaki acayip çekimden kurtulduğuma sevinerek gülümsedim. “Evet, iki tane hatta.” Cevap olarak gelen kahkahanın içimde uyandırdığı neşeyi umursamadan taksiden fırladım.

Kapı açılıp da Ellie Carmichael’ı gördüğüm anda ondan hoşlanacağımı anladım. Bu uzun boylu sarışın kızın üzerinde son moda bir şort tulum, mavi fötr bir şapka, bir monokl ve takma bıyık vardı.

Kocaman, uçuk mavi gözlerini kırptı.

Çok komikti, sormadan edemedim. “Ee... yanlış bir zamanda mı geldim acaba?”

Bu son derece mantıklı sorum karşısında Ellie bir an boş boş bana baktı, üzerindikileri düşünüyordu muhtemelen. Sanki takma bıyığı o an fark etmiş gibi parmağıyla işaret etti. “Erken geldin, ortalığı topluyordum.”

Şort tulum, monokl ve takma bıyıkları mı topluyordu acaba? Arkasından aydınlık, havadar antreye göz attım. Ön tekeri olmayan bir bisiklet duvara yaslanmıştı; ceviz bir büfenin üzerindeki bir panoya fotoğraflar, kartpostallar ve diğer ıvır zıvır tutuşturulmuştu. Ceket ve manto yığınlarının arasında son derece tehlikeli bir şekilde saçılmış bilyelerle birlikte iki çift bot ve siyah topuklu ayakkabı duruyordu. Yerler hakiki ahşap parkeydi.

Harika. Kocaman bir gülümsemeyle Ellie’ye döndüm, içim rahatlamıştı. “Mafyadan falan mı kaçırıyorsun?” “Efendim?”

“Kılık değiştirmişsin de.”

“Ha.” Kahkaha atıp kapıdan çekildi ve beni içeri buyur etti. “Yok, hayır. Dün gece arkadaşlarım vardı, biraz fazla içmişiz. Cadılar Bayramı kostümlerimi çıkardık.”

Tekrar gülümsedim. Kulağa çok eğlenceli geliyordu. Rhian ve James’i özledim bir an.

“Jocelyn, değil mi?”

“Evet, Joss de lütfen,” diye düzelttim. Annemler öldüğünden beri kimse bana Jocelyn dememişti.

“Anlaştık Joss,” dedi, ben daireye ilk adımlarımı atarken gülümseyerek, içerisi harika kokuyordu, temiz ve havadar.

Şu anda oturduğum gibi bu daire de Georgian tarzdaydı ama tek fark, bu daire bir zamanlar tek, müstakil bir evdi. Müstakil ev iki daireye bölünmüştü. Aslında yandaki diğer daire bir butikti ve bu evin üst katındaki odalar da butiğe aitti. Üst kattaki odaları bilmiyordum ama butik iyiydi, el yapımı, eşi benzeri olmayan kıyafetler satardı. *Bu* daire ise...

Vay canına.

Duvarlar pürüzsüzdü, yeni sıva yapılmış olmalıydı ve içeriyi her kim restore ettiyse muhteşem bir iş çıkarmıştı. Dönemin tarzına uygun olarak uzun rabita parkeleri ve tavan kenarlarında kalın alçıpanlar vardı. Tavanın ucu bucağı yoktu, eski evimdeki gibi çok yüksekti. Duvarlar hoş bir beyaza boyanmıştı ama yer yer asılmış renkli ve eklektik sanat eserleriyle durağanlığı kırılmıştı. Saf beyaz pek çok evde çok sert durabilirdi ama koyu renk parkeyle birleşince eve üstün bir zarafet katıyordu.

Daha diğer odaları görmeden eve âşık olmuştum bile.

Ellie alelacele şapkayla bıyığı çıkardı. Etrafımda fır dönüp bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ki hâlâ çıkarmadığı monoklı fark etti ve şebek gibi sırttı. Monoklı ceviz süpürgeliğe fırlatıp gülümsedi. Neşeli bir insandı belli ki. Genellikle neşeli insanlardan uzak dururum ama Ellie farklıydı. Çok tatlıydı.

“Sana evi göstereyim, ne dersin?”

“Olur tabii.”

İlk soldaki kapıya doğru yürüyüp kapıyı eliyle itti. “Banyo. Biraz tuhaf bir yerde, hemen girişin yanında biliyorum ama içinde ihtiyacın olacak her şey var.”

Hımm. Göreceğiz, diye düşündüm, temkinli bir adım atarak.

Parmak arası terliklerim krem rengi, parlak zeminde şırıldadı. Karolar tavan hariç bütün banyoyu kaplıyordu, yumuşak spotlarla bezeli tavan da krem rengine boyanmıştı.

Banyo devasaydı.

Küvetin altın rengi aslan ayağına dokunup kendimi içinde hayal ettim; kulağımda müzik, titreşen mumlar, elimde bir kadeh kırmızı şarap ve ben suyun içine gömülüp... her şeyi unutuyorum. Küvet banyonun tam or-tasmdaydı. Arkada, sağ köşede, hayatımda gördüğüm en büyük duş başlığına sahip duşakabin duruyordu. Solumda seramik bir rafın üzerinde modern tasarımlı, cam bir kâse vardı. Lavabo muydu bu?

Hepsini kafamda hesapladım. Altın musluklar, dev ayna, ısıtmalı havlu rayı...

Eski evimde havlu asacağı bile yoktu.

“Vay canına.” Kafamı çevirip Ellie’ye gülümsedim. “Muhteşem bir şey bu.”

Ellie neredeyse topuklarının üzerinde hafifçe sıçrayıp başıyla onayladı, gözleri ıslık ıslık. “Öyle, değil mi. Bu banyoyu ben pek kullanmıyorum çünkü odamda kendi banyom var. Bu, yeni ev arkadaşım için. Çoğunlukla onun kullanımında olacak.”

Hımm. Banyonun cazibesine kapıldım. Bu dairenin kirasının neden bu kadar astronomik olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Burada yaşayabilecek kadar parası varsa kim bu evden ayrılırdı ki?

Koridor boyunca Ellie’yi takip edip geniş salona girerken nazikçe sordum. “Ev arkadaşın başka bir şehre mi taşındı?” Sırf meraktan soruyormuş gibi yaptım ama aslında Ellie’yi sorguluyordum. Ev bu kadar muhteşem olduğuna göre belki problem Ellie’deydi? Kız daha cevap vermeden durdum ve salona iyice bakmak için döndüm. Bu tarz eski evlerin tümünde olduğu gibi bu evin de tavanı epey yüksekti. Pencere de geniş ve yüksekti, dışarıdaki kalabalık caddeden gelen bütün ışık içeri doluyordu. Karşıdaki duvarın tam ortasında dev bir şömine vardı, besbelli sırf görüntü için oradaydı, içinde ateş yakılmıyordu ama rahat ve şık döşenmiş odaya ayrı bir hava katıyordu. *Gerçi bana göre biraz fazla dağınık ama...* diye geçirdim, oraya buraya saçılmış kitaplara ve saçma sapan objelere... ve köşedeki Buzz Işıkyılı oyuncağına bakarak.

Buzz Işıkyılı’nı sormamaya karar verdim.

Ama Ellie’ye yeniden bakınca bu dağınık oda mantıklı geldi. San saçları arkada dağınık bir topuzla tutturulmuştu, ayağında birbirinin eşi olmayan terlikler vardı ve dirseğine de bir fiyat etiketi yapışmıştı.

“Ev arkadaşı mı?” diye sordu Ellie bana bakmak için dönerek. Ben tam soruyu tekrar edecektim ki nihayet anlamış gibi çattığı kaşları düzeldi ve başını salladı. Güzel. Zor bir soru değildi ne de olsa. “Ah, yok.” Kafasını salladı. “Ev arkadaşım yoktu. Ağabeyim bu evi yatırım amacıyla satın aldı ve içini yaptırdı. Sonra ben doktora tezimle uğraşırken bir de kira ödeyeceğim diye koşturmayayım diye evi bana verdi.”

Ne ağabeyler var şu hayatta.

Bir yorum yapmasam da yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı. Gülümsedi, bakışları yumuşadı. “Braden biraz abartır. Ondan gelen bir hediye asla sıradan değildir. Ben de bu eve hayır diyemedim. Tek sorun, bir aydır burada yaşıyorum ama burası fazla büyük ve hafta sonları arkadaşlarımın gelmesine rağmen çok yalnız hissediyorum. O yüzden Braden’a bir ev arkadaşı bulacağımı söyledim. Bu fikre pek bayıldığı söylenemez ama evin getireceği kirayı söyleyince fikrini değiştirdi. İşadamı sonuçta.”

İçgüdüsel bir şekilde Ellie’nin (bariz zengin) ağabeyini çok sevdiğini ve ikisinin çok yakın olduklarını anladım. Onun hakkında konuşurken ona olan sevgisi yüzünden okunuyordu ve ben bu ifadeyi çok iyi biliyordum. Yıllarca insanların yüzünde bu bakışı görmüş ve bu sevginin bana verdiği acıya karşı bir savunma kalkanı geliştirmiştım, hâlâ bir ailesi olan insanlardı bunlar.

“Ağabeyin çok cömertmiş,” dedim diplomatik bir tonla, daha tanışır tanışmaz insanların hislerini ortaya dökmelerine alışık değildim.

Ee devam et sıcaklığında olmayan bu yorumumdan Ellie pek rahatsız olmamış gibiydi. Gülümsemeye devam etti ve beni salondan çıkarıp koridordan, uzun mutfığa geçirdi. Mutfak biraz dardı ama karşı ucunda, yemek masasının bulunduğu, yarım daire şeklindeki bir alan vardı. Mutfak da aynen evin diğer kısımları gibi pahalı malzemeyle yapılmıştı. Tüm beyaz eşya son teknolojiydi ve koyu renk dolapların ortasında geniş, modern bir tezgâh uzanıyordu.

“Bayağı cömertmiş,” diye tekrar ettim.

Ellie homurdandı. “Braden fazla cömerttir. Bunlara ihtiyacım yoktu bile ama ısrar etti. Öyledir o. Örneğin sevgilisine dünyaları satın alır. Diğerleri gibi bu kızdan da sıkılacağı günü bekliyorum çünkü bu kız resmen en kötüsü. Braden’den çok onun parasının peşinde olduğu apaçık. Braden bile farkında bunun. Anlaşmalarının işine geldiğini söylüyor ama. Anlaşma ya. O da ne demekse.”

Bir insan bu kadar konuşur mu yahu?

Ellie bana büyük yatak odasını gösterirken gülümsememi sakladım. Tıpkı Ellie gibi yatak odası da darmadağındı. Ağabeyinin sevimsiz kız arkadaşından bahsetmeye devam ederken acaba Braden denen bu herif kız kardeşinin, özel hayatını, hiç tanımadığı birine şakır şakır anlattığım bilse ne hisseder diye merak ettim.

“Ve burası da olursa senin odan olacak.”

Dairenin en arka tarafındaki odanın kapısındaydık. Önünde oturma yeri olan, yere kadar inen jakarlı brode perdelerle çerçevelenmiş koca bir cumbalı pencere, muhteşem bir Fransız Rokoko yatak, ceviz çalışma masası ve deri sandalye. Tam kitap yazılacak yer.

Âşık olmuşum.

“Çok güzel.”

Orada yaşamak istiyordum. Kira umurumda değildi. Geveze ev arkadaşı umurumda değildi. Parayı şimdiye dek yeterince kısmıştım. Sonradan gelip yerleştiğim bir ülkede yapayalnızdım. Birazcık rahatı hak ediyordum artık.

Ellie’ye alışabilirdim. Evet çok konuşuyordu ama tatlı ve sevecendi, gözlerinde bir samimiyet vardı üstelik.

“Gel bir oturup çay içelim, konuşalım.” Ellie yine sırtmaya başlamıştı.

Birkaç saniye sonra salonda tek başıma oturuyordum, Ellie de içeride çay yapıyordu. Birden fark ettim ki Ellie’den hoşlanıp hoşlanmamamın bir önemi yoktu. *Ellie’nin* benden hoşlanması gerekiyordu, evin bir odasında yaşamamı teklif edecek olan oydu, içimde bir endişe dalgası koptu. Dünya üzerindeki en cana yakın insan olduğum söylenemezdi ama Ellie düpedüz böyleydi. Belki beni “anlamazdı.”

“Çok zor oldu,” diyerek içeri girdi. Elindeki tepside çay ve yiyecek bir şeyler vardı. “Ev arkadaşı bulmak yani. Bizim yaşlarımızda çok az insan bu kirayı çıkarıp verebiliyor.”

Bana bayağı bir para miras kalmıştı. “Benim ailem varlıklı.”

“Aa, öyle mi?” Sıcak çay dolu kupayla çikolatalı keki bana uzattı.

Hafifçe öksürdüm, kupayı saran parmaklarım titriyordu. Sırtımda soğuk ter birikmişti ve kulaklarıma kadar kan sıçramıştı adeta, insanlara hakkımdaki gerçeği söylemek üzereyken hep böyle olurdu. *Ben on dört yaşındayken annem, babam ve kız kardeşim bir trafik kazasında Öldü. Kalan tek akrabam Avustralyada yaşayan amcam. O da benim velayetimi almak istemedi, bu yüzden bir aile beni evlatlık aldı. Ailemin çok parası vardı. Babamın büyükbabası Louisianalı bir petrolcüyümüş, babam da ondan kalan mirası iyi korumuş. On sekiz yaşıma basar basmaz bu para benim oldu. Ellie’nin bütün bu acı hikâyeyi bilmesine aslında hiç gerek olmadığını fark ettiğim anda kalbim yavaşladı ve titremem geçti. “Baba tarafım Louisianalıdır. Büyük büyük babam petrolden çok para kazanmış.”*

“Aa, ne ilginç.” Ellie bayağı samimiydi. “Louisiana’dan ayrıldınız mı?”

Başımı salladım. “Virginia’ya taşındık. Ama annem aslen İskoçyalıydı.”

“O zaman yarı İskoç sayılırsın. Harika.” Bir sır vermek üzereymiş gibi gülümsedi. “Ben de yarı İskoç sayılırım. Annem Fransız’dır ama ailesi o beş yaşındayken St. Andrews’a taşınmış. İnanmazsın, tek kelime Fransızca bilmiyorum.” Ellie kıkırdayıp tepki vermemi bekledi. “Ağabeyin Fransızca biliyor mu?”

“Yok, hayır,” dedi elini sallayarak. “Braden’la ben baba bir, anne ayrı kardeşleriz. İkimizin de annesi hayatta ama babamızı beş sene önce kaybettik. Tanınmış bir işadamıydı. Douglas Carmichael and Co. şirketini duydun mu? Bu bölgedeki en eski firmalardan biridir. Babam şirketi çok genç yaşta kendi babasından devralmış ve inşaat işine girmiş. Buralarda birkaç restoranı ve turistik dükkânı da vardı. Mini bir imparatorluk denebilir. Öldüğünde işi Bra-den devraldı. Şimdi herkes Braden’a yaltaklanıyor, herkes onun peşinde. Bizim de çok yakın olduğumuzu biliyorlar, o yüzden arada beni de kullanmaya kalktıkları oluyor.” Güzel dudakları hüznle kıvrıldı, bu ifadenin yüzüne tamamen yabancı olduğu çok belliydi.

“Çok üzüldüm.” Samimiydim. Nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Virginia’yı terk edip İskoçya’ya taşınma sebeplerimden biri buydu.

Samimiyetimi fark etmiş olacak ki Ellie rahatladı. Bir insanın bırakın yeni tanıştığı birine, bir arkadaşına bile nasıl böyle içini dökebildiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım ama ilk kez Ellie’nin içtenliğinden huzursuz olmadım. Evet bu, aynı içtenliği benden de beklemesine sebep olabilirdi ama beni tanıdıktan sonra bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlardı eminim.

Çok şaşırtıcı bir şekilde son derece huzurlu bir sessizlik kapladı havayı. Sanki o da bunu fark etmiş gibi hafifçe gülümsedi. “Edinburgh’da ne yapıyorsun?”

“Artık burada yaşıyorum. Çifte vatandaşlığım var. Ama burası daha çok yuvam gibi.”

Bu cevap hoşuna gitmişti.

“Öğrenci misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Yeni mezun oldum. Perşembe ve Cuma geceleri George Caddesi’nde Club 39’da çalışıyorum. Ama yazmaya odaklanmış durumdayım aslında.”

Ellie bu itirafımdan çok heyecanlanmış gibiydi. “Bu muhteşem! Hep bir yazarla arkadaş olmak istemişimdir. Ve hayal ettiğin şeyin peşinden gitmen çok cesurca. Ağabeyim doktora öğrencisi olmanın zaman kaybı olduğunu iddia ediyor, çünkü bunun yerine onunla çalışabilirim ama ben seviyorum. Üniversitede ders de veriyorum. Çok... ne bileyim, beni mutlu ediyor işte. Ve ben de çok para kazandırmasa da sevdiği işi yapabilme lüksü olan o gıcık insanlardan biriyim.” Kaşlarını çatı. “Ne korkuncum, değil mi?”

Ben insanları pek yargılamam. “Hayat senin hayatın Ellie. Maddi açıdan şanslısın. Bu seni korkunç bir insan yapmaz.” Lisede bir terapistim vardı, onun genizden gelen sesini duyabiliyordum: “*E peki neden bunu kendin için de düşünmüyorsun Joss? Mirasını kabul etmek seni korkunç bir insan yapmaz. Ailen senin için bunu istemiş.*”

On dört yaşımdan on sekizime kadar Virginia’da beni evlatlık alan iki ailenin yanında yaşadım. İki ailenin de çok parası yoktu ve ben, kocaman, görkemli bir evle pahalı yiyecekleri terk edip makarnaya ve benimle aynı boydaki başka bir evlatlık “kardeşle” aynı kıyafetleri paylaşmaya geçmişim. On sekiz yaşıma yaklaşırken ve insanlar da epey bir mirasa konacağımın farkındayken, nahif bir çocuk ve sağlam bir yatırım olduğumu düşünen, şehirdeki pek çok işadımı ve hatta web sitesine yatırım yapmamı isteyen bir sınıf arkadaşım peşime düşmüştü. Sanırım yetişme çağımda diğer insanların nasıl yaşadığına birinci elden şahit olmam ve benden çok paramla ilgilenen sahte insanların yalakalıkları yüzünden parama dokunmaya pek hevesli olmamıştım.

Orada otururken, benimkine benzer bir maddi durumda olan ve fakat bunun için (farklı bir şekilde de olsa) suçluluk duyan bir insan olan Ellie’ye karşı şaşırtıcı derecede kendimi yakın hissettim.

“Oda şenindir,” diye ilan etti Ellie birden.

Bu ani neşesi üzerine bir kahkaha patlattım. “Öyle hemen mi?”

Birden ciddileşip başını salladı. “Senin hakkında çok iyi şeyler hissediyorum.”

Ben de senin hakkında çok iyi şeyler hissediyorum. Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. “O zaman ben de seve seve taşınırım yanına.”

İki

Bir hafta sonra Dublin Caddesi’ndeki lüks daireye taşındım.

Ellie ve onun dağınıklığının aksine ben her şeyin yerli yerinde olmasını seven bir tipimdir, o yüzden taşınır ta-şınıraz ilk yaptığım iş eşyalarımı açıp yerleştirmek oldu.

"Oturup bir çay içmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Ellie kapıdan. Odanın ortasında, etrafım koliler ve valizlerle çevrili bir şekilde dikiliyordum.

“Aslında bunları yerleştirmek istiyorum, ondan sonra dinleneceğim.” Gülümsemeyi ihmal etmedim ki onu başımdan savdığımı düşünmesin. Yeni filizlenen arkadaşlıklarda bu aşamayı gerçekten hiç sevmem: iki tarafın kişiliklerimin belirginleşmesinin verdiği buhran, karşıdakinin hangi lafa, harekete nasıl tepki vereceğini tartma çabası.

Ellie anlıyorum anlamında başını salladı. “Pekâlâ. Benim bir saat sonra dersim var, yürüyeyim diyorum, o yüzden şimdi çıksam iyi olacak. Sen de kafana göre yerleşir, evi tanırsın bu arada.”

Seni sevmeye başladım bile. “İyi dersler.”

“İyi yerleşmeler.”

Homurdanıp elimi savururken Ellie tatlı tatlı gülümseyip çıktı.

Evin kapısı kapanır kapanmaz inanılmaz derecede rahat yatağıma hopladım. “Dublin Caddesi’ne hoş geldin,” diye mırıldandım tavanı seyrederken.

Kings of Leon bağıra çağıra “your Sex is on Fire”ı söylüyordu. Huzurlu yalnızlığımın bu kadar çabuk bozulmasına sinirlendim. Kalçamı yana çevirip arka cebimden telefonumu çıkardım ve arayan kişiyi görünce gülümsedim. “Aman da aman, kimler ararmış.”

“Fahiş fiyattaki aşırı konforlu sosyetik evine yerleştin mi bakayım?” diye sordu Rhian dan diye lafa girerek. “Sesinde bir kıskançlık mı seziyorum?”

“Aynen öyle, şanslı köpek. Sabah gönderdiğin fotoğraflara bakarken kahvaltım boğazıma dizildi resmen. O ev gerçek mi?”

“Londra’daki evin beklentilerini karşılamadı sanırım?” “Beklentilerim mi? Allahın cezası bir koli için deve yüküyle para ödüyorum.”

Koptum.

“Siktir.” Rhian buruk bir şekilde mızırdandı. “Seni ve o fare dolu evimizi çok özleyorum.”

“Ben de seni ve fare dolu evimizi çok özleyorum.” “Bunu pençe ayaklı, altın musluklu küvetini seyrederken mi söylüyorsun?”

“Hayır... beş bin dolarlık yatağımda yatarken söylüyorum.”

“Kaç Pound ediyordur o?”

“Bilmem. Üç bin falan ha?”

“Tanrım, altı haftalık kiranın üzerinde yatıyorsun şu an.”

Homurdanarak kalktım ve en yakındaki koliyi açmaya başladım. “Keşke sana kiramın ne kadar olduğunu söyle-meseydim.”

“Evet, ben de o parayla ev alabilecekkken gidip kirada oturarak paranı havaya saçıyorsun diye sana nutuk çekerdim ama ben kimim de konuşuyorum, değil mi?”

“Aynen ve evet, nutuk dinlemeye ihtiyacım yok. Öksüz ve yetim olmanın en güzel yanı bu. Kimse endişelenip sana nutuk çekmiyor.”

Bunu neden söyledim bilmiyorum.

Öksüz ve yetim olmanın hiçbir güzel yanı yok.

Ya da senin için endişelenecek kimsenin olmamasının. Rhian bir an sessiz kaldı. Ne onun ne de benim ailem hakkında hiç konuşmazdık. Girmedığımız bir bölgeydi bu. “Her neyse,” -boğazımı temizledim- “ben yerleşsem iyi olacak.”

“Ev arkadaşın orada mı?” Rhian anne-babamın olmamasıyla ilgili hiçbir şey söylememişim gibi hemen konuyu değiştirdi.

“Şimdi çıktı.”

“Arkadaşlarıyla tanıştın mı? Erkek var mı aralarında? Yakışıklı falan hani? Seni dört senelik kuraklıktan kurtaracak kadar yakışıklı biri örneğin?”

Takım Elbise gözümün önüne gelince dudaklarımdaki alaycı gülümseme silindi. Adamın düşüncesiyle birlikte gelen irkilmeyi fark edince sustum. Son yedi gündür ilk defa aklıma gelmiyordu sonuçta.

“Hayırdır?” diye sordu Rhian sessizliğimi fark edince. “Biri çok mu yakışıklı?”

“Hayır.” Adamı kafamdan atıp sohbete geri döndüm. “Ellie’nin arkadaşlarıyla tanışmadım henüz.”

“Hımm kötüymüş.”

Pek sayılmaz. Şu an ihtiyacım olan en son şey hayatımda bir erkek. “Tatlım, benim şu işi bitirmem gerek. Sonra konuşalım, olur mu?”

“Tabii hayatım. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp kolilere bakarak iç geçirdim. O an yapmak istediğim tek şey yatağa gömülüp güzel bir uyku çekmekti.

“Off, yapayım da bitsin.”

Birkaç saat sonra tamamen yerleşmiş durumdaydım. Tüm koliler açılıp düzleştirilmiş ve koridordaki dolaba yerleştirilmişti. Kıyafetlerim kaldırılıp askılara asılmıştı. Kitaplarım kitaplığa yerleşmiş, laptopum masaya konmuştu, sözcüklerimi bekliyordu. Komodinin üzerine annemle babamın bir fotoğrafını koymuştum, Rhian’la birlikte Cadılar Bayramı’nda çekilmiş bir fotoğrafımız da kitaplığımı süslüyordu ama laptopumun yanı başında en sevdiğim fotoğraf vardı. Ben, kucağımda Beth, arkamda annemle babam. Kazadan önceki yaz arka bahçemizde mangal yaptığımız gün komşumuz çekmişti.

Fotoğrafların soruları beraberinde getirdiğini biliyordum ama o fotoğrafları kaldırmaya içim el vermedi. Birini sevmenin sadece kalp kırıklığına sebep olduğunu hatırlatan acı anıların fotoğraflarıydı bunlar... ama yine de onlardan ayrılamıyordum.

Parmak uçlarımı öpüp annemle babamın fotoğrafına kondurdum.

Sizi çok özledim.

Sonra birden ensemden inmekte olan bir damla ter beni bu melankolik havadan çıkardı, yutkundum. Çok sıcak bir gündü ve ben kolilere, John Connor'm peşine düşmüş Terminatör gibi dalmıştım.

Şu muhteşem küveti denemenin tam zamanı.

Banyo köpüğünü döküp sıcak suyu açar açmaz havaya yayılan çiçek kokusu beni anında rahatlatmaya yetti. Odama dönüp terli tişörtümle şortumu çıkardım. Yeni evimde banyoya doğru çırlıçplak yürürken züppe bir özgürlük hissi geldi üstüme.

Gülümseyip eve tekrar bir baktım, bütün bu güzelliğin önümüzdeki en az altı ay boyunca benim olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Telefonumda bangır bangır müzik dinlerken küvete gömüldüm ve uyuklamaya başladım. Hafif hafif soğumakta olan su beni ara ara uyandırıyor. Dinlenmiş, huzur bulmuş ve hiç de kibar olmayan bir şekilde küvetten çıkıp telefonuma uzandım. Sessizlik etrafımı sardı. Havlu rafına elimi atar atmaz donakaldım.

Kahretsin.

Hiç havlu yoktu. Sanki onun kabahatiymiş gibi kaşlarımı çatarak dik dik havlu rafına baktım. Geçen hafta Ellie'nin oraya havlu koyduğundan adım gibi emindim. Şimdi koridor boyunca su damlata damlata yürümek zorundaydım.

Homurdanıp banyo kapısını açtım ve havadar koridora adım attım.

"Aaa... merhaba," dedi kalın bir ses ve gözlerim anında parkede sebep olduğum su birikintisinden ayrıldı.

Boğazıma bir şok hissi gelip oturdu çünkü o an Takım Elbise'nin gözlerine bakıyordum.

Burada ne işi vardı? Benim evimde? *Sapıkl*

Neler olduğunu anlamaya çalışırken ağzımı kapamayı unutmuşum; bir an sonra fark ettim ki gözleri gözlerimde değildi. Çıplak vücudum üzerinde geziniyorlardı.

Homurdanarak bir kolumla göğüslerimi kapadım. Uçuk mavi gözleri dehşetle bakan gözlerime döndü. "Evimde ne işin var?" Silah olabilecek bir şey bulabilmek için deli gibi etrafa bakındım. Şemsiye? Metal bir ucu var sonuçta... İşe yarayabilir.

Bir başka yutkunma sesi üzerine bakışlarımı ona çevirince hiç istenmedik ve son derece uygunsuz bir his beni bacaklarımın arasından vurdu. Yine öyle bakıyordu. Karanlık, sekse aç

bir bakış. Bedenimin bu bakışa anında olumlu tepki vermesinden de nefret ettim çünkü düşünürsek adam bir seri katil olabilirdi.

“Arkanı dön!” diye bağırdım ne kadar savunmasız hissettiğimi örtbas etmeye çalışarak.

Takım Elbise anında teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve yavaşça arkasını döndü. Sarsılan omuzlarını görünce gözlerim kısıldı. Orosu çocuğu gülüyordu.

Kalbim güm güm atarak üstüme bir şeyler giymek ve belki bir beysbol sopası bulabilmek için odama fırlamıştım ki gözüm Ellie’nin not panosundaki bir fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta Ellie vardı... bir de Takım Elbise.

Neler oluyor?

Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim? Ah tabii ya. Soru sormayı sevmem çünkü.

Yerlerde sürünen gözlem yeteneğime küfürler savurarak omzumun üzerinden kısa bir bakış attım. Takım Elbise’nin dönüp bakıyor olmaması içimi rahatlattı. Tıptış tıptış odama giderken kalın sesi koridor boyunca gümbürdedi. “Ben Braden Carmichael. Ellie’nin ağabeyi.”

Tabii ki öylesin, diye düşündüm bir havluyla kurulanırken. Öfkeyle bacaklarıma bir şort, üstüme de askılı bir bluz geçirdim.

Koyu sarı, kahverengimsi saçlarımı ıslak ıslak tepemde toplayıp öfkeyle koridora geri döndüm.

Braden dönmüştü; beni baştan ayağa süzerken dudakları kıvrıldı. Giyinik olmamın bir anlamı yoktu. Hâlâ beni çıplak görüyordu. Belliydi.

Kavga etmeye hazırlanır gibi ellerimi belime koydum. “Ve sen öyle kapıyı falan çalmadan içeri dalabiliyorsun yani?”

Ses tonumu fark edince koyu renkli kaşlarından biri kalktı. “Burası *benim* dairem.”

“Lanet olası kapıyı çalmak nezakettendir,” dedim.

Cevap olarak sadece omuz silkip ellerini rahatça takım elbisesinin ceplerine koydu. Ceketini çıkarmıştı ve beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı, kalın, damarlı kolları ortadaydı.

O seksi kolları görünce midemde bir arzu sıçraması hissettim.

Siktir.

Siktir, bok, siktir.

içimden bir ateş yükseldi. “Özür dilemeyecek misin?”

Braden serseri bir gülümseme lütfetti. “Dürüst değilsem asla özür dilemem. Ve bunun için de özür dilemeyeceğim. Bu hafta başıma gelen en harika şey bu oldu. Hatta belki bu sene.” Sırtışı o kadar rahattı ki insanın gülüm-seyesini geliyordu. Gülümsemedim.

Braden, Ellie’nin ağabeyiydi. Sevgilisi vardı.

Ve bense hiç de sağlıklı olmayan bir şekilde bu adamdan hoşlanıyordum.

Yanından yürüyüp geçerken “Vay be, hayatın çok sıkıcı olmalı,” dedim kibirli ve zayıf bir ses tonuyla. Daha yeni tanıştığınız birinin önünde cırlıçıplak kaldıktan sonra hazırcevap olmaya çalışın da görün gününüzü. Ona pek de serbest bir alan tanıyacak durumda değildim ve midemdeki kelekleri görmezden gelmek zorundaydım. Bunları düşünürken parfümü beynime çarptı.

Verdiğim tepkiden hoşnut kalmamış bir şekilde beni takip etti. Salona girerken ensemde sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ceketini bir koltuğa atmıştı ve orta sehpanın üzerinde açık bir gazetenin yanında bir fincan kahve vardı. Ben her şeyden bihaber küvette keyif yaparken herif kendi evinde gibi takılmıştı burada resmen.

Sinir olup omzumun üzerinden gıcık bir bakış attım.

Yaramaz oğlan çocuğu gülümsemesi göğsüme bir darbe olarak inince kafamı hızlıca çevirdim ve Braden koltuğa rahatça yerleşirken kanepenin kolçağına iliştim. Sırtışı silinmişti. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle oturduğu yerden bana bakıyor, sanki komik bir şey düşünüyordu. Ya da benim çıplak halimi.

Ona olan bütün direnişime rağmen çıplaklığımı komik bulmasını istemiyordum.

“Demek Jocelyn Butler sensin.”

“Joss,” dedim otomatik olarak.

Başını sallayıp koltuğunda gevşedi, bir kolunu koltuğun arkasına attı. Muhteşem elleri vardı. Zarif ama erkeksi. Büyük. Güçlü. O elin bacaklarımdan yukarı süzü-lüşü geldi gözümün önüne.

Kahretsin.

Gözümü ellerinden ayırıp yüzüne baktım. Rahat ama son derece otoriter görünüyordu. Birden bu adamın tüm o paraya ve sorumluluğa sahip, süslü püslü muhteşem bir sevgilisi ve hiç şüphesiz ki son derece korumacı yaklaştığı bir kız kardeşi olan o Braden olduğunun farkına vardım. “Ellie seni çok sevmiş.”

Ellie beni tanımiyor bile. “Ben de onu sevdim. Ağabeyinden emin değilim ama. Biraz kaba birine benziyor.” Braden gülümseyip o beyaz, hafif çarpık dişlerini gösterdi. “O da senden emin olamamış.”

Gözlerin öyle demiyor ama. “Öyle mi?”

“Küçük kız kardeşimin bir teşhirciyle aynı evde yaşıyor olmasından çok memnun değilim.”

Dil çıkarma arzumu bastırarak pis bir bakış attım. Gerçekten olgun yanlarımı açığa çıkarıyor bu herif. “Teş-hirciler sokakta soyunurlar. Farkında olduğum kadarıyla evde kimse yoktu ve yanıma havlu almayı unutmuştum.” “İşte Tanrı’ya böyle mucizeler için şükrediyorum hep.”

Yine yapıyordu işte. Öyle bakıyordu bana. Bunu ayan beyan yaptığının farkında mıydı acaba?

“Çok ciddiym,” diye devam etti, gözleri göğüslerimden yüzüme döndü. “Her zaman çıplak gezmelisin bence.” İltifatı beni tavladı. Elimde değildi. Minicik bir gülümseme dudaklarıma yerleşti ve karşımdaki sanki yaramaz bir ilkokul çocuğuymuş gibi başımı salladım.

Durumdan son derece memnun bir halde hafifçe güldü. Tuhaf, beklenmedik bir tatmin yerleşti içime ve o an aramızdaki bu acayip çekimi sonlandırmam gerektiğini anladım. Daha önce hiç başıma böyle bir şey gelmemişti, o yüzden bunu pas geçecektim.

Gözlerimi devirdim. “Hıyarın tekisin sen.”

Braden kıkırdayıp doğruldu. “Kadınlar bunu genellikle onları becerip sonra da bir taksi çağırdığımda söylerler.” Kaba konuşması karşısında kısa bir şok yaşadım. Gerçekten mi? Bu kadar yeni tanışmışken bu kelimeleri mi kullanıyorduk şimdi?

Durumu fark etti. “Bu sözcükten nefret ettiğini söyleme bana.”

Hayır, bu sözcüğün doğru zamanda çok tahrik edici olabileceğini düşünüyorum. “Hayır. Sadece yeni tanışmışken becermekten bahsetmememiz gerektiğini düşünüyorum.” Pekâlâ. Hiç de söylemek istediğim şey değildi bu. Braden’ın gözleri parladı, kafasının içinde kakhaha atıyordu sanki. “Bundan bahsettiğimizi bilmiyordum.” Çat diye konuyu değiştirdim. “Ellie’yi görmeye geldiysen derse gitti.”

“Aslında seninle tanışmaya gelmiştim. *Seninle* tanışacağımı bilmiyordum tabii. Tesadüfe bak. Geçen hafta takside karşılaştığımızdan beri seni epey düşündüm.”

“Sevgilinle yemeğe gittiğin o günü mü diyorsun?” dedim iğneli bir şekilde, bu adamla sohbet etmek akıntıya karşı yüzmek gibiydi. İçine düştüğümüz bu seksi, flörtöz pozisyonundan bir an evvel çıkmak ve normal, ev arkadaşımın ağabeyi moduna geçmek istiyordum.

“Holly bu hafta güneyde, ailesini ziyarete gitti. South-ampton’dandır.”

Çok da şeyimdeydi. “Anlıyorum. Eh o zaman...” Ayağa kalktım, beden dilimi anlayıp çıkıp gider diye umuyordum. “Seninle tanışmak güzeldi diyeceğim ama ben çıplaktım, o yüzden... güzel değildi. Çok işim var benim. Ellie’ye uğradığını söylerim.”

Braden bir kakhaha patlatıp başını salladı, ayağa kalktı ve ceketini giydi. “Çetin cevizmişsin.”

Pekâlâ, bu herife her şeyi açık açık, basit bir dille söylemek gerekiyordu anlaşılan. “Hey, bu cevizi kıramayacak-sm. Ne şimdi ne sonra.”

Katıla katıla gülerken bana doğru adım atınca kanepedeki yerime geri çöktüm. “Jocelyn, hakikaten... Neden söylediğin her şeyin muzır bir anlamı daha oluyor?” Braden çekip giderken... ve son sözü o söylerken ağzım sinirden açık kaldı.

Ondan nefret ediyordum.

Gerçekten nefret ediyordum.

Ama kahretsin ki bedenim ondan nefret etmiyordu.

Üç

Club 39, en arkada bir oturma köşesi, ortada da minik bir dans pisti olan, kulüpten çok bara benzer bir yerdi. George Caddesi’nde yer alan, bodrum katındaki bu barm tavanı alçak, yuvarlak oturma grupları ve yine oturmak için kullanılan kare pufları daha da alçak, bar kısmı ise daha da alçaktı. Sarhoş insanlar bize, yani bara ulaşabilmek için birkaç basamak inmek zorundaydı. Mimari plana bu detayı her kim eklediyse o gün kafası iyiydi muhtemelen.

Perşembe geceleri bu loş ışıklı bara daha çok öğrenciler gelirdi ama okullar kapanmıştı ve İskoç yazı gelmek üzereydi, sakın bir geceydi ve müziğin sesi de kısılmıştı çünkü dans pistinde kimse yoktu.

Bardaki müşteriye içkilerini verdim, o da bana on Pound uzattı. “Üstü kalsın,” deyip göz kırptı.

Göz kırpmasını görmezden geldim ama bahşişi kavanoza attım. Her ne kadar Jo, dekoltesi cömert, beyaz askılılar ve dar siyah kottan ibaret üniformamızla ikimizin en çok bahşişi topladığını iddia etse de her gecenin sonunda parayı tüm çalışanlar arasında bölüşürdük. Askılıların üzerinde, tam sağ göğsümüzde el yazısı tarzında bir fontla Club 39 yazıyordu. Basitti ama etkiliydi. Özellikle benim gibi

göğüs konusunda Tanrı’nın sevgili kullarından biriyseniz.

Craig moladaydı, bu yüzden Jo ile bardaki küçük müşteri kalabalığıyla ilgileniyorduk, kalabalık gittikçe azalıyordu. Sıkılmışım, barın öteki tarafından Jo’nun bana ihtiyacı olup olmadığına baktım.

Vardı.

Ve üstelik barmenlik konusunda değil.

Müşteriye para üstünü uzatmış, müşteri de bileğini yakalayıp Jo’yu barın üzerinden kendine çekmişti, burun burunaydılar. Kaşlarımı çatıp Jo’nun vereceği tepkiyi bekledim; soluk teni kızardı, adamın elinden bileğini kurtarmaya çalışıyordu. Herifin arkadaşları arkasında durmuş gülüyorlardı. Aman ne komik.

“Bırakın lütfen,” dedi Jo sıkıldığı dişlerinin arasından, kendini geri çekmeye çalışarak.

Craig etrafta olmadığı, Jo’nun bileği de kopacak kadar ince olduğu için sorunu çözmek bana kalmıştı. Barda onlara doğru ilerledim ve kapıdaki fedaileri çağırmak üzere barın altındaki güvenlik düğmesine bastım.

“Haydi tatlım, bugün benim doğum günüm. Sadece bir öpücük.”

Elimle adamın bileğini kavrayıp tırnaklarımı derisine geçirdim. “Bırak kızı orospu çocuğu, elinin derisini yüzüp taşaklarına geçiririm yoksa.”

Adam acıyla inleyip hemen elini çekti. “Amerikalı kaltak.” Homurdanıp tırnak izleriyle dolu elini diğer eliyle ovuşturdu. “Yönetime şikâyet edeceğim seni.”

Neden böyle olumsuz durumlarda hep milliyetim öne sürülüyor? Ve ne yani? 80’ler lise filmlerinden birinde miyiz? Umursamazca burnumdan nefes verdim.

Devasa fedaimiz Brian adamın arkasında belirdi. Halinden hiç de memnun görünmüyordu. “Bir sorun mu var Joss?”

“Evet. Bu adamı ve arkadaşlarını bardan çıkarabilir misin lütfen?”

Neden diye sormadı bile. İnsanları dışarı attığımız çok az olay olmuştu o güne dek, o yüzden Brian bana bu konuda güveniyordu. “Haydi millet, yaylanın bakalım,” diye gürledi. Korkak herifler betleri benizleri atmış ve dut gibi, peşlerinde Brian’la birlikte bardan çıktılar.

Jo’nun yanımda titrediğini fark edince elimi omzuna koydum. “İyi misin?”

“Evet.” Zar zor gülümsedi. “Bütün gece korkunçtu. Ste-ven beni terk etti.”

Gözlerimi kapadım, bunun Jo’yu ve küçük erkek kardeşinin canını ne kadar acıttığını tahmin edebiliyordum. Leith Walk’ta sırayla kronik yorgunluk sendromundan mustarip annelerine baktıkları, küçük bir dairede yaşıyorlardı. Kirayı çıkarabilmek için Jo güzelliğiyle -ki muhteşem bir kadındı- onlara finansal destek verebilecek yaşlı zengin erkekler avlıyordu. İnsanlar daha iyi bir iş bulabilecek kadar zeki olduğunu söyleseler de Jo’nun kendine güveni sıfırdı. Sadece güzelliği ve ailesine bakacak bir adam bulup onu kafalama yeteneği konusunda kendine güveni vardı. Ancak annesine bakmak zorunda oluşu her zaman güzelliğinin önüne geçiyor ve eninde sonunda adamlar Jo’yu terk ediyordu.

“Çok üzüldüm Jo. Kira için falan yardıma ihtiyacın olursa bana söylemen yeter, biliyorsun.”

Bunu teklif ettiğim zamanların sayısını unuttum. Her zaman da beni geri çevirirdi.

“Yok.” Başını iki yana salladı ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. “Yeni birini bulurum. Her zaman bul-muşumdur.”

Omuzları çökmüş bir şekilde geri dönüp yürüdü, hiç istemediğim kadar onun için endişelendiğimi fark ettim.

Jo anlaşılamamış insanlardan biriydi. Materyalist tarafıyla bazen insanın sinirine dokunurdu ama ailesine olan sadakatiyle de insanı mahcup ederdi. Güzel ayakkabıları seviyordu, evet ama iş annesiyle küçük kardeşine geldi mi ayakkabılar arka plana atılırdı. Ancak ne yazık ki bu sadakat aynı zamanda Jo'nun yoluna çıkan herkesin üstüne basabileceği ve bu durumu kullanabilen bir insanın da Jo'yu ezebileceği anlamına geliyordu.

“Ben mola veriyorum. Craig’i gönderirim.”

Beni göremese de başımla onayladım, bir sonraki kurbanının kim olacağını merak ediyordum. Ya da Jo'nun kimin kurbanı olacağını.

“Bu gece sakın.” İki dakika sonra Craig elinde bir kutu kolayla yanıma geldi. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve yakışıklı bir çocuk olan Craig muhtemelen en az Jo ve ben kadar bahşiş topluyordu. İflah olmaz bir şekilde de flör-tözdü. Üstelik bu işi de iyi beceriyordu.

“Eh, yaz geldi,” dedim yaslanıp arkamı dönmeden önce bara bir kez daha bakarak. “Ağustos’ta hafta içleri tekrar kalabalıklaşmaya başlar.” Bunun Edinburgh Festivali sebebiyle olacağını söylememe gerek yoktu. Ağustos’ta bütün şehir ele geçirilirdi: Turistler gelir, restoranlardaki en iyi masaları kaparlardı ve sayıları o kadar fazla olurdu ki beş adımlık yolu beş dakikada alırdınız.

Bahşişler harika olurdu, o ayrı.

Craig homurdanıp bana yaklaştı. “Sıkıldım ben.” Tembel bir dikkatle beni baştan ayağa süzdü. “Erkekler tuvaletinde sevişelim mi?”

Bunu her akşam sorar.

Ben de her seferinde hayır der, git Jo’yla seviş derim. Cevabı ise şu olur: “Yaptım onu.” Ben arkadaşıydım ama sanırım gerçekten bir gün beni elde edeceğine yürekten inanıyordu.

“Ee? Sevişecek misiniz?” Arkamdaki ses tanıdıktı.

Hemen döndüm ve barın öteki tarafında Ellie’yi görünce şoka girdim. Onun arkasında ise tanımadığım bir çocuk ve... Braden vardı.

Anında rengim attı, hâlâ bir önceki günün etkisindeydim ve Craig’e olan kasten boş bakışını son anda fark ettim.

Gözlerimi zar zor ondan ayırıp hafifçe Ellie’ye gülümsedim. “Aa... Ne yapıyorsunuz burada?”

Ellie’yle bir önceki akşam yemek yemiştik. Ona Braden’in uğradığını söylemiş ama beni çıplak yakaladığından bahsetmemiştim. O da bana dersini anlatmıştı ve ben orada Ellie’nin harika bir hoca olduğunu anlamıştım. Sanat tarihine duyduğu aşk bulaşıcıydı resmen ve kendimi onu can kulağıyla dinlerken bulmuştum.

Yani sonuçta güzel bir yemektir. Ellie bana konuyu kendisine döndürmeyi başarabildiğim birkaç özel soru sordu. Artık Ellie’nin iki üvey kardeşi olduğunu biliyordum: on dört yaşındaki Hannah ile on yaşındaki Declan. Annesi Elodie Nichols, kocası Clark ile birlikte Edinburgh’nun Stockbrid-ge bölgesinde oturuyordu. Elodie, Sheraton Grand Hotel’de yarı

zamanlı çalışan bir müdürdü ve Clark da üniversitede klasik tarih dersi veriyordu. Ellie'nin onları çok sevdiği konuşmasından belliydi ve Braden'in da kendi annesinden çok bu aileyle görüştüğü izlenimini edindim.

Bugünse öğle yemeğinde Ellie'yle işlerimize ara verip elimizde yemeklerle salonda televizyonun karşısına geçtik. Klasik bir İngiliz komedisi olan *Ar e You Being Served*'e şöyle bir göz attık ve konuşmadan da olsa dostluğumuzu pekiştirdik. Yeni ev arkadaşımınla şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde sağlam bir dostluk kurduğumu fark ettim.

Ama ağabeyiyle kalkıp çalıştığım yere gelmek? İşte bu pek hoş değildi. Braden'la dün olanlardan haberdar olmasa bile...

“Tigerlily’de arkadaşlarımızla buluşup bir şeyler içeceğiz. Uğrayıp sana merhaba diyelim dedik.” Ellie gülümsedi, Craig’e meraklı gözlerle bakıyor, yaramaz bir ergen gibi gözlerini kırptırıyordu.

Tigerlily, ha? Orası güzel bir yerdi. Ellie’nin pullu güzel elbisesi çarptı gözüme. 1920’lerden kalma bir havası vardı ve markayım diye bağıırıyordu. Onu ilk defa bu kadar derli toplu görüyordum. Braden’in şık takımı ve yanlarındaki Adam’m en az o kadar şık kıyafetiyle aralarında komik kalmıştım. Sahip olduğum onca paraya rağmen bu insanların alışık olduğu sosyetik kokteyller-gece davetleriyle dolu hayatlarına aşina değildim. Hayal kırıklığıyla bu gruba dâhil olmadığımı hissettim.

“Ha, öyle mi?” dedim salakça, meraklı ifadesini görmezden gelerek.

“Bu Adam.” Sessiz sorusunu cevaplamayacağımı anlar anlamaz Ellie dönüp arkasındaki çocuğu işaret etti. Ellie’nin soluk renkli gözleri Adam’a bakınca koyulaşıp, sıcak bir ifadeye büründü, acaba bu onun sevgilisi mi diye geçirdim içimden. Gerçi bir sevgiliden bahsetmemişti hiç. Koyu renk saçlı yakışıklı, Braden’dan biraz daha kısaydı, geniş omuzları takım elbisesini harika bir şekilde dolduruyordu.

Bana bakarken Adam’m içten bakan gözleri ışıldadı. “Merhaba. Memnun oldum.”

“Ben de.”

“Adam, Braden’in en yakın arkadaşısıdır,” diye açıkladı Ellie ve hemen ağabeyine döndü. Ona bakar bakmaz bir kakhaha patlattı, kakhahası omzunun üzerinden bana bakarken barı neşeli baloncuklarla doldurdu sanki. “Seni Braden’la da tanıştıırırdım ama siz galiba... tanışmışsınız.” Zor tuttuğu kakhahasının altından “tanışmışsınız” sözcüğü zor seçiliyordu.

Gerildim.

Biliyordu.

Gözlerimi kısıp Braden’a tiksinti dolu bir bakış attım. “Söyledin mi ona?”

“Neyi?” diye sordu Adam, hâlâ delirmiş gibi gülen Ellie’ye bakarak.

Braden, gözlerini benden hiç ayırmadan, gülümseyerek Adam’ı cevapladı. “Kendisi evde çırılçıplak gezerken Jocelyn’le karşılaştığımı.”

Adam merakla bana baktı.

“Öyle değil,” dedim sivri bir tonlamayla. “Banyodan çıkmış, havlu arıyordum.”

“Seni çıplak mı gördü?” diye araya girdi Craig, kaşlarını çatmıştı.

“Braden Carmichael.” Braden barın üzerinden tokalaşmak için elini Craig’e uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Craig de elini uzattı, şaşkına dönmüş gibiydi. Harika ya. Herif erkekleri bile büyüleyebiliyordu. Braden, Craig’e gülümserken bana döndü ve yüzündeki neşeli ifade birden yok oldu. Gözlerinde bir soğukluk sezince kaşlarımı çatıttım. Ne yaptım ben şimdi?

“Benim sevgilim var,” dedi Braden, Craig’i temin ederek. “Seninkine göz koymadım yani.”

“Ah, Joss’la sevgili değiliz.” Craig başını sallayıp çapkınca bana baktı. “Denemedim değil ama.”

“Müşteri.” Craig’den kurtulabildiğime şükrederek barın öteki tarafındaki kızı işaret ettim.

Craig gider gitmez Ellie bara yaslandı. “Sevgilin değil mi? Gerçekten mi? Çok tatlı. Ve belli ki seni de beğeniyor.” “Kendisi ayaklı bir zührevi hastalıktır Ellie,” dedim aksi aksi. Bardaki görünmez bir lekeyi silmeye koyuldum, Braden’in bakışlarından kaçmaya çalışıyordum umutsuzca.

“Seninle hep böyle mi konuşur?”

Braden’in sorusu üzerine başımı kaldırdım ve gözlerindeki soğuk, ölümcül ifadeyi görür görmez onu temin edip Craig’i savunmak istedim. “Şaka yapıyor sadece.”

“Ah, bu mola kesinlikle on dakika değildi,” diye şikâyet ederek yavaşça bara girdi Jo. Leş gibi sigara kokuyordu. Bir insan bu kadar kötü kokmasına sebep olan bir alışkanlıktan nasıl vazgeçmezdi, anlayamıyordum. Ona doğru yüzümü buruşturunca Jo hemen anladı. Üstüne alınmadan omuz silkti ve bana havadan bir öpücük yollayıp Braden’a doğru, bara yaslandı. Jo’nun iri yeşil gözleri Braden’ı uzun zaman önce bıraktığı ama şimdi yeniden istediği bir sigara gibi içine çekti. “Misafirlerimiz kimler?”

“Ben Ellie.” On beş yaşında çok şeker bir kız çocuğu gibi Jo’ya el salladı. Ona gülümsedim. Çok tatlıydı. “Joss’un yeni ev arkadaşı.”

“Merhaba.” Jo ona gülümseyip beklenti dolu gözlerini yeniden Braden’a çevirdi.

Jo’nun bu ayan beyan ilgisi hiç de canımı sıkmamıştı.

“Braden.” Braden ona doğru başını sallayıp bana geri döndü.

Pekâlâ. Neler oluyor?

Şoka girmiştim.

Dürüst olmak gerekirse Braden’in flört dozunu Jo ile bir tık daha yükselteceğine dair kendimi çoktan hazırlamıştım. Jo uzun boylu, manken gibi ince bir kadındı ve jilet gibi sapsarı saçları vardı. Braden Carmichael benim yanımda azgın bir tekeye dönüştüyse Jo’yu bütün o cazibesiyle eritip bitirirdi muhtemelen.

Ama bunun yerine son derece sıradan davranmıştı.

Bu beni hiç de memnun etmedi.

Hımm. Kendime yalan söylemeyi hep çok iyi becermi-şimdir.

“Braden *Carmichael* mı?” diye sordu Jo, Braden’in ilgisizliğini görmezden gelerek. “Aman Tanrım. Sen Fire’m sahibisin.”

Kahretsin, söz konusu olan bu adam oldu mu merakıma engel olamıyorum. “Fire da ne?”

“Victoria Caddesi’ndeki kulüp. Şu Grassmarket’in ilerisindeki hani.” Jo’nun kirpikleri Braden’a doğru hamle üstüne hamle yapıyordu şu anda.

Adamın gece kulübü var. Ah tabii ki.

Braden, “Evet doğru,” diye mırıldanıp saatine baktı.

Bu hareketi biliyordum. Huzursuz hissettiğim zamanlarda benim de yaptığım bir şeydi bu. O an herifin üzerine atlamak üzere olduğu için Jo’ya bir tane çakabilirdim. Braden, yeni Steven değildi. Olamazdı.

“Oraya bayılırım,” diye devam etti Jo, barın üzerinden biraz daha eğilip Braden’in yukarıdan göreceği şekilde küçük, dikkate değer olmayan göğüs dekoltesini öne çıkardı.

Miyavv. Bu da neydi şimdi böyle?

“Beki bir gün gideriz birlikte? Ben Jo bu arada.”

Öehh. Beş yaşında bir kız gibi kikirdiyordu. Her Perşembe duyduğum bu kikirdeme nedense şu anda son derece rahatsız ediciydi.

Braden, “haydi gidelim” der gibi Ellie’yi dürttü, ifadesi iyice sabırsızdı artık. Ancak Ellie, ağabeyinin halini göremeyecek kadar Adam’la muhabbete dalmıştı.

“Ne dersin?” diye ısrar etti Jo.

Braden omuz silkmeden önce bana bir bakış attı ama ne demek istediğini anlamadım. “Benim sevgilim var.”

Jo güldü, saçını omzundan geriye attı. “Sen de onu evde bırak o zaman.”

Ah, hayır aman Tan... “Ellie, siz birileriyle buluşmayacak mıydınız?” Yüksek sesle sordum ki Adam’la gömüldüğü muhabbetten kafasını kaldırsın. Bir an önce ağabeyini kurtarması gerekiyordu.

“Ha? Ne?”

Ona dik dik bakıp soruyu dişlerimin arasından tekrarladım.

Ellie nihayet hem Jo’nun hem de Braden’in ifadelerinin farkına varıp başım salladı. “Ah, evet. Gitsek iyi olur.”

Jo suratını astı. “Oraya gidip...”

“Jo!” Craig, barın öteki tarafından yardım çağırışında bulundu, o tarafta müşteri kalabalığı birikmeye başlamıştı. O an Craig’e âşık olmuş olabilirim.

Jo homurdanarak Braden’a doğru dudaklarını büzdü ve Craig’in yanına koştu.

“Özür dilerim.” Ellie dudağını ısırdı, af dileyen gözlerle Braden’a bakıyordu.

Braden önemi yok der gibi elini savurdu ve geri adım atıp bardan çıkarlarken centilmence Ellie’nin önden yürümesini sağladı.

“Hoşça kal Joss,” dedi Ellie ısıltı ısıltı gözlerle. “Sabah görüşürüz.”

“Görüşürüz. İyi eğlenceler.”

Adam’m Ellie’nin beline koyduğu sahiplenmeci eline bakarken Adam dönüp kibarca hoşça kal anlamında başını salladı. Bunların arasında bir şey mi vardı? Muhtemelen. Ellie’ye sormayacaktım yine de. Bu onun merakım kamçılayıp benim var olmayan aşk hayatımla ilgili sayısız soru sormasına sebep olurdu, sonra da aşk hayatımın neden var olmadığını falan sorardı kesin. Bu, kimseyle etmek istemediğim bir muhabbeti.

Tüylerim birden diken diken oldu ve bakışlarımı Braden’a çevirdim, bara doğru bir adım atmıştı, biraz evvelki kibar durgunluğunun yerini o alışık olduğum ateşli hava almıştı.

“Kurtardığın için teşekkürler.” Yemin ederim o kalın sesi ta iç çamaşırmımda titreşti.

İçten içe kıvransam da umursamaza yattım. “Sorun değil. Jo çok tatlıdır ve kötü bir niyeti yoktur... ama iflah olmaz bir zengin adam avcısıdır.”

Braden sadece başını salladı, Jo ile ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

Aramızda bir sessizlik oldu, bakışlarımız birleşti, durdu, kitlendi ve ben ağzımın bir karış açık olduğunu ancak Braden ağzıma baktığında fark ettim.

Bu da neydi böyle?

Birden geri adım attım ve birileri bu anı gördü mü diye etrafa bakındım. Kimse buraya bakmıyordu.

Niye gitmiyordu bu adam?

Ona tekrar döndüm, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak -ki aslında zıvanadan çıkmış durumdaydım artık- bedenimi baştan aşağı süzdüğünü görmezden geldim. Bunu artık kesse iyi olacaktı!

Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda suratımı astım. Ona inanamıyordum. Jo'yu resmen görmezden gelmişti ama benim için şehvetin düğmesine basmıştı. Bana işkence etmekten sapıkça bir zevk mi alıyordu acaba?

Suratında koca bir sırıtmayla bardan geriye doğru bir adım atıp bana doğru başını salladı.

“Ne var?” dedim ters ters.

Çarpık çarpık gülümsedi. Erkeklerin çarpık gülümsemelerinden nefret ediyorum. Böyle seksi olanlarından bile. “Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum...” dedi düşünceli düşünceli çenesini ovuşturarak. “Çıplak seni mi, askılı bluzlu seni mi. 90, değil mi?”

Ne? Kaşlarımı çattım, ne dediğini anlamamıştım.

Ve sonra dank etti.

Öküz!

Hıyar herif az evvel -doğru bir şekilde- göğüs ölçümü tahmin etmişti. Dün yaşanan şeyin unutulmasına asla izin vermeyecekti. Her şey ortadaydı.

El bezini ona fırlattım. Eğilip bezden kurtuldu ve bir kahkaha attı. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Ben kışını tekrar yere indirecek bir laf edemeden bardan çıktı.

Yemin ediyorum, bir dahaki sefere son sözü ben söyleyeceğim.

Dört

Yazdığım fantastik serinin baş kahramanı, Morvern krallığında acımasız bir suikastçı olan Lena’nın, kraliçenin askerlerinden Arvane’e yapacağı saldırıyı planlaması gerekiyordu. Arvane, kraliçenin yeğeniyle aşk yaşıyor ve monarşi ile siyasi kontrolü ele geçirmek için nüfuzunu kullanıyordu. Ancak Lena saldırı planlamak yerine, kraliçenin muhafızlarının başı olan Ten ile ateşli fanteziler kurmaya başlamıştı. Ten ilk beş bölümde sarışındı ama şimdi kumral ve mavi gözlü birine dönüşmüştü. Ayrıca bu kitabın romantik kahramanı da olmaması gerekiyordu. Kitapta romantik bir kahraman bile olmayacaktı hatta. Hepsi Lena’nın suçuymdu!

Hayal kırıklığıyla laptopumdan uzaklaştım.

Kahrolası Braden! Cinsel zehriyle kitap dosyamı kirletiyordu.

Yeter artık. Pes etmeye karar verdim. Ellie'nin üniversitedeki araştırmasından sonra eve Çin yemeği getireceğini bildiğim için, kalorilerle önceden mücadele etmek adına Queen Caddesi'nin köşesindeki spor salonuna gideyim dedim. Normalde yediklerime çok dikkat etmem ama okuldayken spor yapardım ve fit olmaktan hoşlanırdım. Eh, iyi de bir şey çünkü cipse karşı bir düşkünlüğüm var. Her türlüüne, kilo aldırın, lezzetli, ktır ktır olan her cipse. Cipsle olan bağım sanırım hayatımdaki tek gerçek ilişki.

Kitapla ilgili yaşadığım hayal kırıklığını, ter içinde bir jöleye dönüşene dek koşu bandına, çapraz barlara, bisiklete ve ağırlıklara döktüm. Egzersiz beni rahatlatmıştı; yeniden çalışmamı sağlayacak kadar. Aklımda bir karakter belirmeye başladı, hatta aklımdan çıkaramaz oldum onu. Büyük olasılıkla bana çok benzediği için. Hayatta tek başıydu, özgür ve kararlı. Iskoçya'da evlatlık olarak büyümüştu ve çalışma izni alıp ABD'ye yerleşmiş ve orada âşık olmuştu...

Bu karakter annemdi. Trajik bir şekilde sonlanana dek annemin hikâyesi harikaydı. İyi bir trajediye herkes bayılır. Anneme herkes bayılırdı. Biraz fevri ve lafını sakınmayan bir tipti ama gerçekten çok nazik ve şefkatli bir insandı. Babam onunla tanıştığı an ona tapmıştı ama annemin savunma duvarlarını aşmak altı ayını almıştı. Aşkları bir efsaneydi. Daha önce hiç bir aşk romanı yazmayı düşünmemiştim ama annemle babamı bir kitapla ölümsüzleştirme fikrini şimdi aklımdan çıkaramıyordum. Spor salonu gözlerimin önünde adeta kaybolana kadar çelik gibi, buz gibi bir iradeyle bastırđığım anılar bir bir önümde belirmeye başladı: Annem mutfak lavabosunun önünde durmuş, bulaşık makinesine güvenmediği için elde bulaşık yıkıyor. Babam sessizce arkasına geçip kollarını beline doluyor ve kulağına bir şey fısıldarken sıkı sıkı ona sarılıyor. Artık babam ne dediyse annem sırtını gevşetip ona yaslanıyor ve başını bir öpücük için çeviriyor. Sonra başka bir anı: Babam gece evin içinde annemi kovalıyor, kapılar çarpılıyor, bakıcımla benim ödümüz kopuyor. Annem ona maço bozuntusu sersem diye bağıyor. Babam, gözlerimin önünde bir hıyarın seninle flört etmesine izin veremezdim diyor. Annem, adama yumruk atmana gerek yoktu diyor. “Eli senin kışındaydı ama!” diyor babam ben dehşetle kaygalarını izlerken. “Ben icabına bakacaktım!” diyor annem. “Ne zaman? Artık onun yanında çalışmayacaksın!” diyor babam. Bundan sonra kavga şiddetleniyor ve bakıcım parasını bile almadan evden çıkıp gidiyor. Ama ben bu kavgadan endişelenmemiştim. Annemle babamın hep tutkulu bir ilişkileri olmuştu. Tartışmaları hep kendiliğinden sonlanırdı. Öyle de oldu. Babam öfkesine yenik düştüğü için özür diledi ama işten ayrılma konusunda da geri adım atmadı. Olay o kadar büyüdü ki annem sonunda pes etti çünkü şirketteki hıyar gerçekten de bir hıyardı ve tahminime göre o gece olanlardan çok daha fazlası gelmişti annemin başına. Annem bir başka muhasebe firmasında çalışmaya başladı. Evlilik taviz vermektir demişti, babam da bir gün onun için bir şeyden ödün verirdi mutlaka.

Bu anılar zihnimde çok netti. Annemin ela gözlerindeki ışıltıyı görebiliyor, babamın parfümünü duyabiliyor, babamın bana sarıldığını, annemin saçlarımı okşadığını hissedebiliyordum.

Göğsüm sıkıştı ve koşu bandında tökezledim. Dünyaya geri dönüyordum ama etrafa anlamsız bir renk ve ses karmaşası hâkimdi. Beynime kan hücum etmişti, kalbim öyle hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlandım bir an. Dizime bir sancı girdi ama zar zor farkındaydım acının ya da beni ayaga kaldıran güçlü ellerin.

“Nefesine odaklan,” dedi rahatlatıcı bir ses.

Sesi takip ettim ve panikle nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Nihayet gözlerim açıldı, kafamdaki basınç dindi ve ciğerlerim havayla doldu. Panik atağın sebep olduğu adrenalin boşalmasından titreyerek bana yaslanan çocuğa döndüm. Koyu renk gözleri endişeliydi.

“İyi misin şimdi?”

Başımı onayladım, diğer aletlerin tepesinden bize bakan insanları görünce utandım. Hafifçe elini bıraktım. “Özür dilerim.”

Başını salladı. “Ne demek. Koşu bandının üstüne düşmeden yakalayabildim seni neyse ki. Ama korkarım ki dizin fena yaralandı.” Dizime işaret etti.

Kafamı aşağı indirince taytında bir yırtık gördüm ve acı işte o an vurdu. “Harika ya.”

“Ben Gavin.” Elini bana uzattı, ben de gayet gevşekçe tokalaştım. Yorgunluktan bitmişim.

“Joss. Teşekkürler bu arada.”

Gavin kaşlarını çatı. Aslında tatlı bir tip olduğunu fark ettim, şu kaslı, temiz görümlü, sporcu tiplerden hoşlanıyorsanız tabii. Ve sarışındı. “İyi olduğundan emin misin? Panik atağı nerede görsem tanırım.”

İçten içe kızarak başımı salladım, atağa sebep olan anıların gözümde yeniden canlanmasını istemiyordum. “Gerçekten iyiyim. Stresli bir haftaydı, o kadar. Ama şey... neyse teşekkürler. Ben eve gideyim artık.”

“Seni burada daha önce görmüştüm.” Gülümseyerek beni durdurdu. “Burada antrenör olarak çalışıyorum.”

Eee? “Anlıyorum.”

Sırıttı. “Ben hep buradayım diyorum yani. Bir şeye ihtiyacın olursa.”

“Tamam, aklımda olsun. Tekrar teşekkürler.” Utangaç bir şekilde el sallayıp soyunma odasına doğru yürüdüm.

Anlaşılan annem hakkında bir kitap pek mümkün olmayacak.

Eve Ellie’den önce geldim ve yeni bir panik atak daha gelir korkusuyla kendimi oyalamaya karar verdim. Yıllardır bir atak yaşamamıştım. Mutfakta tabakları çıkarmaya başladım, spor salonunda hiç öyle bir şey yaşamamışım gibi davranarak fantastik romanımdaki bir sonraki bölümü düşünmeye koyuldum.

Ve panik atak aklımdan çıkmıştı bile. Ama romanım sayesinde değil.

Kahrolası Braden gene araya girdi.

Çatal bıçak çekmecesini açtığımda çekmecede olmaması gereken bir sürü ıvır zıvır buldum. Yapılacaklara ekle: Ellie'nin mutfakta yarattığı karmaşayı düzenle. Çekmecede yok yoktu: iplik, dikiş iğnesi, fotoğraf makinesi, yapıştırıcı, çift taraflı yapışkan bant ve fotoğraflar. Birinde Braden korkuluklara yaslanmış, bir yerde bir nehre doğru bakıyordu. Güneşli bir günde çekilmişti belli ki ve tam zamanında kameraya dönmüştü, gözleri güneş ışığından kısılmıştı, güzelim dudaklarında sevecen bir gülümseme vardı.

Masayı kurarken Braden'in gülümsemesi bana kahkahasını hatırlattı; o kahkaha onu barda gördüğüm o günden sonra günlerce kulaklarımdan gitmemişti. Aklımda sadece gömleksiz hali vardı, ben de ona dürüm gibi sarılıyordum. Bir cinsel hayatımın olmaması, herkes gibi benim de arada bir azan sağlıklı bir kadın olmadığım anlamına gelmiyordu. Havaya girdiğimde beni oyalayacak bir kutu oyuncağım vardı. Ancak Braden'la tanıştığımdan beri sürekli o havadaydım ve arada bir dışarı çıkıp tek gecelik ilişki yaşamak aklımdan geçmiyor değildi.

Elbette sabah yabancı bir yatakta yabancı herifin tekiyle bir gece önce neler olduğunu hatırlamadan uyanmak nasıl bir histi çok iyi biliyordum ve bu aklıma gelir gelmez fikrimi değiştiriyordum.

Ben sadece... Bir insana nasıl bu kadar tutulduğuma inanamıyordum. Çok az tanıdığım birine.

Evin kapısı çarpınca düşüncelerim dağıldı ve kendime su, Ellie'ye de çay koymaya başladım.

Ellie mutfığa girerken neşeyle "Mirabaaaa," diye şakıdı. Çin yemeğinin kokusu midemdeki gurultuyu ayaklandırmıştı.

"Nasıl geçti günün?" Ellie yemeği masaya koydu, ben de anında yerleştirmeye başladım.

"Fena değildi," diye mırıldandım bir yengeç bacağı kemirerek.

Karşılıklı masaya oturunca endişeli bir ifadeyle bana baktı. "İyi misin sen?"

Hayır, değilim. Spor salonuna gittim ve elâlemin önünde panik atak geçirdim. Ha bir de senin o öküz, çapkın ağabeyin aklımdan ve cinsel fantezilerimden çıkmak bilmiyor. Azdım, öfkeliyim ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. "Yazar tıkanması yaşıyorum."

"Ah, çok kötü. Ben tezimi yazarken de olmuştu bana. Roman yazarken olduğunu düşünemiyorum."

"Dehşet ötesi."

Bir iki dakika sessizce yemek yedik. Ellie'nin gergin göründüğünü fark ettim. "Senin günün nasıl geçti?"

Körili pilavdan bir lokma almadan önce bezgin bir şekilde gülümsedi. Çiğnemesini bitirince başını salladı. "Doktora öğrencisi olmanın baskısını hissetmeye başlıyorum."

"Ah, öğrenciliğin en güzel yanları."

Ellie mırıldanarak onayladı, sonra bir dakika kadar sessizce masaya boş boş baktı ve "Ee... Adam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Soru damdan düşer gibi gelmişti ve kesinlikle Ellie’de bir utanma vardı. Hah. Bir işler döndüğünü biliyordum.

“Bilmem. Onunla konuşma fırsatım olmadı pek. Tatlı biri. Samimi.”

Ellie’nin yüzü hülyalı bir hal aldı. Espri değil. Resmen **hülyalı**. Bu bakışı daha önce sadece filmlerde görmüştüm. Kız fena tutulmuştu.

“Adam harikadır. Braden’la çok uzun zamandır arkadaşlar. Lisede erkek arkadaşlarımı Braden taciz etmediğinde Adam ederdi.” Kızarıp başını salladı. “Çocukken peşinden hiç ayrılmazdım.”

Beni bunu sormaya ne itti bilmiyorum ama... “Siz birlikte misiniz?”

Ellie birden kafasını kaldırıp bana baktı. “Hayır. Neden? Öyle gibi miydi?”

Pekâlâ. Yanlış soruyu sormuşuz. “Biraz.”

“Hayır.” Hızla başını iki yana salladı. “Sadece arkadaşız. Her neyse, Braden her zaman Adam’ın tam bir çapkın olduğunu söyler. Asla durulmayacak. Ve o kadar ağabey-kardeş gibiyiz ki artık aramızda...” Lafı nasıl bitireceğini bilemeden kalakaldı.

Bir şeyden emindim: Ellie’nin bana yalan söylediğinden asla kuşkulananmayacaktım. Kız yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. “Anladım.”

“Ee, senin hayatında biri var mı?”

Hay lanet. Benim hatamdı ama. Bir soru sormuştum. “Hayır. Senin?”

“Hayır,” diyerek iç geçirdi. “En son ne zaman biriyle birlikteydin?”

Seks sayılıyor mu? Omuz silktim. “Sen?”

Ellie dudaklarını birbirine bastırdı, kirpikleri gözlerinde birden sertleşen bakışları örtmek için kapandı. Birden beni bir koruma duygusu sardı ve bu beni acayip şaşırttı. “Ellie?”

“Dokuz ay önce.”

Ne yaptı o orospu çocuğu sana? “Ne oldu?”

“Beş ay çıktık. Glasgow’da bir insan kaynakları firmasında çalıştığını söylemişti. Aslında burada Edinburgh’da rakip bir inşaat firmasında çalışıyormuş. Commercial Qu-ay’deki muhteşem arsa için ihalede Braden’in rakibiymiş. Sonra ortaya çıktı ki beni Braden’a yakın olmak, ihalede Braderim vereceği teklifi öğrenip kendi şirketinin kazanmasını sağlamak için kullanmış. İlişkimizin çok şahane bitmediğini söylememe gerek yok sanırım. Onun burnu kırıldı, Braden arsayı aldı.”

Tek kaşımı kaldırdım, içimden Braden’ı göt herife dersini verdiği için tebrik ettim. “Braden mı vurdu ona?” “Hayır.” Ellie başını salladı. “Braden kavga etmez. Uzun zamandır etmedi. Çocuğun paçavrasını çıkaran Adam oldu.”

Sırıttım. “Şiddetin her türlüsüne karşıyım ama... bravo Adam’a.”

Ellie bir kahkaha patlattı ve sonra tekrar sessizleşti. “Benim saflığım Braden’in parasına mal olmadı diye mutluyum.”

Eminim Braden’in derdi bu değildir. Bunu nereden çıkardım bilmiyorum ama öyleydi işte. İki kulağı ve iki gözü olan her insan Ellie’nin Braden için çok önemli olduğunu anlayabilirdi. “Bir insanın bir arsa için bu kadar korkunç bir şey yapabileceğine inanamıyorum.”

“Commercial Quay ileride çok değerlenecek. Michelin yıldızlı restoranlar, plastik cerrahi merkezleri, şık barlar... Braden orada lüks daireler yapıyor ve millet stüdyo tipli olanlarına beş yüz binden bir milyona kadar para vermeye hazır. Tam kâr edilecek yer yani.”

Birinin Ellie kadar tatlı birini soktuğumun kârı için kullanabiliyor olması midemi bulandırıyor. “Erkekler korkunçlar.”

Bir süre sessizce yemek yedikten sonra Ellie boğazını temizledi. “Odanda ailenin bir iki fotoğrafını gördüm. Onları salona ya da evde başka istediğin bir yere de koyabilirsin, aklında olsun. Burası artık senin de evin.”

Ailemin konusu açılınca gerildim, bir panik atak daha geçireceğim diye korkuyordum. “Tamamdır.”

İç çektiğini duydum ve kendimi hazırladım. “Onlar hakkında konuşmuyorsun pek.”

Bu konunun açılma zamanı geldi mi yahu? Rhian’ın öğrenmesi altı ay almıştı. Midem tıka basa dolmuş halde tabağımı ileri doğru ittim ve Ellie’nin meraklı gözlerine baktım. Artık ev arkadaşydık, anlaşıyorduk -ne kadar farklı insanlar olduğumuzu düşünürsek şaşırtıcı şekilde iyi anlaşıyorduk hem de- ve şartlarımı öne sürmenin zamanı gelmişti. “Ailem öldü benim,” dedim uyuşuk bir sesle, acısız, gözyaşsız, gittikçe benzim atarken yüzümde Ellie’nin fark edebileceği hiçbir şeysiz. “Onlar hakkında konuşmam. Asla.”

Ne bekliyordum bilmiyorum. Ellie çok içi dışı bir ve kibar bir insan olduğu için gardımmı düşeceğini belki de. Ama Ellie beni gene şaşırttı. “Pekâlâ,” dedi ve bakışlarındaki acımayı gizlemek için ekstra bir çaba sarf ettiğini fark ettim.

“Pekâlâ.” Yumuşak, temin edici bir şekilde gülümsedim ve o da aynı şekilde karşılık verdi, omuzları gevşemişti.

Bir dakika kadar sonra mırıldandı. “Biliyor musun bazen insanın gözünü çok korkutuyorsun.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Biliyorum. Özür dilerim.”

“Önemli değil. Braden’dan alışığım.”

Sanki adam adının geçtiğini duymuş gibi Ellie’nin telefonu çalmaya başladı, ekranda Braden’in adıyla. Ellie

hemen cevap verdi ama her zamanki neşesiyle değil. Görünen o ki ölü ailem moral bozucu bir konuydu.

Nasıl yaptı bilmiyorum ama Ellie bir şekilde beni onlarla dışarı çıkmaya ikna etti. Üstümde Ellie'den ödünç aldığım elbise, Braden'la ikisinin arkadaşlarına baktım. 4. George Köprüsü'nün oralardaki bir barda, alçak bir orta sehpanın çevresine dizilmiş puflarda oturuyorlardı. Braden iki saat önce bizi arayıp onların yanına gelmemizi söylemişti. Tabii ki bir saat önce ben hazırdım. Ellie'nin hazırlanması ise bir ömür sürmüştü, Adam'a gülümsediğinde bunun nedenini anladım.

“Millet, bu yeni ev arkadaşım Jocelyn.” Bana döndü. “Jocelyn, bu Jenna, bu da Ed.”

Buraya gelirken Ellie takside bana bir özet geçmişti zaten. Tuhaf gözlüklü, pırlanta yüzüklü sarışın tatlı kız, Jenna, Ellie'nin en yakın dostu ve doktoradan sınıf arkadaşıydı. Karizmatik bir çalışkan öğrenci gibi görünen kısa boylu sarışın Ed ise onun nişanlısıydı.

“Adam ve Braden'la tanışmıştın zaten.” Braden'a yapışık şekilde oturan kadını görünce gülümsemesi hafif kaydı. Kadının açık renkli, neredeyse beyaza kaçan sarı saçları, iri mavi gözleri, uzun bacakları ve dolgun dudakları vardı. “Bu da Holly. Braden'ın kız arkadaşı.”

Anında Ellie'nin kızıdan nefret ettiğini hatırladım. Holly'nin Ellie'ye pis pis sırıtişından bu hissin karşılıklı olduğu belliydi. Herkese merhaba dedim ve Braden'ın bakışı ile onu kız arkadaşıyla birlikte görmenin kalbimi göğüs kafesimden fırlayacak gibi atmasına sebep olduğu gerçeğini göz ardı ettim.

Kızın Jo'yu andırıyor -yani benim tam zıddım- olma- •

smdan da umutsuzluğa kapılmayacaktım.

Ellie apar topar içki almaya giderken Jenna'mn yanma oturdum ve sağımdaki çift dışında etrafımdaki her şeye bakmaya çalıştım.

“Yerleşebildin mi Jocelyn?” diye sordu Adam masanın karşısından.

Minnet duygusuyla ona kocaman gülümsedim. “Evet, yerleştim artık. Ve bana Joss de lütfen.”

“Eee, Ellie'yle nasıl gidiyor?”

Sesindeki bir şey bana bunun sıradan bir soru olmadığını söyledi. Ev arkadaşım için endişeleniyordu. Ellie'nin hislerinin karşılıklı olabileceğini düşündüm. “İnanılmaz iyi gidiyor. Harika bir insan.”

Cevabım onu memnun etti. “Harika, çok sevindim. Ellie bana bir kitap yazdığından bahsetti?”

“Aman Tanrım,” diye ağır İngiliz aksanıyla Holly araya girdi. Aksanının muhteşem olmasından nefret ettim. “Bebeğim, sana arkadaşım Cheri'nin kitabını yayınlayacaklarından bahsettim mi?”

Braden başını hayır anlamında iki yana salladı, gözleri bendeydi. Hemen bakışlarımı kaçırdım ve Holly'nin bu gizemli Cheri ile ilgili haberine sevinmiş gibi yaptım.

Holly masaya “Cheri benim en yakın arkadaşım,” diye açıklama yaparken Ellie içkilerle geldi. Yanıma otursun diye yana kaydım. “Harika kitaplar yazar.”

“Ne hakkında yazıyor?” diye sordu Ed kibarca. Jenna’ya dönünce Ellie ile bakıştıklarını gördüm. Holly’nin kızlar arasında pek de popüler olmadığını anlamaya başlıyordum.

“Ah harika şeyler yazar. Şey hakkında, bir kız var, düşkünler yurdundan, bir işadamına âşık oluyor, adamın hatta unvanı falan var, kont muydu neydi. Çok romantik. Yazım tarzı da harikadır. Harika bir insandır yani.”

Anladık. Her şey harika.

“Tarihi bir roman falan mı?” diye sordu Ed.

“Hayır.” Şaşkın şaşkın kafasını salladı.

“Holly” -Braden gülümsememeye çalışıyor gibiydi-“artık düşkünler yurdu yok. Tarihi bir roman olmadığından emin misin?”

“Yani, Cheri öyle bir şey demedi.”

“O zaman Öyledir, haklısın,” dedi Adam nazikçe. Adam’m cevabındaki minik alay üzerine Ellie’nin omuzları hafifçe sarsıldı. Braden’dan başka her yere bakmaya çalıştım.

“Jenna, gelinlik provan ne zaman?” diye sordu Ellie benim üstümden eğilerek.

Jenna hınzırca sırıttı. “Daha çok var. Gidip gelip gelinliğe baktığım için annem artık beni evine almıyor.”

“Aa?” dedim, samimi olmaya çalışarak. “Düğün ne zaman?”

“Beş ay sonra,” dedi Ed, sevgiyle Jenna’ya gülümsedi. Vay be. Hislerini belli etmekten çekinmeyen bir adam. Babamın anneme bu şekilde gülümseyişi aklıma gelince gardım düştü birden. Bir içki alıp bu anıyı çelik gibi irademim arkasına gömdüm.

Ellie hafif bir ciyaklamayla karşılık verdi. “Jenna’nın gelinliğini görmek gerek. Şey yapacağız...”

“Ah, bebeğim,” Holly tekrar araya girdi. “Lisa’mn Ekim ayında evleneceğini söylemiş miydin sana? Korkunç bir zamanlama dedim ama sonbahar düğününde ısrar etti. Hayatında duydun mu böyle bir şey? Her neyse, Oban diye bir yerde, sevimsiz bir kalede olacak. O yüzden konaklama ayarlasak iyi olur.”

“Barealdine Kalesi,” dedi Braden başını sallayarak. “Küçük, çok güzel bir yerdir.”

“Yazın belki ama Ekim’de ı-ıh.”

Ve bir sonraki saat de işte böyle geçti. Ne zaman biri bir konu açsa Holly kontrolü ele alıp yüksek sesiyle barın gürültüsünü bastırarak araya girdi. Ondan hoşlanmamayı kolaylaştırıyordu adeta ve Ellie’nin ona neden tahammül edemediğini hemen anladım. Holly bağırarak konuşan, kaba ve tamamen bencil biriydi. İşin kötüsü, Braden sanki ona olan tepkimi ölçüyordu. *Benim* ne düşündüğüm neden umurundaydı ki?

İlk başta ilginç bulup sonrasında ziyadesiyle tiksindiğim Holly'nin sesinden fenalık geldiği için bir sonraki içkileri almaya gönüllü oldum. Bara yerleştim, barmene siparişi verdim ve sessizliğin tadını çıkardım; bar, bir duvarla bir koridorun ardında, mekânın arka tarafındaydı, Holly'nin sesinden epey uzaktı.

Ama *onun* peşimden gelmesi gerekiyordu tabii, değil mi?

Bara yaslanırken bana dokunduğunda sağ tarafım alev aldı. Parfümü burnumu gıdıkladı, kelekler geri gelmişti.

“Ee... demek bir yazarsın?” Braden bana baktı.

İlk defa sesinde en ufak bir cinsellik tınısı olmadan bir soru soruyordu. Ona dönünce uçuk renkli gözlerindeki içten merak beni çok şaşırttı. Hafifçe alçakgönüllü bir şekilde gülümsedim. Henüz bir yazar değildim. “Olmaya çalışıyorum.”

“Ne yazıyorsun?”

Aklıma annem geldi ve derin bir nefes alıp bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım. “Fantastik kurgu.”

Kaşları hafifçe kıvrılıp yukarı kalktı, sanki bu cevabı beklemiyordu. “Neden?”

Braden’a cevap veremedi barmen hesabı getirdi ve ben daha cüzdanıma elimi atamadan Braden hesabı ödedi. “Ben ödeyeyim,” diye ısrar ettim.

Deliymişim gibi ısrarımı eliyle savurdu. “Ee?” dedi para üstünü alırken. İçkiler barda önümüzdeydi ama Bra-den masaya geri dönmeye pek hevesli değil gibiydi.

İç çektim, ne kadar çabuk cevap verirsem ondan o kadar çabuk kurtulacağımı biliyordum. “Çünkü fantastik kurguda gerçekliğin hiçbir otoritesi yok. Her şey hayal gücümün kontrolünde.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Akıllı biri alt anlamları çıkarabilirdi. Bra-den da akıllı biriydi.

Göz göze geldik, aramızda sessiz bir anlaşma yaptık. Nihayet Braden başını salladı. “Bunu çekici bulmanı anlayabiliyorum.”

“Evet.” Bakışlarımı indirdim. Beni çırlıçıplak görmüş olması zaten kötüydü. Ruhumu da çıplak görmesine ihtiyacım yoktu.

“Ellie’yle anlaşabiliyor olmanıza çok seviniyorum.” “Ona karşı çok korumacısın, değil mi?”

“Bu, hafif kaçır.”

“Neden? Düşündüğünden daha güçlü birine benziyor.” Bunu düşünürken kaşlarını çatı. “Mesele onun gücü değil. Belki konuşmasından, belki bakışından, insanlar onun kırılğan olduğu fikrine kapılıyorlar. Öyle olmadığını biliyorum. Ellie başına gelen korkunç bir şeyi tanıdığım pek çok insandan daha kolay atlatabilir. Ama mesele o değil. Mesele, başına korkunç bir şeyin gelmemesi. Fazlasıyla iyi bir insan ve onu sevdiğini söyleyen insanlar tarafından birkaç kez incitildi.”

Braden'ın yerinde olmak istemezdim. "Evet, belli oluyor. Ellie'nin içi dışı bir."

"Senin aksine."

Temkinle ona baktım, gözlemi beni çok şaşırtmıştı. "Nasıl yani?"

Gözleriyle beni tarıyor, zihnimin içine girecek bir yer arıyordu sanki. Bir adım geri attım, o yaklaştı. "Ellie'nin senin hakkında söyledikleri var. Bir de benimle olan halin. Pek bir şey açık etmek istemiyor gibisin."

Bas git dostum. "Sen de öylesin. Ben de senin hakkın-daki gerçekleri pek bilmiyorum."

"Öğrenmesi o kadar zor değil." Hızla gülümsedi. "Ama sen... Bence sen tam bir lafi saptırma ve serinkanlı davranma ustasısn."

Beni analiz etmeyi keser misini Gözlerimi devirdim. "Sana bir mutfak bezi fırlatmam gibi mi örneğin?"

Kahkahasının derin titreşimi sırtımdan aşağı indi. "Anlaşıldı." Ve sonra bana yine o bakışı attı: uzun, erkeksi parmaklarını çamaşırımın içine sokuyor gibi hissetmeme sebep olan o bakışı. "Bu gece çok güzelsin."

İltifat karşısında içten içe kızardım. Dışarıdan ise alaycı bir şekilde gülümsedim. "Kız arkadaşın da öyle." Bu bariz yorum karşısında Braden derin bir iç geçirdi ve barda duran bardaklardan birkaçını aldı. "Bir şey ima etmiyordum Jocelyn. Sadece bir iltifattı."

Hayır değildi. Benimle oyun oynuyorsun. Ve sürekli görüşmek zorundaysak bunun sona ermesini istiyorum. "Öyle mi? Herkesle benimle konuştuğun gibi mi konuşursun?" "Nasıl konuşuyordum?"

"Sanki beni çıplak görmüşsün gibi."

Sırıttı, gözleri alev alev parlıyordu. "Hayır hiç de bile. Zaten ben kimseyi çıplak görmedim."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

O kadar hızla kulağıma eğilip fısıldadı ki, nefesinden ürktüm. "Verdiğin tepkileri seviyorum."

Geri çekildim. Demek bana bir tür meydan okuyordu? Pekâlâ. Anlaşıldı. "Kes artık. Ellie'nin ağabeyisin ve muhtemelen sürekli görüşeceğiz, o yüzden beni huzursuz etmeyi bırakırsan çok sevinirim."

Gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. "Huzursuz olmanı istemiyorum." Bakışlarıyla gene bir şey arıyordu ama bu sefer hiçbir şey vermedim ona. Derin bir iç çekerek başını salladı. "Tamam peki. Özür dilerim. Seninle iyi geçinmek istiyorum. Seni sevdim. Ellie de seni sevdi. Arkadaş olalım. Bundan sonra seninle flört etmeyeceğim ve çıplakken nasıl görüldüğünü unutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Elindeki içkileri bara koydu ve tokalaşmak için elini uzattı. Bu bakış yeniydi. Özür dileyen, çocuksu ve son derece tatlı bir bakış. Bu bakışa hiç güvenmedim ama kendimi başımı sallayıp gülümserken buldum ve elimi uzattım. Parmaklarım avcuna dokunur dokunmaz kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Birbirinden hoşlanan insanların hissettikleri kıvılcımların Hollywood ve romantik kitaplara özgü olduğunu sanırdım.

Değilmiş.

Koluma sıcak basarken göz göze geldik. Bacaklarımdaki karıncalanma yoğunlaştı, karnımdaki arzu kabardı. Görebildiğim tek şey Braden'dı ve vücudu bana o kadar yakındı ki sanki sertliğini hissediyordum. O an onu kadınlar tuvaletine atıp beni duvara yaslayarak becermesine izin vermekten başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Braden'ın eli elimi sıktı, gözleri koyulaştı ve biliyordum... o da beni istiyordu. "Pekâlâ," dedi mırıldanarak. Başını bana doğru eğerken ifadesine tehlikeli bir bakış çöktü, ağzından çıkan sözcükleri dudaklarıma değiyordu, o kadar yakındık. "Bunu yapabilirim. Sen -miş gibi yapabilirsen ben de yapabilirim."

Elimi hızla geri çektim ve kalan içkileri almak için uzanırken titrememeye çalıştım. Braden o acayıp tokalaşma için bıraktığı içkileri geri aldı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Aramızdaki çekim nükleer bir enerjidi. Böyle bir şeyi ne görmüş, ne de duymuştum.

Bu aynı zamanda Braden Carmichael'ı benim için son derece tehlikeli kılıyordu.

Ve gerçeği *gizlemek* zorundaydım. Umursamazca gülümsedim. "Ben -miş gibi yapmıyorum." Bizim masadan buranın görünmüyor olmasına şükrederek Braden bir şey diyemeden yürüyüp gittim. Aramızda geçenlere birisi şahit olsaydı utancımdan yerin dibine geçerdim.

Braden Holly'nin yanına geçip ona ve Adam'a içkilerini verdi. Çok kısa bir anlığına bakışlarımız birleşti ve arkasına yaslanıp Holly'nin omzuna kolunu atmadan önce bana alaycı ve kibar bir şekilde gülümsedi. Holly manikürlü elini samimi bir şekilde onun bacağına atıp güldü.

"Bebeğim, ben de Ellie'ye internette gördüğüm o Gucci elbiseyi anlatıyordum. Beni Glasgow'a götürürsen bir denemek istiyorum. Sen de beğeneceksin. O paraya değer." Takma kirpiklerini kırıştırdı.

Kimsenin bana söz konusu paranın *Braderiva*. parası olduğunu söylemesine gerek yoktu.

İğrenmişim, içkimi elime alıp onları görmezden gelmeye çalıştım. Ancak ne yazık ki Holly görmezden gelinmek istemiyordu.

"Ee **Josh**, Ellie'yle oturduğun o harika dairenin kirasını nasıl veriyorsun?"

Herkes bana döndü. "Adım Joss."

Omzunu silkip gözlerini kısarak gülümsedi. Birden Braden'la birbirimize bakışımızı mı gördü acaba diye meraklanmadan edemedim.

Ha siktir.

“Evet?” diye ısrar etti gıcık bir şekilde.

Hımm evet, görmüş.

“Ailem.” Bir yudum daha içip İskoç turizm sektöründeki

işyle ilgili bir soru sormak için Jenna’ya döndüm.

Holly’nin sesi sorumu böldü. “Ailem derken ne demek istedin?”

Kapa çeneni be kadın! Üstü kapalı bir memnuniyetsizlikle ona baktım. “Onların parası yani.”

“Ha.” Sanki aniden çok kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. “Ailenin parasıyla geçiniyorsun yani? *Bu* yaşta?”

Ah hayır, lütfen böyle söylemedi deyin bana. Bir yudum daha aldım ve gülümsedim. Bakışlarımla *Sakin benimle oyun oynama. Kazanamazsın* diyordum.

Uyarıyı anlamadı. “Her şeyin parasını onlar ödüyor yani? Kendini suçlu hissetmiyor musun?”

Her lanet gün hem de. “O ayağındaki Louboutin’leri sen mi aldın... Braden mı?”

Ellie’nin kahkahası boğazında kaldı, hemen bir yudum içkiyle bastırmaya çalıştı. Ben sırtına vurup yardımcı oluyormuş gibi yaptım. Holly’ye tekrar döndüğümde dik dik bana bakıyordu, saç diplerine kadar kızarmıştı.

Hedef vuruldu. Soru bertaraf edildi. Şımarık orospuya haddi bildirildi.

“Ee, demek insanlar Stirling Kalesi’nde evlenebiliyorlar, ha?” diyerek Jenna’ya ve bir önceki sohbetimize döndüm. “Ben sadece bir kez gittim ama muhteşem bir yerdir...”

Beş

İki gece sonra, yorucu bir egzersiz sonrası küvette keyif yaparken Ellie’nin sevinç çığlıklarını duydum. Kapıya doğru kaşlarımı kaldırarak baktım ve iki saniye sonra banyonun kapısının vurulmasına hiç şaşırmadım. “Girebilir miyim?” diye sordu kıkırdayarak.

Aldığı haber ne idiye belli ki bekleyememişti. Yeterince köpükle kaplı olup olmadığıma baktım. “Tabii,” dedim.

Kapı yavaşça açıldı ve EUie elinde iki kadeh şarap, yüzünde de kendiyile gurur duyan bir ifadeyle içeri girdi. Uzattığı kadehi aldım ve bulaşıcı neşesi sayesinde gülümsedim. “Neler oluyor?”

“Şey” -Ellie ışıldıyordu- “altı korkunç aydan sonra Braden nihayet Holly’yi terk etti.”

Kadehime doğru püskürdüm, karnımdaki zıplama hissini görmezden gelmeye çalıştım. “Harika haber bu mu yani?”

Sanki son derece aptalca bir şey söylemişim gibi Ellie boş boş bana baktı. “Tabii ki. Tanrı bilir ne zamandır aldığım en güzel haber bu. Holly hepsinden beterd. Biliyor musun, bardaki o gece sanırım onun için son oldu. Braden ondan tiksinişmiş gibiydi. O kendini beğenmiş, ikiyüzlü, para delisi kaltağı çoktan terk etmiş olması gerekirdi zaten.”

Başımı salladım, benimle ayan beyan flört edişi geldi aklıma. “Evet. Zaten ya terk edecekti ya aldatacaktı.” Ellie’nin neşesi birden kayboldu ve ters ters bana baktı. Bu tepkiye tek kaşımı kaldırarak cevap verdim. “Braden asla aldatmaz.”

Bu kız gerçekten ağabeyinin peygamber olduğunu falan sanıyordu sanırım. Başımı yana yatırıp yalandan gülümsedim, bu bakışım muhtemelen küçümseme ile “dayak istiyorum” arasında bir yerdeydi. “Yapma Ellie. Hareket eden her şeyle flört ediyor adam.”

Ellie bir süre bana baktı, sonra duvara yaslandı, duvardaki fayansların üzerinde buhar olduğunun ve tişörtünün arkasının şu an sırlıklam olduğunun farkında değildi. Bütün neşesi benim olumsuz bakış açımla yerle bir olmuştu. “Braden hakkında bilmen gereken bir şey var. O asla aldatmaz. Mükemmel biri değildir, bunu biliyorum. Ama kimseye karşı o kadar acımasız değildir diyelim. İlişkisi sırasında karşısındaki insana ilgisi azalır ya da bir başkasına kayarsa diğeriyle bir şeylere başlamadan önce ilişkisini sonlandırır. Bunun harika bir tavır olduğunu söylemiyorum elbette ama en azından dürüst.”

Ellie’nin bundan bu kadar emin olması merakımı kamçılardı. Şaraptan bir yudum aldım. “Braden’ı aldatan biri mi oldu?”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Bunu anlatmak bana düşmez.”

Vay canına. Eğer Ellie bu konuda ağzı sıkı davranıyorsa Braden’ın yarası hâlâ açık demektir.

“Ama sürekli hayatında biri olduğunu söylemekte fayda var. Tamamen tek eşlidir ama bir ilişkiden diğeriye atlar. Holly öncekilerden daha uzun sürdü. Sık sık güneye gittiği için olabilir.” Ellie bana haylaz, hani neredeyse bir şeyler bilen bir bakış attı. “Acaba ilgisini hangi kız çekti bu sefer?”

Dikkatle ona baktım. Biliyor muydu ki? Aramızdaki kıvılcımı görmüş olabilir mi?

“Ve acaba bu seferki onu kıcının üzerine oturtacak mı, merak ediyorum. Artık ayakları yere bassa iyi olacak.” Anlaşılmaz bir şeyler geveledim, Ellie’yi yüreklendirmek istemiyordum.

“Banyo keyfini böldüğüm için özür dilerim.”

“Hayır, aşk olsun.” Kadehimi ona doğru kaldırdım. “Kırmızı şarap getirmişsin. Ödeştik.”

“Sen kimseyi aldattın mı?”

Oha. Bu da nereden çıktı şimdi?

“Ee?”

Ağabeyiyle çıkmaya başlamadan önceki görüşmede miydım acaba?

Gözlerinin içine dik dik baktım ki son derece ciddi olduğumu anlasın. O ana dek hiç olmadığı kadar dürüst davrandım, Ellie’nin beni çok fazla zorlamayacağına güveniyordum. “Kimseyle bunun bir sorun olacağı, ciddi bir ilişki yaşamam ben.” Cevabım hevesini kırmış gibiydi ve bu da kafasında Braden ve ben hakkında romantik birtakım fikirler edindiğini kanıtlıyordu. “İlişkiler bana göre değil Ellie. Hamurumda yok.”

Kafasını salladı, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. “Umarım bir gün değişir.”

Asla değişmeyecek. “Belki.”

“Pekâlâ. Seni küvetinle baş başa bırakayım. Aah.” Durdu ve bana döndü. “Pazar günleri annem, bütün aileye ziyafet çeker. Bu Pazar sen de davetlisin.” Sanki sıcak suya birden soğuk akım girdi ve ürperdim. Liseden beri bir aile buluşması yaşamamıştım. “Ah, rahatsız etmek istemem.”

“Rahatsız etmezsin. Hayır cevabını da kabul etmiyorum hem.”

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Ellie kapıyı ardından kapar kapamaz kırmızı şaraptan koca bir yudum aldım. Şarap midemde guruldarken beni bu aile buluşmasından kurtaracak bir mucize diledim.

Cuma gecesi bardaki işime geç kalıyordum. Ellie akşam yemeği yapmaya karar vermişti ve sonuç, kurtarması zor bir felaket olmuştu. Dışarıda yemek zorunda kalmıştık ve iş konuşurken -Ellie’nin araştırması, benim kitabım-dalıp saate bakmayı unutmuştum. Aniden başlayan bir baş ağrısı sebebiyle Ellie eve yatmaya gitti, ben de bara koştum. Jo’ya özür diler gibi bir bakış attıktan sonra barı geçip odamıza girdim. Tam kıyafetlerimi dolabıma tıkıyordum ki cep telefonum çaldı.

Rhian arıyordu. “Selam tatlım, seni molamda arayayım mı? Vardiyaya geç kaldım.”

Rhian telefona öfledi. “Tamam.”

Kalbim durdu. Rhian ağlıyor muydu? Rhian asla ağlamazdı. **Biz** asla ağlamazdık. “Rhian, ne oldu?” Tansiyonum yükseldi.

“James’ten ayrıldım.” Sesi aynı benim sevgiye olan inancım gibi çatlaklı.

Rhian ve James’in mükemmel olduklarını düşünürdüm. Asla ayrılamazlardı.

Siktir.

“Ne oldu?” Tanrım, yoksa Rhian’ı aldattı mı?

“Evlenme teklifi etti.”

Bir sessizlik oldu ve ben söylediği şeyi anlamaya çalıştım. “Pekâlâ. Sana evlenme teklifi etti, sen de onu terk mi ettin?”

“Tabii ki.”

Bir şeyi kaçıırıyordum ama neyi? “Anlamadım.”

Rhian homurdandı. Resmen homurdandı. “Kimse anlamasa senin anlamın gerek Joss, nasıl anlamazsın? Bu yüzden seni arıyorum! Senin anlamın gerek!”

“Ee, anlamıyorum, o yüzden bana bağırmanı kes lütfen,” diye konuştum ters ters, göğsümde James için bir acı yükseliyordu. Rhian’a tapardı. Bütün dünyası Rhian’dı.

“Onunla evlenemem Joss. Kimseyle evlenemem. Evlilik her şeyi mahvediyor.”

Birden anladım: Yasak bölgeye girmek üzereydik. Mesele Rhian’m anne babasıydı. Boşanmış olduklarını biliyordum ama tek bildiğim buydu. Rhian’m James’i terk etmesinin ardındaki gerçek çok daha derin, çok daha kötü bir şeyler olmalıydı. “James, baban değil. Siz annenle baban değilsiniz. James seni seviyor.”

“Ne diyorsun be sen? Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?”

Durdum. Belki de gerçekten Ellie’yle fazla vakit geçiriyordum. Ellie bana bulaşmıştı. “Pekâlâ,” dedim geveleyerek.

Rhian rahatlayarak iç çekti. “Doğru olanı yaptığımı düşünüyorsun değil mi?”

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Bence ödün kopmuş senin. Ama bir başka ödün kopmuş insan olarak diyebilirim ki kimse fikrini değiştiremeyecek.”

Bir süre sessiz kalıp telefonda sadece nefes aldık, aramızdaki bağı hissedebiliyorduk, karşıdaki insanın en az senin kadar boka batmış olduğunu bildiğin zaman hissettiğin o rahatlamayı da.

“Bunun yol açabileceği şeyleri düşündün mü Rhian?” diye fısıldadım en sonunda. “James bir başkasıyla olabilir örneğin?”

Hattın diğer ucundan bir yutkunma geldi.

İçim acıdı. “Rhian?”

“Kapatmam lazım.” Telefonu kapadı. Bir şekilde biliyordum ki telefonu ağlayabilmek için kapamıştı. Biz asla ağlamazdık.

Üstüme derin bir hüznün çöktü ve ileride pişman olacağı şeyler yapmaması konusunda onu uyarmak için mesaj attım. İlk kez kendim de bu kadar perişan olmasaydım keşke diyordum içimden, Rhian’ın, güçlü ve sevmekten korkmayan bir arkadaşı olsaydı, ona güzel bir örnek teşkil edebilirdi. Bunun yerine mantıksız hareketlerinin baha-nesiydim resmen. Ona bunu sağlıyordum.

“Joss?”

Craig’e baktım. “Evet?”

“Biraz yardım edebilir misin?”

“Ah, tabii.”

“Çıkışta sevişelim mi?”

“Hayır, Craig.” Kafamı salladım, onunla geyik yapamayacak kadar üzgündüm.

Ne olduğunu anlayamadan Pazar oldu ve kitabımla -telefonlarıma bakmayan- Rhian’a o kadar gömülmüştüm ve James’le konuşmaktan zaten kırık olan kalbimi acısıyla biraz daha kırar diye o kadar çok korkuyordum ki Ellie’nin ailesiyle yenecek yemeğe bir bahane uyduramamıştım.

Ellie’yle taksinin tekinde yoldaydık, üzerimde bu sıcak günün şerefine bir Topshop şortu ve zeytin yeşili, ince, güzel bir bluz vardı. Stockbridge’e yöneldik ve neredeyse beş dakika sonra tıpkı bizimkine benzeyen bir apartmanın önünde durduk.

İçeri girince Nichols ailesinin dairesinin içinin de bi- .

zimkine epey benzediğini fark ettim: geniş odalar, yüksek tavanlar ve bana Ellie’ninkileri çağrıştıran ıvır zıvır kümeleri. Kızın kime çektiği belli oldu.

Elodie Nichols Fransızlar gibi beni iki yanağımdan öperek karşıladı. Tıpkı Ellie gibi o da uzun boyluydu ve zarif bir güzelliğe sahipti. Nedense Fransız aksanının olmasını beklemiştim; gerçi Ellie bana annesinin Iskoçya’ya dört yaşındayken yerleştiğini söylemişti.

“Ellie senden çok bahsetti. Dediğine göre ikiniz hemen arkadaş olmuştunuz. Çok sevindim. Ev arkadaşları aradığımı söylediğinde biraz endişelenmişim ama sonuç güzel oldu.”

Kendimi on beş yaşında hissettim. Elodie’de o tepeden gelen anne konuşması vardı. “Evet aynen öyle,” dedim samimiyetle. “Ellie harika biri.”

Elodie ışıltılı bir şekilde gülümseyince sanki yirmi yaş gençleşti, aynı kızı gibi görünüyordu.

Daha sonra Clark ile tanıştırıldım, sıradan, koyu renk saçlı, gözlüklü, güzel gülümseyen bir adam. “Ellie bir yazar olduğunu söyledi.”

Ellie’ye pis pis gülümsedim. Herkese yazar olduğumu söylüyordu. “Olmaya çalışıyorum.”

“Ne yazıyorsun?” diye sordu Clark bir kadeh şarap uzatırken.

Elodie mutfakta bir şeylere bakarken oturma odasına yerleşmiştik. “Fantastik kurgu. Fantastik bir seri üzerinde çalışıyorum.”

Clark’m gözleri gözlük camlarının arkasında kocaman oldu. “Fantastik romanlara bayılırım. Sen başvuruda bulunmadan önce göz atmayı çok isterim.”

“Okur gözüyle mi?”

“Evet, istersen tabii.”

Clark’ın üniversitede hoca olduğunu ve sınav kâğıtlarına not verdiğini hatırlayınca bu teklifine içten içe çok sevindim. Minnetle gülümsedim. “Harika olur. Çok teşekkür ederim. Tabii daha bitirmedim ama.”

“Eh, ne zaman bitirirsen artık. Bana haber verirsin.” Sırttım. “Veririm tabii. Teşekkürler.”

Tam bu yemeği kolay atlatacağım diye düşünüyordum ki çocukların kahkahasını duydum.

“Baba!” Küçük bir oğlan çocuğu sesi koridorda yankılandı ve sonra sesin sahibi kapıda belirdi. Clark’a doğru koşan çocuğun yüzü heyecandan ışıldıyordu. Sanırım bu, Ellie’nin on yaş küçük kardeşi Declan’dı. “Baba, bak Bra-den bana ne almış.” Bir Nintendo DS ile iki oyunu Clark’ın yüzüne doğrulttu.

Clark oyunlara bakıp gülümsedi. “İstediğin oyun bu muydu?”

“Evet, son versiyonu.”

Clark yalandan itiraz ediyormuş gibi cık cıkladı. “Doğum gününe daha bir hafta var. Onu şımartıyorsun.” Arkamı döndüm, Braden’in Ellie’nin minyatür versiyonunun omzuna kolunu atmış halde kapıda durduğunu görünce avuçlarım terledi. Genç kız ona sığınmıştı, kalın kâkülleri ve kısa saç bu yaşta biri için fazla şıktı. Gözlerim, Hannah olduğunu tahmin ettiğim minyatür Ellie’ye çok fazla takılmadı. Onun yerine, ben onları durdurana dek Braden’i süzmekle meşguldüler.

Bu çekim damarlarımı yakıyordu.

Braden’in üzerinde siyah kot pantolonla gri bir tişört vardı. İlk kez bu kadar gündelik bir kıyafetle görüyordum onu, gözlerim ilk kez güçlü kaslarına ve geniş omuzlarına odaklanıyordu.

Kasıklarımın bir karıncalanma hissettim ve hemen bakışlarımı çevirdim. Adamın bedenime yaptığı bu şeyden nefret ediyordum.

“Biliyorum,” dedi Braden. “Ama bir Pazar daha Dec’in lanet konsol hakkında kafamı şişirmesine izin veremezdim.” Declan kıkırdadı, zafer edasıyla oyunlara bakarak babasının ayağının dibine oturdu ve konsola Süper Mario Bros, oyunu yüklemeye koyuldu.

“Bak bana ne almış.” Hannah elinde kredi kartı gibi bir şey tutuyordu. Tanrım, umarım bu bir kredi kartı değildir, dedim içimden.

Clark gözlerini kıstı. “Nedir o?”

Hannah’nın gözleri ışıldadı. “Kocaman bir hediye kartı, kitapçı için.”

“Güzelmış.” Ellie kolunu Hannah’ya uzatarak sırttı. “Ne alacaksın?”

Kız kardeşi Ellie'nin yanına oturup ona yaslandı. Ellie'ye dönmeden önce bana utangaç bir bakış attı. "Almak istediğim yeni bir vampir serisi vardı."

"Hannah tam bir kitap kurdudur," dedi çatlak bir ses tam tepemden.

Döndüğümde Braden'in koltuğun kenarına ilişmiş, arkadaşça bir gülümseme dışında ifadesizce bana baktığını gördüm. Bu farklı tavrına biraz bozuluyor olsam da ona gülümsedim. "Belli oluyor." Karnımda bir kelebek sürüsü havalandı, içten içe gardımı alıp gözlerimi başka yöne çevirdim. Braden'in da yemeğe katılacağı hiç aklıma gelmemişti, ki aslında Ellie'nin Braden'in ailenin ne kadar önemli bir parçası olduğunu söyleyip durduğu düşünülürse gelmesi gerekirdi.

"Braden'a teşekkür ettiniz mi?" diye sordu Clark çocuklara. Sayesinde dikkatim ayaklı seks makinesinden çocuklara yönelebildi.

Ağızda gevelenen iki evet geldi cevap olarak.

"Hannah, Dec, bu benim ev arkadaşım Joss," dedi Ellie beni tanıştıırken.

ikisine de gülümsedim.

"Hoş geldin." Hannah hafifçe el salladı. O kadar tatlıydı ki içime sokasım geliyordu.

"Hoş bulduk," dedim hafifçe el sallayarak.

"Nintendo sever misin?" diye sordu Declan, cevabımı öyle bir bekliyordu ki, benim hakkımda ancak o zaman bir karara varacaktı sanki. Vereceğim yanıt bizi ya dost yapacaktı ya da düşman.

"Ah evet. Mario'yla arkadaşlığımız uzun zaman öncesine dayanır."

Şımarık bir şekilde gülümsedi. "Aksanın çok havalı." "Seninki de."

Bu onu memnun etmiş olmalıydı ki hemen oyununa döndü. Sanırım sınavı geçmiştim.

Clark hafifçe Declan'm başına vurdu. "Oğlum, şunun sesini kıs lütfen."

Birden Mario'nun tanıdık sesi kesildi ve ben bu çocukları sevdiğime kanaat getirdim. Braden onları şımartmış olabilirdi ve evin haline bakılırsa pek de bir şeylerden mahrum gibi değillerdi ama çok usluydular, tıpkı Ellie gibi.

"Braden!" Elodie telaşla içeri girdi, yüzünde kocaman, sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Geldiğini duymadım." Braden ona sırtıttı ve yanına gidip sınıksık sarıldı. "Clark sana içecek bir şey verdi mi?"

"Hayır, ben alırım."

"Ah, dur ben veririm." Clark ayağa kalktı. "Bira?" "Evet, iyi olur."

“Otursana.” Elodie, Clark çıkınca Braden’ı sağındaki koltuğa oturttu. Kendisi kolçağına yerleşip Braden’in dağınık saçlarını alnından çekti. “Nasılsın? Holly’yle ayrılmışsınız.” Braden bana pek de ana kuzusu gibi görünmemişti ama işte orada oturmuş, Elodie’nin ilgisinin tadını çıkarıyordu resmen. Elodie’nin elini tutup parmaklarını öptü sevgiyle, “iyiyim ben Elodie. Zamanı gelmişti artık.”

“Hımm,” dedi Elodie kaşlarını çatarak. Sonra sanki beni hatırlamış gibi bana döndü. “Joss’la tanıştın, değil mi?” Braden başını salladı, çok hafif, neredeyse gizli bir gülümseme dudaklarının kenarına yerleşti. Yine de dostane sayılırdı, seksi değildi ve bundan dolayı mutlu mu olmalıydım, mutsuz mu, bilemedim. Aptal hormonlarım. “Evet, Jocelyn ile tanıştık.”

Kaşlarımın kalktığını hissettim. Neden ısrarla bana Jocelyn diyordu bu adam?

Clark dönünce kaşlarım indi ve sohbet hareketlendi. Elimden geldiğince sorularını yanıtlayıp onlara karşılık verdim ancak Ellie’ye ne kadar teşekkür etsem azdır. Annesi ailemle ilgili sorular sormaya başlayınca imdadıma yetişti ve büyük bir beceriyle soruları Elodie’ye yöneltti. Tam bir kabalık yapmadan bana bu kaçış fırsatını verdiği için rahatlamıştım. İyi gittiğimi düşünüyordum. Hatta Braden’la içinde cinsel imalar bulunmayan bir muhabbet bile çevirdik.

Sonra yemek için yemek odasına geçtik.

Masaya yerleşirkenki kahkaha, muhabbet, gürültü, patatesleri, sebzeleri, Elodie’nin tabaklarımıza koyduğu kızarmış tavuğun sosunu kendi alışımız, tüm bunlarda bir şey vardı. Yemeğimin üzerine sos dökerken onların gevezelikleri, birbirlerine olan sevgileri, tüm o sıcak normallik anılarımı harekete geçirdi...

“Yemeğe Mitch’le Arlene’i davet ettim,” diyordu annem, masaya fazladan servis koyarken. Dru da bizde yemeğe kalmıştı çünkü birlikte bir okul projesi üzerinde çalışıyorduk, babam da henüz bir bebek olan Beth’i mama sandalyesine yerleştiriyordu.

Babam iç geçirdi. “Neyse ki fazla yaptım yemeği, muhtemelen Mitch hepsini yiyecek.”

“Kibar ol lütfen,” diye uyardı annem dudaklarında minik bir gülümsemeyle. “Neredeyse gelirler.”

“Ben söyleyeyim de. Adam sağlam yiyor.”

Dru yanımda kıkırdadı, hayranlıkla babama bakıyordu. Dru’nun babası pek ortalıkta olmazdı, babam onun gözündeki Süpermen gibiydi.

“Eee, proje nasıl gidiyor?” diye sordu annem portakal suyumuzu koyarken.

Dru’ya gizli gizli gülümsedim. Proje bir yere gitmiyordu. Son bir saat Eyle Ramsey ile Jude Jeffrey’nin dedikodusunu yapmakla geçmişti. O bir saatin çoğunluğunda da Jude’u “Juuuude” şeklinde söyleyip geri zekâlılar gibi kıkırdamıştık.

Annem güldü, bakışımızı yakalamıştı. “Anlaşıldı.”

“Hey, komşu!” Mitch ve Arlene iki kanatlı kapıları tıklamaya gerek duymadan açıp içeri girerken neşeyle seslendiler. Kapıyı vurmamaları sorun değildi. Evlerimiz dip dibe olduğu ve civardaki tek komşumuz oldukları için onların bu aşırı samimiyetlerine alışkındık.

Sayısız selamlaşmadan sonra -Mitch ve Arlene topluca merhaba demeyi beceremiyorlardı- nihayet babamın meşhur yemeğini yemek üzere mutfak masasına yerleştik.

Babamın yemeğini tadar tatmaz biraz uygunsuz bir şekilde inledikten sonra “Sen neden hiç yemek yapmıyorsun?” dedi Arlene Mitch’e.

“Hiç istemiyorsun ki.”

“Eminim Sarah da Luke’tan istemiyordur. İstiyor musun Sarah?”

Annem babama yardım isteyen bakışlarla baktı. “Aa, şey...”

“Hah, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Baba, Beth meyve suyunu düşürdü.” Başımın yeri işaret ettim.

En yakında o olduğu için babam eğildi.

“Benim babam da asla yemek yapmaz,” dedi Dru, Arlene’i iyi hissettirmek için.

“Gördün mü?” diye mırıldandı Mitch ağzında yemekle. “Tek ben değilmişim.”

Arlene kaşlarını çatı. “Ne demek ‘gördün mü’? Sanki bir başka adam daha yemek yapmayınca senin yapmaman kabul olacak.”

Mitch lokmasını yuttu. “İyi tamam. Yaparım bundan sonra.”

“Yemek yapmayı biliyor musun?” diye sordu annem yavaşça, babamın lokmasının boğazına takıldığını duydum.

Ben de kendi kıkırdamamı portakal suyuyla gizledim.

Masada herkes birbirine bakarken bir an sessizlik oldu ve sonra herkes kahkahaya boğuldu. Beth çığlıklar atıyor, minik elleriyle meyve suyuna vuruyor ve onu tekrar fırlatıyordu ve bu da herkesi tekrar kahkahaya boğuyordu...

Bu sahnenin ardından başka bir sahne geldi, bir Noel yemeği. Sonra Şükran Günü. Sonra on üçüncü doğum günüm...

Tüm bu anılar panik atağı tetikledi.

Önce başım dönmeye başladı, hemen titreyen ellerimdeki sos kâsesini masaya indirdim. Yüzüm karıncalanıyor, tenimden soğuk ter boşanıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir an göğüs kafesimden fırlayacak sandım. Göğsüm sıkıştı ve nefes almakta zorlandım.

“Jocelyn?”

Aldığım kısa nefesler yüzünden göğsüm bir inip bir kalkıyor, korkmuş gözlerim sesin sahibini arıyordu.

Braden.

Çatalını bıraktı ve masanın üzerinden bana doğru uzandı, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Jocelyn?”

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Temiz havaya ihtiyacım vardı.

“Jocelyn... Tanrım,” dedi Braden masadan yerine doğru çekilirken, arkadan dolaşıp yanıma gelmeye niyetlendi.

Bense sandalyemden kalkıp onu durdurmak için ellerimi uzattım. Tek kelime etmeden dönüp hışımınla odadan çıktım, koridor boyunca banyoya koşup hızla kapıyı arkamdan kapadım.

Titreyen ellerim banyo penceresini açtılar ve sıcak da olsa içeri dalıp yüzüme çarpan temiz havaya hem onlar hem bütün bedenim minnettar oldu. Sakinleşmem gerektiğini bildiğim için nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra zihnim ve bedenim kendine geldi. Jöleye dönmüş kollarım ve bacaklarımla tuvaletin üstüne oturdum. Tükenmişim. İkinci panik atağım.

Harika.

“Jocelyn?” Braden’ın sesi geliyordu.

Kapıya doğru dönüp gözlerimi kapadım, durumu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum kara kara. Utançtan yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Bunu artık aştığımı sanıyordum. Sekiz yıl olmuştu. Artık aşmış olmam gerekirdi.

Kapının açıldığını duyar duymaz gözlerim açıldı, son derece endişeli görünen Braden içeri girip kapıyı kapadı. Kısa bir an neden Ellie’nin değil de Braden’in peşimden geldiğini merak ettim. Ben hiçbir şey söylemeyince yaklaştı, göz hizama gelebilmek için yavaşça çömeldi. Gözlerim o muhteşem suratını aradı ve ilk defa kendi kurallarımı yı-kabilsem keşke dedim içimden. Biraz bile olsa tanıdığım erkeklerle ilişki ya da tek gecelik kaçamak yasaktı. Bu durumda Braden da yasak oluyordu ki çok yazıktı çünkü bana bir süreliğine de olsa her şeyi unutturabilecek bir adama benziyordu.

Tek kelime etmeden sanki sonsuza dek bakiştık. Herkese, en azından masadaki yetişkinlere malum olduğu kadarıyla bir panik atak geçirdiğim ayan beyan ortadayken bir sürü soru bekliyordum. Eminim hepsi nedenini merak

ediyordu ve ben de oraya dönmek istemiyordum.

“İyi misin?” diye sordu nihayet Braden yavaşça.

Bir dakika. Bu mu yani? Hiç didikleyen bir soru yok mu yani?

“Evet.” *Pek sayılmaz ama.*

Sorusunun gerçek yanıtı yüzümden okunuyor olmalıydı ki başını yana yatırıp düşünceli düşünceli baktı. “Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin.”

Zoraki gülümsedim. “Sen benim kafayı kırmış olduğumu düşün yeter.”

Braden gülümsedi. “Onu biliyorum zaten.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Haydi.”

Bitkin bir şekilde uzattığı eline baktım. “Ben eve gitsem iyi olacak.”

“Bence de güzel insanlarla güzel bir yemek yesen iyi olacak.”

Ellie’yi ve onun bana ne kadar sıcakkanlılıkla kucak açtığını düşündüm. Annesinin yemek davetini yarıda bırakıp gitmek hakaret gibi olurdu ve Ellie’yi benden uzaklaştıracak bir şey yapmak istemediğimi fark ettim.

Dikkatle Braden’ın elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Ne diyeceğim?” Artık onun yanında kendine hâkim kadın havalarına girmenin anlamı yoktu. En savunmasız anıma şahit olmuştu. İki kez.

“Hiçbir şey,” dedi. “Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değilsin.” Gülümsemesi şefkatliydi. Hangi gülümsemeyi daha çok sevdiğimi çözemedim; bu mu yoksa vahşi olan mı?

“Pekâlâ.” Derin bir nefes alıp onu takip ettim. Yemek odasına girene kadar elimi bırakmadı ve ben de elimi bıraktığı anda göğsümde hissettiğim o yoksunluk hissini görmezden geldim.

“İyi misin tatlım?” diye sordu Elodie biz odaya girer girmez.

“Biraz güneş çarpmış.” Braden Ellie’nin annesini eliyle savuşturdu. “Bu sabah çok güneşte kalmış.”

“Ah.” Elodie anne şefkatini bana yönlendirdi. “Güneş kremi sürmüştün umarım.”

Sandalyeme yerleşirken başımı salladım. “Sadece şapkayı unutmuşum.”

Muhabbet koyulaşır, gerginlik azalırken Ellie’nin şüpheli bakışlarını görmezden geldim ve Braden’a minnetle gülümsedim.

Altı

Eve gitmeyi ve bir süre yalnız kalmayı ipe çeksem de yemeğin sonunda ben de biraz daha rahatlamıştım. Bir kez daha hazırlıksız yakalanmamak adına anılarımın önündeki duvarı biraz

daha yükseltip kalınlaştırdım ve Nichols ailesiyle birlikte olmanın tadını çıkardım. Bu hiç de zor değildi. Kolayca sevebileceğiniz insanlardı hepsi.

Yalnız kalma planlarım Braden ve Ellie tarafından bozuldu, Adam'la bir şeyler içmek için buluşulacaktı. Onları ekmeye çalıştım ama Ellie kabul etmedi. Eve gidip hayata küseceğimi falan hissetmiş olmalıydı.

Nichols ailesine hoşça kalın dedikten ve Elodie'ye gene geleceğimi söyledikten sonra eve gitmek üzere taksiye bindik, çantamı alacaktım. Yanımda sadece cep telefonum vardı ve kimsenin -örneğin Braden'in- bana bu gece içki ısmarlamasına izin vermeyecektim. Bu adama ne kadar az borçlanırsam o kadar iyiydi.

Taksi, apartmana yaklaşırken ön kapıda duran ince uzun birini gördüm ve göğsüm sıkıştı. Kalbim küt küt atarak taksiden fırladım, James'in yanına koştum. Ayağa kalkıp sırt çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve yüzü çökmüş, solmuştu, dudaklarının kenarları acı ve öfkeyle gerilmişti.

“Bana şunu söyle yeter. Beni terk etmesini ona sen mi söyledin?”

Bana yöneltilmiş bu öfkeyle şaşkına döndüm, afallamış bir şekilde başımı sallayıp yavaşça geri adım attım. “James, hayır.”

Parmağını bana doğrulttu, dudakları aşağı kıvrılmıştı. “Siz ikiniz boku yemişsiniz... Kesin bu işte senin de parmağın var.”

“Hey.” Braden önüme geçip sakın ama korkutucu bir tonla konuştu. “Dur bakalım.”

“Braden, sorun değil.” Ellie'ye döndüm, bizi seyrediyordu. Ona yalvaran gözlerle bakıp Braden'i işaret ettim. “Siz ikiniz gidin, ben kalırım burada.”

“Hiç sanmıyorum.” Braden başını salladı, gözlerini bir an bile James'ten ayırmıyordu.

“Lütfen.”

“Braden.” Ellie Braden'in dirseğine yapıştı. “Haydi. Onları yalnız bırakalım.”

Braden gözlerinde alev alev yanan bir sinirle cep telefonumu elimden çekip aldı ve tuşlara basmaya başladı.

“Sen ne...”

Elimi yakalayıp telefonu tekrar elime tutuşturdu. “Numaram sende var artık. İhtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?”

Yavaşça başımı salladım. Ellie ağabeyini çekip götürürken elimdeki telefona baktım. Braden beni kolluyor muydu yoksa? Endişelenmiş miydi? Omzumun üzerinden ona baktım. Benim için en son ne zaman biri böyle bir şey yapmıştı hatırlamıyordum. Küçük bir şeydi ama...

“Joss?”

James'in sabırsız sesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

Derin bir iç çektim, çok yorgundum ama bu işi halletmem gerekiyordu. "İçeri gel."

Oturma odasına yerleşir yerleşmez konuya girdim. "Rhian'a yanlış yaptığını söyledim. Seni terk etmesini asla söylemem. Onun başına gelen en güzel şeysin sen." James başını salladı, gözleri boş bakıyordu. "Özür dilerim Joss. O dediklerim için... Nefes alamıyorum sanki. Gerçek değil gibi tüm bunlar, anlıyor musun?"

Umutsuzca uzanıp kolunu okşadım. "Belki Rhian fikrini değiştirir."

"O saçmalıkları artık aştığını sanıyordum," diye devam etti sanki ben konuşmamışım gibi. "Hepsi annesiyle babası yüzünden, biliyorsun, değil mi?"

"Biraz. Her şeyi değil. O konuları pek konuşmayız." İnanmayan gözlerle bana baktı. "Sözüm ona en iyi arkadaşsınız ama bence bazen birbirinize iyilikten çok kötülük ediyorsunuz."

"James..."

"Rhian'ın annesi babasını çok seviyormuş. Babası duygusal açıdan gelişmemiş alkolik herifin tekiymiş ama o kadın onu Rhian'dan bile daha çok seviyormuş. Adam Rhian'ı ve annesini sürekli dövüyormuş. Ama Rhian'm annesi her seferinde ona geri dönüyormuş. En sonunda herif bir gün evi terk etmiş, boşanma davası açmış, başkasıyla tanışmış. Rhian'ın annesi de Rhian'ı suçlayıp durmuş. Onun beş para etmez biri olduğunu ve sonunun aynı babası gibi olacağını söyleyip durmuş. Yıllarca böyle söylemiş, eninde sonunda bir felakete sebep olacaksın demiş. Rhian da buna inanıyor.

Annesinin iki kez intihara kalkıştığını biliyor muydun? Bencil karı Rhian'ın kendisini öyle bulmasına izin vermiş. İki kez. Ve şimdi Rhian da babasının annesine yaptıklarını yapacağını sanıyor. Mantık bulamıyorum ben burada.

Kız içki bile içmez ki! Hepsi kafasında. Ve bunları aştığımızı sanıyordum Joss. Yıllar önce iş ciddiye bindiğinde bunları yaşamıştık ama bittiğini sanıyordum. O yüzden evlenme teklifi ettim." Gözlerinde parlayan gözyaşlarını saklamak için başını yana çevirdi. "Bunu yaşadığımıza inanamıyorum." Çaresizlikle orta sehpayı tekmeledi ve ben gözümü bile kırpmadım.

Aklım Rhian'daydı. Dört sene boyunca dostluk kurup bunların birini bile nasıl bilmezdim? Tahminimden bile daha fenaydı durum. Elbette Rhian da benim geçmişim hakkında bir şey bilmiyordu. Birden James'in haklı olabileceğini düşündüm. Birbirimizin esas sıkıntılarını bilmeden nasıl tavsiyelerde bulunabiliyorduk ki?

Sonra James'i sevdiği kadın için gözyaşı dökerken görünce fark ettim ki ben Rhian'dan beter durumdaydım. Rhian, James'e her şeyi anlatmıştı çünkü ona içini açacak kadar güvenmişti ve sorunlarını onunla birlikte çözmüştü. Çözmeye çalışmıştı ya da.

Yine de bu doğru yolda büyük bir adımdı.

"Joss." James şimdi bana yalvarıyordu. "Onunla konuş lütfen. Seni dinler. Joss yalnız mutlu olduğuna göre ben de olabilirim diye düşünüyor."

Mutlu mu? Ben mutlu değildim ki. Ben sadece güvendeydim.

Derin bir iç çektim, ne yapacağımı bilmiyordum. “Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

James bana uzunca bir süre baktı, ifadesi anlaşılmazdı. En sonunda başını salladı. “Bu gece kanepede uyuyabilirsem iyi olur. Yarın annelere gideceğim. Ev işini halledene kadar orada kalacağım.”

“Tamam.”

Bundan sonra bir şey konuşmadık. Dolapta bir battaniye buldum ve yastıklarımın biriyle birlikte kanepeye bıraktım. Yanma geldiğim her an James’in hayal kırıklığını hissedebiliyordum, o yüzden onu oturma odasında bırakıp kendimi odama kapadım.

Ellie’yi aradım.

“Hey, iyi misin sen?” diye sordu, arkadaki müzik ve kalabalık gürültüsü yavaş yavaş azaldı, konuşabilmek için nispeten daha sakın bir yere geçmişti.

Hayır, iyi değilim. Hiç de iyi falan değilim. “Evet, iyiyim. James’e bu gece kanepede yatabileceğini söyledim, umarım senin için bir sorun olmaz. Yarın sabah evine gidecek.”

“Hayır hiç... Ne?” Bir başkasıyla konuşurken ağzı telefondan uzaklaştı. “O iyiymiş. Çocuk kanepede yatacakmış.”

Braden mıydı o?

“Hayır, iyi dedim. Braden, Joss iyi. Git artık.” Telefona geri döndüğünde iç çekişi yükseldi. “Özür dilerim Joss. Benim için sorun değil. Eve gelmemi ister misin?”

Eve gelmemi ister misin?

Burası *evim* miydi ki benim? Gelmesini istiyor muydum?

Onu daha yeni tanımıştım. Ama tıpkı Braden gibi Ellie de bir şekilde içime işlemişti. Fazlasıyla duygusal bir güne dönüşen bugünden artık fenalık geldiği için başımı salladım. “Hayır, Ellie. Gerçekten iyiyim. Keyfine bak. Sadece eve geldiğinde kanepede yabancı birinin yatıyor olduğunu unutma yeter.”

“Tamam.”

İstemeyerek telefonu kapadı, duvara bakakaldım. Sallanıyordum. Neden dengemi kaybetmiştim? Kontrolümü yitirmiştim? Korkmuştum?

Dublin Caddesi’ne taşınmak bu kadar kısa sürede neden hayatımı değiştirmişti?

Çok şey değişmişti ama yeterince değişmemişti belli ki. Hâlâ yalnızdım. Ama yalnızdım çünkü bunu ben istemiştim. Bunun tam aksine Rhian, bambaşka bir olaydı. O tek başına hayatta kalamazdı.

Numarasını çevirdim.

Tam kapatacaktım ki telefonu açtı. “Alo?”

Tanrım, sesi berbattı. “Rhian?”

“Ne var Joss? Uyuyordum.”

Evet, James gittiğinden beri yataktan çıkmadığını tahmin edebiliyordum. Birden sinirlendim. “Tam bir geri zekâlı olduğunu söylemek için aradım.”

“Efendim?”

“Aynen öyle. Şimdi al telefonu eline, James’i ara ve hata yaptığını söyle.”

“Siktir git Joss. Yalnız başıma daha iyi olduğumu herkesten çok sen biliyorsun. Sarhoş musun sen?”

“Hayır, burada oturmuş, kanepemde yatan erkek arkadaşına bakıyorum.”

Nefesi titredi. “James Edinburgh’da mı?”

“Evet. Ve kalbi kırık. Ve bana her şeyi anlattı. Aileni, anneni.” Bir yanıt bekledim ama Rhian ölü gibi sessizdi. “Rhian, bana neden ailenle ilgili hiçbir şey anlatmadın?”

“Sen bana neden ailenle ilgili hiçbir şey anlatmadın?” Komodinin üzerinde duran aile fotoğrafımıza düşen diken gibi gözyaşlarımm acısıyla gözlerimi kapadım. “Çünkü ben on dört yaşındayken annem babam ve kız kardeşim öldüler ve anlatacak başka bir şey yok.” Bu doğru muydu değil miydi bilmiyorum. Aslında panik ataklardan sonra bir şey anlatmamanın problem olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Derin bir nefes aldım ve Rhian’a daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi söyledim. “Öldüklerinde hayatımda bir tek en iyi arkadaşım Dru kalmıştı ve bir yıl sonra o da ölünce kimsem kalmadı. Tamamen yalnız kalmıştım. Büyüme çağımda yıllarım kendime göz kulak olmakla geçti. Hiçbir zaman endişeli telefon aramaları ya da beni kolaçan eden insanlar olmadı. İzin verseydim belki olurdu ama kendime göz kulak olmaya alışkınım ve bir başkasının ilgisine sırtımı dayamak istemiyorum.”

Duyduğum tek sesin küt küt atan kalbimin sesi olduğu bir iki dakikadan sonra Rhian burnunu çekti. “Sanırım ilk defa bana karşı bu kadar dürüstsün.”

“İlk defa birine karşı bu kadar dürüstüm.”

“Her zaman çok içe kapanıktın. İyi olduğunu sanıyordum. Birinin senin için endişelenmesine ihtiyacın yok sanıyordum...”

Derin bir iç çekip yatağa yeniden yerleştim. “Bu gönülsüz iç döküşümün amacı seni suçlu hissettirmek değil. Kimsenin benim için endişelenmesine ihtiyacım yok. Söylemeye çalıştığım şey bu. Bu bir gün değişir mi? Bilemem. Değişmesini istiyor da değilim. Ancak sen tüm bu sorunlarını açarken James’e güvendin, o gün birinin senin için endişelenmesine izin verdiğin gündü işte. Yalnız olmaktan yorulmuştun artık. Onunla birlikte olmak zor olacak mı? Evet, olacak. Her gün korkularınla yüzleşmek zor olacak mı? Evet, olacak. Ama James’in senin için

hissettikleri... Tanrım Rhian... Buna değer işte. Ve kendine ondan kaçıp yalnız olmanın senin için iyi olduğunu söylemen, sırf *ben* yalnızım diye, bu saçmalığın daniskası. Ben yalnızım çünkü yalnızım işte. Sen yalnızsın çünkü bu senin seçimin. Ve bok gibi de yanlış bir seçim.”

“Joss?”

“Ne?”

“Daha iyi bir arkadaş olamadığım için özür dilerim. Yalnız değilsin.”

Evet öyleyim. “Ben de özür dilerim, ben de daha iyi bir arkadaş olamadım.”

“James hâlâ orada mı?”

“Evet.”

“Yalnız olmak istemiyorum. O beni isterken hele. Tanrım, çok klişe oldu.”

Gülümseyerek başımı salladım, göğsümdeki sıkışıklık hafıfledi. “Evet, bayağı klişe oldu. Ama gerçek çoğu zaman klişedir zaten.”

“Onu arayacağım.”

Sırıttım. “Telefonu kapatayım ben.”

Kapadık ve karanlıkta oturup etrafı dinledim. Yirmi dakika sonra evin kapısının açılıp kapandığını duydum.

Oturma odası boştu, kanepedeki battaniye katlanmıştı. Üstünde bir kâğıt parçası duruyordu. James’ten bir not.

Sana borçluyum.

Kâğıdı sımsıkı tutup annemlerin fotoğrafına bakmak üzere tekrar odama yöneldim. Şu son bir iki hafta hiçbir şey öğretmediyse, bana ailemin ölümünü aşamadığımı öğretti. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Ancak Rhian’m aksine bir gün bunu bana karşı kullanmayacak biriyle konuşmam gerekiyordu. Lisedeki terapistim bana yardım etmeye çalışmıştı ama her seferinde içime kapanıp susmuştum. O zaman ergendim. Her şeyin en doğrusunu bildiğimi sanıyordum.

Fakat artık bir çocuk değildim ve hiçbir şeyin en doğrusunu bilmiyordum. Ve bu panik atakların son bulmasını istiyorsam sabah o telefon görüşmesini yapmam gerekiyordu.

Yedi

“Demek Gizemli Adam gitti?” Ses ödümü kopardı resmen yerimden sıçradım ve çay kaşığındaki kahve bütün tezgâha döküldü.

Braden’a omzumun üzerinden öfkeli bir bakış attım. “Sen işe gitmez misin hiç? Ya da kapıyı çalmaz mısın mesela?”

Mutfak kapısına yaslanmış, benim kahve yapışımı seyrediyordu. “Bana da yapar mısın?” Başıyla su ısıtıcıyı işaret etti.

“Nasıl istersin?”

“Sütlü. İki şeker.”

“Ben de zift gibi demeni bekliyordum.”

“Burada zift gibi biri varsa o sensin.”

Suratımı buruşturdum. “Sen kahve istiyor musun, istemiyor musun?”

Homurdandı. “Birisi de sabahları pek neşeliymiş.”

“Ne zaman neşeliyim ki?” Kupaya iki tane şeker fırlattım.

Braden’ın kahkahası beni kalbimden vurdu. “Doğru söze ne denir.”

Isıtıcıda su kaynarken döndüm, kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha dayandım. Bluzumun altında sutyen olmadığının fena halde farkındaydım. Aslına bakarsanız, Braden etraftayken hiç olmadığım kadar vücudumun farkında oluyordum. Dürüst olmak gerekirse annemle babam ve Beth öldüğünde görüntümle ilgilenmeyi tamamen bırakmışım. Canım ne istiyorsa onu giyiyor, nasıl görünmek istiyorsam öyle görünüyor ve hangi erkek hakkımda ne düşünmüş, hiçbir tarafıma sallamıyordum. Her nasılsa bu bir çeşit avantaja dönüşmüştü.

Ancak Braden’ın karşısında dikilmiş dururken artık eskisi gibi kendimden emin değildim. Hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Braden’ın çevresinde dolanan manken kılıklı kızlar gibi uzun ve zayıf değildim. Ufak tefek sayılmam ama uzun boylu değilim sonuçta. İnce bacaklarım ve ince bir belim var ama göğüslerim, basenlerim ve kığım sağlam. Açmayı tercih ettiğim zamanlarda saçlarım güzel görünür ama bu günler nadiren gelir. Belirgin bir rengi yok -sarıyla kahverengi arasında bir yerde- ama uzun, kalın telli ve doğal dalgalı. Ancak saçım epey ağır olduğu için, ensemin üzerinde bir yerde toplanmadıysa beni epey rahatsız eder, bu yüzden de nadiren açarım. Muhtemelen en güzel yerim gözlerim; en azından insanlar öyle söylerler. Babama çekmişim. Babamın gözleri, içinde siyah küçük çizgiler taşıyan gri renkteydi ama Holly ve Ellie’ninki gibi kocaman ve muhteşem değildiler: badem şeklinde, kedi gibi ve öfkelenince çok güzel görünen gözler.

Hayır. Ne güzeldim, ne sevimli, ne de gösterişli. Çirkin olduğumu da düşünmüyordum ama sıradışı bir tip olmadığım için hiç endişelenmemiştim daha önce. Braden buna sebep oluyordu... ve bu da beni fena sinirlendiriyordu.

“Hakikaten, senin için gücün yok mu?”

Kapıda doğruldu ve yaylanarak bana doğru yürüdü. Bir başka muhteşem takım elbise giymişti. Onun kadar uzun boylu ve geniş omuzlu biri muhtemelen kot pantolon ve gömlekle çok rahat ederdi, ha bir de dağınık saçla ve kirli sakalla ama Tanrım, bu takımlar da hayvan

gibi yakışıyordu adama. Braden yaklaşırken zihnim ufak ufak fanteziler diyarına yol almaya başladı: Braden beni öpüyor, tezgâha oturtuyor, bacaklarımı ayırıyor, bana bastırıyor, dili ağzımın içinde, eli göğsümde, diğer eli bacaklarımın arasına kayıyor...

İnanılmaz bir şekilde gaza gelmiş bir halde arkamı döndüm ve ısıtıcıdaki suyun bir an evvel kaynaması için dua ettim.

“Bir saat sonra bir toplantım var,” dedi ve tam yanımda durup benden önce ısıtıcıya uzandı. “Uğrayıp her şey yolunda mı diye bir bakayım dedim. Dün gece Ellie’yle ben ayrılmadan önce işler pek yolunda değil gibiydi.”

Suyu kupalara boşaltmasını seyrettim, ona James ile Rhian’dan bahsetsem mi bahsetmesem mi diye düşünüyordum.

“Günaydın,” diye şakıdı Ellie mutfaktan içeri girerken, yeni uyanmış ve çoktan yıkanıp giyinmişti bile. Eşofman üstünü ters giymişti. Uzanıp görsün diye etiketi çekiştirdim. Utançla gülümseyerek bir çırpıda çıkardı ve ters çevirip doğru şekilde giydi. “Ee, gece geldiğimde James kanepede değildi. Odanda mı yattı?”

Braden yanımda gerildi ve dönüp baktığımda kaşlarını çatıldığını gördüm. Belli ki bu aklına gelmemişti. Pis pis sırttım. “Hayır.” Bir an Ellie’ye baktım ve gerçeği söylemekle ilgili şüphelerim yavaş yavaş kayboldu çünkü fark ettim ki ben, belki de, artık nasılsa, bir şekilde, Ellie’ye güveniyordum. “James, Rhian’m erkek arkadaşı.”

“Rhian, şu en yakın arkadaşın Rhian mı?” diye sordu

Ellie kendine taze portakal suyu koyarken. Bardağını eline alıp masaya yerleşti. Ağabeyinin yanında olmaktansa onun yanında olmak daha iyi olur diye düşünerek yanındaki sandalyeye oturdum.

“James evlenme teklifi etmiş, Rhian’ın da ödü kopmuş ve çocuğu terk etmiş.”

Ellie’nin ağzı korkuyla açıldı. “Şaka yapıyorsun. Zavallı çocuk.”

Sırttım, aklıma James’in notu geldi. “Her şey yoluna girecek.”

“Barıştılar mı?” Tanrım Ellie o kadar umut doluydu ki, James’le Rhian’ı tanımıyordu bile üstelik.

“Çok tatlısın,” dedim Ellie’ye hafifçe ve Ellie resmen eridi.

“Onları barıştırdın, değil mi?” dedi bana son derece büyük bir güven duyarak.

Ancak Ellie benim gibi bir insana bu kadar güvenirdi. Göründüğüm kadar bağımsız ruhlu olmadığımı ispatlamak konusunda son derece kararlıydı. O an haklı olması azıcık sinir bozucu ve son derece yanlıştı.

“Sana çok kızgındı,” diye araya girdi Braden ben cevap veremedim.

Ona döndüm, hâlâ tezgâha yaslanmış vaziyette tüm gün bol vakti varmış gibi yavaş yavaş kahvesini yudumlu-yordu. “Rhian’ı onu terk etmesi için ikna ettiğimi sanmış.”

Braden buna şaşırmamış gibiydi. Hatta tek kaşını kaldırıp “Neden buna şaşıradım?” dedi.

Ellie cık cıkladı. “Braden, Joss asla öyle bir şey yapmaz.”

“Yapmayacağını biliyorum. Ama yapmamış olmasının sebebi senin düşündüğün şey değil bence Els.”

Siktir. Demek beni Ellie’den daha iyi tanıdığını düşünüyor. İçten içe sinirlendim. Belki beni Ellie’den daha iyi tanıyordu. Gözlemci pezevenk. Hiç sinirlenmemiş gibi kafamı çevirdim ve üstüme dikilen gözlerini görmezden gelip kahvemi yudumlamaya devam ettim.

“Gizemli olsaydın?” dedi Ellie konuya tekrar dönüp. “Onları barıştırdın ama, değil mi?”

Sana borçluyum.

Notu hatırlayınca kahveye doğru gülümsedim. “Evet. Evet, barıştırdım.”

“Barıştırdın mı?” Braden’in sesinde öyle bir şaşkınlık vardı ki hakarete uğramış gibi hissettim.

Pekâlâ belki pezevenk gerçekten beni tanıdığını *saniyordu*. “O benim en yakın arkadaşım. Onlara yardım ettim. Kötü kalpli bir karı değilim yani.”

Braden gözlerini kıstı. “Öyle demek istemedim bebeğim.”

Bu sevgi sözcüğü var olduğunu hiç bilmediğim bir sinir ucuna çarparak üzerimden geçti. Tepkim acı oldu. “Bana ‘bebeğim’ deme. Sakın bana ‘bebeğim’ deme.”

Sivri dilim ve ani öfkem üçümüzün arasında ağır bir gerginliğe sebep oldu ve bir önceki gün panik atağım sırasında bana yardımcı olduğu için Braden’a minnet duyduğumu bile unuttu. İnsanların yaklaşmasına izin verirken böyle olur işte. Hiçbir bok bilmedikleri halde seni tanıdıklarını falan zannederler.

Ellie boğazını temizledi. “Ee, James Londra’ya döndü mü?”

“Evet.” Ayağa kalkıp fincanın dibinde kalan kahveyi lavaboya döktüm. “Ben spora gidiyorum.”

“Jocelyn...” diye lafa girdi Braden.

“Senin toplantın yok muydu?” dedim sözünü keserek, mutfaktan çıkıp gerginliği arkamda bırakmayı planlıyordum.

“Jocelyn...” Sesinde endişe vardı.

Belli etmeden iç çektim. *Söylemek istediğini söyledin Joss.* Uzatıp kaltaklık etmenin manası yoktu. Dönüp belirgin şekilde iç çekerek ona baktım ve gıcık bir iyilikseverlikle “Sol üst dolapta seyahat fincanım var, yanında kahve götürmek istersen onu alabilirsin,” dedim.

Braden bir an bana baktı, gözleriyle bir şey arıyordu. Dudaklarına yerleşiveren hınzır bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Yok, kalsın, teşekkürler.”

Başımı salladım, sebep olduğumuz tuhaf atmosferin farkında değilmiş gibi Ellie’ye döndüm. “Benimle spora gelmek ister misin?”

Ellie minik dudağını büktü. “Spor mu? Ben mi?”

Sıska bedeninde göz gezdirdim. “Bu muhteşemliğim doğal halim diyorsun yani?”

Hafifçe kızarıp bir kakhaha attı. “Genlerim sağlam.” “Eh ne yapalım, benim de kendi bedenime sığabilmem için spor yapmam gerek.”

“Çok şeker,” diye kahvesinin içine doğru mırıldandı Braden bana bakıp gülerken.

Sözsüz ikinci özürüm olarak ona sırttım. “Her neyse. Tek başımayım galiba. Görüşürüz millet.”

“Kahve için teşekkürler Jocelyn,” diye şımarıkça seslendi Braden ben koridorda ilerlerken.

Yüzümü buruşturdum. “Adım Joss!” diye seslendim ve kakhahasını duymazdan gelmeye çalıştım.

“Temel başlangıcı ve tanışma faslını geride bıraktığımıza göre, artık biriyle konuşmanın zamanının geldiğine nasıl karar verdin, söyleyebilir misin?” diye sordu Dr. Kathryn Pritchard sakın sakın.

Neden bütün terapistler böyle yumuşak bir ses tonuyla konuşurdu ki? İnsana huzur vermesi gerekiyordu bunun ama tıpkı on dört yaşındayken hissettiğim gibi bugün de bu aşağılayıcıydı.

Braden’la mutfaktaki muhabbetten bu yana bir hafta geçmişti ve ben kendimi Kuzey St. Andrew Caddesi üzerindeki bir terapistin geniş muayenehanesinde bulmuştum. Muayenehane şaşırtıcı derecede soğuk ve moderndi -lisedeyken gittiğim terapistin sıcak ve dağınık ofisiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Hem lisedeyken terapi ücretsizdi. Bu süet-cam şıklığı bana küçük bir servete mal oluyordu.

“Çiçek falan gerekiyor buraya,” dedim. “Biraz da renk. Muayenehaneniz pek davetkâr sayılmaz.”

Sırttı. “Not aldım.”

Hiçbir şey demedim.

“Jocelyn...”

“Joss.”

“Joss. Neden buradasın?”

Midemin bir takla attığını ve soğuk terlerin başladığını hissettim ve kendime terapistle söylediğim her şeyin aramızda kalacağını hatırlattım hemen. Onu asla bu oda dışında görmeyeceğim, o, geçmişimle ilgili anlattıklarımı, sorunlarımı asla beni tanımak için ya da bana karşı kullanmayacak. Derin bir nefes aldım “Panik ataklarım gene başladı.” “Gene derken?”

“On dört yaşındayken çok olurdu.”

“Panik ataklan pek çok kaygı tetikler. O zaman ne olmuştu? Hayatın ne durumdaydı?”

Boğazımdaki tuğlayı yuttum. “Annem, babam ve kız kardeşim bir trafik kazasında öldüler. Başka bir akrabam yok -hiçbir şekilde umurunda olmadığım amcam dışında- ergenlik yıllarımdan kalanını bakıcı ailelerin yanında geçirdim.”

Dr. Pritchard ben konuşurken not alıyordu. Durdu ve doğruca gözlerimin içine baktı. “Başın sağ olsun Joss.”

Bu samimiyeti karşısında omuzlarım gevşedi ve teşekkürler anlamında başımı salladım.

“Onlar öldükten sonra panik atak geçirmeye başladın demek. Belirtilerin nelerdi?”

Belirtileri anlattım, o da ben anlattıkça kafa salladı. “Tetikleyici bir şey var mı? En azından bildiğin bir tane?” “Onları pek düşünmemeye çalışıyorum. Ailemi yani. Onlarla ilgili anıları -gerçek anılan- hayal meyal şeyler değil... anılar genelde tetikliyor.”

“Ama ataklar bir süre kesilmişti anladığım kadarıyla?” Dudaklarımı birleştirdim. “Onları aklıma getirmemekte ustalaştım.”

“Ama şimdi panik ataklar yeniden başladı?” “Gardımın düşmesine izin verdim. Anılara izin verdim, spor salonunda bir tane geçirdim, bir tane de bir arkadaşımın ailesiyle yemek yerken.”

“Spor salonunda ne düşünüyordun?”

Huzursuzca kıpırdandım. “Ben bir yazarım. Yani en azından olmaya çalışıyorum. Annemin hikâyesini düşünüyordum. Güzel bir hikâyedir. Üzücüdür. Ama insanların ondan hoşlanacağını düşünürüm. Her neyse, bir anı geldi aklıma -çok azını hatırlıyorum zaten- annem-ba-bam ve onların ilişkileriyle ilgili bir tane. İyi bir ilişkileri vardı. Sonra bir baktım ki adamın biri koşu bandının üzerinde bana yardım ediyor.”

“Peki arkadaşının ailesiyle yediğin yemek? Bakıcı ailelerden sonra ilk defa mı bir aile yemeğine katıldın?” “Bakıcı ailelerde de pek aile yemeği yenmezdi.” Soğukça gülümsedim.

“O halde bu aileni kaybettiğinden beri ilk aile yemeğiymiş?”

“Evet.”

“O zaman o da bir anıyı tetiklemiş olmalı?”

“Aynen.”

“Son zamanlarda hayatında büyük bir değişiklik oldu mu Joss?”

Ellie ve Braden’la bir hafta önceki mutfak muhabbeti geldi aklıma. “Taşındım. Yeni ev, yeni ev arkadaşı.” “Başka?”

“Eski ev arkadaşım, en yakın arkadaşım Rhian, Londra’ya taşındı ve sevgilisiyle nişanlandılar. Değişiklikler bu kadar.”

“Rhian’la çok mu yakındınız?”

Omuz silktim. “İzin verdiğim kadar yakındık.” Dudaklarını üzgünce bastırarak gülümsedi. “Bu cümle pek çok şeyi açıklıyor. Peki yeni ev arkadaşın? Kadın mı, erkek mi? Onun ne kadar yakınlaşmasına izin veriyorsun?”

“Kadın.” Bunu biraz düşündüm. Sanırım Ellie’ye niyetlendiğimden fazla izin vermiştim bu konuda. Ve onu tahmin ettiğimden daha çok önemsiyordum. “Ellie adı. Hemen arkadaş olduk. Bunu beklemiyordum. Ellie’nin arkadaşları fena değiller, ağabeyi ve kalabalık arkadaş grubu sık sık birlikteler. Sanırım hayatım daha sosyal bir hal aldı artık.”

“Panik atak geçirdiğin yemek Ellie’yle ağabeyinin aile yemeği miydi?”

“Evet.”

Dr. Pritchard başını sallayıp bir şeyler not aldı.

“Ne olmuş?”

Gülümsedi. “Teşhis mi bekliyorsun?”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Joss ama daha ilk adımı yeni attık.”

“Ama bu değişikliklerin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Panik atakların bitmesini istiyorum artık.”

“Joss, muayenehaneme geleli daha on beş dakika oldu ve şimdiden sana söyleyebilirim ki bu panik ataklar kısa zaman içerisinde bitmeyecek... ailenin ölümünü kabullenmezsen tabii.”

Ne? Çok salakçaydı. “Bunu kabullendim ben. Onlar öldüler. Yasımı tuttum. Şimdi hayatıma devam etmenin bir yolunu arıyorum. Bu yüzden buradayım.”

“Bak, bir problemin olduğunu anlayıp bir doktora gitmeye karar verecek kadar kafan çalışıyor belli ki, o yüzden ailenle ilgili anıları derinlere gömmenin bu kayıpla baş etmenin çok akıllıca bir yolu olmadığını görebilecek kadar da çalışıyor olmalı. Olması gerektiği gibi yas tutmamışsın Joss, yüzleşmemiz gereken şey bu. Günlük yaşamdaki değişiklikler, yeni insanlar, yeni duygular, yeni beklentiler; tüm bunlar geçmiş olayları tetikleyebilir. Özellikle kabullenilmemişlerse. Yıllarca ailesiz kaldıktan sonra bir aileyle zaman geçirmek, ailenin

kaybının önüne koyduğun artık nasıl bir duvarsa onu yıkmış geçmiş. Büyük olasılıkla travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorsun ve bu hiç de göz ardı edilmemesi gereken bir durum.” Homurdandım. “Travma sonrası stres bozukluğu mu, savaş gazileri yaşar onu!”

“Yalnızca askerler değil. Herhangi bir kayıp ya da fiziksel travma yaşayan herkeste görülebilir.”

“Ve bende bu var, öyle mi?”

“Muhtemelen, evet. Konuştukça daha net görebileceğim. Ve ümit ederim konuştukça aileni düşünmek ve hatırlamak senin için kolaylaşacak.”

“Bana pek güzel bir fikir gibi gelmedi.”

“Kolay olmayacak. Ama sana yardımı dokunacak.”

Sekiz

Kitapların kokularına bayılıyordum.

“Bu Hannah için fazla şiddet içerikli değil mi sence?” Ellie’nin endişeli ama sakin sesi tepemdeydi.

Hannah’ya gülümsedim, kız benden bir karış uzundu. Annesi ve ablası gibi uzun boylu bir kızdı. Kafamı kaldırıp Ellie’ye baktım, inanamamıştım. “O on dört yaşında. Gençlik kitabı bu.”

Ellie ona engel olmadan Hannah kitabı elimden çekip aldı. Pazar sabahı onlarla birlikte kitapçıdaydım. Hannah, Braden’in verdiği hediye kartıyla muhteşem vakit geçiriyordu.

Ellie kaygılı gibiydi. “Evet, gençlerin birbirini öldürdüğü bir distopya aynı zamanda.”

“Sen okudun mu peki?”

“Hayır...”

“O zaman bana güven.” Hannah’ya dönüp sıırttım. “Muhteşemdir.”

“Bunu alacağım Ellie,” dedi Hannah kararlılıkla ve sonu gelmeyen kitap kulesinin tepesine yerleşti.

Yenilgiyi kabul eden bir iç çekişle Ellie gönülsüzce başını salladı ve aşk kitapları kısmına yöneldi. Mutlu sonlara bayıldığı belliydi. Bu hafta en az üç romantik film seyretmiştik. Ancak bir Nicholas Sparks aşırı dozundan ölmeden önce en azından bu gece James Bourne kılığında kelle uçuran Matt Damon’ı seyretmeye yeminliydim.

Cep telefonum çaldı ve bulmak için elimi çantama daldırdım. Arayan Rhian'dı. Önceki gece ona bir e-posta atmıştım.

“Ben şuna bakayım, olur mu?” dedim Hannah'ya.

Tamam anlamında elini savuşturdu, raftaki kitaplara o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse burnunu sürtüyordu. Dudaklarımda bir gülümsemeyle ondan uzaklaşıp telefonu açtım.

“Selam.”

“Merhaba,” dedi Rhian kararsız bir ses tonuyla.

Hazırlandım.

Kahretsin. Belki de yeni haberi vermemem gerekiyordu. Bundan sonra bana ruh hastası muamelesi mi yapacaktı şimdi? Hani daha mı *dikkatli* olacaktı? Böyle yaparsa arkadaşlığımız çok tuhaflaşır. Bana küfretmesini çok özlerdim bir kere.

“James’le nasıl gidiyor?” diye sordum daha ağzını açmadan.

“Çok daha iyiyiz. Aştık sayılır. Aslına bakarsan biriyle görüşmemi istedi. Bir terapistle.”

Bilim kurgu bölümünde donup kaldım. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Senin mesajından hiç bahsetmedim yemin ederim. Öyle pat diye söyleyiverdi. Tesadüfe bak.” Derin bir nefes aldı. “Sen gerçekten terapistte mi gittin?”

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bakındım. “Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve hayatımla

zerre kadar ilgilenmeyecek bir profesyonel de güvendiğim... yani konuşabildiğim tek kişi, şey hakkında...” Kaşlarını çattım. İfade becerime buradan on puan veriyorum. “Anlıyorum.”

Ses tonu hoşuma gitmedi. Kesinlikle bir tatsızlık vardı. “Rhian, seni incitmek istemedim.”

“İncinmedim. Ama bence seni önemseyen biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum. James’e neden her şeyimi anlattım sanıyorsun? O dediklerinde haklıydın biliyor musun? James’e güvendim ben. Ve iyi ki güvenmişim.” “Ben buna hazır değilim. Bende bir James yok. Bir James de istemiyorum zaten. Kaldı ki senin James’in de terapistte gitmeni istiyor.”

Homurdandı. “Sanırım bu terapi meselesine yeşil ışık yakarsam onunla işleri yoluna koymaya hazır olacağımı düşünüyor.”

Beni görmeye geldiği gece James’in ne kadar bitik olduğunu hatırladım. “O zaman bunu yapmalısın.”

“Nasıl geçti? Tuhaf mıydı?”

Korkunçtu. “Fena değildi. Başta biraz garipti ama tekrar gideceğim.”

“Anlatmak ister misin?”

Ha evet, o yüzden bir terapistle saatte yüz pound ödüyorum, sırf her şeyi sana anlatabileyim diye! Sivri dilime hâkim oldum. “Hayır, Rhian, istemiyorum.”

“Pekâlâ. Tersleseydin! Huysuz dana.”

Gözlerimi devirdim. “Hakaretlerini yüz yüze yemeyi özledim, biliyor musun? Telefonda aynısı olmuyor.” Katıla katıla güldü. “Ben beni anlayan birini özledim. Araştırma ekibindeki kadının birine kaltak dedim -dostane bir şekilde yani- ve o da bana cehenneme kadar yolun var dedi. Korkarım çok ciddi.”

“Rhian, bunu daha önce de konuşmuştuk. Normal insanlar kendilerine kaltak denmesinden hoşlanmıyorlar. Nedendir bilinmez, almıyorlar. Eh, sen kendin de biraz kaltak sayılırsın.”

“Normal insanlar çok hassas oluyorlar.”

“Joss, şunu okudun mu?” Hannah koridorun köşesinde belirdi, bir başka distopyayı bana doğru sallıyordu. Okumuştum. Ne yapayım? Distopyalara karşı zaafım var.

“O kim?” diye sordu Rhian. “Neredesin sen?” Hannah’ya doğru başımı salladım. “O iyidir. İçinde seksi bir çocuk var. Bence çok seversin.”

Hannah bunu duyduğuna çok sevindi ve kitabı göğsüne yapıştırıp gençlik serileri bölümündeki sepetine yollandı. “Joss?”

“Hannah.” Bir Dan Simmons romanının önünde başımı yana eğdim. Hımm, bunu okumamıştım.

“Hannah da kim?”

“Ellie’nin kız kardeşi. On dört yaşında.”

“Ve sen ergenin tekiyle takılıyorsun çünkü?..”

Bu ses tonu da neydi böyle? Sanki *Ve sen de kokain çekiyorsun çünkü?..* der gibiydi.

“Kitapçıdayız.”

“Bir ergenle alışverişte misin?”

“Neden sorularını bu şekilde soruyorsun?”

“Bilmem. Belki çok pahalı bir daireye taşındığın; harcamaktan hoşlanmadığın parayı harcamaya başladığın; *Not Defteri* filmini elli beş kere seyretmiş ve sürekli gülümseyen biriyle arkadaşlık ettiğin; gerçek insanlarla hafta içi akşamları dışarı çıktığın; ilişkimi kurtardığın; terapistle gittiğin ve ergenlere bakıcılık yaptığın içindir, ha? Ben Londra’ya taşındım, sense resmen lobotomi yaptırdın bel!” Derin bir nefes aldım. “İlişkini kurtardığım için bana aslında minnettar olman gerek, biliyor musun?”

“Joss, ciddi, senin neyin var?”

Dan Simmons romanını raftan çektim. “Tüm bunları kasten yapmadım. Ellie’yle iyi anlaşıyoruz, her nasılsa tüm somurtkanlığıma rağmen benle olmak istiyor ve bizimkinden farklı bir hayatı olmuş bugüne dek. İnsanları *gerçekten* seviyor ve bunun sonucu olarak benim de etrafımda bir sürü insan oluyor.”

“Joss?”

Döndüğümde Ellie’nin kaşlarını çatmış halde yanımda durduğunu gördüm. Üstümden bir kaygı dalgası geçti ve panikle kafamı rafların üstüne uzattım, Hannah’ı arıyordum.

“Hannah’nın bir şeyi yok.” Ellie manyakça kafa uzatmamı doğru yorumlamıştı. “Kararsız kaldım.” Elinde, kapağında son derece süslü bir Viktoryen kıyafet giymiş bir kadın olan bir kitap vardı. Sırtından, baştan çıkarıcı bir şekilde korsesinin iplerine uzanan bir çift maskülen elle birlikte. Kitabın adı da baştan çıkarmalı bir şeydi zaten. Diğer elinde ise yeni Nicholas Sparks romanı. “Hangisini alayım?”

Hiç tereddüt etmeden korse parçalayanı işaret ettim. “Bilmem nenin baştan çıkarılması. Sparks romanı bu hafta aşırı doza sebebiyet verebilir.”

Korse parçalayanı işaret edip asker selamı verdikten sonra koridor boyunca ilerledi.

“Hakikaten ya,” dedi Rhian hatta, “Joss nerede ve ona ne yaptın, hemen söyle lütfen.”

“Psikanalizin bittiye Joss telefonu kapatacak.”

“Joss kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyor.”

Bir kahkaha attım. “Rhian, git başımdan tamam mı? James’e selam söyle ve de ki, bana gerçekten borcu var.” “Bir dakika, o da ne?”

Gülmeye devam ederken telefonu kapadım ve Hannah’ya Ellie’yi aramaya koyuldum.

Kasada sıra bekliyorlardı, yanlarına ilişip Ellie’nin hiç de alışılmadık biçimde sessizce duruşunu, Hannah’nın da aldığı kitapların kapaklarına âşık olmuş gibi bakışını izledim. O kitaplar için sırt çantası getirseydik iyi olurdu.

Kasada kasiyerin Hannah’nın kitaplarını plastik poşetlere koyduğunu fark ettim, Ellie de dalıp gittiğinden çocuğun arkasına doğru işaret ettim. “Kitapları şu alışveriş çantalarına doldurabilir misiniz? Bu poşetler patlamak üzere.” Çocuk tembel tembel omuz silkti. “Onların tanesi elli pens.”

Gözlerimi devirdim. “Yüzlerce Pound’luk kitap aldı bu kız, çantaları bedava veremiyor musunuz?”

Hediye kartını bana doğru salladı. “Hayır, aslında almadı.”

“Evet. Ama o kartı ona hediye eden kişi aldı. Kitapları taşıyabileceğimiz bir şey için para vermemizi bekliyor olamazsın gerçekten.”

“Haaa-yır.” Sanki embesilmişim gibi hecelerin üstüne basa basa konuştu. “Bedava olan poşetlerde taşıyabilirsiniz.” Benimle bu aşağılayıcı “işimden nefret ediyorum o yüzden sıkışmış müşteri hizmetlerini” havasında konuşma-saydı geri adım atabilirdim. Tam ağzının payını vermek üzere ağzımı açmışım ki Ellie elimi yakaladı ve beni durdurdu. Dönüp ona baktım, hafifçe sallanıyordu, beti benzi atmış, gözlerini sımsıkı kapamıştı.

“Ellie.” Ona uzandım, bana tutundu.

“Ellie?” dedi Hannah endişeyle, hemen ablasının yanına koştu.

“İyiyim ben,” diye mırıldandı. “Biraz başım döndü. Başımda... bir ağrı var...”

“Yine mi?” Bu hafta neredeyse üçüncüydü.

Kasiyere ölümcül bakışlarımdan birini atarak Ellie’yi kenara çektim ve patladım. “Kitapları normal poşetlere koy.”

“Onlara çantalardan ver,” dedi yanında çalışan kız iç çekerek.

“Ama...”

“Haydi.”

Çocuğun rahatsız olmuş ifadesini görmezden geldim ve endişeyle Ellie’ye döndüm. “Nasılsın?”

Rengi hâlâ solgun olsa da titremesinin durduğunu fark ettim. “Daha iyiyim. Bugün bir şey yememiştim. Bayılacak gibi oldum.”

“Baş ağrısı ne peki?”

Beni temin edercesine gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse doktora tezim yüzünden pek bir şey yemiyorum. Üstümde çok baskı var, çok gerildim. Bundan sonra kendime daha iyi bakacağım.”

“Buyurun.” Kasiyer ağır çantalardan ikisini uzattı. Teşekkürler diye mırıldanıp çantaların birini Han-nah’ya verdim.

“Bana ver.” Ellie, Hannah’daki çantaya uzandı.

“Yok artık, daha neler.” Dirseğini tuttum. “Sana bir şeyler yedirmek gerek.”

Ellie nasılsa akşam annelerinde yemek yiyeceğini söyleyip durdu; bu Pazar çok şükür ki bu işten sıyrılmışım, Ellie’ye gerçekten artık biraz çalışmak istediğimi söylemişim. Ama onu köşedeki küçük sevimli bistroda en azından bir şeyler tıkmaya ikna ettim. Hannah, yanımda yürüyordu, Ellie elini sırtına koymuş, Princes Caddesi boyunca kalabalığın arasından onu yönlendiriyordu; Hannah kitaplardan birini hemen okumaya başlamıştı çünkü. Bir insan bunu nasıl becerebilir aklım almıyordu, yürürken kitap okumak yani. Benim midem bulanırdı.

Braden'ı gördüğümde Edinburgh Festivali'ni konuşuyorduk. Geçen Cuma Braden, Ellie, Adam, Jenna, Ed ve Braden'ın birkaç arkadaşı bizim bara geldiklerinde karşılaşmıştık en son. Pek konuşmamıştık ve bana olan tavrı artık kesinlikle arkadaşçaydı.

Bu durum karşısında hissettiğim şey beni rahatsız ediyor muydu bilmiyorum. Ama o an Braden'ı *onunla* gördüğümde kesinlikle *bir şey* hissettiğimi biliyordum.

Braden bize doğru yürüyordu, kalabalıkta uzun boyuyla... ve aşırı yakışıklı olmasıyla kolayca seçilebiliyordu. Üstünde koyu renk kot pantolon, siyah bot ve geniş omuzlu, heykel gibi muhteşem vücudunu gözler önüne seren, uzun kollu koyu gri bir Henley tişört vardı.

Elinde de bir başkasının eli.

Daha önce hiç görmediğim bir kadının eli.

“Braden,” dedi Ellie. Hannah kafasını kitabından kaldırdı, onu görür görmez kızın yüzü aydınlandı resmen.

“Braden!” diye seslenince yanındakine gülümsemekte olan Braden birden kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Hannah'yı görünce gülümsemesi daha da büyüdü.

Birbirimize yaklaşırken o an bambaşka bir yerde olmayı diledim. Onu bir başkasıyla gördüğümde midemde hissettiğim yumruk hissi hiç hoş değildi. Hatta aslına bakılırsa bu yumruk hissi son zamanların en kötü şakası bile sayılabilirdi benim için.

Ellie ve Hannah ile birlikte olduğumu görünce ekstradan takındığı kibar tavırdan ise zerre kadar hazzetmiyordum.

Durunca Ellie'ye baktım. Braden'ın yanındaki kadına gözleriyle ateş püskürüyordu sanki. Şaşkına dönmüştüm ama fısıltıyla kadının ismini sormadan edemedim.

Ellie bana döndü, çenesi kasılmıştı. “Sonra söylerim.”

“Hannah.” Braden kıza yandan sarılıp başıyla çantalara işaret etti. “Hediye kartını mı harcadın yoksa?”

“Evet. Bir sürü kitap aldım. Tekrar teşekkürler.”

“Bir şey değil hayatım.” Hannah'yı bıraktı ve bize döndü. “Els, solgun gibisin. İyi misin?”

Ellie hâlâ kötü kötü ona bakıyordu ve ben ne kaçırdığımı acayip merak ediyordum. “Biraz başım döndü o kadar. Yemek yememiştim.”

“Bir şeyler yedirmeye götürüyordum ben de onu.” Kızı o halde sokaklarda dolaştırdığımızı sanmasın diye bunu belirtsem iyi olur diye düşündüm.

“İyi,” dedi Braden bana bakarak. “Jocelyn, bu Vicky.”

Vicky'yle bakiştık, kibarca gülümsedik. Bana Holly'yi hatırlattı, uzun boylu, sarışın, güzel ve en fazla soktuğumun Barbie'si kadar doğal. Yine de kız taş gibiydi.

Braden'ın kesinlikle bir tipi vardı ve ben o tip değildim. Benimle flört etmekten vazgeçmesine şaşmamak gerekirdi. İlk tanıştığımızda cinsel radarı sapıtmış olabilirdi ama belli ki artık tıkr tıkr çalışıyordu.

“Merhaba Vicky,” dedi Ellie ters ters.

Elimde değildi, kaşlarımın kafamın tepesine çıkmasına son anda engel oldum. Ellie resmen kızı oracıkta öldürecek gibiydi.

Etkilenmişim.

Ve kesinlikle meraklanmışım.

Braden ona kendine hâkim ol dercesine bir bakış attı. “Dün akşam bir toplantı için yemeğe gitmişim, Vicky de yan masada oturuyormuş. Arayı daha fazla açmayalım dedik. Kahvaltı yapmaya çıktık.”

Yani bir başka deyişle Vicky yan masada oturuyormuş ve bunlar *sevişmişler*. Üstüme çöken alışılmadık huzursuzluktan kurtulmaya çalıştım. Göğsüm sıkışıyordu ve midem de kıpırdanmaya başlamıştı. Belki Ellie aslında aç falan değildi, belki ikimiz de dün bozuk bir şey yemiştik de ondan böyleydik.

“Tekrar görüştüğümüze çok sevindim Ellie,” dedi Vicky tatlı tatlı. Epey kibar bir kıza benziyordu.

“Hı-hı.” Ellie kabaca kızı duymazdan geldi, gözlerini devirip Braden'ı sıkıştırmaya başladı. “Bugün yemeğe geliyor musun?”

Braden'ın çene kaslarının gerildiğini gördüm. Kız kardeşinin bu tavrı belli ki hiç hoşuna gitmemişti. “Tabii ki.” Tekrar bana döndü, “İkinizle orada görüşürüz.”

“Joss gelemeyecek. İşi varmış.”

Braden kaşlarını çatı. “Sadece bir iki saat. Bizi araya sıkıştırabilirsin herhalde, değil mi?”

Buna cevaben Vicky, Braden'a daha da yaklaştı. “Yemek yemeyi çok isterim Braden.”

Braden, biraz kibirli bir havayla kızın elinin üzerine vurdu hafifçe. “Üzgünüm tatlım. Aile içi bir yemek bu.” Aynı anda üç şey birden oldu: Ellie gülmek için kendini tutarken az kalsın boğuluyordu, Vicky sanki tokat yemiş gibi geriye doğru sendeledi, bende de bir panik atak başladı.

Sisin yavaş yavaş üstüme doğru çöktüğünü hissettim, o bulanıklığın ve kafa karışıklığının arasında nefes almaya çalıştım. “Bakın ne diyeceğim.” Geriye doğru bir adım attım. “Jo'nun bahşışlerini evine bırakmayı unuttuğum. Bugün yapmam gerekiyordu. Hatta şimdi.” Özür dilercesi-ne el salladım. “Gitsem iyi olur. Sonra görüşürüz.”

Ve sonra topuklarımı bir tarafıma vura vura oradan uzaklaştım.

“Neden kaçtın?” diye sordu Dr. Pritchard, başını meraklı bir kuş gibi yana eğmişti.

Bilmiyorum. “Bilmiyorum.”

“Ellie’nin ağabeyi Braden’dan şimdiye dek birkaç kez bahsettin. Hayatında onun nasıl bir yeri var?”

Onu arzuluyorum. “Sanırım arkadaşım.” Bana boş boş bakınca omuz silktilim. “Biraz alışılmışın dışında bir tanışmamız oldu.”

Doktora her şeyi anlattım.

“Onu çekici buluyorsun yani?”

“Buluyordum.”

Başını tamam anlamında salladı. “Önceki soruya geri dönelim o halde. Neden? Neden kaçtın?”

Hanımefendi, bunun cevabını biliyor olsaydım burada olur muydum sizce? “Bilmiyorum.”

“Braden’in yanında bir başka kadın olduğu için mi? Yoksa seni aileden saydığı için mi?”

“İkisi de sanırım.” Alnımı ovuşturdum, yavaştan başıma bir ağrı giriyordu. “Braden’in onu kapadığım kutuda kalmasını istiyorum.”

“Kutu derken?”

“Bilirsiniz işte, kutu. Üstünde etiket falan olur. Etiketle ‘Bir tür arkadaş’ yazar. Bir tür arkadaşız ama çok iyi arkadaş değiliz. Birlikte takılırız ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Ben bunu tercih ediyorum. Sanırım benim bundan daha fazlası olduğumu düşünmesi fikri beni panikletiyor. Bir şekilde yakın olduğumuzu düşünmesi yani. Bunu istemiyorum.”

“Neden?”

“İstemiyorum işte.”

Ses tonumdan bir şeyleri anlamışçasına başını salladı ve soruyu bir daha tekrarlamadı. “Ve yanında bir başka kadını görünce hissettiklerin de?..”

“Hissettiğim tek şey kafa karışıklığı ve panikti. Besbelli birlikte cinsel bir geçmişi olan bir kadınla birlikteydi ve kadına anlattığım gibi davranarak bizim ilişkimizin bir şekilde o kadınla yaşadığından daha derin olduğunu ima etti. Dedğim gibi, bu doğru değil. Ben bunu istemiyorum.”

“Ve tek sebep bu mu yani?”

“Evet.”

“Yani Braden’la herhangi bir ilişki istemiyorsun? Cinsel ya da başka türlü?”

İstiyorum. “İstemiyorum.”

“Bu konu hakkında konuşalım. Erkeklerle ilişkilerin hakkında hiç konuşmadık. İnsanlarla aranda duvar örmekte üstüne yok Joss. En son ilişkinden bu yana uzun zaman mı geçti?”

“Hiç bir ilişkim olmadı.”

“Kimseyle yemeğe falan da mı çıkmadın?”

Çılgın zamanlarımı hatırlayınca dudaklarımı büktüm. “İğrenç geçmişimi mi duymak istiyorsunuz? Pekâlâ, siz kaşındınız...”

“Jo’ya parasını verdin mi?” diye sordu Ellie hafifçe, kanepede yanıma oturdu.

Başımı evet anlamında salladım ve suçluluk duygusundan kurtulmak için kurabiye paketimi ona uzatıp ikram ettim. “İster misin?”

“Yok. Çok tokum.” Yastığa yaslanıp gözlerini televizyona çevirdi. “Ne izliyorsun?”

“*Medusa Darbesi.*”

“Mmm, Matt Damon.”

“Yemek iyi geçti mi? İyi misin şimdi?” Onu o şekilde yalnız bıraktığım için daha da fazla suçluluk duyuyordum. O an bana ne olduğunu hâlâ anlamaya çalışıyordum. Ellie yandan bir bakış attı. “Annem seni sordu.”

Büyük nezaket. “Selamımı söyledin mi?”

“Söyledim. Yemek tam şenlikti. Braden bana hâlâ kızgındı.”

Gülüp ekrana döndüm. “Seni hiç öyle görmemiştim. Belalı bir tip gibiydin.”

“Ya evet, Vicky kaltağın tekidir.”

Nefesimi tuttum. Normalde her duygusunu belli eden yüzü o an gergin ve sertti. “Hakikaten hiç sevmiyorsun onu. Kimdir?”

“Bir ara Braden’in kız arkadaşıydı. Braden’in onunla tekrar görüştüğüne inanamıyorum.”

“Ee?..”

Ee, ne halt yedi bu kız da böylesin? demek istediğimi anlayınca Ellie omuz silkti, yüzü asılmıştı. “Bir seferinde bir iş için Adam’a gitmişim, Vicky de oradaydı. Çırılçıplak. Adam’ın yatağında. Adam da çıplaktı.”

İnanamıyordum. “Braden’ı mı aldattılar ikisi birden?” “Hayır.” Soğuk bir şekilde güldü. “Adam ondan hoşlanıyordu, bunun üzerine Braden kızı Adam’a ödünç verdi.” Tanrım... “Ödünç mü verdi?”

“Hı hı.”

“Bu kızın hiç kendine saygısı yok mu peki?”

“Ona kaltak dediğim kısmı kaçırdın galiba.” “Braden’ın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Kızı ödünç vermek!”

“Belki yanlış bir ifade kullandım. Adam’ı istediğini kendi söylemişti Braden’a. Braden da bunu sorun etmemiştir ve seks yapmalarına izin verdi.”

Sapıkça ve biraz da ürkütücüydü ama aralarında anlaşmışlardı, bize yargılamak düşmezdi ki? “Bu durumda kendine saygısı *var* ablanın. E peki sorun ne?” Ellie’nin nefretinin gerçek sebebine inmeye çalıştım. “Kız seks yapmayı seviyor.”

“O kız bir kaltak!”

Ha evet. Gerçek sebep şimdi anlaşıldı.

Adam.

“Adam’dan çok fena hoşlanıyorsun, değil mi?”

Yavaşça nefes verdi ve gözlerini sımsıkı kapadı.

Kirpiklerinin arasından bir damla yaş yanaklarına doğru inerken göğsüme bir sızı saplandı.

“Ah, tatlım.” Doğrulup Ellie’yi yanıma çektim ve kazağımın üstünde ağlamasına izin verdim. Bir süre sonra yarısı yenmiş kurabiye paketini elime alıp ona bir tane uzattım. “Al haydi. Vücuduna biraz şeker girsin, sonra da Jason Bourne’un adam pataklamasını seyrederiz.”

“Patakladığı adamların Adam olduğunu varsayabilir miyiz?”

“Ben varsaymaya başladım bile. Şu herifi görüyor musun? O Adam, Bourne da onun o sürtük, sefil canına okuyor.”

Ellie kıkırdadı. Bir insanın aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar hassas olabilmesine hayret ettim.

Dokuz

Birkaç hafta, bir panik atak ve bir terapist ziyareti sonrası nihayet kitabımla cebelleşiyordum. Genellikle yazmaya daldığımda, laptopun başında bile olsam, beynim fantastik diyarlara uçar giderdi. O aralar ise hayal gücümü, harekete geçmesi için zorlamam gerekiyordu. Asla da beceremiyordum.

Kitap sallantıya girerken, benim kaygılarım da dibe vuruyor ve bir yazar olmayı başaramama endişem -ve olamazsam ne bok yiyeceğim korkusu- git gide büyüyordu. Bunun üzerine en iyi

becerdiğim şeyi yapmaya karar verdim: Bu korkuyu içimdeki demir kutuya kilitledim ki asla aklıma gelmesin ve ben de başka bir şeye odaklanabileyim.

Edinburgh Festivali yaklaştığından barda ekstra vardiyalarda çalışıyordum ve ne zaman isterse Ellie'yle bir şeyler yapıyordum. Son gidişimde terapistim aile yemeği işini tekrar denememi tavsiye edince tamam dedim ve bu sefer panik ataksız bir yemek yemeyi başardım, zafer! Spor salonuna da daha sık gidiyor, özel antrenör Gavin'in yamacıma gel tarzı gülümsemelerinden ise köşe bucak kaçıyordum.

Vieky'nin Braden'in hayatına girmesiyle çıkması bir oldu ve bu, Ellie'yi çok rahatlattı. Ayrıldıklarını Ellie söylemese nereden bilecektim tabii. Princes Caddesi'ndeki o sabahtan beri Braden'ı görmemiştim. İşleri çok yoğundu; inşaatlardan birinde bir şeyler oluyordu, festivalin sonunda sahibi olduğu gece kulübü Fire'da da büyük bir eğlence düzenlenecekti. İşte tam o ara Adam'ın, Braden'in mimarı olduğunu öğrendim. Yani Braden meşgulse Adam da meşguldü. Buluşacağımız birkaç kez -birinde bir komedyen gösterisi için, biri sırf bir şeyler içmek için, sonuncusu da aile yemeği içindi- Braden programı iptal etmek zorunda kalmıştı ve ben haksız çıkmıştım. Herif gerçekten para kazanmak için çalışıyordu.

Braden'in yokluğunu iyi bir şey olarak görmeye başladım. Haftalardır hiç olmadığım kadar huzurluydum ve Ellie'yle daha da samimi olmuştuk. Adam fiyaskosuyla ilgili her şeyi itiraf etmişti.

Ellie çocukluğundan beri Adam'a âşıkmiş ve şu ihaleyle ilgili bilgi toplamak için ona yakınlaşan herifi Adam bir güzel patakladıktan sonra ona açılma cesaretini toplamış. Adam'ın evine gidip neredeyse kollarına atılmış. Ve elbette en nihayetinde Adam bir erkek, Ellie de güzel bir kız olduğu için Adam bu teklife hayır dememiş. Ta ki Ellie cırlıçıplak bir şekilde Adam'ın altında yatana dek. O anda Adam geri adım atmış, bunu Braden'a yapamayacağını, Braden'in onu asla affetmeyeceğini ve kendisinin de kendisini asla affetmeyeceğini söylemiş. Ellie, Adam'm bunu bir tek gecelik ilişki olarak gördüğünü anlayınca çekip gitmiş ve kırık kalbiyle incinmiş egosunu iyileştirmeye çalışmış.

Aralarında böyle bir şeyin geçmiş olduğunu asla tahmin edemezdim. Ellie onun yanında fazlasıyla kendine hâkimdi. Hiçbir şeyin değişmesini istemediğinden, her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yaptığını söyledi. Bunu gözlerimle görmüştüm; gerçekten kendini çok zorluyordu. Ancak ara sıra Adam'a bakarken daha yumuşak, *daha* duygu yüklü bir ifade yerleşiveri-yordu gözlerine. Düşününce, Adam'ın da ona bakarken de benzer ifadeyi taşıdığını gördüğümü anladım. Ancak kızı sadece arzuluyor muydu yoksa işin içinde daha derin duygular var mıydı, onu çıkaramıyordum. Deli gibi merak ediyordum ama beni ilgilendirmeyen bir konu olduğunu bildiğim için burnumu pek sokmuyordum.

Ellie içini döktükten sonra yeniden ailem ve geçmişimle ilgili konuşmaya çalıştı.

Konuyu açılmadan kapadım.

Dr. Pritchard bunun zaman alacağını söylemişti. Şimdilik işi akışına bırakamıyordum ve doktor ne derse desin bir gün bırakabileceğimi de sanmıyordum.

“Yazar tıkanması mı yaşıyorsun gene?”

Döndüğümde kapıda Ellie'yi gördüm, yaslanmış, A4 boyutunda bir zarfı bana doğru sallıyordu.

Kaşlarımı çatıp laptopumu kapadım. "Tişörtüme YAZAR TIKANMASI yazdırsam iyi olacak."

"Geçer."

Cevaben sadece homurdandım.

"Her neyse, bunu senden istemek istemezdim ama..."

"Ne var?"

Zarfı tekrar salladı. "Dün gece sen çalışırken Braden uğradı ve bu belgeleri burada bıraktı. Şimdi de arayıp onları ofisine götürmemi istiyor, iki saat sonra toplantıda lazım olacaklarmış ama benim de dersim var..."

Midem bir takla attı. "Ve sen de benim götürmemi istiyorsun."

Ellie'nin gözleri irileşip daha da güzelleşti. "Lütfen," diye yalvardı.

Siktir, bok, bok, siktir. Homurdanarak ayağa kalktım ve zarfı elinden aldım. "Ofisi nerede?"

Ellie adresi verince rıhtım tarafında olduğunu fark ettim. Yetişebilmem için taksiye binmem gerekecekti çünkü öncesinde de düş almam gerekiyordu.

"Çok teşekkür ederim Joss." Sırıtıp yürümeye başladı. "Benim kaçmam gerek. Görüşürüz."

Ve sonra gitti.

Ve benim Braden'la işim vardı. Kahretsin. Midemdeki kelebek kanat çırpışlarını görmezden gelip oflayıp pofla-yarak ortalıkta dolandım. Düş alırken de giyinirken de sürekli kendi kendime konuştum. Kot pantolon ve ince bir kazak giydim çünkü dışarıyı bayağı sıcaktı; İskoçya'da hava sıfırın altında değilse ceket giymek ben turistim demektir. Ciddiyim. İskoçya'da minicik bir güneş çıksın, insanlar oracıkta soyunuverirler.

Aynadaki yansımama baktım; çok az makyaj vardı yüzümde ve saçımı da dağınık topuz yapmıştım. Kazak çok şekerdi ve biraz da dekoltesi vardı ama kot pantolonum eski ve soluktu. Tabii Braden'ın fiziğim hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum ama bunun beni değiştirmesine izin verecek değildim. Kendimden başka kimsenin hoşuna gitmek için giyinmedim bugüne dek ve şimdi de bunu daha uzun bacak, daha küçük göğüs ve daha sarı saçlar seven bir herif için yapacak değildim.

Taksi yolculuğu bir ömür sürdü neredeyse ve Tanrı bilir kaç bozuk yoldan sarsıntıyla geçtikten sonra nihayet geldiğimizde beni her zamanki gibi biraz araba tutmuştu. Taksici beni rıhtım tarafında indirdi, ben de denize dökülen, insan yapımı akıntı boyunca yürüdüm. Sağımda bir otopark, solumda da birkaç tane işyeri vardı. Braden'ın ofisi bir mimar, bir muhasebeci ve bir diş hekimiyle aynı binadaydı. Kapı açılınca asansöre yürüdüm ve

asansörün içinde utanç verici şekilde epey bir debelendim, meğer kapısı başka kata çıkınca ters tarafta açılıyormuş. Sonra da kendimi şık bir resepsiyonda buldum.

Sarışın resepsiyon görevlisi hiç de beklediğim gibi değildi. Elodie yaşlarındaydı ama Elodie'den on kilo fazlası vardı ve o an ışıltılı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Göğsündeki isim etiketinde MORAG yazıyordu. Kot pantolonuma bakar bakmaz, beni binadan atmaya kalkacak uzun boylu, zayıf ve güzel bir hatuna kendimi hazırlamıştım. Doğru yere mi geldim acaba?

“Yardımcı olabilir miyim?” Morag hâlâ ışıldıyordu.

“Aaa...” Buranın Braden'in ofisi olduğunu gösteren bir şey bulabilmek için etrafa bakındım. “Braden Carmichael'ı arıyordum.”

“Randevunuz var mı?”

Evet, onun ofisiymiş. Resepsiyon masasına yaklaşıp zarfı salladım. “Bu belgeleri kız kardeşinin... ev arkadaşımın evinde bırakmış ve getirmesini rica etmiş. Onun işi çıktığı için ben getirdim.”

Sanki mümkünmüş gibi Morag'm gülümsemesi daha da büyüdü. “Ah, çok nazıksınız. İsminizi alabilir miyim?”

“Joss Butler.”

“Bir saniye.” Telefonunu eline aldı ve çok beklemesi gerekmedi. “Bay Carmichael, burada sizin belgelerinizi getirmiş biri var, adı Joss Butler.” Mmm hımmm dedi dudaklarını aralamadan. “Peki efendim.” Telefonu kapayıp bana gülümsedi. “Bay Carmichael'ın odasına gidelim Jo-celyn.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Adım Joss.”

“Mmm hımm.”

Bana sürekli Jocelyn demesi yetmezmiş gibi başka insanlara da bu şekilde dedirtiyordu. Orta yaşlı neşeli sekreteri dar bir koridor boyunca takip ettim, sonunda bir köşe odanın önünde durduk. Morag kapıyı vurdu ve içeriden kaim bir ses geldi. “Girin.” Ses tüylerimi diken diken etmişti, son iki haftada bu sesi özlemiş miydim acaba diye merak ettim.

“Jocelyn, efendim,” dedi Morag kapıyı açar açmaz.

Hafifçe Morag'ın yanından ilerledim ve kapı arkamdan kapanınca Bradenla yalnız kaldık.

Ofis beklediğimden daha büyüktü, genişçe bir pencere rıhtıma bakıyordu. Kocaman ceviz masası, deri koltuğu, siyah deri kanepesi ve dosya ve klasör dolu kalın çerçeveli ahşap kütüphanesiyle çok maskülen bir ofisti. Kanepenin üstündeki duvarda dev bir Venedik tablosu asılıydı, raflardan birinde de fotoğraf çerçeveleri diziliydi; Ellie'yle Braden, Adam'la Braden ve EUie ile kendi ailesiyle birlikte bir fotoğraf daha.

Braden masasının üstüne oturmuş, uzun bacaklarını bana doğru uzatmıştı ve beni seyrediyordu. Onu görür görmez midem gene bir takla attı ve kasıklarındaki o tuhaf his baş gösterdi. Tanrım, hatırladığımdan daha taşı bu herif.

Siktir, bok, bok, siktir.

“Selam.” Zarfı ona doğru salladım. Çok zekice bir giriş yaptın Joss, tebrik ederim.

Braden gülümsedi. Hiç acele etmeden gözleriyle beni baştan aşağı süzerken dondum kaldım. Zar zor yutkundum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi; Holly’nin de olduğu bardaki o geceden beri bana bu şekilde bakmamıştı. “Seni gördüğüme sevindim Jocelyn. Çok oldu görüşmeyeli”

Bu sözlerin yarattığı zevki göz ardı ederek ileri doğru yürüdüm ve zarfı uzattım. “Ellie bunlara çok acil ihtiyacın olduğunu söyledi.”

Başını evet anlamında salladı, belgeleri elimden alırken hâlâ beni süzüyordu. “Getirdiğin için çok teşekkür ederim. Taksi için sana borcum ne kadar?”

“Hiçbir şey.” Başımı salladım. “Sorun değil. Kafamı masama vurmakla meşguldüm zaten.”

“Yazar tıkanması mı?”

“Yazar donması daha çok.”

Sırıttı. “O kadar kötü mü?”

“Çok kötü.”

Samimi bir gülümsemeyle doğruldu, aramızda bir karış kalacak kadar bana yaklaştı. Ona bakabilmek için kafamı hafifçe geriye atınca yüzümde nefesini hissettim. “Son birkaç seferde seni ektiğim için özür dilerim.”

Sanki randevumuz varmış da beni ekmiş gibi söylemişti bunu. Güldüm, kafam karışmıştı. “Pe-ki.”

“Dün gece size uğradım ama sen yoktun.” “Çalışıyordum. Ekstra vardiyalar.” Bir adım geri attım, ondan ne kadar uzaklaşırsam kanım o kadar soğuyacaktı.

Dönüp belgeleri masaya koyarken gülümsediğini görür gibi oldum. “En son görüştüğümüzde seni ürkütecek bir şey söyledim galiba. Ya da yanımdaki biri seni ürküttü?” *Kendini beğenmiş göt.* Kahkahayı patlattım. “Vicky mi?” Bana tekrar döndüğünde pis pis sırtıyordu. “Kıskandın mı?”

Bu konuşma gerçek miydi? İki haftadır görüşmemiştik ve... puff! Egoizmine hayretle gülümseyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. “Biliyor musun, bu odaya sığabilmiş olmam gerçek bir mucize, koca götlü egon her yeri kaplıyor çünkü!”

Braden kahkaha attı. “E ama bir şeyden kaçtın sonuçta Jocelyn.”

“Bir: Bana Jocelyn demeyi kes. Adım Joss. J-o-s-s. Joss. Ve iki: Daha birkaç haftadır tanışıyor olmamıza rağmen benim ‘aileden’ olduğumu ima ettin.”

Söylediklerimi anlamaya çalışırken kaşları tepede birleşti. Masasına tekrar yaslanıp kollarını geniş göğsünde birleştirdi. “Öyle mi yaptım?”

“Evet, öyle yaptın.”

Birden gözleriyle yüzümü incelemeye başladı, kafasında milyon tane soru vardı belli ki. “Ellie bana aileden bahsetti. Çok üzuldüm.”

Kaslarım kilitlendi ve sanki biri klimayı sonuna kadar açmış gibi bedenimdeki bütün sıcaklık buharlaştı. Ne diyebilirdim ki? Bunu çok fazla büyütmesini istemiyordum, kalkıp beni psikanaliz etmesini ise hiç istemiyordum. “Uzun zaman önceydi bu.”

“Öyle bir şey ima ettiğimin farkında değilim. Aile yani. Ama şimdi anlayabiliyorum bazı şeyleri. Elodie’deki yemek... senin kaçışın...”

“Sus,” diye lafını böldüm, ona doğru bir iki adım attım. “Braden, sus.” Yaralı bir hayvan gibi onu ısırılmamak için kendimi zor tutuyordum. “Ben bu konu hakkında hiç konuşmam.”

Soran gözlerle bana bakarken ne düşündüğünü merak ettim. Deli olduğumu mu düşünüyordu? Zavallı mı? Peki umurumda mıydı? Ve sonra başını tamam anlamında salladı. “Anlıyorum. Konuşmak zorunda...”

Birden rahatladım ve bir geri adım atmıştım ki Braden bana yaklaştı, tekrar dokunma mesafesindeydik. “Hava güzel olursa bu Cumartesi Meadows’ta piknik yapalım diyordum; epeydir ortalıkta olmadığımından Ellie’ye kendimi affettirebilmek için. Adam’ı da özlemiştir, biliyorum. Sen de gelir misin?”

“Belli olmaz.” Dengemi tekrar sağlayabilmek adına kaltak diline geri dönmüştüm. “Yediğin sandviçi kıskandığımı ima etmeyeceksin, değil mi?”

Öyle bir kahkaha patlattı ki, bütün bedeniyle gülüyordu ve içimde tuhaf hisler uyandırıyor. “Bunu hak ettim.”

Biraz daha yaklaşınca geri adım atmak zorunda kaldım. “Peki ama beni affedip geleceksin, değil mi? Arkadaş olarak?” Arkadaş deyişinde bariz bilinçli bir alay vardı.

Şüpheyle baktım. “Braden...”

“Sadece arkadaş.” Bakışları dudaklarıma indi ve karanlıklaştı. “Sana söylemişim. Sen -miş gibi yapabilirsen ben de -miş gibi yapabilirim.”

“Ben -miş gibi yapmıyorum.” Sesim nefes nefese mi çıkmıştı, pardon?

Braden bana inanmıyormuş gibi sırıttı. “Oyunculuk yeteneğimi gerçekten zorluyorsun, biliyor musun?”

“Oyunculuk yeteneği mi?”

“-mış gibi yapmak Jocelyn.” Bir adım daha attı, gözleri bir amacı varmış gibi kısılmıştı. “Bunu bugüne dek pek beceremedim.”

Tanrım, beni öpecekti. Ofisinin ortasında iğrenç bir pantolon ve iğrenç bir saçla dikilmiş duruyordum ve adam beni öpecekti.

“Bay Carmichael, Bay Rosings ve Bay Morrison geldiler, sizi görmek istiyorlar.” Morag’ın sesi diyafondan yankılanınca Braden gerildi.

Üstüme tuhaf bir huzur ve hayal kırıklığı karışımı bir his çöktü. Zar zor geri adım atıp kapıya doğru döndüm. “Ben çıkayım.”

“Jocelyn.”

Döndüm, gözlerinden başka her yere bakmaya çalıştım. “Efendim?”

“Piknik. Gelecek misin?”

Kulaklarım hâlâ çınlıyor, bedenim hâlâ öpücük beklentisiyle kasılı duruyordu. Tüm bunları bir kenara koyup onun kim olduğunu ve ondan ne kadar korktuğumu kendime hatırlattım. Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. “Kız kardeşinin ev arkadaşı olarak, evet, geleceğim.”

“Benim arkadaşım olarak değil yani?”

“Biz arkadaş değiliz Braden.” Kapıyı açtım.

“Evet. Değiliz.”

Yüzündeki ifadeyi görmek için dönmeme gerek yoktu. Sözlerinden belliydi. Koridorda aceleyle yürüyüp Morag’a hızlıca el salladım ve beni Braden’dan uzaklaştıracak asansöre kendimi zor attım. Ne olmuştu böyle? Platonik, arkadaş Braden nereye gitmişti de Takım Elbise geri gelmişti? Onun tipi olmadığımı sanıyordum. Güvende olduğumu sanıyordum.

Evet. Değiliz. Binadan çıkarken bu sözcükler kafamda yankılanıyordu. Mesele sözcükler değildi. Bu sözcükleri söylerkenki sen tonuydu. Ve bu ton kesinlikle son derece seksiydi.

Siktir.

On

Braden’ın pikniğine gitmedim.

Yani gittim ama gitmedim.

Herif birdenbire benden gözlerini alamayan “Taksideki seksi Braden’a” dönüşünce şaşkınlıktan afallamış bir haldeydim ve kafam o kadar karışmıştı ki bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözemişyordum. Ve evet, bir de ödümün kopmuş olması vardı! O yüzden korkaklık

edip beni bu durumdan kurtarması için Rhian'a teslim oldum; ki bunu yaparken kurtulmak istermiş gibi görünmeyerek Rhian'a da yalan söylüyordum...

Cumartesi geldi çattı, şaşırtıcı derecede sıcak bir gündü ve üniversitenin orada, şehrin öteki ucunda büyük bir park olan Meadows'u güneşlenmeye gelenlerle spor manyakları basmıştı. Braden gölge bir yer bulmayı başarmıştı. Adam, Jenna, Ed ve Braden biz Ellie'yle geldiğimizde çoktan oradaldı. Kahkaha sesleri, çocuk çığlıkları ve köpek havlamaları neşeli bir fon müziği oluşturuyordu. Mükemmel bir gündü ve Meadows'taki atmosfer herkese mutluluk saçıyordu. Bir an keşke kalsam dedim.

"Ah..." Braden'in getirdiği iki kapaklı sepete baktım. O

kadar şıklardı ki, Braden onları Harrods'm vitrininden çaldım dese hiç şaşırmazdım. "Piknik dediğin bu mu senin?" Braden biz gelince ayağa kalkmıştı, Ellie'ye yandan sarılıp saçaklı çok şık bir örtü üzerinde kuzu kuzu durmakta olan sepetleri gösterdi gururla. Kafası karışmış gibiydi. "Evet." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Ya ne olacaktı?" "Çimlerin üstünde beş yıldızlı bir restoran." Dudağının bir köşesi alaycı bir zevkle yukarı kıvrıldı. "Yiyecekleri restorandakilere yaptırdım."

"Hangi restoran peki bu? Beş yıldızlı olan mı?" "Sanırım Joss seninle ve paranla dalga geçiyor Braden." Ellie ona dönüp sırttı. "Biraz fazla olmuş gerçekten."

Braden homurdandı. "Piknik işte. Oturun. Yiyin. Çenenizi kapayın."

Ellie kıkırdayıp Adam'ın yanına oturdu, Adam bir kolunu onun omuzlarına atıp Ellie'yi kendine doğru sıkıştırdı. "Seni gördüğüme çok sevindim Els."

"Evet, ben de." Ellie gülümsedi ama kendini biraz geri çekince çok şaşırdım. Bu da neydi böyle?

"Ee?"

Braden'a dönünce bana doğru elini uzattığını fark ettim, gözlerinde hiç de gizli olmayan bir alev yanıyordu.

Ve Rhian mükemmel bir zamanlamayla beni kurtardı. Cep telefonum çaldı ve cebimden çıkarırken özür diler gibi bir bakış attım. "Merhaba Rhian." Dönüp ileri doğru bir iki adım yürüdüm, karşı tarafın dediklerini duymamaları gerekiyordu.

"Acil bir durum var," dedi monoton bir sesle. "Pikniği iptal et."

"Ay hayır, şaka yapıyorsun." Sesimin özellikle şefkatli ve rahatlatıcı çıkmasına dikkate diyordum. "İyi misin?" "Siktir git Joss. Yalan söylemeyi becerebildiğim sanırdım," dedi Rhian. "Endişe duygusunu yeni öğrenmiş ama bunu taklit etmeyi beceremeyen bir uzaylı gibi çıkıyor sesin." Onu duymazdan gelip dişlerimi gıcırdattım. "Tabii konuşabiliriz. Bir saniye." Endişeli bir havaya girip bir an telefonu dinleyerek durdum ve sonra Braden ve diğerlerine doğru döndüm, içimden bir his kaşlarımı çatmak yerine suratımı buruşturduğumu söylüyordu ama neyse artık. "Üzgünüm millet, benim kaçmam gerekiyor."

Ellie endişeyle ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı? Geleyim mi?"

“Yok, ben iyiyim. Rhian’m konuşmaya ihtiyacı var. Hemen. Özür dilerim.” Braden’a kaçamak bir bakış attım ama bana bakmıyordu. Beni resmen *inceliyordu*. Şüpheyile. Hemen gözlerimi indirdim. “Görüşürüz.” Onlar güle güle derlerken yürümeye başladım ve telefonu kulağıma yapıştırdım. “Endişeli görünüyordum,” diye hırladım Rhian’a.

“Seni tanıyan herkes endişeliyken böyle olmadığını bilir.” “Hah o zaman neyse ki beni çok iyi tanımıyorlar.” Ya da tanıyorlar... Braden kesinlikle garip garip bakıyordu. “Demek bu Ed denen heriften hiç hoşlanmıyorsun?” Yalanım aklıma geldi. Rhian’a Braden meselesini anlatmamak uğruna Ellie’nin arkadaşı Jenna’nın nişanlısı Ed’in bağınaz herifin teki olduğunu ve onunla hiçbir şekilde görüşmek istemediğimi söylemişim. Ama sözde pikniğe gelmeyeceğim diyerek Ellie’yi de kırmak istemiyordum. Ed’i kötülediğim için kendimi kötü hissediyordum ama çok da önemli olmadığını düşünüyordum, Rhian’la tanışacak değillerdi ya.

“Evet, hiç sevmiyorum.”

“Bunu hiç yemediğimi de biliyorsun, değil mi?” Neredeyse takılıp düşüyordum. “Neyi yemediğini?” “Sürekli Ellie’den bahsedip duruyorsun Joss. Sanırım

kızı artık bağınaz biriyle arkadaşlık etmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum. Dediğim gibi, yalan söylemeyi beceremiyorsun.”

Hah! Hiç de doğru değildi bul “Ben yalan söyleyebilirim. Çok iyi bir yalancıyım!”

“Ah, tabii, ne demezsin. İyice bağı ki onlar da duysunlar.” *Kahretsin*. Beni duyamayacakları kadar uzaklaşmışımdır ümidiyle etrafıma bakındım. Epey uzaktım. Kalbimin ritmi normale döndü. “Çok gıcıkısın,” dedim, bana az evvel çok büyük bir iyilik yaptığını unutmuşum.

Püff gibi bir ses çıkardı. “Yalan söyleyen sensin. Evet, neler oluyor anlat bakalım.”

İç çektim. “Konuşmadığımız konulardan biri olabilir mi bu da?”

“Hayır.”

“Rhian, lütfen.”

“Terapistine anlattın mı?”

Bunu neden sorduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. “Hayır...”

“İyi.” Derin bir iç çekti. “Terapistine anlatacağına dair söz verirsen ben de bu konuyu bir daha açmam. Ve yalan söyleyebilirsin ama verdiğin sözü tutacağını biliyorum.” “Rhian...”

“Söz ver.”

Başımı iki yana salladım. “Terapide konuşmaya degecek bir şey değil.”

“Bana yalan söylemeye degecek bir şeyse terapide konuşmaya degecek bir şeydir. Hallet bu konuyu Joss ve lütfen söz ver.”

“Peki tamam,” dedim ama sırf bunun Rhian’ın huysuz iyi arkadaş olma yöntemi olduğunu bildiğimden.

Dr. Pritchard’m masasının üzerinde çiçekler vardı. Gülümsedim. Not aldı.

“Braden’la vakit geçirmemek için yalan mı söyledin?” Oturduğum yerde kıpırdandım, keşke Rhian’a söz vermeseydim diye geçirdim içimden. “Evet.”

“Daha önce, Braden’dan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda ‘hoşlanıyordum’ demiştin. Geçmiş zamanda. Doğruyu mu söylüyordun?”

Hayır. “Belki de hayır.”

“Yani ondan hoşlanıyorsun?”

Amaan, koy bir tarafına... “Bugüne dek kimseden ondan hoşlandığım kadar hoşlanmadım.”

Doktor alaycı bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ. Ama şimdi seninle ilgilendiğini gayet açık bir şekilde belirttikten sonra hâlâ onunla görüşmekten kaçırıyorsun. Ondan korkuyor musun Joss?”

Oha? “Evet.”

“Onunla hiçbir şekilde bir ilişki kurma niyetin yok, öyle mi?”

“Erkeklerle geçmişte yaşadıklarımı anlattığımda siz burada mıydınız?”

“Bu aynı şey değil. Bir kere her şeyden önce Braden’ı tanırıyorsun.”

“Onunla hiçbir şey istemiyorum, tamam mı?”

“Daha az evvel bana bu insandan çok hoşlandığını söyledin. Onun hakkında konuşurken onu çekici bulduğun da belli oluyor, o yüzden hayır, tamam diyemeyeceğim. Sen aslında onunla bir şey yaşamayı *istemeyi* istemiyorsun.” “Aynı şey.”

“Hayır değil. Ondan neden korkuyorsun Joss?” “Bilmiyorum,” dedim sertçe. Bu konunun açılmasından ve Rhian’a söz vermiş olmaktan nefret ediyordum. “Onunla hiçbir şeye başlamak istemediğimi biliyorum sadece.”

“Neden peki?”

Tanrım, bu kadınla konuşmak bazen bir tuğlayla konuşmaktan farksızdı. “Her şey arapsaçına döner. Ellie’yle arkadaşlığım, iç dünyam, onunla iletişimim. Hayır.” Doktor boş bir ifadeyle başını yana eğdi. Boş bakmakta üstüne yoktu zaten. “Joss belki de elli adım sonrasını düşünmeyi bırakıp her şeyi doğal akışına bırakmanın zamanı gelmiştir, ne dersin?”

“Bunu en son yaptığımda yatakta yanımda iki erkek vardı ve kıkımda don yoktu.”

“Daha önce söylediğim gibi, bu aynı şey değil. Sen aynı kişi değilsin ve Braden da yabancı bir insan değil. Braden’la ilgisi olsun olmasın, yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum ya da emretmiyorum. Sana sadece geleceği öngör meye çalışmayı bırakmanı ve

her günü o gün yaşamayı tavsiye ediyorum. Sonsuza dek değil, birkaç aylığına bile değil. Birkaç gün bunu dene, belki bir iki hafta. Korkutucu geldiğini biliyorum ama... bir dene.”

Son birkaç haftadır olduğu gibi artık Cumartesileri de Clup 39’da çalışıyordum. Ellie piknik gününün akşamı eve erken gelmişti, yemek vaktinde. Karnı tıka basa doluydu, ben geç kalacağım diye alelacele yemek yerken yanıma oturmayı tercih etti.

“Rhian nasıl, iyi mi?” diye sordu, kaşlarının arasında minicik bir çizgi belirdi.

Boğazıma suçluluk hissi oturdu. Braden’a yalan söylerken kötü hissetmemiştim, ne de olsa vahşi bakışlı, seksi gülümlü avcıya üç yüz altmış derecelik dönüşü her şeyin sebebiydi. Ancak Ellie’ye yalan söylemiş olmak tamamen farklıydı ve beni huzursuz etmişti.

Ağızımdaki makarna lokmasını evirip çevirirken başımı sallayıp duruyor, gözlerine bakmaktan kaçmıyordum. Umarım konuşmak istemediğimi falan düşünür.

Cevap vermeyince kafamı kaldırdım ve merakla beni seyrettiğini fark ettim. Lokmamı yuttum. “Ne oldu?”

Ellie omuz silkti. “Sadece... Braden beni eve bırakırken dedi ki belki... belki de sen Rhian’m telefonu hakkında yalan söylemişsindir, piknikten kaçmak için.”

Tanrım, adamın egosu tavan yapmıştı!

Haklıydı gerçi ama neyse.

Kahkaha attım. “Ne? Braden yüzünden mi?”

Tekrar omuz silkti. “Haklı mı peki?”

Gözlerine bakmaktan kaçındım tekrar. “Hayır.”

“İyi, ve bence Braden bu aralar bir şey planlıyor, bilgin olsun.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne gibi?”

İç çekip sandalyesine yaslandı. “Söz konusu Braden’sa asla tahmin edemezsin. Ben belirtileri yeni çözmeye başladım. Ağabeyimi sandığından iyi tanıyorum. Seni kafaya takmış Joss. Bu kadar bile sabretmiş olmasından çok etkilendim açıkçası. Ki ama bu seni elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağı anlamına da geliyor muhtemelen.” Çok şaşırmıştım ve şaşırmamış gibi yapamadım. Dik oturup bir süreliğine yemeği bıraktım. “Kafaya mı takmış? Ne gerekirse mi?”

“Ağabeyimin seks hayatı biraz midemi bulandırır da bazen ister istemez bir şeyler duyuyorum ve anladığım kadarıyla Braden her zaman istediğini elde ediyor.”

İsteksizce güldüm. “Yapma Ellie, ben miyim istediği? Ben onun tipi bile değilim. Jocelyn Butler’m süpermodel-lik bir yanı yok.”

Ellie son derece tatlı bir şekilde kafası karışmış gibi göründü. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Aa... ne konuda?”

“Sen.” Gücenmiş gibi beni işaret etti. “Sen cidden çok seksi bir kızsın Joss. Tamam, Braden’in yanındaki manken kılıklı kızlara pek benzemiyorsun ama muhteşem gözlerin, seksi ses tonun, bende olması için canımı verebileceğim göğüslerin ve normalde çok eğlenceli ve komik biri olmana rağmen arada bir takındığın karamsar mesafeli duruşun var. İnan bana, erkek muhabbetine kulak misafiri olmuşluğum var. Sen farklısın ve erkekler, sadece erkek oldukları için, bu meydan okumaya karşı koyamazlar. Sen seksisin.”

Şoka girmiştim. İnsanlar gerçekten beni böyle mi görüyorlardı? Utanç içinde çatalımı elime alıp “Her neyse,” dedim.

Bakmasam bile ev arkadaşımın gülümsediğini biliyordum. “Bir aynaya ihtiyacın var.”

Omuz silktim.

Sonra Ellie sessizleşti. Birden iyi mi acaba diye kafamı kaldırırken buldum kendimi. Artık gülümsemiyordu. “Ne kadar inkâr ederse etsin Braden’in sana ilgisi var Joss. Sürekli seni sorup duruyor ki kimse için bunu yapmadı bugüne dek ve inan bana bugüne dek onun çapkınlığı yüzünden üç arkadaş kaybettim. Ona pek bir şey anlatmıyorum...”

Ailemi anlattın ama.

“... çünkü sen bir şey anlatmıyorsun ve tabii ki böylece daha da çok ilgisini çekiyorsun. Ve dediğim gibi, Braden genelde istediği şeyi elde eder.”

“Yapma,” dedim, “bana biraz güven. Sırf o istediklerini elde etmeye alışkın diye seksi bir herifin yatağına girecek değilim. Ve bil bakalım. Ben de istediğimi elde etmeye alışkırım. Ve istediğim şey, onun yatağına *girmemek*.” Ama Ellie beni duymamış gibiydi. “Direnemezsen eğer

özenli ol, tamam mı? Daha önce kötü şeyler geldi başına ve ben bunun bir daha olmasını istemiyorum.”

Parmaklarım kendi başlarına hareket edip çatalı bırakınca çıkan sesle irkildim. Bedenimin geri kalanı gibi parmaklarım da şoktaydı. “Bir dakika. Sen *benim onu* incitmemden mi korkuyorsun yani?”

Özür diler gibi gülümsedi. “Sen iyi bir insansın, bu da sevdiğin insanlar söz konusu olduğunda diğer insanlara fazla güvenmemene sebep oluyor. Braden ise, birini önemsiyorsa, tüm tehlike kapılarını güvenle kapayıp, onu koruyabilmek için o kişi hakkında her şeyi bilmesi gerektiğine inanır. İnsanların güvenebileceği biri olması gerektiğini düşünür. O böyledir. Seni kafasına koyduysa, sen ona açılmazsan çok incinir.”

Bunun sadece bir kısmını anlayabildim. Aslında kafamda sürekli şu cümle tekrar edip durdu: *Sen iyi bir insansın, bu da sevdiğin insanlar söz konusu olduğunda diğer insanlara fazla güvenmemene sebep oluyor.*

“Ben seni incitiyor muyum Ellie?” Cevabından ne kadar korktuğumu kabullenmek istemedim.

Derin bir nefes aldı, sözcüklerini tartıyor gibiydi. “Başlarda evet. Ama aslında niyetinin bu olmadığını bilmek işe yarıyor. Bana daha çok güvenmeni ister miydin? Evet. Bunu zorlayacak mıyım? Hayır.” Ayağa kalktı. “Sadece bil ki, bir gün bana güvenmeye karar verirsen ben buradayım. Ve bana her şeyi anlatabilirsin.”

Boğazımın tıkanıldığını hissettim, tek yapabildiğim başımı aşağı yukarı sallamak oldu. Havayı dağıtmak için Ellie sırtıttı. “Bu gece Braden ve Adam’la dışarı çıkıyorum. Adam’a karşı bugün fena değildim. Bu onu epey sinirlendirdi.”

Hımm, sen ne işler çeviriyorsun bakayım küçük hanimi “Onunla oyun mu oynuyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Dün öğrendim ki beni yemeğe çıkarmak istediği için Nicholas’ı uyarmış. O yüzden evet. Oynuyorum.”

“Hey, dur bakalım.” Tabağımı ileri ittim, kafam karmakarışık olmuştu. Nicholas’la tanışmıştım. Ellie’nin arkadaşlarından biriydi, arada bir eve gelirdi. Aynı departmanda hocaydılar.

“Dün aylardır kimseyle çıkmadım diye mızımlanıyordum ki Nicholas, Adam insanları tehdit etmese belki hayatında birileri olabilir dedi. Tam olarak anlamadım, bunun üzerine Nicholas aylar önce beni yemeğe davet etmeyi planladığını ve nereye götüreyim diye sormak için Adam’a gittiğini söyledi.” Düşünürken çenesi gerildi. “Adam da bir yer tavsiye etmek yerine onu dayakla tehdit etmiş. Benden uzak durmasını söylemiş. Hiçbir açıklama yapmadan. Uzak dur demiş sadece.”

Güldüm, buna inanamıyordum. “Ve tabii ki Adam iri yarı ve Nicholas da Twiglet’in promosyoncu çocuklarına benziyor, o yüzden Nick geri çekilmiş, öyle mi?”

“Aynen.”

“Adam ne iş çeviriyor böyle?”

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum. O beni daha önce mahvetti, bu sefer ben onu mahvedeceğim.”

İtiraf etmeliyim, Ellie’nin bu yanını seviyordum. İnsanlar onu ezip geçebileceklerini sanıyorlardı ama çok yanılıyorlardı. Ona sırtıttım. “Demek o yüzden soğuk davranıyorsun.”

Şımarıkça gülümsedi, şeytani bir meleğe benziyordu. “Bu gece tüm gücümle. Hatta belki biriyle flört ederim, bakalım horozlanacak mı? Sonra da ne halt yemeye çalıştığını sorarım. Arkadaşıktan öte bir şey istemeyen kendisiydi sonuçta.”

“Eh, genelde bu tip oyunları tasvip etmem ama bu durumda hak ediyor. Senin haberin olmadan insanları tehdit etmesine inanamıyorum. Bir sonraki raporunuzu dört gözle bekliyorum Bayan Carmichael.”

Ellie gülüp gece için hazırlanmak üzere odasına gitti. Ben de işe gitmeden öce bir duş alabilmek için yemeği bitirmeye koyuldum.

Bu gece daha önce birkaç kez birlikte çalıştığım barmen Alistair ile birlikte Craig vardiyadaydı, ikisinin keyfi ye-rindeydi, bar da kalabalıktı. Beni güldürmek için ellerinden geleni yaparlarken zaman su gibi akıp gidiyordu ve harika vakit geçiriyordum. Neşeli ruh halimiz kulübün atmosferine yayılıyor, insanlar barın etrafında toplaşıp içkilerini içerken hem kendi aralarında muhabbet ediyor hem de bizi dinliyorlardı.

“Bu kokteyli ben yapacağım,” diye seslendi Craig barın diğer ucundan, “ve sen de sonunda pes edip bu gece benimle sevişeceksin.”

Müşteriler koptular. Önümdeki iki kıza Jack Daniel’s ve kola koyarken Craig’e dönüp sırtıttım. “Hiç şansın yok Tom Cruise.”

Craig’in refleksleri müthişti. Bu atışmayı kesin kaybedecektim.

“Kalbimi kırıyorsun sevgilim.”

Onu elimle savuşturup müşterilere içkilerini verdim ve ücretlerini aldım.

“Ya ben, Joss?” Alistair, gel yanıma der gibi gülümsedi ama şakalaştığını biliyordum. Napier Üniversitesi’nde okuyan İrlandalı bir kızla nişanlıydı. Sadık biri olabilirdi ama en az Craig kadar flörtözdü.

“Hımm, bir düşüneyim,” dedim, Craig’in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Craig sinirlenmiş gibi homurdandı ve hizmet ettiği çekici kıza doğru dudaklarını büzdü. “Bu kız beni bir gün öldürecek.”

Kız kıkırdadı, Craig’e bakarken gözleri parlıyordu. Craig kızın elini alıp kendi kalbinin üstüne koyunca gözlerimi devirdim. “Duyuyor musun? Bu benim kırılan kalbimin sesi.”

“Tanrım!” Kafamı geriye atıp kaşlarımı çattım. “Daha klişe olamazsın, değil mi?”

“Tabii ki olurum.”

Alistair güldü. “İster inan ister inanma, en iyi tavlama cümlesi bu.”

Craig bir bezle Alistair’in kafasına vurdu.

Kıs kıs gülerken rom almak için Craig’in olduğu yere doğru yürüdüm ve parmak uçlarımda kalkıp onu yanağından öptüm. Bunun sayesinde bardan birkaç alkış aldı ama Alistair de yuhaladı.

Böyle şapşallıklar yaparak bir saat daha hızla geçti ve bahşiş kutusu ağzına kadar doldu. Mekân daha da kalabalıklaştı, bu yüzden işime ve çalışma arkadaşlarıma iyice odaklandım. O haldeyken bile gözlerini üzerimde hissetmiş olmam çok şey ifade ediyor...

Tüylerim aniden diken diken olunca kafamı kaldırıp kalabalığın üzerinden giriş kapısına baktım. Adam ve Ellie, Braden’in arkasından içeri giriyorlardı; Braden’in yanında, Braden’in kolunu tutan uzun boylu bir kumral vardı.

Göz göze geldik ve o beni fark etmedi bile. Kafasını eğdi ve kumralın kulağına kıkırdamasına sebep olacak bir şey söyledi.

Midemde hiç de hoş olmayan bir hareket oldu, hemen Ellie'ye baktım. Braden'a kaşlarını çatıyor, sonra dönüp Adam'ı azarlıyor, elini elinden çekip Braden'ın peşinden yürüyordu. Braden da bu arada Ellie, Adam ve gizemli kumralla birlikte oturabilmek için bir bölmede oturan insanları sıkışmaları için ikna etmişti bile.

Ellie dışında herkes oturdu. Ellie hepsine dik dik bakıyordu. Adam ona bir şey söyledi. Ellie başını iki yana salladı, hepten sinirlenmişe benziyordu, Adam'm yüzü karardı. Kırbaç gibi aniden kolunu çıkarıp Ellie'nin omzuna attı ve kızı kendine doğru çekti. Ellie kurtulmak için debelendi ama Adam'ın kolu beline kadar indi. Sıradan bir hareket gibiydi ama kesinlikle çok sıkı tutuyordu ve kulağına bir şey söyleyince Ellie kıpırdanmayı bıraktı.

Ancak yüzündeki ifade silinmedi.

Endişeyle Braden'a döndüm ama bu olanları görmemişti bile. Kumralla sohbete dalmıştı.

Hemen geri döndüm, beynime sıçrayan kan ve göğüs sıkışması için bu gece kendimi hazırlamamıştım.

Gerçekten bu adamla ne yapıyorduk bilmiyordum. Bir gün bana seksi bakışlar atarken ertesi gün varlığını bile fark etmeyebiliyordu. Beni alt etmesine izin vermeyecektim elbette. Karşımdaki müşteriye servis yapıp Alistair'e baktım. "Arkadaşlarımı gördüm. Ben onlara içki götürürken siz barı idare edebilir misiniz?"

"Tabii ki."

Karnımdaki kelekleri ciddiye almadan bardan indim ve patronuma çalışırken bana bu seksi askılı bluzu giydirdiği için içimden teşekkür ettim. İş başa düştüyse ve pırıltılı elbise içindeki o kumralla karşılaştırılacaksam en azından bilecektim ki bu askılı bluzun hakkını verdim.

Yaklaşırken Ellie'nin buzdolabı bakışları eridi ve gülümsedi, beni görünce rahatlamıştı.

"Selam millet." Müziğin sesini bastırabilmek için yüksek sesle konuştum. "Ne içersiniz?"

"Ah, gerek yok," dedi Adam gülümseyerek. "Darren getiriyor." Arkama doğru işaret etti, ben de döndüm. Uzun boylu kısa saçlı kıvılcık bir adam, kalabalığın içinden kendine yol açmaya çalışıyordu.

Merakla kaşlarımı çattım. "Darren mı?"

"Eşim."

Yanıt kumraldan geldi ve şaşkınlıkla ona baktım. Braden'ın yanında oturduğunu gözlerim görüyor ama beynim az evvel söylediği şeyi çözmeye çalışıyordu. Braden'ın bakışlarını yakaladım, pis pis sırıtıyordu, sanki kızın Barbie'lerinden biri olduğunu sandığımı anlamıştı. "Bu Donna. Darren'm eşi. Darren da Fire'm müdürü."

Ha.

Kendimi tam bir şapşal gibi hissediyordum.

Sonra tekrar Braden'la göz göze geldik, gülümsemesi derinleşti.

Ellie'nin birkaç saat önce dile getirdiği şüpheleri beynimde dönüp duruyordu. *Bence Braden bu aralar bir şey planlıyor, bilgin olsun.*

Hay ben bu adamı! Donna'nın sevgilisi olduğunu sanmamı istemişti. Olmadığını anlayınca gözlerimdeki rahatlamayı görmek istemişti. Ve kendimi de! Çünkü istediği gibi olmuştu.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Donna'yı başımla selamladım. “Eşini geri göndereceğim çünkü sabaha kadar orada kalabilir. Siparişlerinizi ondan alıp size getiririm.”

“Teşekkürler Joss.” Ellie yorgun gözlerle gülümsedi.

Kaşlarımı çattım, onu böyle huzursuz görmekten hiç hoşlanmıyordum. Uzanıp hafifçe omzunu sıktığımda Adam'm elinin hâlâ sınıksı bir şekilde Ellie'nin kalçasında durduğunu gördüm. Ellie'nin başı üzerinden Adam'a uyarırcasına baktım ama Adam bundan bir şey anlamamış gibiydi. Braden'ı ve çevirdiği işi göz ardı edip Darren'a doğru yürümeye başladım. Yanına gelince kendimi tanıttim ve içki siparişini kafama kazıdıktan sonra onu diğerlerinin arasına geri yolladım.

“Geri gelmiş,” dedi Craig kulağıma, kokteyl karıştırırken bana doğru eğilmişti.

“Kim?”

“O geceden sonra Jo'nun dilinden düşürmediği adam.” “Braden,” diyerek başımı salladım ve Craig'e döndüm. Bu kadar yakınımda olduğunu bilmiyordum, kafamı çevirince burun buruna geldik. “Jo onu yeni zengin sevgilisi yapmayı planlıyordu.”

“Sırtımdaki hançerleri düşünürsek Braden'ın başka birinin zengin sevgilisi olmak istediğini söyleyebilirim.” Geri çekilip gözlerimi devirdim. “Benim zengin sevgiliye ihtiyacım yok Craig.”

Craig Braden'a baktı. “Beni rahatsız ediyor. Buraya son geldiğinde senin sahibinmiş gibi bakmıştı sana ve bu gece de farklı değil. Aranızda bir şey mi var?”

“Hiçbir şey yok. Dedim ya, benim zengin sevgiliye ihtiyacım yok.”

Bana dönerken Craig'in gözleri kısıldı ve yüzüne haylaz bir gülümseme yerleşti. “Belki benim bir zengin sevgiliye ihtiyacım vardır.” Ve sonra birden beni öptü, bir eli enseme beni sabit tutuyordu, dili ağzımdaydı ve bedenini bedenime bastırıyordu. Şoktan kımıldayamadım bile ama sonra dudaklarının verdiği güzel his beni tuttu. Craig öpüşmeyi biliyordu, burası kesindi. Islıklar ve çığlıklar yükselince geri çekilip elimi göğsüne bastırdım.

“Ah...” Gözlerimi kırıştırdım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Ne oldu şimdi?”

Craig göz kırptı. “Para babasının damarına basıyorum ve bunu yaparken çok eğleniyorum.”

İnanamamıştım, başımı iki yana sallayıp Craig'i ittim. Craig kendinden son derece memnun bir şekilde sendeleyerek yürürken Alistair sırtıyordu. Arkadaşlarımın içkilerini hazırlamak üzere döndüm ve ileri bakmamaya dikkat ettim. Craig'in Braden konusunda haklı çıkmasını istemiyordum. Benim hakkımdaki duygularını, var ya da yok, bilmek istemiyordum. Ama kahretsin ki ölümüne romantik Ellie dışında bir kişinin daha Braden'ın bana olan ilgisini fark etmiş olması hoşuma gidiyordu. En azından hayal görmüyordum.

Bir de kafası karışmış hormon yığını olan bendim güya!

içkileri tepsiye koyup bardan indim. *Craig Show*'u izlediği besbelli bir müşterinin "Hey tatlım" diye seslenişini duymazdan gelip tek bir damla bile dökmemeye çalışarak insanların arasından Ellielerin masasına yöneldim.

"Alın bakalım." Tepsiyi masaya koyup içkileri dağıtmaya başladım.

"Aa, o da neydi öyle?" diye sordu Ellie içkisini alırken, gözleri merakla açılmıştı.

İçime ne girdi de salağa yatmanın iyi bir fikir olduğu konusunda beni ikna etti, bilmiyorum. "Ne neydi?"

Adam homurdandı. "Dilini boğazına sokan o herif."

Braden'a bakamadım bile çünkü alev alev yanan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Omuz silktilim. "Craig işte."

Sonra birisi daha bir şey sormadan oradan kaçtım.

Fakat Craig sadece öpüşmüş olmaktan memnun değildi. Sonraki kırk dakika boyunca flörtün dozunu artırdı, boynumu öpüyor, popoma vuruyor, seksi konuşmalarla beni taciz ediyordu.

Sanırım beni öpmesine çok ciddi bir tepki vermemiş olmam onu cesaretlendirmişti. İşin aslı şu ki tersini düşünmesini de ben istemedim. Braden'a bir mesaj yollamaya karar vermiştim.

Arkadaş değildik.

Ve arkadaş olmayışımızdan ötesi de olmayacaktık.

Bu yüzden biz... hiçbir şeydik.

"Mola Joss!" Kendi molasından dönen Alistair bir bezle sırtıma vurdu.

İç çektim. "Şu bezi silah olarak kullanmayı bırak artık. Hakikaten çok mu lazımdı şimdi?"

Sırıttı. "Ne yani? Dilimi ağzına soksam daha mı iyiydi?"

"Çok komik." Parmak uçlarımda dönüp barın arkasına, çalışan odasına geçtim. Burası içinde bir kanepé, bir şeker makinesi ve birkaç dergi bulunan küçük bir soyunma odasıydı. Sağdaki kapı müdürün odasına açılıyordu ama Su sadece ayın ikinci hafta sonu gelirdi, çünkü hafta içi her gün çalışıyordu. Su'nun kapısını kapadığınızda barın gürültüsü kesilirdi. Braden ve Craig

yüzünden adrenalinim tavan yapmış bir şekilde baş ağrısı ve elimde bir kolayla Su'nun sandalyesine yığıldım.

Craig'i yüreklendirmek kötü bir fikirdi. Hep şakala-şırdık ama bu gece sınırı aşmıştı ve ben de ona izin vermişim ve tüm bunların sebebi Braden'in kafamı allak bullak etmesiydi. Donna'nın sevgilisi olduğunu sandığım an mideme yediğim yumruktan nefret ediyordum. Bir şey hissettiğimi bilmesinden nefret ediyordum. Tüm bunları onun planladığından şüphelenmekten nefret ediyordum.

Aramızda asla bir şey olmayacağını son defa ona söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Su'nun kapısı açılınca gözlerim halıdan yukarı dikildi. Birden doğruldum, midemdeki kelekler tam anlamıyla sapıtmıştı. Braden içeri girip kapıyı kapadı.

Yüzümü incelerken gözleri dikkatliydi, yüzü gerilmiş, kararmıştı.

Braden bayağı öfkeliydi.

“Ne yapıyorsun burada?”

Cevap vermedi ve gözlerim yine yapacağını yaptı. Kont-

rollerini kaybettiler, Braderim vücudunda geziniyor, mükemmel kesimli siyah pantolonuyla siyah sıfır yaka şık kazağını inceliyordu. Üzerindeki tek aksesuar, çok pahalı, platin bir spor saatti. Bu özensiz hali ve birkaç günlük sakalı seksiliğine tavan yaptırmıştı.

Bedenimin ta diplerinde bir yerde bir sıkışma hissettim ve çenem kilitlendi. Beni bu kadar azdırmak zorunda mıydı? Haksızlıktı bu. {

Gardımı alıp kolamdan bir yudum aldım. “Ne iş?” “Paylaşmayı sevmem.”

Gözlerimi gözlerine diktim ve sanki mümkünmüş gibi, şimdi daha da öfkeli görünüyordu. Şu küçücük odada Bra- t den kocaman kalıyor, ürkütücü görünüyordu, aramızdaki hacim farkı da iyice belirginleşmişti. İstese beni böcek gibi ezebilirdi. “Efendim?”

Gözleri kısıldı. “Paylaşmayı sevmem dedim.”

Aklıma Vicky geldi. “Ben öyle işitmedim.” |

“Tekrar edeyim.” Öfkeyle bana doğru bir adım attı.

“Söz konusu sensen... paylaşmayı sevmem.”

Bunu anlamaya çalışacak vaktim olmadı. Bir an hayretle ona bakarken hemen sonrasında kola kutusu yerdeydi ve kırım masaya yerleşmişti; Braden'la sarmaş dolaştık. Kocaman eli enseme yakaladı, öteki eli, bacaklarımın arasına daha iyi yerleşebilmek ve masanın üzerinde dengeyi sağlayabilmek için sol kalçamı yukarı kaldırdı. Braden'in tüm sıcaklığı ve gücü üzerimdeydi. Dudakları dudaklarıma yapışınca iki haftadır ona duyduğum, içimde biriken arzu kontrolü ele geçirdi. Ellerimi sırtına, bacaklarımı kalçasına geçirerek ona tutundum. Dudaklarım diline izin vermek için açılınca rahatladılar. Braden'in kokusu, dilindeki viski tadı, beni sıkıca saran

ellerinin verdiği his... hepsi beni mahvetti ve gırtlaktan, kontrol edemediğim, tuhaf bir ses çıkardım.

Öpücüğü, Craig'den kalan ne var ne yok silip attı.

Eli enseme daha da sıktı ve Braden kükredi. Sesinin titreşimi içime işledi, dokunan eller gibi tüm vücudumu sardı, göğüs uçlarımı sıktı, göbeğimi yaladı geçti ve bacaklarımın arasına girdi. Daha da sert öpüyordu şimdi, daha istekli, uzun, nefesimi kesen, hipnotize eden bir öpüşle. Sanki yeterince derine inemiyormuşuz gibi nefes nefese birbirimizi çekiştiriyorduk, onu kendime çekmeye çalışırken tırnaklarım kazağını delip geçiyordu.

Karnıma yaslanan sertliğini fark edince kendimi kaybettim. Karnım sıkıştı, ağzının içinde inledim ve iç çamaşırım sırlıslıkla oldu. Braden'in eli belimden yukarı çıkıp, göğsüme dokunduktan sonra bluzumun askısında durunca içimdeki arzu daha da şiddetlendi. Öpüşmeyi kesti, bir adım geri atıp gözlerimin içine baktı. Gözleri koyulaşmış, gözkapakları yarıya inmiş, dudakları kızarmıştı. İki parmağının bluzun askısının altına girip onu indirdiğini hissettim. Sol tarafı aşağı çekiştiriyordu, sutyenim ortaya çıkmıştı. Sutyen askısına aynı şeyi yaparken gözlerini bir kez olsun gözlerimden ayırmadı.

Serin hava çıplak göğsüme çarpınca ucu hemen dikleşti. Braden'in gözü oraya kayd ve elini tüm göğsümün üzerinde hissettim. Yavaşça okşadı, başparmağı uçundaydı. Göğüs ucum daha da sertleşirken kasıklarımın bir şimşek çaktı ve nefesim kesildi. Tekrar bana baktı. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye mırıldandı, gözlerini tekrar dudaklarıma indirerek. "Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?"

Eh... evet!

"Yoksa..." Başını eğdi ve dudaklarıyla hafifçe dudaklarıma dokundu. "Herhangi bir erkeğin dokunması da hoşuna gider miydi?"

Bu sözcükleri anlamam biraz zaman aldı ve anlayınca da duyduğum acıyı ve öfkeyi bir kenara koyup kollarımı

ondan çektim ve sutyenimle bluzumu düzelttim.

"Siktir git," deyip onu itmeye çalıştım ama Braden bacaklarımın arasına daha da yerleşti. Yumruk yaptığım ellerimi ona sallamayayım diye bileklerimi sıkıca kavramıştı.

"Oradaki manzara neydi öyle?" dedi öfkeyle ama kesinlikle hâlâ uyarılmış haldeydi. Sertliğini üzerimde hissedebiliyordum, tüm bedenim beynime savaş açmış durumdaydı.

"Seni ilgilendirmez."

"Onunla sevişiyor musun?"

"Seni ilgilendirmez!"

Ağzını açmadan öfkeli, derinden gelen bir ses çıkarıp kollarıma yapıştı. "Seni becermek istediğimi düşünürsek bu beni ilgilendirir. Ve besbelli ki senin de benim seni becermemi istediğini düşünürsek bana cevap versen iyi olur."

“Sen kendini beğenmiş göt kafalı hıyarın tekisin!” diye patladım. Bu alfa erkek öküzlüğünün beni kontrol etmesine izin vermemeye kararlıyım. “Dünya üstünde kalan son adam olsan seninle sevişmem!”

Çok orijinal bir cevap değildi, evet. Biliyordum. Ve kesinlikle söylenmemesi gereken bir şeydi.

Ellerim hâlâ kenetlenmiş vaziyetteyken Braden beni tekrar öptü, dudaklarıma öfkeyle saldırıyor, sertliğini işkence yapar gibi bana bastırıyordu. Bedenim pes edip dudaklarım ona izin verdi. Mücadele ediyormuş gibi görünmeye çalıştım ama bedenim olayın kontrolünü ele almak yerine sevişmekle daha çok ilgiliydi.

“Onunla sevişiyor musun Jocelyn?” diye mırıldandı seksi bir tonla, ıslak dudakları çenemde geziyordu.

“Hayır,” dedim nefes nefese.

“Onunla sevişmek istiyor musun?”

“Hayır.”

Bileklerimden çekilen elleri zar zor fark ettim ve ellerim, istem dışı bir şekilde, Braden’in sert karnına uzandı.

“Seni becermemi istiyor musun?” diye adeta kükredi kulağıma.

Açlıkla titredim. *Evet*

Gerçeği söylemek yerine başımı iki yana salladım ve kontrolü bir şekilde ele almaya çalıştım.

Sonra birden eli bacaklarımın arasına gitti, iki parmağı kot pantolonumun dikişleri üzerindeydi. Bir titremeye tüm bedenimi ateş bastı. “Ah Tanrım...” diye inledim daha da yaklaşmaya çalışarak.

Dudakları dudaklarıma dokundu ve ben daha derin, daha ıslak bir şey aramaya başladım ama Braden geri çekildi. “Seni becermemi istiyor musun?”

içimde bir öfke patladı, dehşetle yüzüne baktım. “Sence?”

Başını zorla indirdim, istediğim şeye sahip olurken dudaklarımız birleşti. Kolları belimi sardı, açlıkla birbirimizin ağzına saldırırken bedenlerimizi bastırdık. Bir sabırsızlık sardı ikimizi birden, Braden’in güçlü elleri sırtımdan aşağı inip kalçamın altından beni kolayca yukarı kaldırdı. Ne istediğini bedenim anladı, bacaklarım otomatik olarak belini sardı ve Braden dönüp bir adım atarak beni duvara yasladı. Sertliği kotumun ağna bastırıyor, kalçası üzerime üzerime geliyordu. Tatmin ve arzu duygusu her yerimi sarmıştı, zar zor nefes alarak dudaklarının arasından daha fazlası için yalvardım.

“Ha siktir, pardon!” Alistair’in sesi sis perdesini araladı. Hemen Braden’dan uzağa sıçradım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Gerçekliğe dönerken dehşetle Alistair'e baktım.

Hay. Lanet. Olasınca.

Aaargh. Siktir, siktir, siktir, siktirl Kendime hâkim olmayı bir türlü beceremiyordum! “Kahretsin,” dedim nefes nefese.

Alistair'in şaşkın bakışları Braden'dan sonra bana döndü. “Mola bitti.”

Boğazımdaki panik yumrusunu yuttum. “Hemen geliyorum.”

Alistair çıkar çıkmaz oda üstüme üstüme geliyor gibi oldu. Hâlâ Braden'la sarmaş dolaştık. Bacaklarımı açtım, Braden da beni aşağı indirdi. Ayaklarım yere sağlam basar basmaz elimi göğsüne koydum ve Braden'ı ittim. “İşe dönmem gerek.”

Parmakları nazikçe çeneme dokunup başımı yukarı kaldırdı. Suratı mermer gibi ifadesizdi; kararlı, kontrollü... şişmiş dudakları ve karman çorman olmuş saçıyla tamamen tezattı. “Konuşmamız gerek.”

Kontrolsüzlüğüm ve iradesizliğim üzerine mi? “Şu anda vaktim yok.”

“O zaman yarın gece gene gelirim.”

“Braden...”

Çenemdeki eli sıkılaştı, beni susturdu. “Yarın gece gene gelirim.”

Bu gerçek olamazdı. Buna nasıl izin vermiştim? “Braden, aramızda bir şey olmasını istemiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı, bu laftan kesinlikle tatmin olmamıştı. “Onu ıslak çamaşırına söyle bebeğim.”

Gözlerimi kıstım. “Götün tekisin.”

Sırıtip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Yarın görüşürüz.”

Kazağına yapışıp gitmesini engelledim. “Braden, ben çok ciddiylim!”

Kıkırdayarak sabırla parmaklarımı kazağından ayırdı ve geri adım attı. “Bir teklifim var. Yarın geldiğimde konuşuruz.”

Aargh! Sağır mıydı bu adam? “Braden...”

“İyi geceler Jocelyn.”

“Ah.” Kapıya varınca tekrar bana döndü, ifadesi sertleşmişti. “Ellie'yle seni taksiye bindirmek için vardiyanın sonuna kadar bekleyeceğim. O gerzekle yine flört ettiğini görürsem onun dişlerini eline veririm.”

Ve sonra, *puffl* Gitmişti.

Bir an kazık gibi dikili kaldım, bunların gerçekleşmesine izin verdiğime inanamıyordum. Ama dudaklarım sızlıyor, yanaklarım iki günlük sakalından yanıyor, kalbim küt küt atıyordu ve iç çamaşırım kesinlikle ıslaktı.

Daha da kötüsü... O kadar uyarılmış durumdaydım ki başlattığı işi kendim bitirmek için kapıyı kapamayı zor akıl edebildim.

Yarın bu iş bitecekti. Braden beni bu kadar kolayca ele geçirebiliyorsa bunun daha da ilerlemesine izin veremezdim.

Belki de taşınmam gerekiyordu.

Ellie'yi ve Dublin Caddesi'ndeki evi geride bırakacak olma fikri içimi acıttı. Hayır! Bunu yapabilirdim. Kendini beğenmiş hıyara haddini bildirebilirdim.

Başımınla onayladım. Bu herif cinsel güçle donanmış nükleer bir silah olmak zorunda mıydı? Homurdanarak elimden geldiğince toparlandım ve bara çıktım. Alistair'in soru soran bakışlarından, Braden'in alev alev yanan gözlerinden ve Craig'in flört çabalarından kaçmaya özen gösterdim.

Craig'in dişleri ağzının içinde daha iyiydi, teşekkürler.

On bir

Anahtarlarım koridordaki ceviz portmanto üzerinde şangırdadı, işte Ellie'yle aramızdaki sessizliği bozacak ilk yüksek ses. Barda yoğun geçen gecelerden sonra kafamın içinde genellikle bir uğultu olurdu ve yatağa girmeden önce birkaç saat kafamı toparlamam gerekirdi ama bu gece çok daha kötüydü. Braden hâlâ ağzımda, göğsümda, bacaklarımın arasındaydı. Tanrım, adamın tadını bile hâlâ alabiliyordum. Söz verdiği gibi gecenin sonunda Ellie'yle beni taksiye bindirirken bunların hiçbirini olmamış gibi davranmıştım. Hatta Braden'a tek kelime bile etmedim.

Kimseye tek kelime etmedim.

Alistair ve Braden nedenini bilen tek kişiydiler. Cra-ig gecenin devamında şaşkın şaşkın beni seyretti, muhtemelen neşeli ruh halimin nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Ellie'yle göz göze gelmekten de kaçındım. Barda kaçındım, kaldırımda kaçındım, takside kaçındım ve şu anda da kaçmıyordum. Ayakkabılarımı fırlatıp sırtımı ona döndüm ve onu koridorda bırakıp bir bardak su almaya mutfığa gittim.

“Bu konu hakkında konuşmayacağız yani, öyle mi?” diye sordu Ellie hafifçe, peşimden gelerek.

Omzumun üzerinden ona baktım, anlamazdan geliyordum. “Hangi konu?”

Çileden çıkmış gibi bir bakış attı. “Braden'in Craig'le öpüşmeniz üzerine küplere binmesi, peşinden çalışanların odasına girmesi ve yirmi dakika orada kalması, sonra döndüğünde de

küçük bir odada on yıl boyunca vibra-törsüz bir halde kilitli kalmış bir kadın tarafından saldırıya uğramış gibi geri gelmesi hakkında.”

Elimde değildi. Söylediği şeyi gözlerimin önüne getirince kahkahayı bastım.

Ellie gülmüyordu. “Joss! Hakikaten, neler oluyor?” Kahkaha dudaklarımda söndü. “Beni öptü. Durduk. Bir daha olmayacak.”

“Eğer senin de ilgilendiğini düşünüyorsa Braden geri adım atmayacaktır.”

“Ben ilgilenmiyorum.” *O kadar ilgileniyorum ki.* “Bence şenle ben...”

“Ellie.” Döndüm, sinirlerim sonuna kadar gerilmişti. “Yeter artık, tamam mı? Lütfen. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

En sevdiği oyuncak elinden alınmış bir çocuk gibi görünüyordu. “Ama...”

“Ellie.”

“Pekâlâ.” İç çekti.

Konuyu başka yöne çekmek için tezgâha yaslanıp tek kaşımı kaldırdım. “Adam’la ne oldu bu gece?”

“Ben de sen gibiyim. Bu konuda konuşmak istemiyorum.” *Ben de yedim.* “Ellie...”

Solgun gözleri üzüntüyle kısıldı. “Tamam peki konuşmak istiyorum. Kahretsin, nasıl bu kadar ketum olabiliyorsun?” Dudaklarını büzdü. “Çok zor bir şeymiş.”

Sırıtıp başımı iki yana salladım. “Benim için değil.”

Dil çıkarıp bitkin bir halde mutfak sandalyesine çöktü. “Bittim ben. Bu gece çok yorucuydu.”

“Ondan mı bu huysuzluğun?”

“Huysuz değilim ben.”

“Biraz huysuzsun.”

“Bu gece Adam’la uğraşmak zorunda kalsaydım sen de huysuz olurdun.”

Yanımdaki sandalyeye oturdum. Adam’ın kışını tekmeleyebilmek için bu hafta spora daha mı çok gitsem diye düşündüm bir an. “Ne oldu tatlım?”

“Kafamı karıştırıyor.” Ellie yüzünü asıp üzgün gözlerle bana baktı. “Sadece arkadaş olduğumuzu söyleyip duruyor ama hiç de öyle davranmıyor. Braden kafayı sana o kadar takmış ki Adam’m bu geceki tavrını bile fark etmedi.

Bu da Adam’ın işine geldi.”

“Seni deli gibi sahiplendiğini gördüm, yanma falan çekip duruyordu.” I “Sahiplenmek mi? Ben ona soğuk davranmaya çalıştıkça daha çok üstüme geldi. Sonra Braden seninleyken açtım ağzımı yumdum gözümü. Nicholas olayını ve neden bu kadar tuhaf davrandığını sordum...”

“Ne dedi peki?”

“Nicholas’ın benim için yeterince iyi olmadığını, şımarık bir çocuk gibi davranmazsam üstüme bu kadar gelmeyeceğini söyledi.”

Herif çok iyiydi be. Acı acı gülümsedim. “Esas soruyu pas geçmeyi iyi becermiş, ha?”

“Sen bilirsin bu işleri,” dedi homur homur.

Kıs kıs güldüm. “Miyavvv.”

Ellie sızlandı. “Tanrım, Joss, çok özür dilerim. Kaltaklık ettim.”

“Bence yakışıyor. Gerçekten.”

Kıkırdayıp başını salladı, gözleri kapanıyordu. “Sen manyaksın.” Ayağa kalktı. “Ama seni seviyorum.” Ben bu cümle üzerine donakalırken esnedi. “Yatağımı istiyorum. Sabah konuşup Adam’ın saçmalıklarına bir anlam ararız, olur mu?”

Ama seni seviyorum. “Aaa... evet,” dedim şaşkınlıkla. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Ama seni seviyorum...

“Haydi,” diye yalvardım Dru’ya. “Çok eğlenceli olacak. Kyle da gelecek.”

Dru şüpheyle bana baktı. “Son partide gerçekten çok fena rezil oldum Joss ve üstelik o partide bikini giyme zorunluluğu yoktu.”

Gözlerimi devirdim. “O partide hepimiz rezil olduk. Amaç da o zaten. Haydi. Nate gelecek ve ben gerçekten bu akşam onunla takılmak istiyorum.”

“Takılmak derken?”

Omuz silktim.

“Joss belki bunu iyice bir düşünmeliyiz. Son zamanlarda bir sürü partiye gittik.”

Sırıtarak kolumu boynuna doladım ve onu yanıma çektim. “Biz çocuğuz. Parti yapmamız gerekiyor zaten.” Parti yapmam gerek. Unutmam gerek. “Ve sensiz bir partiye gitmek istemiyorum. Bak ne diyeceğim; senin hatırına bir ponpon kızı kusturacağım. Böylece sen ne yaparsan yap gecenin en haince işini ben yapmış olacağım.”

Dru bana sıkıca sarılarak güldü. “Sen manyaksın... ama seni seviyorum.”

Göğsüm sıkışırken duvarlar üstüme üstüme geldi. Nefes almaya çalıştım.

Ölüyordum. Panik atak bu sefer daha uzun sürdü, o sözcükler odaklanmamı engelliyordu.

Nihayet gerçekliğe dönmeyi başardım, anıları geriye attım ve rahatlamaya çalıştım.

Bittiğinde ağlamak istiyordum ama ağlamak beni daha zayıf kılacaktı. Titreyen bacaklarla ayağa kalktım ve anıları mutfak karolarına gömdüm. Üstümü çıkarıp yatağa girdiğimde her şeyi unutmuş gibi yapabiliyordum.

“Gene mi panik atak geçirdin?” diye sordu doktor yavaşça.

Neden bahsettim ki? Şimdi *Dru* hakkında konuşmamız gerekecekti ve Dr. Pritchard ne derse desin geri alamayacaktık. “Evet, ama önemli değil.”

“Tabii ki önemli Joss. Bunu ne tetikledi?”

Ayaklarıma baktım. “Arkadaşım.”

“Hangisi?”

En yakın arkadaşım. “Dru.”

“Dru’dan daha önce bahsetmemiştin?”

“Evet.”

“Dru neden panik atağını tetikledi Joss?”

Gözlerimi yavaşça kaldırdım, içimde küllenmemiş bir acı alev alev yanıyordu. “Çünkü o öldü.” Derin bir nefes aldım. “Benim yüzümden.”

Öğlen uyanır uyanmaz gece yaşananlar üstüme çöktü. Braden ve aramızda olması mümkün bir şeyin tadı. Unutma çabasıyla öğle yemeği boyunca Ellie’yle Adam hakkında konuşup durdum ve Braden’in bu gece geleceğine dair verdiği sözü hatırlayınca midemde sapıtan sinir hücreleriyle savaş verdim.

Tam banyoya girmek üzere hazırlanıyordum ki Ellie’nin

telefonu bipledi. Ellie mesaja bakarken küfretti.

“Ne oldu?” dedim tembel tembel bulaşıkları toplarken. “Braden’in gene ofiste işi çıkmış, bir aile yemeğini daha kaçırarak. Annem şimdi yirmi kere iyi olup olmadığını soracak.”

Göğsümdeki hayal kırıklığını görmezden geldim. Eğer Braden bu gece çalışıyorsa bara da gelemezdi. Sevinçten havalara uçmam gerekirdi. “Annen onu bayağı seviyor, ha?” “Braden’in annesi canı istediğinde Braden’in hayatına girip canı istediğinde çıkan, bencil, kokoş, para delisi bir cadı. Yıllardır görüşmüyorlar. O yüzden evet... Annem onu seviyor ve onun için endişeleniyor çünkü kendi annesinin umurunda değil.”

Annesi nasıl onunla ilgilenmezdi? O Braden Carmic-hael'dı bir kere! “İnanılmaz. Bunu çocuğuma yaptığımı düşünemiyorum.” Çocuk yapacağımdan değil tabii de.

Ellie hüznle baktı. “Braden babamıza çok benziyor. Braden’in annesi Evelyn ona çok âşıkmiş. Ama babası onu birden terk etmiş. Eline biraz para tutuşturmuş. Hamile olduğunu söyleyince Braden’a göz kulak olacağına dair söz vermiş ama kadını görmek bile istemiyormuş. Kadın Braden’a baktığında kalbini kıran o adamı görüyor, o yüzden pek sevgi dolu değil. Hiç değil hatta. Braden öğrenciliğini Edinburgh’da mesafeli ama kontrolcü bir babanın yanında geçirmiş, yazları ise Avrupa ülkelerinde, çocuklara vakti olmayan zengin gerzeklerin peşinde koşan annesinin yanında.”

Küçük Braden’ı düşününce kalbim sızladı.

Ve büyük bir hata yapıp bunun yüzüme yansımaya izin verdim.

“Ah Joss...” dedi Ellie. “O şimdi gayet mutlu, biliyorsun.” *Umurumda değil.* Yüzümü Ellie’nin yumuşak ifadesinden çevirdim. “Umurumda değil.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ama bir şey demedi. Ayağa kalktı ve yanımdan geçerken omzumu sıktı.

Üstüme huzursuzluk çökerken lavaboya baktım boş boş. Henüz kimseye içimi açmaya hazır değildim ama El-lie ve Braden etrafımdayken maskem düşüp duruyordu.

Telefonumu alıp küvette müzik eşliğinde keyif yapmak üzere banyoya yürüdüm. Ancak tam soyunurken telefon çaldı.

Braden arıyor.

Ağzım beş karış açık halde ekrana bakakaldım, açsam mı açmasam mı karar veremiyordum. Telesekreter devreye girene dek çalmasına izin verdim.

Tekrar aradı.

Ve ben gene boş boş baktım.

İki dakika sonra küvete girerken kaçmayı başardığımı düşünüyordum. Ellie banyo kapısını vurdu. “Braden telefonu açsın diyor!”

Telefonum çaldı, gözlerimi kapadım. “İyi be!” diye bağırıp telefona uzandım. “Ne var?” dedim.

Kalın tondaki kıkırdaması baştan çıkarıcı bir şekilde içime işledi. “Sana da merhaba.”

“Ne istiyorsun Braden? İşim var.”

“Ellie banyoda olduğunu söyledi.” Sesi derindi. “Ben de orada olsaydım keşke.”

Onu yanımda hissediyordum bile. “Braden. Ne. İstiyorsun?”

Neşeyle iç çekti. “Bu gece gelemeyeceğimi söyleyeyim dedim.”

Tanrım, teşekkürler!

“İnşaat işindeki taşeronlardan biriyle bir sorun var, birkaç haftamıza mal oldu. Bu hafta ne zaman boş olurum bilmiyorum ama ilk fırsatta seni görmeye geleceğim.”

“Braden, yapma bunu.”

“Dün gecedan sonra aramızdaki şeyi inkâr etmenin bir anlamı yok. Geri adım atmıyacağım, o yüzden savunmaya geçmek yerine -ki aslında ben bunu bayağı eğlenceli de bulurdum- teslim ol artık bebeğim. En sonunda pes edeceksin zaten, sen de biliyorsun.”

“Ne kadar sinir bozucu ve kendini beğenmiş olduğunu söylemiş miydim daha önce?”

“Kokun ve tadın hâlâ üzerimde Jocelyn. Ve hâlâ taş gibi sertim.”

Midem bir takla attı, bacaklarımı birbirine yapıştırdım. “Tanrım, Braden...” dedim düşünmeden.

“Senin içindeyken de bu sözleri duymak istiyorum. Görüşürüz bebeğim.”

Ve *bu* vedadan sonra telefonu kapadı.

Kafamı küvete yaslayıp homurdandım.

Boku yemiştim.

On iki

Hani olur ya belgesellerde, tatlı minik bir mirket dört tatlı minik ayağının üzerinde yuvasına gitmek için debelenirken -ki yuvasında da küçük mirket politikaları, draması ve aile ilişkileri onu bekliyordur- işte tam o sırada devasa bir kartal hızla inişe geçer ve?..

Akıllı minik mirket güvenli bir yere koşar ve devasa kartalın gitmesini bekler.

Belli bir zaman geçer ama mirket en sonunda kartalın sıkılıp başka bir tatlı minik mirketin ödünü koparmak üzere gittiğini düşünür. Böylece mirket saklandığı yerden yuvasına gitmek üzere neşeyle çıkar.

Ve işte tam mirket özgür ve güvende olduğunu sandığı anda devasa kartal hızla iner ve kocaman pençeleriyle mirketi kapar.

Eh... o minik mirketin ne hissettiğini şu an çok iyi biliyorum...

Braden daha sonra ne aradı, ne mesaj attı ne de e-posta gönderdi. Ertesi günlerde kendimi sekizinci sınıf öğrencisinin bile yazabileceği bölümleri silerek kitabımla mücadele etmek, evi köşe bucak temizlemek ve Ellie'yle birlikte Edinburgh Festivali'nin keyfini çıkarmak gibi başka işlerle meşgul ettim. Meadows'taki Theatre Big Top'a gidip *The Lady Boys of Bangkok* oyununu seyrettik -erkekler harbi çok güzellerdi- sonra şehrin batısındaki Scottish National Gallery of Modern Art'taki Edvard Munch sergisine gittik, sonra bir de üniversitenin kampüsündeki Öğrenci Birliği binasının pespaye odalarından birine sıkışıp kalmış yeni yeni ünlenen bir komedyeni seyrettik. Birlik binası Rhian ve James'le birlikte yaşadığımız pek çok şeyi hatırlattı. Festivaldeki kalabalığın, turistlerin, her yeri sarmış kahve, bira ve yiyecek kokusunun tadını çıkarmaya çalıştım. Kaldırımdaki seyyar satıcılar ıvır zıvır satıyorlardı; takı, poster, hatıra hediyelikleri ve afişler her yerdeydi.

Bir de terapistime travmatik bir ziyarette bulunup ona Dru'yu anlattım.

Evet, bunu düşünmek istemiyordum.

Perşembe günü geldiğinde Braden'ın benimle sadece oyun oynadığına kendimi ikna ettiğimi söylememe bile gerek yok. Ne de olsa ciddi olsaydı en azından mesaj gönderip onu unutmadığımdan emin olmak isterdi ama yok. Hiçbir şey yok. Sıfır.

Bu gece evde takılabileyim diye vardiyalarımı Perşem-be-Cumadan Cuma-Cumartesiye çektim. Ellie ailesini özlediğini söyleyip onlarda kalacağını haber verince salak gibi aklıma hiçbir şey gelmedi. Rahatlamıştım, Braden'ın beni unuttuğunu sanıyordum.

Salak kafamı salak saklanma deliğine sokmuştum.

Ve sonra Braden devasa bir kartal gibi hızla indi.

Oturma odası dışında ev sessizdi. Koltukta kıvrılmış bir kadeh şarap içiyor, Zack Snyder'in *300 Spartalı* filmini seyrediyordum. Ne kadar kötü bir fikir olduğunu şimdi anlıyorum. Tüm o kaslı herifler ve şarabın etkisi... Sonrasında olanlar için bu filmi sorumlu tutuyorum.

“Evdeyken kapıyı kilitlemesin, biliyor musun.”

“Ha siktir!” diye zıpladım, şarap kot pantolonuma döküldü. Koltuktan fırlayıp öfkeyle Braden'a baktım, kapıda durmuş hoşnutsuz bir ifadeyle bana bakıyordu. Neden sinirlenmişti ki? Kot pantolonuna şarap dökülen o değildi! “Tanrım, Braden, son kez söylüyorum, lütfen kapıyı çal!” Şarap lekeli kot pantolonuma baktıktan sonra gözlerini yüzüme dikti. “Evdeyken kapıyı kilitleyeceğine söz verirsen olur.”

Ciddi ifadesini kavramaya başlarken donup kaldım. Braden benim için... endişeleniyor muydu? Kaşlarımı çatıp neredeyse boş kadehimi orta sehpaye koydum. “Anlaştık,” diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Ellie bu gece yok.”

Hızla yüzüne çevirdim bakışlarımı, dikkatle beni inceliyordu. Üstünde takım elbise vardı ama biraz kırıksık gibiydi, sanki saatlerdir çalışıyordu ve evine gitmeden önce ne yapıyorum diye buraya bir uğramıştı. Her şeyi kavrayınca midem bir takla attı. “Her şeyi sen mi planladın?”

Dudağının sol köşesi hafifçe yukarı kalktı. “İleride aklında olsun, Ellie’yi bir kutu şampanyalı çikolatayla satın alabilirsin.”

O haini öldürecektim.

Özellikle Braden hayvan gibi seksi görüldüğü için. O ve bir de **300** filminin kostüm departmanı libidomun altını üstüne getirdiği, Braden’ın karşısında hormonal bir enkaz olduğum için. Dr. Pritchard’m tavsiyesine uyup elli adım sonrasını düşünmemeye çalıştım. Kendi kendime şu anda yaşadığımı ve geleceği planlamanın çok korkutucu olduğunu söyledim. Ancak ben şu anı yaşarken sürekli yarın olabileceklerden endişeleniyordum ve doktor sanırım kendi kahrolası tavsiyeme uyup bugünü yaşamamı salık veriyordu.

Peki ama Braden?

Çok tehlikeliydi. Onunla bir ilişki istemediğimi biliyordum.

“Beni beklemiyordun sanırım?” diye sordu kanepeye otururken.

Korkmuş gibi görünmemek için koltuğuma yeniden oturdum. “Hayır. O gece olanları unuttuğumuza dair kendi kendimi ikna etmeyi başardım...”

Ceketini çıkardı. “Seni duvarda kıyafetlerinle becerdiğim geceyi mi diyorsun?”

Çenem kasıldı. Bu adam bir kitaptaki bir karakter olsa bu tarz konuşmasından anında nefret ederdim. Ama hal böyleyken bedenim buna bayılıyordu. Ama onun bunu bilmesine gerek yok. “Biliyor musun Braden, seni son birkaç aydır izliyorum ve benden başka herkese son derece centilmence davrandığını fark ettim. Neden?”

“Seni yatağında istiyorum. Centilmenler yatakta sıkıcıdırlar.”

Haklı. “Centilmenler yatakta da centilmendirler. Kadının da iyi vakit geçirdiğinden emin olmak isterler.”

“Senin iyi vakit geçirdiğinden ve yaptığımız her şeyden memnun olduğundan emin olacağım. Sadece bunu yaparken adab-ı muaşeret kurallarına uyacak değilim.”

Mide taklası, karın kasılması. “Bunu daha önce konuştuk sanıyordum. Biz diye bir şey olmayacak.”

Kaşlarını çatıp öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koyup ellerini birleştirdi. Gömleğinin kollarını gene sıyırmıştı. Sanki bunun bendeki etkisini biliyordu. “Biz bir şey konuşmadık.”

Derin bir nefes aldım. “Braden, seni severim. Gerçekten. Evet fazla sahipleniri göt herifin tekisin ve ağzından çıkanı kulağın duymuyor ama iyi birine benziyorsun ve Ellie’ye harika ağabeylik yapıyorsun.” Gözlerimiz birleşin-ce göğsüme saplanan elektrik akımı yüzünden neredeyse gözlerimi kısacaktım. “Ellie’yle çok iyi arkadaş olduk ve onunla bu evde yaşamayı çok seviyorum. Bunu bozmak istemem. Ve bir ilişki de istemiyorum. Kimseyle.”

O kadar uzun bir süre sessizce bana baktı ki bir cevap verecek mi vermeyecek mi bir an anlayamadım. Tam Braden’ı düşünceleriyle baş başa bırakmak üzere odadan çıkacaktım ki

kanepeye yaslandı. Gözleri karardı. O bakışı biliyordum. O-o. “Bir ilişki teklif etmediğim iyi oldu o zaman.”

Kafam tamamen allak bullak olmuştu diyebilirim. “Ee, ne teklif ediyorsun o zaman?”

“Sadece seks.”

Efendimi “Efendim?”

“Sen ve ben. Sadece seks. İsteddiğimiz zaman. Hiçbir bağ olmaksızın.”

“Sadece seks,” diye tekrar ettim, sözcükleri zihnimde dolandırıp duruyordum. **Sadece seks.** Hiçbir bağ olmaksızın, istediğim zaman Braden’la seks. “Peki diğer şeyler ne olacak? Ellie, ev, hep beraber dışarı çıkmalarımız?”

Omuz silkti. “Onların değişmesine gerek yok ki. Birlikte vakit geçiren ve seks yapan arkadaşlar olacağız.”

“Peki insanlara ne diyeceğiz?”

“Bu kimseyi ilgilendirmez.”

Başımı yana eğdim, çileden çıkmak üzereydim. “Ben Ellie’den bahsediyorum.”

“Ona gerçeği söyleyeceğiz.” Dikkatle bana baktı. “Ben kız kardeşime yalan söylemem.”

“Bundan hiç hoşlanmayacak.”

Kıkırdadı. “Ellie’nin hoşlanıp hoşlanmaması hiçbir tarafımda değil. Aslına bakarsan küçük kardeşim cinsel hayatıma burnunu hiç sokmasa iyi olacak.”

“Seks yapmak istediğin insan onunla yaşadığı sürece bu biraz zor.”

Bu onu biraz bile rahatsız etmedi. “Yatak odalarınız evin zıt köşelerinde. Ve sen de her zaman benim evimde benim yatağımı ziyarete gelebilirsin.”

Hımm. Braden’ın evi. Çok merak ediyordum.

Hayır! Dur, olmaz “Yapamam.”

“Yapamaz mısın, yapmaz mısın?” Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Mide taklası, karın kasılması. Gözlerimi kapadım. Bedenini bedenime bastırıldığını hissedebiliyordum, dilinin dilimin üzerinde gezindiğini, elinin nazikçe ama yine de sertçe göğsüme dokunduğunu. Tanrım. Gözlerim şıp diye açıldı ve bana bakışının yumuşadığını fark ettim. “Sadece seks ha?”

Gülmek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum, sanki kazandığını anlamıştı. “Yani... kısmen.”

Ne? “Kısmen derken?”

“İş yemeklerinde ve Morag’ın programına koyduğu anlamsız sosyal gecelerde bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Gecenin sonunda bir evlilik teklifi ya da pırlanta kolye beklemeyen biriyle gitmek güzel olurdu.”

“Bu sadece seks değil. Bu bir anlaşma. Şu Barbie’le-rinle hep yaptığın anlaşmalar gibi. Ki bu da neden ben sorusunu gündeme getiriyor. Braden bir sürü paran var ve tipin de fena sayılmaz -ki bunu söyleyip de kışını daha fazla kaldırmanın âlemi yoktu ya, neyse- o halde neden gidip senin üstüne atlayacak o uzun boylu zayıf sarışınlardan birini bulmuyorsun ki?”

Braden’in yüzünü şaşkınlık sardı, başını öne indirdi. “Bir: Çünkü onlara bakmam gerekiyor, buna ihtiyaç duyuyorlar. Duygularım hakkında konuşup onlara bir şeyler almamı istiyorlar. Burada bunu ortadan kaldırmayı konuşuyoruz ki bu ikimizin de işine geliyor. Ve iki: Sen ciddi misin?”

Kaşlarımı çattım. ‘Sen ciddi misin’ de ne demekti? “Eh...” başını iki yana salladı, sırtıyordu, “beni her zaman şaşırtıyorsun.”

“Nasıl yani?”

“Ne kadar seksi olduğunun farkındasın sanıyordum. Görünen o ki değilmişsin.”

Vay be. İçten içe utandım. Söyledikleri hiç de gardımı düşürmemiş gibi gözlerimi devirdim. “Neyse ya.”

Bıkkın cevabım onu caydırmadı. Sorumu yanıtlamaya kararlıydı. “Evet, her zaman birlikte olduğum kadınlara benzemiyorsun. Ve evet, uzun bacak severim. Seninkiler kısa.” Öfkeyle ona baktım.

Sırıttı. “Buna rağmen üzerindeki o mini şortla taksideyken beni kısmen sertleştirmeye yettiler. Ha bir de Elodie’yle Clark’ın evine geldiğinde.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Yalan söylüyorsun.” Başını salladı, durumun keyfini çıkarıyordu. “Harika bacakların var Jocelyn. Ve ara sıra kullanıyor olsan da muazzam bir gülümsemen. Ve muhteşem göğüsler. Evet, genellikle sarışınlarla birlikte olurum. Ama sen de sarışınsın. Sanırım.” Öfkeden deli gibi bakmaya başladığımı görünce koptu. “Rengin önemi yok. Saçını hiç açmıyorsun ve ben de senin içine girip çıkarken o saçların yastığın üzerinde nasıl yayılacağını düşünmeden edemiyorum.” *Ah. Tanrım.*

“Ama sanırım esas gözlerin. Bugüne dek hiç kimsenin elde etmediği bir şey istiyorum onlardan.”

“Neymiş o?” diye sordum, sesim alçak, hatta kısık çıktı. Söyledikleri afrodisyak etkisi yaratmıştı.

“Yumuşaklık.” Gittikçe seksi bir atmosfere dönüşen ortamda sesi derinleşiyordu. “Sadece bir kadın orgazm olduktan sonra gözlerinde beliren o yumuşaklığı istiyorum.” içimden yutkundum. Dışarıdan ise başımı yana eğip soğuk bir ifadeyle güldüm. “Ağzın iyi laf yapıyor. Hakkını vermek gerek.”

“Ellerim de iyi işler. Onun da hakkını verecek misin?” Kahkaha attım. Gülümsemesi son derece şeytani ama güzeldi. İç çekip tekrar başımı iki yana salladım. “Bu seksten fazlası gibi geldi bana Braden. Sen birliktelik istiyorsun. Bu işleri karmaşıktırır.”

“Neden? Yemeğe gidip sonra da seks yapan iki arkadaş olacağız sadece.” Şüphelerimin ortadan kalkmadığını fark edince omuzlarını silkti. “Ben ne zaman bir kadınla ciddi bir ilişki yaşadım ki? Ben seni istiyorum. Sen beni istiyorsun. Harika bir dostluğumuz olacakken böyle bir iş var başımızda, çaresine bakacağız bir şekilde.”

“Ama yemekler, randevular? Bu şeyin zaman limitini zorlamıyor mu sence?”

Gözlerinde bir sınır belirdi sanki ama gözlerini kırpar kırpamaz kayboldu gitti. “Zaman limiti mi koyalım?”

“Bir ay.”

Sırtınca pes etmeye başladığımı anladım.

Siktir. *Gerçekten* pes etmiştim.

“Altı ay.”

Kıkırdadım. “İki ay.”

“Üç ay.”

Sanki seks yapacağımız süreyi belirlediğimizi birden o anda fark etmişiz gibi bir süre birbirimize baktık, zaten elektrikli olan hava iyice ağırlaştı ve ısındı. Adeta birisi boyunlarımıza birer ip geçirmişti ve bizi birbirimize doğru çekiyordu. İkimizin yatakta dönüp durduğu görüntüsü çaktı bir an zihnimde ve bedenim buna anında tepki verdi. Çamaşırım yeterince ıslanmış, göğüs uçlarım partiye ortak olmuş ve görünür şekilde sertleşmişti. Braden’in gözleri göğüslerime indi ve yüzüme dönmeden önce adeta alev aldı. “Anlaştık,” diye mırıldandım.

Bir sonraki sorusu beklenmedikti ama mantıklıydı. “Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

Düzensiz ve aşırı yoğun kanamalarım olduğu için hap kullanıyordum. “Evet.”

“Test yaptırdın mı?”

Ne demek istediğini biliyordum. Son cinsel deneyimimden ve orada ne bok yediğimi hatırlamadığımı fark ettikten sonra evet... bir hastalık var mı yok mu diye test yaptırmıştım. “Evet. Sen?”

“Her ilişkimden sonra.”

“O zaman sorun yok.”

Daha sözcükler ağızımdan yeni çıkmıştı ki Braden dibimde bitiverdi. İri eli elimi tutu, yüzündeki ifade kararlı ve ciddiydi. Gözleri yanıyordu.

“Ne? Şimdi mi?” diye ciyakladım, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

Tek kaşını kaldırdı. “Beklemek mi istiyorsun?”

“Ben sadece... ne bileyim, hazırlanırım diye düşünmüştüm.”

“Hazırlanmak?”

“Şey işte... parfüm, iç çamaşırı falan...”

Braden gülüp bileğimi yakaladı ve beni koltuktan kaldırdı. Ufak tefek bedenim ona çarptı ve kolları birden beni sarıp kendine doğru çekti. Bir el kalçamdan aşağı indikten sonra popomu okşadı. Hafifçe sıkıp beni biraz daha kendine çekti, ereksiyonunu karnımda hissediyordum. Yavaşça inleyip gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım.

İşıldayan gözlerle bana bakıyordu. “Bebeğim, güzel iç çamaşırları bir adamı baştan çıkarmak içindir. Bense çoktan hayvan gibi baştan çıkmış durumdayım.”

“Tamam ama...”

Dudakları dudaklarıma yapışarak lafımı kesti, dili dudaklarımı aralamaya çalışıyordu. Öpüşü derin ve ıslaktı ve *Bu bir ilişki değil, bu seks* der gibiydi. Benim için hava hoştu, inleyip kollarımı boynuna doladım ve Braden bunu evet olarak kabul etti.

Bir an ayaklarım yerdeyken sonra bir baktım Braden’in kollarımdayım, bacaklarım beline dolanmış, ellerim saçlarında öpüşüyoruz, birbirimizi ısırp dudaklarımızı yalıyor, birbirimizin tadını ve verdiği hissi tanımaya çalışıyoruz. “Siktir,” dedi Braden, sözcük ağzımın içinde titreşti. Dudaklarımdan ayrıldığı için şikâyet edecek vakit yoktu -saçımın havalandığını hissettim, koridorda ilerliyor, ilerliyor, yatak odama giriyorduk ve ben düşüyordum. Şaşkın bir oflamayla yatağa düştüm ve içerlemiş gibi Braden’a baktım. “Buna gerek var mıydı?”

“Soyun,” dedi sertçe ve aceleci parmaklarla gömleğinin düğmelerini çözdü.

Bacaklarımın arasında bir kasılma hissettim. Çenemde de. “Efendim?”

Birden durdu ve bana doğru eğildi, elleri yatağın üzerinde, kalçalarımın kenarında, yüzü tam yüzümün üzerindeydi. “ikinci teklifim: Sevişirken benimle tartışmayacaksın.” “Ama...”

“Jocelyn,” diye uyardı mırıldanarak.

Gözlerim dudaklarına kaydı, onları geri istiyordum. Bu tartışmamayı gerektiriyorsa pekâlâ. Ben de sevişmi-yorken tartışırdım. “Neden bana ısrarla Jocelyn diyorsun?” Tartışıyor gibi değil de merak etmiş gibi sormaya dikkat ettim. Çünkü *gerçekten* merak ediyordum.

Dudakları yumuşak ve hafifçe dudaklarıma değdi, uçuk mavi gözleri arzuyla parlıyordu. “Joss kız çocuğu adı gibi. Erkek kılıklı bir kızın hem de.” Gülümsedi. “Jocelyn ise bir kadın adı. Gerçekten çok seksi bir kadın adı.” Geri çekildi. “O yüzden soyun Jocelyn.”

Pekâlâ. Artık bana istediği kadar Jocelyn diyebilirdi. Doğrulup tişörtümü altından tutup yukarı çektim ve kafamdan çıkardım. Odanın öbür köşesine fırlatıp Braden’in kendi

gömleğini çıkarmasını seyrettim. O da yere düştü ve tekrar bakışlarımı kaldırmadan önce gömleğe baktım. Pantolonunun üzerindeki kabarıklığı görünce beklentim arttı, gülümsedim. Sonra çıplak bedenini görünce resmen dilim damağım kurudu.

Braden spor yapıyordu. *Sağlam* spor yapıyordu hem de. Pantolonu düşük belliydi, dümdüz karnını ve karnının hemen altındaki o seksi V şeklindeki kasları ortaya çıkarıyordu. Dudağımı ısırdım. Ona dokunmak istiyordum. Baklava şeklindeki kaslarına, güçlü göğsüne ve geniş omuzlarına kaydı gözüm. Ve bütün bunların hepsi tam tonunda bronz bir tenle kaplıydı.

“Siktir Jocelyn.” Yukarı bakınca bakışlarının daha da çok alev aldığını fark ettim. “Bana o şekilde bakmaya devam edersen bu şey istediğimden çok daha kısa sürecek.” Hımm. Hoşuma gitti bu. Üzerinde böyle bir gücüm olduğunu bilmek güzeldi. “Eh, buna izin verecek değiliz.” Pis pis sırtıp sutyenimin kopçasına uzandım. Sutyenim yatağın kenarına düşerken serin hava çıplak göğüslerime çarptı. İnceleme sırası şimdi Braden’daydı.

Bakışları göğsümden yüzüme çıktı ve birden çok öfkelenmiş gibi oldu. Şaşkınlıkla gerildim. “Bu evdeki ilk karşılaşmamızdan beri ne durumdayım biliyor musun? Barda karşında oturmak, yemekte falan, tüm o gıcık tavrının altında her erkeğin rüyasının olduğunu bilmek.”

Ah, herif çok iyiydi.

Eli pantolonunun düğmeleriyle fermuarına giderken gözleri kısıldı. Fermuar yüksek bir sesle aşağı indi. “Beni bu kadar bekletmenin bedelini ödeyeceksin.”

Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi. *Kulağa fena gelmiyor.*

Kollarımı kaldırıp saçımı açtım, tüm görkemiyle omuzlarımda salınmasına izin verdim. Braden’in gözlerindeki arzu keskinleştikçe titremeler geliyordu. “Peki,” dedim şuh bir tonla.

Hangimiz pantolonunu daha hızlı çıkardı bilmiyorum ama bir an tüm o seksi tavırlarım ve saçımla kontrolü ele almaya çalışırken bir baktım ki kıcımda çamaşırım yok, sırtüstü yatıyorum, göğüslerim Braden’in göğsüne yapışmış ve bacaklarım onu araya almak üzere iki yana açılmış halde. Nefes nefese gözlerinin içine bakıyor, bekliyordum. “Ne bekliyorsun?” diye mırıldandım.

Soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. “Senin caymanı.” Sinirle pofladım. “Soyunduk herhalde burada, değil mi?” “Ne olmuş? Daha önce de soyunmuştun.”

“Braden!” Omzuna yumruk atınca Braden kıkırdadı. Küçük de olsa kahkahası belinden aşağısını hareket ettirdi; onun o uzun, kalın, muhteşem sertliği karnımın üzerinde gidip geldi. Bu hareketin yarattığı zevk dalgasıyla nefesim kesildi, buna karşılık Braden inledi, dudakları dudaklarıma indi. Bu öpücüğün yavaş, seksi ve işkence verici olmasını arzulamıştı muhtemelen. Öyle başlamıştı. Ama haftalardır bu anı bile isteye engellemiş olmak her ikimizi de hepten sabırsız kılmıştı. Öpücük gittikçe agresifleşti, incitici oldu, ellerim saçma sınımsı yapılaşmıştı, onun elleri ise belimi, kaburgalarımı ve göğüslerimi okşuyordu. Göğüslerim aşırı hassaslaşmıştı ve başparmağı göğüs ucuma dokununca kalçalarım Braden’a doğru yükseliverdi.

“Hoşuna gidiyor mu bebeğim?” diye mırıldandı, cevap bariz olduğu için aslında soru bile değildi. Dudakları çenemden boynuma indi, sağ göğsümün üzerinde durunca ellerim saçından

çekilip omuzlarına düştü. Yumuşak, itinalı bir öpücük kondurdu tam tepesine ve yemin ederim nefesim kesildi. Bir tane daha. Bir tane daha.

“Braden...” diye yalvardım.

Göğsümde gülümsemesini hissettikten sonra ucunda dudaklarının kapanışını ve ıslak dilinin sıcaklığını duydum, derinlemesine kavisler çiziyordu üstünde. Kasıklarımnda şimşek gibi bir şey çıktı. “Tanrım, Braden!”

Aynı şeyi diğerk göğsüme de yaptı ve kalçalarımın onunkilere doğru kıvrıldığını, şimdiye kadarkinden çok çok daha fazla sabırsızlandığımı hissettim. Tabii aslında düşünürsek, son seferinden bu yana benim için daha uzun bir zaman olmuştu.

“Bebeğim,” diye gürledi sesi elinin biri kalçama doğru inip beni sabitlerken. “Benim için ıslandın mı Jocelyn?” Evet, Tanrım, evet. “Braden...”

“Cevap ver bana.” Elinin aşağı indiğini, parmaklarının bacağımanın iç kısmını beni deli edencesine okşadığını hissettim. “Benim için ısladığını söyle bana.”

Bunları daha sonraları düşündüğümde bu sorunun ya da bu emrin karşısında nasıl olup da utanmadığıma inanamıyorum. Ya da bu emri duyunca ne kadar azdığımı. Hiçbir sevgilim sevişirken benimle bu şekilde konuşma-mıştı ama belli ki bu bende işe yarıyordu. “Senin için ıslandım,” diye fısıldadım ağzının içine doğru.

Tatmin olmuş bir şekilde beni öptü, derin, yoklayıcı bir öpücüktü, parmakları birkaç santim yukarı çıkarken dili dilimin üzerindeydi. Tam dokundukları anda sıçradım. Uzun zamandır kimsenin parmakları oraya dokunma-mıştı. Öpücüğü sertleşirken dokunuşu yumuşadı. Bir in-’ lemeyle dudaklarım dudaklarından ayrıldı, başparmağı klitorisimi bulmuş, üzerine bastırıyordu.

“Bebeğim, çok fena ıslanmışsın,” dedi başı yatakta başımın yanma düşerken. Dudakları boynumdaydı, başparmağını geri çekti. Tam buna itiraz edecektim ki iki parmağını içime soktu. Dizlerim anında açılırken ellerim Braden’in çıplak sırtına saplandı, *daha çok* istiyordum.

“Daha,” diye yalvardım.

Ve daha fazlasını verdi, parmaklarını sokup çıkarıyordu. Diğerk kolunun üzerinde doğrulup beni gittikçe orgazma doğru yükseltirken gözlerini yüzüme dikmişti.

“Evet,” diye inledim, sıkıştığını ve daraldığını hissedebiliyordum.

Ve sonra parmakları kayboldu.

“Ne ol...”

“Ben içine girmeden önce boşalamazsın,” dedi ellerimi yatağa bastırırken, yüzü arzuyla gerilmişti. “Benimkinin etrafında boşalmanı hissetmek istiyorum.”

Eh, buna itiraz edecek değildim.

Tam içime girerken inleyerek nefes verdim. Çıkıp beni kışkırtmak için kasıklarına sürtündü, kışını yakalayıp kendime bastırarak zorla gerisin geri içeri sokmak istedim. Ama bileklerimi kavramıştı, aklımdan geçen her şeyi biliyormuş gibi sırtıyordu. İyice işkence ederek kalçalarıyla kavisler çizip beni daha da sinir etti.

“Braden,” diye homurdandım sabırsızlıkla.

Bu onu daha da güldürdü. “Ne var bebeğim?”

“Acele etmezsen bu işten cayacağım.”

“Eh, buna izin verecek değiliz.” Sertçe içime girince inledim, bedenim büyüklüğüne alışmaya çalışırken duyduğum sızıyla gerildim.

Braden’ın tüm bedeni gerilmiş, gözleri kararmıştı. “İyi misin?”

Başımı salladım, bedenim gevşemeye başlamıştı. Bileklerimi gevşetti ama bırakmadı. Özenle üzerimde gelip gidiyordu, sanki acı çekiyormuş gibi çenesi kasıldı, gözleri kapandı. “Tanrım, Jocelyn,” dedi nefes vererek. “Acayip darsın.”

Kalçalarımı yükseltip hareket etmesi için onu teşvik ettim, zevk tekrar gelmeye başlamıştı, içim onunla doluydu ve tatmin duygusu için ölüyordum. “Epey zaman oldu.” Gözleri birden açıldı. “Ne kadar?”

“Braden...”

“Ne kadar dedim.”

İç çektim. “Dört yıl.”

“Bebeğim.” Başını bana doğru indirip beni nazıkçe öptü, içimden çıkarken o gıcık sırtışı yüzündeydi. Bu sefer daha derine tekrar girerken elleri bileklerimi bırakıp yukarı çıktı, parmaklarımız birbirine kenetlendi. Bu şekilde el ele yavaşça gidip geldi, beni zirveye çıkarmak için kışkırtıyor, sonra hızla çekiliyordu.

“Daha sert,” dedim nefes nefese.

Dudakları kulağıma süttü. “Doğru dürüst iste Jocelyn.”

“Braden daha sert. Daha sert.”

Kalçalarımı kaldırıncı Braden güm diye girdi. Bir çılgılla başımı geriye attım. Daha sert girip çıkarken kulağımın dibinde inliyordu, bedenlerimiz o kadar zirveye kilitlenmişti ki ellerimiz ayrılıverdi. Daha da derine girebilmek için kalçamı avuçlayıp beni daha da yukarı kaldırdı. “Benim için boşal bebeğim,” diye emretti sertçe. Başımı salladım, bedenimde yükselen basıncı hissedebiliyordum. Boşalmak üzereydim. “Braden, Braden...”

Eli bacaklarımın arasına girdi ve başparmağı muhteşem kavislerle klitorisim üzerinde gezinmeye başladı.

“Ah, Tanrım!” diye ılık attım, Braden orgazmı içimden söküp çıkarmıştı resmen, o iimdeyken iyice kasılıp daraldığımı hissettim.

“Siktir.” Bana dik dik bakarken gözbebekleri büyüdü, uzun süre boşalmamı seyretti. Gözlerimi kapadım, o an aramızda kurulan bağı koparmaya çabalıyordum ki Braden’in başının boynuma düştüğünü hissettim, titriyordu, boşalıırken çıkardığı derin kkremeyeyle birlikte içime birden yayılan sıcaklık hissi kasılmama sebep oldu.

Üzerimde gevşedi, nefesi boynumdaydı, sıcaktı. Kaslarım ısınmış, gevşemişti, bacaklarım kalçasının tepe-sindeydi. Ter ve seks kokuyorduk, hâlâ nabzım kt küt atıyordu.

Vay be.

Hayatımın. En İyi. Sevişmesi.

Braden boynumu pp başını kaldırdı, ifadesi, orgazm sonrası gelen gevşemeyle birlikte yumuşamıştı. “Jocelyn,” diye mırıldanıp beni yavaşça, derin derin öptü. Geri çekilirken içimden dikkatle çıkıp yanıma yattı. Eli hafifçe gbeğimi okşuyordu.

Ona baktım, aklımdan milyonlarca şey geçiyordu.

Onun için de mi muazzam ötesi bir sevişmeydi? O da çok fena boşalmıştı, o yüzden öyledir herhalde diye geçirdim.

Ve ne olmuştu şimdi? Neden orada öyle yatıp bana bakıyordu?

Gözlerimi tavana çevirdim, yumuşak bakışları beni germişti. “şey... teşekkürler.”

Yatağın sarsıldığını hissedince başımı yastığın üzerinde çevirdim. Braden kıkır kıkır gülüyordu.

“Ne var?”

Başını iki yana salladı, belli ki bir şey çok komiğine gitmişti. Uzanıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Bir şey değil.” Gülümseyip başparmağıyla alt dudağımı okşadı. “Ben de teşekkür ederim. Hayvan gibi iyiydi bebeğim.”

Kahkahayı bastım. Rahatlamanın etkisiyle. Histerinin etkisiyle. İnanmamanın etkisiyle.

Braden Carmichael ile sevişmiştim, akıl almaz bir sevişmeydi hem de. Ve kısa süre sonra tekrar yapacağımızdan bayağı bir emindim. İstiyordum da stelik.

Ama benim kurallarımla. “Ben yıkanacağım.” Yataktan ıktım, ıplaklığımdan utanmıyordum, gördüğü şeyden çok hoşlandığını bayağı bir belli etmişti ne de olsa. Banyoya doğru koridor boyunca tembel tembel yürürken Braden’in ‘ben yıkanacağım’ın gerçek anlamını biliyor olmasını umdum: Yatak odasına geri döndüğümde kıını kaldırıp hazırlanmış ve evden çıkmak üzere olsa iyi olurdu.

Ama banyodan döndüğümde kıı hâlâ yatağımın üstüne yayılı vaziyetteydi ve beni bekliyordu.

Ellerimi kalçalarımaya dayayıp kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun sen? Giyinsene?”

Gıcık bir gülümsemeye karşılık verdi. “Şu an ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?”

Gözlerimi devirdim. “Braden.”

İkaz dolu ses tonum üzerine gülümsemesi silindi ve Braden yatakta doğruldu. “Daha buradayım.”

“Ama *gideceksin*, değil mi?”

Ağzını bile açmadı. Bunun yerine uzanıp elimi tuttu ve beni yatağa çekti. Kahretsin, o kadar güçlüydü ki.

“Braden,” diye homurdandım ama kendimi kollarında, yanında yatarken buluverdim.

Alnımı öptü. “Çok güzel kokuyorsun.”

Efendim

Kirpiklerimin altından ona baktım, gözleri kapalıydı.

Ciddi miydi? Birlikte uyuyacağımızı mı sanıyordu gerçekten?

Kollarından kurtulup öteki tarafa döndüm ve ondan uzaklaştım, anlamış olmasını umuyordum. Ama nerede. İki saniye sonra güçlü kolu belimde, eli karnımın üzerindeydi ve bedenim çarşafın üzerinde gerisin geri ona doğru çekiliyordu.

Beni daha da sıkı sardı, bedeninin sıcaklığı sırtıma vuruyordu. Dudaklarının insanın içini titreten dokunuşunu omzumda hissettim. “İyi geceler bebeğim.”

Şoka girmiş halde bir süre sessizce kalakaldım.

Böyle bir şey beklemiyordum. Hiç hem de. Bu uyuma şekli kesinlikle *biz sadece seks partneriyiz!* demiyordu açıkçası.

Ve iyi gelmişti.

Ama korkutucuydu.

“Böyle mi uyuyacağız?” diye sordum yüksek sesle, ses tonuma iğneleme ve küçümseme yerleştirmeye çalıştım.

Oflamasını boynumda hissettim. “Uyu artık bebeğim.”

Aaa, pardon... Hiç sanmıyorum!

Birden gelen bu kaçış hissimi anlamış gibi Braden beni daha da sertçe kendine çekti, bacağına bacağına üzerine atıp birbirine doladı. “Uyu. Artık. Dedim.”

Kendini beğenmiş bok herif.

“Birlikte uyumak anlaşmamızda yoktu.”

Beni duymazdan geldi. Bir iki dakikalık sessizlikten sonra nefesinin yavaşladığını hissettim. Gerçekten uyuyordu herif! Kıpırdanmaya çalıştım ama kasları uyarı namında şöyle bir kasıldı ve ben de bunlardan kurtulabilecek kadar kuvvetli değildim ne yazık ki.

Bu yüzden orada öylece durup bekledim.

O muhteşem sevişmeden sonra muhteşem bir şekilde yorulmuştum ve uyku kulağa muazzam geliyordu ama Braden’in kollarında uyumamaya kararlıydım. Bu fazla... ilişki gibiydi.

Uykuya zorla direnerek yarım saat kollarında yattım, ta ki bedeni tamamen gevşeyinceye dek. Ninja gibi hareket etmem gerektiği için nefes nefese kalmıştım ama ses çıkarmamak için dudagımı ısıırıyordum. Kolunu elimden geldiğince hafifçe üstümden kaldırıp bacağımı bacağının altından çektim.

Donakaldım.

Yemin ederim nefes alışverişi değişmişti.

Dikkatle dinledim ve nefesinin hafif olduğuna kanaat getirince bir oh çektim.

Sessiz ve gizlice ondan uzaklaştım, yatağın kenarına gelince de bacaklarımı yavaşça yere indirdim. Kalçam yataktan bir saniyeliğine kalkmıştı ki korkunç bir güçle geri çekildim ve boğuk bir çığlık eşliğinde yatakta zıpladım.

Kalbim fırlayacak gibi oldu. Braden bir uzman edasıyla beni hızla yerime yerleştirdi ve iki saniye içerisinde onun altındaydım. Bileklerim başımın üzerinde birleştirilmişti ve Braden üstüme oturmuştu.

Hiç keyifli görünmüyordu. “Uyusana be artık.”

Öfkeyle baktım. “Sen yatağımdayken olmaz. Bu, anlaşmamızda yoktu.”

“Bir: Bu yatağı ben aldım. İki: Alt tarafı uyuyacağız Jocelyn.”

Yatakla ilgili kısma aldırmadım, çünkü doğrudu. “Hayır. Bu sarılarak uyumak. Sadece seks demiştin. Sarılarak uyumak yoktu. Sevişiriz, eğleniriz, eve gidersin. Anlaşmamız budur.”

Bir an dikkatle bana baktı, sonra dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıp dek başını eğdi. “Sevişiriz, eğleniriz, sarılıp uyuruz. Ben eve gitmem. Ben eve gitmem çünkü bazen gecenin bir yarısı uyanırım ve uyandığım zaman sevişmek isterim. Ve ne tuhaftır ki sevişmek istediğim kişi sensin. Şimdi, son kez söylüyorum. Uyu artık lütfen.”

Üstümden inip beni bırakmadan tekrar sırtım ona dönük şekilde bana sarıldı.

Sarılıp uyumak işte.

Çenemi sıktım. “Ya ben senin keyfin olsun diye uyandırılmak istemiyorsam?”

Yüzünü enseme yapıştırdı, gülümsediğini hissediyordum. Beni öpüp başını geri çekti. “O zaman seni uyandırdığımda yapacağım şeyin fragmanını izleteyim sana.”

Ve sonra sırtüstü yatıyordum ve Braden bütün bedenimi öpüyordu. Ne kadar hassas olduğumu bildiği için göğüslerimde durdu, bir eli göğüs ucumla oynuyor, diğerine dudaklarını yapıştırıyordu. İç çekip gevşedim, tartışmayı unutmuştum bile. Yeniden ıslanmışım ve kalçalarım kıpırdanmaya başlamıştı. Braden da farkındaydı. Başını göğsümden kaldırıp aralarını öptü ve karnım boyunca görünmez bir hattı takip edip dilini göbek deliğime daldırdı. Daha da aşağı indikçe yumuşak tenim titredi.

Bacaklarımı ayırdı ve tam ortaya kafasını gömdü.

Dili kıpırdanır, oyun oynarken inledim. Parmakları girdiğinde nefes nefese kalmışım. Ellerim saçında geziniyor, beni ustaca bir şekilde zirveye çıkarırken onu daha da aşağı bastırıyordu.

“Braden,” diye inledim parmaklarını çıkarırken. Çok yaklaştım. Çok fena yaklaştım...

Sonra birden parmaklarını geri soktu. Girip çıkıyor, girip çıkıyor, dili mucizeler yaratıyordu.

“Braden!” diye patladım orgazm olurken. Braden gerisin geri yanıma yatarken hâlâ titriyordum.

Pekâlâ, bu en az bir önceki kadar muazzam ötesiydi.

Nefes nefese bir halde öylece yatıp tavanı seyrediyordum ki Braden tekrar üstümde belirdi. Hiçbir şey söylemedi ama eğilip beni öptüğünde, kendi tadımı almama izin verdiğinde, o öpücüğün derinliğinin çok şey ifade ettiğini hissettim.

Ne demek istediğini anlamıştım.

Kendimi tekrar kollarında buldum, pelteye dönmüş kollarımla bacaklarım bu sefer hiç itiraz etmediler.

Sarılıp uyumak.

“İyi geceler bebeğim,” diye gürledi sesi kulağımda.

“İyi geceler,” diye mırıldandım gözlerim yarı kapalı bir halde.

Sonra her yer karardı.

Yatakta öylece yatmış tavanı seyrediyordum, bacaklarımın arasında bir sızlama vardı ve hareket ettiğimde tüm kaslarıma iğneler saplanıyordu.

Dün gece hayatımın en iyi sevişmesini yaşamıştım.

Braden Carmichael ile.

Sonra sarılıp uyumuştuk. Bu aklıma gelince kaslarım çatıldı. Başımı yastığın üstünde yana çevirip yatağın öteki tarafındaki boşluğa baktım. Sarılıp uyumanın anlaşılmamızın bir parçası haline gelmiş olmasından memnun değildim ama bonuslarla birlikte geldiği için sesimi kesecektim. Özellikle Braden doğru olanı yapıp beni uyandırmadan çekip gitmiş olduğu için.

İşte bu, *sadece seks!* demekti.

Bu şekilde olabilirdi. Bunu becerebilirdim.

Mutfaktan gelen tabak çanak gürültüsüyle yatakta ok gibi doğruldum, kalp atışlarım hızlanmıştı. Ellie gelmiş miydi? Sonra gözüm yatağın ucuna takıldı. Braden'in gömleği. Yerden kaldırıp yatağa koymuştu. Saate baktım. Sekiz.

Kahretsin. Hâlâ buradaydı. Ne yapıyordu ki? İşi gücü yok muydu bunun? Sinirim tepeme çıktı, yataktan fırlarken yanaklarımın öfkeden kızardığını hissediyordum. Üstüme bir askılı bluz geçirip pijama altımı giydim. Mutfığa doğru yürürken saçımı dağınık bir şekilde atkuyruğu yaptım, şimdi onunla yüzleşecektim.

Mutfığın kapısına vardığımda o artık tanıdık gelen arzu kasılmasını hissettim. Braden iki bardak kahveye süt koyuyordu, çok seksiydi. Takım elbisesinin pantolonunu giymişti ama tabii ki üstü çıplaktı. Hareket ettikçe geniş omuzlarındaki kaslar oynuyordu, onlara dokunmanın ne kadar muhteşem bir his olduğunu düşünmeden edemedim.

“İki şekerdi, değil mi?” diye sordu ve omzunun üzerinden bana dönüp hafifçe gülümsedi.

O gülümseme karnıma bir yumruk gibi indi. Samimi bir gülümsemediydi. Sevecendi.

Çok fena canımı acıttı. İfadem sertleşti. “Sen ne yapıyorsun hâlâ burada?”

“Kahve?” dedi omuz silkerek, kupaya şeker atıp karıştırmaya başladı.

“İşin gücün yok mu senin?”

“Birkaç saat sonra bir toplantım var. Kahve için vakit var yani.” Kahvemi bana vermek için mutfakta yürürken gülümsedi. Tam sıcak kupayı tutmuştum ki dudakları dudaklarıma yapıştı. Braden'in tadına artık bağımlı olduğum için ben de onu öptüm. Uzun bir öpücük değildi. Kısa ama güzeldi. Geri çekildiğinde suratım asılmıştı.

Braden iç çekip kahvesinden bir yudum aldı ve “Şimdi ne oldu?” diye sordu.

“Hâlâ buradasın.” Topuğumun üzerinde dönüp oturma odasına yöneldim ve kanepenin köşesine oturup bir ayağımı altına aldım. Braden koltuğa oturdu, ona bakmamaya çalıştım. Asık suratım daha da asıldı. “Üstelik yarı çıplaksın.”

Sanki yarı çıplak olmasının üzerimdeki etkisini çok iyi biliyormuş gibi dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Aylabilmek için kahveye ihtiyacım var, eh kendime kahve yaparken sana da yapayım dedim.”

“Eminim kahve içmediğin halde taksi çağırabilecek kadar ayık oluyorsundur.”

“Ve konuşmamız gerek,” diye ekledi.

Homurdanıp kahveden büyük bir yudum aldım. “Ne konuda?”

“Her şeyden önce barda çalıştığın günler. Hafta sonlarında bana eşlik etmen için sana ihtiyacım olabilir. Çalışma günlerini değiştirme şansın var mı?”

Ruhsuz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Braden tek kaşını kaldırdı. “Evet mi hayır mı bu şimdi?” “Bu, koca bir **tabii ki hayır**. Braden senin için programımı değiştirecek değilim.” Omuz silktim. “Bak en fazla orta bir yol bulabiliriz. Bana ihtiyacın olduğu bir zaman olursa ve bana çok önceden bunu haber verirsen bir seferlik vardiya değişikliği yapabilirim.”

Başını salladı. “Tamamdır.”

“Bu kadar mı? Bitti mi?”

Gözleri kısıldı, havada birden bir değişim hissettim. Braden öne doğru eğilince aramızda bir orta sehpa olmasına rağmen kanepede geriye yaslanma ihtiyacı duydum. “Sakın bana bir türlü başından savamadığın tek gecelik ilişki muamelesi yapma Jocelyn. Damarıma basıyorsun.” Kafam harbiden karışmıştı. “Bunun sadece seks olacağını sen kendin söyledin.”

“Aynı zamanda arkadaş olduğumuzu da söyledim ve sen de kabul ettin. Sen bütün arkadaşlarına böyle kaba mı davranırsın?”

“Bazen.” Bana ikaz dolu bir bakış attı, derin bir nefes verdim. “Bak, işlerin karmaşıklaşmasını istemiyorum o kadar. Sarılıp uyumak ve sabah birlikte kahve içmek sence de biraz...”

“Biraz ne?”

“İlmi.” Burada salağa yatacaksa pes etmek üzereydim. “Ne bileyim, işte.”

Braden bardağını masaya koyup ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Yarı bıkkın, yarı arzu dolu bakışlarla onu takip ettim, gözlerim baklava şeklindeki kaslarından boynuna doğru çıktı. Boynunu öpmeyi çok istiyordum. Dibime oturup kolunu arkamdan kanepé boyunca uzattı, kapana kısılmıştım. “Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Eminim sen de yapmamışsındır. O yüzden deneme yanılma ile ilerleyelim. Kural koymayalım. Bunun nasıl olması gerektiğine dair önceden fikir üretmeyelim. Sadece o an bize doğal gelen şeyi yapalım.” “Yanılıyorsun,” dedim. “Bunu daha önce yaptım.” Şaşırtıcı bir şekilde Braden’in yumuşak ifadesi birden sertleşti. Çenesi seğirirken gözlerinde çözmesi zor bir ifade vardı. Sanki içime işlemeye çalışıyormuş gibi bir his uyandırdı bende ama ne kadar çabaladıysam da bakışlarımı kaçıramadım. “Daha önce yaptın mı?” diye sordu yavaşça.

Omuz silktilim. “Anlaşmamızda cinsel tarihçemizi paylaşacağız diye bir şey yoktu. Sadece ben bir şeyi biliyorum da konuşuyorum, onu bil. Ve bu anlaşmalarda genelde sarılıp uyumak ve sabah birlikte kahve içmek yoktur.” “Daha önce yaptın mı?” diye tekrar etti. “Dört senedir kimseyle birlikte olmadım demiştin. Bu da demek oluyor ki en son biriyle birlikte olduğunda on sekiz yaşındaymışsın.” Ah, nereye varmaya çalıştığını şimdi anlamıştım. Gözlerimi kıstım. “Eee, ne olmuş?”

“Ben on sekiz yaşındayken tanıdığım çoğu kız yattığı adama âşık olur kalırdı.”

“Yani?”

Braden daha da yaklaştı, beni korkutmaya çalışıyordu. “Peki sen bunu daha önce ne zaman yaptın?”

“Orası seni ilgilendirmez.”

“Yok artık Jocelyn, bir tane özel soruyu cevaplamayacak mısın yani?”

İçimi öfke bürüdü. Biliyordum. Adım gibi biliyordum. “Tamam bitti, buraya kadar. Büyük bir hataydı.” Kanepeden kalkmaya çalıştım ama birden kendimi yatar vaziyette, Braden’ı da üstümde buldum. İnanmaz gözlerle ona baktım. “Tam bir mağara adamısın sen!”

O çok iyi bildiğim, öfkeden deliye dönmüş ejderha kılıklı Braden’ın nefesini yüzümde hissettim, burun buru-naydık. “Bitmedi. Daha yeni başladık.”

Altında kıvrandım ama bu sadece kalçalarını bana daha da çok bastırmasına ve sertleşmesine ve tüm bedenimin kızarıp çamaşırımın ıslanmasına yol açtı. *Kahretsin!* “Braden bu böyle olmayacak. Ben senin sevgilin değilim. Sen kendin söyledin mıç mıç ilişki olmayacak diye.”

Başını öne eğdi, omuzları şarsıliyordu. Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı, deli gibi gülüyordu. “Başka kadınlara hiç benzemiyorsun.”

“Aynen,” dedim dürüstçe. “Benzemiyorum.” Tekrar kıpırdanıp üstüme iyice yerleşti. Sertleşmiş penisinin bacaklarımın arasına süründüğünü, bacaklarımın istemsiz bir şekilde iki yana açıldığını hissedebiliyordum. İnememek için dudaklarımı ısırınca Braden’ın gözleri arzuyla parladı. “Yapma,” dedim nefes nefese.

“Neyi?” Tekrar kalçalarını daire şeklinde hareket ettirdi ve bana sürtünüp bacaklarımın arasında bir şimşek daha çakmasına sebep oldu.

“Braden.” Ellerimi göğsüne bastırdım. “Ciddiyim.”

“Biz arkadaşız,” diye fısıldadı ağzıma doğru. “Arkadaşlar soru sorabilirler. Şimdi söyle bakalım, kime izin verdin bunun için?”

Pekâlâ. Madem bunu istiyordu... “Birkaç kişiye. Hepsinin adını hatırlamıyorum.”

Dondu kaldı, geri çekilip bana baktı. Çenesinin tekrar seğirdiğini gördüm. “Bu da ne demek şimdi?”

Oha! Kızımı resmen! Gardımı alıp öfkeyle ona baktım. “Ben ilişki falan yaşamam Braden. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Ama seksi severim ve bir zamanlar dağıtmışlığım var. Alkol, sevgi dolu ilişkilerin temel harcı sayılmaz pek.”

Bunu düşünürken bir an sessizleşti. Aslında o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne düşündüğünü anladım. Ve kendimi pis ve değersiz hissettim. Göğsünden tekrar ittim. “Üstümden inebilirsin artık.”

Ama kımıldamıyordu bile. Başını iki yana salladı, gözleri gözlerime dönerken ifadesi netleşti. “Dört yıl,” dedi yavaşça. “Dört yıldır kimseyle sevişmemişsin. Buraya geldiğinden beri bahse girerim. Ne değişti?”

“Bu başka bir soru.”

Braden’ın ifadesi kararıp öyle bir ürkütücü hale geldi ki en sonunda gerçekten ödüm kopmuştu. Altında gerildim, soluk gözleri buz gibi bakışlar fırlatırken nefesimi tuttum. “Birisi mi incitti seni Jocelyn?”

Efendim? *Aman Tanrım...* Vardığı sonucu anlar anlamaz rahatladım. “Hayır.” Uzanıp bakışlarındaki o ifadeyi siler ümidiyle yanağını okşadım. “Braden, hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?” dedim usulca. “Ama kimsenin beni incitmişliği falan yok, o ayrı. Çok fena dağıttım ben. Sonra da silkinip kendime geldim. O gece yalan söylemedim sana. Testlerimi yaptırdım ve bir şeyim yok. Ve ayrıca eminim sen benim birlikte olduğum adam sayısından çok daha fazla kadınla birlikte olmuş-sundur ama ben kalkıp seni yargılamıyorum.”

“Ben seni yargılamıyordum zaten Jocelyn.”

“Ah, bal gibi yargılıyordun.”

“Hayır yargılamıyordum.”

“Evet yargılıyordun.”

Doğrulup oturdu ve kolunu belime atıp beni kendine doğru yukarı çekti. Sonra diğer kolunu da belime attı ve o taş gibi, çıplak göğsüne yapıştı. Avuçları kol kasları üzerinde huzursuzca titredi. Braden derin derin bana baktı. “Ben paylaşmayı sevmem,” diye mırıldandı.

Bunu daha önce de söylemişti. Göğsümde bir şey buruldu, huzursuzlukla coşku arası bir his. “Braden, ben sana ait değilim.”

Kolları sıkılaştı. “Önümüzdeki üç ay boyunca öylesin. Ben ciddiym Jocelyn. Sana kimse dokunmayacak.”

Aklım dilediği kadar *Kaç, kaç, kaç* diye bağıradursun, bedenimin onu dinlemeye hiç niyeti yoktu. Bu ikaz üzerine göğüslerimin şişip uçlarının sertleştiğini hissettim. “Hayvanlık ediyorsun,” dedim ters ters, gözlerim dudaklarına kayarken resmen bana ihanet ediyordu.

Sanki ben hiçbir şey dememişim gibi “Ben seni yargılamıyordum,” diye devam etti lafına. Çenemden kulağıma kadar minik, yumuşak, kışkırtıcı öpücüklerle birlikte. “Sokakta Joss

Butler'sm. Karizmatik, kendine hâkim. Yatakta, Jocelyn Butler'sm, çok seksisin bebeğim. Kontrolsüz. Muhtaç. Tatlı,” dedi nefes vererek. “Aradaki farkı biliyor olmak hoşuma gidiyor. Başka erkeklerin de bilmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor ama.”

Kim bilir, belki artık o kadar baştan çıkmıştım ki nerede ve kim olduğumuzu unutmuştum ve birden üstüme bir dürüstlük geldi. Eğilip boğazını öptüm, öpmeme izin verirken boynunun kıvrılmasına bayılmıştım. Dudaklarına kadar öptüm, ısırđım, ıslattım ve sonra da geri çekildim, onu içime almaya o kadar hazırdım ki artık işin şakası yoktu. “Onlar çocuklardı, adam değil. Ve şunu bil... senin dün gece içimden çıkardığın şeyi hiçbiri çıkaramadı. Hiçbiri bunu yapamadı çünkü hiçbiri bana senin verdiğin şeyi vermedi. Azıcık bile.” Dudaklarımı dudaklarına sürttüm hafifçe ve sırtarak gözlerimi gözlerine diktim. “Al bakalım. Egonu birazcık daha şişirebilmen için sana biraz hava verdim.” Boynundaki ellerim sıkılaştı. “Ama işin aslı da bu.”

Bir şey söylemesini bekledim, herhangi bir şey. Gözleri arzuyla karardı ve hızla beni kendine çekti. Dudakları ağzımı açmamı emretti ve ben de açarak onun o derin, sahiplenici öpücüğüne izin verdim. Nefes almakta zorlanıyordum çünkü beni o kadar kendine bastırmıştı ki ciğerlerim sıkışmış gibiydi. Bir dakikadan kısa bir süre içerisinde Braden'in altındaydım. Bundan daha da kısa bir sürede ise çıplaktım ve sonra içimde hareket ediyordu. Bir kez daha ispatlamıştım ki bazen gerçekten muhtaç ve sevimli olabiliyordum.

Yatak odasına geri dönüp askılı bluzla şortumu tekrar giyerken Braden'in gömleğini iliklemesini seyrettim. Omzunun üzerinden dönerek bana gülümsedi. “Gittiğimden emin olmak mı istedin?”

Omuz silktilim, adam bana iki olağanüstü orgazm yaşatmıştı, çok daha rahattım artık. “Akışına bırakacağız.” Gülümsemesi derinleşti. “Fikrini değiştirebilmek için tek yapmam gereken seks ise bu iş çok kolay olacak.” Öfkeyle ona baktım. “Braden, ben çok ciddiym. Bu işi akışına bırakacağız ve birlikte olduğumuz süre boyunca başkalarıyla yatmayacağız. Ama aynı zamanda karşı tara-fin cevaplamak istemediği sorularda ısrarcı olmayacağız.” Bir süre bana sadece baktıktan sonra nihayet başını salladı. “Anlaştık.”

“Tamamdır. Anlaştık.”

“Ben eve gidip duş alayım.” Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup elini belime attı. “Bu gece görüşürüz.” Kaşlarını çatıttım. “Hayır. Bu gece çalışıyorum.”

“Evet. Adam ve Ellie'yle birlikte bara uğrarım.”

“Hayır, uğrama.” Başımı iki yana salladım. Hele o son seferden sonra. Ve aslına bakılırsa biraz Braden'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

“Çalışıyor olacağım ben. Dikkatimi dağıtma lütfen.” “Craig'le mi çalışıyorsun?”

Suratımı astım. “Evet.”

Belimi biraz daha sıkı tuttu. “Craig seni öpmeye kalkarsa...”

“Sen de onun dişlerini dökersin.” Gözlerimi devirerek başımı salladım. “Evet, evet, maço İskoç sinyalinı aldım ben daha önce. Bir şey olmayacak, söz. Ama bu gece gelmeyin.”

“Pekâlâ.” Kolayca anlamaya varmışız gibi omuz silkti. “Ben de dönüşünde burada olurum.”

Tamam. Tam başımı evet anlamında sallayacaktım ki beynim devreye girdi. *Bir dakika! Hayır, hayır, hayır!*

“Hayır!” dedim kastettiğimden biraz daha yüksek bir sesle.

Bu Braden’in pek hoşuna gitmemişti. “Daha yirmi dört saat bile olmadı ve bu anlaşma artık sinirime dokunmaya başladı.”

“Bana dört orgazm yaşattın. Pilinin bitmiş olması gerekiyor.” Şımarıkça sırttım.

Ancak saptırma çabam işe yaramadı. “Burada olacağım, bu gece.”

“Braden, ciddiym, lütfen. Bu benim için yeni bir durum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Bebeğim.” Eğilip alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurunca rahatladım. İşte arada sırada anlamaya müsait ve fedakâr olabiliyordu bu adam. “Sadece üç ayımız var. Yalnız kalma lüksümüz yok.”

Olamıyormuş demek ki.

“İşten dönünce yorgun olacağım.”

“Sabah olmayacaksın.”

“O zaman sabah gel.”

Artık daralmış bir şekilde iç çekerek başını salladı. “İyi tamam.” Beni kendine çekip ayaklarımı yerden kesti. Öyle kolay kolay unutmayacağım ateşli ve ıslak bir öpücükle beni öptü. Beni yere indirdiğinde başım dönüyordu ve Braden hoşça kal bile demeden çekip gitti.

“Sence ben deli miyim?” Dr. Pritchard’ın cevabına hazırlıklı bir şekilde endişeyle ona baktım.

“Braden’a yatak odanın kapısını açtığın için mi?”

“Evet...”

“Joss, sen yetişkin bir kadınsın. Kararlarını kendi başına verebilirsin. Peki *sence* deli misin?” Hafifçe gülümsedi.

Braden’ı ve bana hissettirdiklerini düşününce buz gibi güldüm. “Aramızdaki çekimin altından kalkmanın tek yolu bu bence. Bu şekilde işler hepten sarpa sarmıyor ki bu bir gün evden taşınmamı gerektirebilirdi. İkimiz de bir ilişki istemiyoruz. İkimiz de buna razı olmuş yetişkinleriz. İkimiz de kuralları biliyoruz. Daha fazlasını kabul etmezdim, o yüzden yolunda gidiyor. Sıkılana kadar birbirimizi kullanıyoruz. Alınmak gücenmek yok. Kargaşa yok. Taşınma yok.”

“Ama Dublin Caddesi’nden çekip gidebilirdin. Bu anlaşımayı kabul etmek yerine o evden taşınabilirdin. Neden yapmadın bunu?”

Kaşlarımı çattım, bunun cevabının bariz olduğunu sanıyordum. “Ellie yüzünden tabii ki. O benim arkadaşım.” Dr. Pritchard bunu düşünüp başını salladı. “Yani daha önce sana hissettirdiklerinden korktuğunu söylediğin bu adamla bir maceraya atılmayı onun kız kardeşiyle arkadaşlığın sebebiyle kabul ettin, öyle mi?”

“Evet.”

“Yani Ellie’yi düşünüyorsun ama Braden’ı düşünmüyorsun, öyle mi?”

Bir dakika. Hayır. Ne? “Bu öyle...” Lafın sonunu getiremedim, göğsüm sıkışıyordu. “Ellie arkadaşım. Bu bir şey demek değil. Onu seviyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ama bu bir şey demek değil.”

Dr. Pritchard iç çekti, ilk defa sinir olmuş gibiydi. “Biliyor musun Joss, kendine yalan söylemeyi bırakırsan işimiz biraz daha kolaylaşacak.”

Derin bir nefes aldım, ciğerlerime hava doldurdum. “Tamam.” Başımı salladım. “Ellie’yi düşünüyorum. İyi bir arkadaş ve iyi bir insan.”

“Ama buna rağmen kendine sürekli şu hayatta kimseyi düşünmediğini söyleyip duruyorsun. Ve asla düşünmeyeceğini de.”

“Ellie benim ailem gibi değil ama,” dedim, derdimi anlatacağım diye kıvranıyor, doktorun benim gibi görmesini sağlamaya çalışıyordum. “Bu aynı şey değil.”

Doktor başını yana eğdi, bu hareketinden nefret ediyordum. “Bundan emin misin? Bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla Ellie sana aileden biri gibi davranıyor.” “Sözlerimi saptırıyorsunuz.” Başımı salladım, o bildik baş ağrısı gene başlamıştı. “Ben insanları düşünürüm.”

Düşünmediğimi söylemedim hiçbir zaman. Rhian’ı ve James’i düşünürüm ve evet, Ellie’yi de düşünüyorum.”

“O zaman niye Braden için aynı şeye izin vermiyorsun?” Ayaklarıma baktım. “O sadece seks,” dedim mırıldanarak.

“Ama bunun doğruluğunun garantisi yok Joss,” dedi Dr. Pritchard hafifçe. “Uç ayın sonunda Braden’a karşı ne hissedeceğini kimse öngöremez. Ya da onun sana ne hissedeceğini. Ve bana söylediklerini düşünürsek -Braden’a olan hislerinin seni korkutması yani- bu konuyu iyi düşün derim.”

“Ona *cinsel* anlamda hissettiklerim beni korkutuyordu. Çok yoğun çünkü. Ama bununla başa çıkabilirim. Bu sadece seks.” inatla tekrar edip durdum ve derinlerde bir yerde, içimdeki o kilitli demirden kutuda, dışarı çıkmaya çalışan bir ses vardı ve bana, bile isteye kafamı kuma gömdüğümü söyleyip duruyordu.

“Braden Carmichael’la yatıyormuşsun, öyle mi?” diye sordu Jo bas bas bağırarak, bir müşteriye bira koyuyordum.

Müşteri öfkeli bakışımı görünce sırtıttı ve içkisini aldı. “Biraz daha bağırıysaydım Jo? Şu arka taraftakiler duymadı galiba.”

“Alistair onları basmış.” Craig yanımdaki Baileys’e uzanırken kaşlarını kaldırıp indirdi. “Resmen donunun içindeymiş herif.”

Alistair çok boşboğazdı.

Umursamaz bir şekilde omuz silkip ikisine baktım ve bir sonraki müşterinin siparişini aldım.

“Aman haydi söyle,” dedi Jo. “Ben kafaya koydum onu. Boşta mı değil mi bilmek isterim.”

İçimde patlayan öfke bombasını göz ardı edip buz gibi bir şekilde Jo’ya gülümsedim. “Benim işim bittiğinde alabilirsin.”

Jo’nun ağzı bir karış açık kaldı. “Doğru yani? Onunla yatıyorsun?”

Öyleydi, gerçi Braden’la bunun dışında yatıp uyuyorduk da, herif bir şekilde anlaşılmaya bunu dâhil etmişti. Daha fazla detay vermeyi reddederek tek kaşımı kaldırdım.

Yüzü düştü. “Bilgi paylaşmak yok yani?”

Başımı salladım ve bir başka siparişi almak için bara uzandım.

“Bi mahito, bi Jack kol, bi şiş Miller... bi de, aa, Stace cosmo istemit. Siz cosmo?”

İskoçya’da bir barda dört sene çalışmak bu insanların koyu aksanlarını anlamamı kolaylaştırmanın yanı sıra sarhoş aksanlarını anlamamı da kolaylaştırmıştı.

Çevirisi: Bir Mojito alacağım, bir Jack-kola, bir şişe Miller... Bir de ah, Stacey cosmo istemişti, siz cosmo yapıyor musunuz?

Başımı evet anlamında sallayıp Miller almak için dolaba uzandım.

“Yatakta iyi mi?” Jo dibimde bitmişti gene.

Bıkkın bir şekilde iç çektim ve cosmo yapmak üzere yanından yürüyüp geçtim.

“Özel bir şey mi?” Craig barın öteki tarafından seslendi. “Hâlâ sevişebiliyor muyuz?”

“Hâlâ da ne demek?” dedim alay ederek.

“Bu hayır mı demek yani?”

“Kesinlikle hayır demek.”

“Ay yapma Joss,” diye yalvardı Jo. “Duyduğuma göre adam devasaymış ama bu ikinci el bir bilgi. Bana birinci el bilgi ver lütfen.”

“Bak ne diyeceğim,” dedim. “Sana orta parmağımı versem?” Hareket çektim. Tamam biliyorum, hiç hanımefendice ya da olgun bir davranış değil ama Jo artık sinirime dokunmaya başlamıştı.

Suratını astı. “Hiç eğlenceli değilsin.”

“Evet, galiba.”

Bardaki atmosfer geçen haftayla kıyaslandığında buz gibiydi. Jo surat asıyor, Craig bu sinirli halime ne tepki vereceğini bilmiyordu. Ben de sinirliydim çünkü kafam çok doluydu.

Bir önceki gece ve bu sabah aklımdan çıkmıyordu ve eğer dürüst olmam gerekirse, Braden’la yarın görüşmeyi iple çektiğim için bir parça huzursuz ve rahatsızdım. Onunla bu anlaşmayı yapmış olmak gerçeği üzerine daha az endişelenmeye çalışıyordum. Sadece keyfini çıkarmak istiyordum. Rahatlamam sadece biraz zaman alacaktı, o kadar.

Ellie için bunun hiç sorun olmaması da işe yaradı. Ondan nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama bir parça onaylanmama beklentim vardı sanırım.

O gün eve geldiğinde beni laptopumun başında bulmuştu. Dr. Pritchard’a annemle babamı konu alan çağdaş bir roman fikrinden bahsetmiştim ve doktor bu fikri çok beğenmiş, terapimde işe yarayacağını söylemişti. Ancak ben daha buna başlamamıştım, parmaklarımı ne zaman tuşlara koysam içimi bir korku sarıyordu. Böyle bir şey yazmak, bütün anıları ortaya dökmek demekti ve ben o kaçınılmaz panik ataklarla baş edebilecek miydim bilmiyordum. Doktor amacın, anıların artık panik atağa sebep olmayacağı noktaya gelmek olduğunu söylemişti ve yazmanın beni bu yolda hızlandıracağına inanıyordu.

Braden gittikten sonra ilk sayfayı yazmayı başardım, inanmayan gözlerle yazıya bakıyor, gerçekten sözcükleri düzgünce sıralayabilmiş olmama hayret ediyordum ki El-lie geldi ve hemen odamın kapısında bitti.

Merhaba demek üzere arkamı döndüğümde bilmiş bilmiş sırıtıyordu. “Ee... n’aber?”

Ben kolay kolay utanmam ama o an Ellie’nin ağabeyiyle yattığımı biliyor olması gerçekten biraz tuhaftı. Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Bu senin için garip mi?”

“Braden’la birlikte olmanız mı?” Başını iki yana salladı, gözleri parlıyordu. “Hiç de bile. Bence muhteşem.” Amanın. Boğazımı temizledim, Braden’ın ona yalan söylemek istemediğini biliyordum. “Aslına bakarsan Ellie, biz pek birlikte sayılmayız. Bu daha çok fiziksel bir şey.” Ellie şaşırmış gibiydi. “Çıkar arkadaşlığı gibi mi yani?” *Ben fuck buddy terimini tercih ediyorum açıkçası.* Ellie bu sözcükleri asla ağzına almazdı gerçi. “Öyle diyebiliriz.” Kollarını göğsünde birleştirdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. “İstedğin bu mu senin?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bir ilişki istemediğimi biliyorsun.”

“Peki Braden?”

“Bütün bu anlaşma onun fikriydi zaten.”

Ellie gözlerini devirdi. “Braden ve onun lanet anlaşmaları.” Öfkeyle iç çekti. “Ne yapalım, madem ikinizin de istediği bu. Şenle benim arkadaşlığımızı etkilemediği sürece benim için sorun yok. Hiç romantik değil ama ne yapalım.”

Gülümsedim. “Sana söz, bize bir şey olmayacak. Sorun yok yani?”

Gülümsemesi muhteşemdi. “Sorun yok.”

Aramızda bir sorun olmadığını ispatlamak adına öğleden sonrayı birlikte geçirdik. Princes Caddesi’nde dolanıp devasa Edinburgh Kalesi’nin fotoğrafını çeken turistlerin arasına karıştık. Kale bir kayanın üzerinde kasvetle yükseliyor, modernle eskinin gerçeküstü bir çarpışması gibi orada duruyordu... eh biraz kaosa da sebep oluyordu çünkü turistler ani bir fotoğraf çekme arzusuyla zınk diye durduklarında yolda yürümekte olan insanlar onlara çarpıp duruyordu. Birkaç saat boyunca şehir merkezindeki tüm giyim mağazalarına girip çıktık, Ellie’ye o akşamki randevusunda giyeceği bir şey bulmaya çalışıyorduk. Evet doğru. *Randevu*. Starbucks’ta Jason diye bir çocukla tanışmıştı, çocuk ona yemek teklif edince Ellie de kabul etmişti. Ellie çocuğun yakışıklı olduğunu söylüyordu ama bunu sırf Adam’m bir tarafına girsin diye yapıyormuş gibi bir his vardı içimde.

Ancak onun için endişeleniyordum. Adam fiyaskosundan bu yana ilk randevusuydu ve evden çıkarken gergin görünüyordu. Tüm bu Braden olayı yüzünden kaygı denizinde boğulmak üzereydim ama Ellie’nin randevusunu merak etmekten kendimi alamıyor, nasıl gittiğini öğrenmek istiyordum.

O akşam işte tam bir gıcıkım. Uzun zamandır ilk kez vardiyamın bitmesini dört gözle bekledim, sessiz sakın evime gidip ayağımı uzatarak olanları kafamda tartmak istiyordum.

Bar gece birde kapandı. Temizlikten sonra eve vardığımda saat iki civarıydı. Eve adım atar atmaz salonun kapısının altından sızan ışığı gördüm. Ellie hâlâ uyanıktı demek ki. İyi olduğundan emin olmak için yavaşça kapıyı açtım ve zınk diye durdum.

Açık olan tek ışık kanepenin arkasındaki lambaydı ve bu huzur verici loşluğun ortasında, kanepeye uzanmış, ayaklarını ucundan sarkıtmış yatan kişi Braden’dı. Gözleri kapalıydı. Kirpikleri aşağı bakarken çok genç görünüyordu, uyurken tüm yüz hatları gevşemişti. Onu böyle görmek çok garipti. Genellikle aramızdaki sekiz yıllık yaş farkının hep bilincinde olurdum. O daha olgun, kendine hâkim ve kararlıydı. Ama orada yatarken benimle yaşıt olduğunu sanırdınız. Bu şekilde çok daha korkutucuydu ve bunu çok sevmiştim. Çok.

Masanın üzerinde açık halde bir klasör vardı ve birkaç belge, şeffaf dosyalardan çıkmış durumdaydı. Takım elbisesinin ceketi sandalyede, deri ayakkabıları ise orta sehpanın yanında yerdeydi, kâğıtların yanında boş bir kupa vardı.

Buraya çalışmaya mı gelmişti?

Şaşkınlıkla yavaşça odadan çıkıp kapıyı kapadım. O gece Adam’la birlikte dışarı çıkacaklarını sanıyordum. “Merhaba.”

Dönünce mutfak kapısında Ellie'yi gördüm, hâlâ üzerinde o gün aldığımız şeftali rengi askılı elbise vardı ama bacaklarını upuzun gösteren o altın rengi ayakkabıları çıkarmıştı. Mutfğa yanına gittim ve Braden'ı uyandırmayalım diye kapıyı kapadım. “Yemek nasıl geçti?”

Ellie kollarını göğsünde birleştirip tezgâha yaslandı, yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Olamaz. “İyi geçmedi.” “Tanrım, ne oldu?”

“Adam oldu, ne olacak.”

“Anlaşıldı. Anlat bakalım.”

“Braden beni aradı ve bu gece geç saate kadar çalışacağını söyledi ama Adam boşmuş ve yemek yer miymişiz, belki sonra sinema falan. Braden'a, Adam'a söyle, randevum var dedim.”

“Eee?”

Ellie'nin yüzü kızardı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Yemek sırasında tam beş kez beni aradı.”

Kahkahamı zapt etmeye çalıştım ama zar zor başarabildim. “Adam'a bak.”

“Jason beş seferlik telefon konuşmamdan ne çıkardıysa artık, senin sorunların var galiba dedi ve daha az karmaşık bir ilişki istediğini söyledi. Sonra da çekti gitti.”

“Bir dakika.” Azarlayıcı bir bakış attım. “Adam her arayışında telefonu açmadın, değil mi?”

Tekrar kızardı ama bu sefer utançtan. “Telefona bakmamak kabalıktır.”

Ofladım. “Ellie, dürüst ol. Bir başka adamla yemek yiyor olmanın Adam'ı çileden çıkartmasını seviyorsun.” “Şeytan azapta gerek.”

“Vay be. Düşündüğünden daha kindarmışsın.” Sırıttım. “Bu harika Ellie, gerçekten. Ama bunu ne kadar sürdürmeyi planlıyorsun? Çok yorucu olmalı. Braden'ın karşısına geçip birbirinizden hoşlandığınızı söylemeniz daha kolay olmaz mı? İlla ki kabullenmek zorunda kalacak sonuçta.”

“O kadar kolay değil.” Ellie dudağını ısırp boş boş yere baktı. “Bu Adam'la Braden'ın dostluğunu bozabilir. Adam benim için asla bu riski göze almaz.” Üzgün üzgün başını iki yana salladı, içim cız etti. Adam'ın silkinip kendine gelmesi gerekiyordu. “Braden demişken...” -kafasını kaldırıp meraklı gözlerle bana baktı- “Eve birkaç saat önce geldim ve Braden'ı burada çalışırken buldum. Seni beklediğini söyledi. Onu uyandırmayacak mısın?”

Ona bu gece beni yalnız bırakmasını söylediğim düşünülürse, hayır. Ceza olarak kanepede uyuyup boynu tutulsun. “Hayır. Bitik görünüyor. Ben de bitik vaziyetteyim. Kendi evine gitmesi gerekirdi.”

Ellie'nin gözleri hin hin bakıyordu. “Bu kadar kısa sürede seni tekrar görmek istediğine göre dün gece iyi vakit geçirmiş olmalı.”

Kıkırdadım. “Ağabeyinle ilgili olarak bu konuyu açmak istediğinden emin misin?”

Bir an düşündü ve kaşlarını çattı. “Haklısın. Böğk.”

Alt dudağını sarkıttı. “Biriyle birliktesin ve bunun geyiğini yapamıyoruz.”

Hafifçe güldüm. “İçin rahat olsun, ben zaten o kız muhabbetinden pek hoşlanmam. Ve Braden’la birlikte değiliz. Sadece sevişiyoruz.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Joss, bu hiç romantik değil.”

Kapıyı yavaşça açtım ve Ellie’ye göz kırptım. “Ama çok seksi.”

Onu orada bu konudan tiksinen namuslu bakışlarıyla yalnız bıraktım ve banyoya gidip yatmaya hazırlandım. Kafamı yastığa koyar koymaz uyumuşum.

on dört

Bilincim yavaş yavaş kendine geldi ve uyanır uyanmaz karnımın üzerindeki ağırlığı ve normalin üzerindeki vücut ısını fark ettim. Beni uyandıranın bu sıcaklık olduğunu anladım. Gözlerimin zar zor açılmasından, uyanmam için fazla erken bir saat olduğunu ve tekrar uykuya dalmam gerektiğini anlamam gerekirdi.

Ancak karnımın üzerindeki ağırlık tanıdıktı.

Gözlerimi zorla açarak yüzümün dibindeki çıplak göğse baktım.

Bir dakika, ne?

Uyan! Uykulu, şişmiş gözlerim göğsü takip edip yukarı çıkınca gerçeklik yavaş yavaş belirmeye başladı. Braden yatağımdaydı.

Yine.

Gece eve geldiğimi ve Braden’ı kanepede uyuyor bulduğumu hatırladım. Ellie’yle konuşmuş, banyoya girmiş, sonra da kafayı vurup yatmışım.

Besbelli Braden gece bir ara sinsi sinsi yatağıma girmişti.

Bu kesinlikle anlaşılmaya dâhil değildi.

Sinirli bir oflamayla tüm gücümle göğsüne bastırıp onu itmeye çalıştım. Öyle bir itmişim ki Braden yataktan düştü.

Koca gövdesi insana acı veren bir gümlemeyle yere yuvarlandı. Eğilip baktığımda kızarmış gözlerinin anında açıldığını ve bana neden sere serpe serildiği bu yerden, aşağıdan baktığını anlamaya çalıştığını gördüm. Bu arada cırılçılak olduğunu söylemiş miydim? “Tanrım, Jocelyn,” diye şikâyet etti, sesi uykudan henüz açılmamıştı. “Bu da neydi böyle?”

Pis pis sırttım. “Bu benim sana sadece seks yaptığımızı hatırlatma şeklim.”

Karman çorman saç ve öfkeli ifadesiyle dirseklerinin üzerinde doğrulurken hayvan gibi seksiydi. “Demek beni yataktan fırlatmaya karar verdin?”

“Şık bir hareketle ama,” dedim tatlı tatlı gülümseyerek. Braden sanki haklı olduğumu kabul ediyormuş gibi yavaş yavaş başını salladı. “Pekâlâ...” İç çekti...

...ve sonra üstüme sıçradığında bir çığlık attım. Güçlü elleri kollarımın üst tarafını tutuyor, beni yere, kendine doğru çekiyordu. “Braden!” diye bağırdım sırtüstü yere düşerken. Ve sonra en korkuncunu yaptı.

Beni gıdıklamaya başladı.

Elinden kurtulmaya çalışırken kız çocuğu gibi ciyaklıyor, kıvranıp kahkahalar atıyordum. “Yeter!”

Kararlı ve pis bir sırtıma vardı yüzünde, hızlı ve güç-lüydü de, tekmeler savuran bacaklarımdan anında eğilerek kurtuluyor, beni tekrar tekrar yere yapıştırıp gıdıklıyordu. “Braden, yeter!” Gülmekten ve ondan kaçmaya çalışırken verdiğim amansız mücadele yüzünden nefes alamıyordum.

“İleride gece mışıl mışıl uyurken böyle Ninja saldırılarına uğramayacağımı garanti ediyor musun?” diye sordu yüksek sesle. Hâlâ ruh hastası gibi gülüyor ve kıvranıyordum.

“Evet!” dedim, kaburgalarım acıyordu artık.

Durdu ve derin bir nefes alarak yerde, onun yanında kendime geldim. Yüzümü buruşturdum. “Yer çok sertmiş.” Gözleri kısıldı. “Evet, onu bir de benim kıcıma sor.” Gülmek için dudağımı ısırdım. Ama beceremedim. “Üzgünüm.”

“Ah evet, çok üzgünsün.” Ellerini başımın iki yanına yerleştirip bir dizini bacaklarımın arasına koyarak pozisyon alırken dudağının bir kenarı yukarı kalktı. “Sanırım seni yine de cezalandırmam gerekecek.”

Bedenim gözlerindeki bakışa ve ses tonuna anında tepki verdi. Göğüs uçlarım sertleşti ve bacaklarımı iki yana açarken dizlerimi kırdım. Bacaklarımın arasında, bana Braden için hazır olduğumu hatırlatan o kasılmayı hissettim. Parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdikten sonra ellerimi sırtına, bel kısmına götürdüm. “Ponunu öpeyim de geçsin ha?”

Braden tam beni öpecekti ki geri çekildi. “Çok garip bir sözcük oldu şimdi bu.”

“Sen de pek çok garip sözcük kullanıyorsun.” Braden’in gözlerine odaklandım.

Sırttı. “Hiç seksi bir sözcük değil, kabul et.”

Dudağımı büktüm. “Sanki sen her zaman çok düzgün sözcükler kullanıyorsun da.”

Braden suratını ekşitti. “Aynı adamdan bahsettiğimizden emin misin, benden yani?” Sesi birden melodikleşip kalınlaştı ve üst sınıftan biri gibi konuşmaya başladı. “Pek muhterem

refikam mütemadiyen muhabbetimin tabiatından şikâyet ediyordu, lâkin benim tüm arzum o an onu becermekti.”

Kahkahayı patlatıp sırtına bir şaplak indirdim, pis pis gülüyordu. “Bu muhabbeti siz başlattınız muhterem...” Eli arzuyla önce belime, sonra sırtıma, sonra da çamaşırimın içine daldı, birden kalçamı avuçlamıştı, nefesim kesildi. Beni yukarı doğru çekip sertleşmiş penisini üzerime bastırdı. Bütün bedenim karıncalanıyordu, saç derim, göğüs uçlarım, kasıklarım. Ortamdaki hava birden değişmişti.

Braden dizlerinin üzerine kalkarken hiç konuşmadık, ereksiyonu dev gibiydi. Doğrudum, uzanıp elimle sararken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Daha sıkı tutunca gözlerindeki alev büyüdü, parmaklarımla o ipeksi yumuşaklığı okşadım. Elimi tuttu -bana yol gösterecek sandım önce- ama elimi tutup sırtıma götürdü zorla ve beni kendi dudaklarına doğru çekti. Dudakları yumuşak ve nazikti başlarda ama ben daha fazlasını istiyordum. Dilimi onun diline vurup öpücüğü daha derin, arzulu ve ıslak hale çevirdim. Tanrım, bu adam öpüşmeyi gerçekten çok iyi biliyordu. Parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyor, pis sakalının yanağımdaki tahrişini hissediyor ve benimle olmanın onun tadını ne kadar değiştirdiğini görebiliyordum. Bir insanın bana olan arzusunun bu kadar güçlü olabileceğine hayatta inanmazdım. Ama Braden’in arzusu böyleydi. Bunu düşününce aklımı kaçırarak gibi oluyor, her şeyi unutuyordum.

Braden’in dudakları isteksizce benimkilerden ayrıldı, elimi bıraktı ve hafif geri çekilip parmaklarını şortumun lastiği boyunca gezdirdi. Dirseklerimin üzerinde geriye doğru yaslanıp işini kolaylaştırdım. Şortumu ve iç çamaşırimi çıkarıp omzunun üzerinden geriye fırlatırken onu seyrettim, karnımda keleklerle birlikte. Yardımcı olmak için askılı bluzumu çıkarıp uzandım, artık çıplaktım.

Sevişmemiz bir önceki günden farklıydı. Braden’in dokunuşları daha planlı, daha sabırlı, hatta saygılıydı. Kendi bedeniyle bastırıp beni yere yapıştırdı ve bacaklarımın

arasına yerleşti. Göğüslerimi avuçlayıp ağzına götürdü, dudakları ve dili sırayla bütün bedenimi ateşe veriyordu, “Braden,” dedim iç çekerek. Boynuna tutundum kendi boynumu uzatarak, dudakları göğüs ucumun etrafımday-ken nefesim kesilmek üzereydi.

Bir eli bacaklarımın arasında gidip gelirken başını kaldırdı. İki parmağı içime girdiğinde içimde bir şimşek çaktı. “Ne kadar ıslaksın,” diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. “Yarın akşam aile yemeğinden sonra bana geleceksin ve seninle evin her odasında, her şekilde sevişeceğim.” Gözlerimi ona diktim, bu sözcükler karşısında göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı.

“Burada yapamıyorsun, sana orada çığlıklar attıracağım,” dedi hafifçe. Birden bunun aslında bir hatırlatma olduğunu anladım, Ellie koridorun öteki ucundaydı çünkü. “Ama şimdi, dudağını ısırmanın tadını çıkaracağım.” Gerçekten dudağımı ısırdım da. Hızla içime girdi ve çığlığımı zor bastırdım. Az evvelki nazikliği kaybolurken canımın derdine düşmüş gibiydim ama boynumun dibindeki inlemeleri o kadar seksiydi ki zirveye çıkmam zor olmadı.

Cumartesi gecesi vardiya için daha rahattım. Braden bir iyilik yaptı ve bana biraz yalnız kalma fırsatı tanıdı; Braden, Ellie, Jenna, Ed, Adam ve tanımadığım birkaç arkadaşları daha yemeğe ve sonra da içmeye gittiler. Gecenin yemek kısmına ben de davetliydim ama henüz

Braden'la sosyal bir ortamda bulunmaya hazır değildim ve dediğim gibi, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

İşten eve geldiğimde evde değildi, sabah kalktığımda da yalnızdım.

Ellie bile beni yalnız bırakmıştı.

Bu da işe yaradı ve epey bir yazdım. Hatta yeni başladığım çağdaş romanın koca bir bölümünü yazdım diyebilirim ve sadece tek bir panik atağa sebep oldu. Ancak atak kısa sürdü, sayılmazdı bile, baştaki paniği de atlatınca annemin bana Amerika'ya ilk geldiğinde ne kadar korktuğunu ama aynı zamanda kendini ne kadar özgür hissettiğini anlattığı o anıyla başa çıkmam çok kolay oldu. İşin en güzel yanı, bu duyguyu biliyordum. Bu duyguyu gayet güzel yazabilirdim. Yazdım da.

“Biliyor musun, senin bir daktiloya ihtiyacın var.”

Bu tanıdık ses üzerine sandalyemde geri döndüm. Braden, üstünde bir kot ve tişörtle kapımda duruyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu. Üstüne kazak gibi bir şey geçirse iyi olacaktı. Ya da bir eşofman üstü. Garip bir sözcük. Eşofman da neyin nesidir? Anneme sorduğumda bir açıklama getirememişti. Şimdi de Braden ne kadar tatlı olduğumu düşünüyormuş gibi bana gülümsüyordu. Ben hiç tatlı değilimdir ki. “Daktilo mu?”

Laptopumu göstererek başıyla onayladı. “Daha otantik olmaz mı?”

“Annem Noel’de alacağım diye söz vermişti ama alamadan öldü.”

Kalakaldım.

Sözcüklerim kulağıma geldiğinde kalbim hızlandı. Braden’a neden böyle bir şey söylemişim ki?

Tepkim üzerine Braden’ın bakışları keskinleşti ama sonra omuz silkti. “Ama daktilon olsaydı buralar kâğıt yığını olmuştu şimdiye.”

Bana çıkış kapısını gösteriyordu. Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Daktilo becerim iyidir ama.”

“Tek becerin bu değil.” Odaya adım atarken çapkın çapkın gülümsedi.

“Ah, daha neler var bir bilsen.”

Kıkırdadı, beni öpmeye geliyor sandım. Şaşırtıcı bir şekilde yatağımın yanındaki komodine doğru yürüdü ve annemle babamın fotoğrafını eline aldı. “Annen bu mu?” Başımı çevirdim, omuzlarım gerilmişti. “Evet.”

“Ona benziyorsun ama saç rengin babana çekmiş. Annen çok güzelmiş Jocelyn.”

Acı, pençelerini göğsüme bastırdı. “Teşekkürler,” dedim mırıltıyla. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken sırtım ona dönüktü. “Ee, ne işin var burada?”

Arkamda adımlarının hızlandığını duydum, sonra da kolu belimi sardı ve bir elini karnıma bastırarak beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. Braden'in dokunuşlarına alışmaya başlamıştım. Adam dokunmayı seviyordu. Sürekli. Alışmamın zor olacağını düşünürdüm, ne de olsa çok sevecen bir insan değildir ama zaten Braden beş saniyede bir kollarına alınmayı isteyip istemediğimi sormamıştı bile. Ve işin aslı, umurumda bile değildi.

Bir sürpriz daha.

Başını yana yatırınca nefesini kulağımda hissettim. "Ellie'yle seni yemek için gelir alırım diye düşündüm. Geldiğinden emin olmak için yani. Yemekten sonra benim evimdeki tatlı faslını kaçırmamı istemem."

Tanıdık bir atmosfere dönünce rahatladım, yanağımı çevirip dudaklarımla dudaklarını yakaladım. "Ben de kaçırmak istemem zaten."

"Ama çok iğrenç ya." Ellie'nin sesi havayı birden dağıttı. Koridorda karşımızda duruyordu. "Siz ikiniz çıkar arkadaşlığınızı yaparken kapıyı kapasanız olmaz mı?" Braden'in kollarından kurtuldum. "On iki yaşında falan mısın sen?"

Ellie dilini çıkarınca güldüm ve ayakkabılarımı almaya giderken poposuna bir şaplak indirdim. Bir cep telefonu çaldığında en sevdiğim botlarımı giymek üzereydim.

"Alo." Braden telefona cevap verdi ve koridorda Ellie'nin yanından geçip yürüdü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ne? Şimdi mi?" İç çekip elini saçlarına götürürken bana bir bakış attı. "Hayır. Sorun değil. Birazdan oradayım." Öfkeli bir homurtuyla telefonu arka cebine soktu. "Darren. Aile meselesi. Bugün Fire'a gidemiyormuş, oraya da Pazar siparişleri gelmek üzere, bir de akşam konuk DJ var, kendi yerine birini de bulamamış, kimse onun yaptığı işe hâkim değil. Benim halletmem gerek." Gözleri bir an bana kilitlenip kaldı, hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bir aile yemeğini daha mı kaçıracaksın yani?" Ellie homurdandı. "Annem buna bayılacak!"

"Özür dilediğimi söyle." Braden üzüntüyle omuzlarını silkti, hâlâ gözü üzerimdeydi. "Bu gece iptal gibi bu durumda."

Ah evet. Evinde benim için planladıkları yani. Garip bir şekilde hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissettim ve sııttım. "Tüh."

"Amma üzıldün ha." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu hafta içi bir şeyler ayarlarız."

"Şey..." Ellie aramıza girdi. "Şu yaşadığınız şeyle ilgili planlarınızı benim yanımda yapmasanız olmaz mı?" Braden pis pis sırtarak eğildi ve Ellie'yi yanağından öptü. "Els." Yanımdan yürüdü. "Jocelyn." Elim sıkı, başparmağıyla elimin üstünü hafifçe okşayıp bıraktı ve kapıdan çıktı gitti.

Gittikten sonra bile bakakaldım. Bu da neydi? El olayı yani? Elime baktım, dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu. Bu pek de "çıkarc arkadaşlığı" gibi değildi.

"Sadece seks."

“Ne?” Ellie’ye döndüm, hayretle bana bakıyordu. “Sadece seksmiş.” Başını iki yana sallayıp ceketini aldı. “Siz ikiniz buna inanmak istiyorsanız ne âlâ, beni ilgilendirmez.”

Ellie’yi ve midemdeki hayra alamet olmayan kasılmayı duymazdan gelip ceketimi giydim ve Ellie’nin peşinden evden çıktım.

“Ne işin var burada?”

Ellie’nin ailesinin salon kapısında Ellie’ye arkadan çarptım, zınk diye durmuştu çünkü ve bu soruyu suçlar-casma kime sorduğunu bilmiyordum.

“Annen davet etti.”

Ah, Adam’mış. Ellie’nin yanından kafamı uzatıp içeri baktım, Adam içeride Declan’la birlikte kanepede oturuyordu. Beraber maç seyrediyorlardı. Clark koltuğundaydı, gazete okuyordu. Futbol fanatığı olmadığı belli.

“Annem mi davet etti?” Ellie odaya girdi, kollarını göğsünde birleştirmişti. “Ne zaman?”

“Dün.” Elodie’nin sesi çınladı, döndüğümüzde Hannah ile birlikte içecek getirdiklerini gördük. “Bu tavır da ne böyle?” Ellie öfkeyle Adam’a baktı ama Adam oralı değildi, sırtıttı, hiç pişman görünmüyordu. “Bir tavır falan yok.” “Adam, kaçırıyorsun.” Declan, Adam’ın açık mavi kazağını çekiştirdi, kazak çok yakışmıştı. Braden’la ikisinin hiç yalnız kalmamalarına şaşmamak gerek. İkisi yan yana gelince GQ reklamı gibi oluyorlardı.

“Tamam dostum.” Ellie’ye yalandan üzgün bir bakış attı. “Üzgünüm, seninle sohbet edemeyeceğim. Maç seyrediyoruz.” “İyi izle, belki bir gün götüne bir futbol topu çıkarım,” dedi Ellie kendi kendine ama Adam da ben de duyduk. Adam kahkaha attı ve televizyona dönmeden önce başım iki yana salladı.

“Neye güldünüz?” Elodie kola servisi yaparken tatlı tatlı gülümsedi, kızıyla Adam arasındaki gerilimden bihaberdi.

“Ellie küfretti,” dedi Declan.

Hımm demek ki Ellie’nin söylediklerini duyanlar ben, Adam ve Declan’mış.

“Ellie, her şeyi duyuyor, biliyorsun,” diye sitem etti Elodie. Ellie suratını asıp kendini bir koltuğa bıraktı. Ona destek olsam iyi olacak diye düşündüm çünkü besbelli Adam’m burada olması onu sarsmıştı. Oturduğu koltuğun kolçağına iliştim. Ellie iç çekti. “Eminim okulda daha beterini duyuyordur.”

Declan annesine bakıp sırtıttı. “Evet duyuyorum.” Clark gazetenin arkasından kıs kıs güldü.

Elodie kocasına şüpheyile baktıktan sonra Ellie’ye döndü. “Bu, onun önünde böyle konuşmanı mazur göstermez.” “Sadece göt dedim.”

Declan burnundan güldü.

“Ellie!”

Ellie gözlerini devirdi. “Anne, abartma lütfen.”

“Bence de abartma,” dedi Declan. “Çok daha kötülerini duydum.”

“Neden göt dedin ki?” diye sordu Hannah sakın sakın karşı kanepeden.

Clark sayfayı çevirirken kahkahasını zor tuttu, hâlâ kafasını gazeteden kaldırmamıştı.

“Hannah!” Elodie hızla dönüp dik dik kızma baktı. “Genç hanımlar böyle sözcükler kullanmazlar.”

Hannah omuz silkti. “Alt tarafı göt, anne.”

“Ben Adam’a göt dedim,” diye açıkladı Ellie, Hannah’ya. “Çünkü kendisi göt kafalı.”

Elodie patlayacak gibiydi. “Göt demeyi keser misiniz lütfen!”

“Aynen.” Abartılı bir şekilde iç geçirdim. “Kıç diyebiliriz örneğin.”

Clark’la Adam kahkahayı patlattı, Elodie’ye dönüp özür diler gibi omuz silktim ve tatlı tatlı gülümsedim. Elodie gözlerini devirip eliyle pes ediyorum işareti yaptı. “Ben yemeğe bakayım.”

“Yardım edeyim mi?” diye sordum kibarca.

“Yok, hayır. Mutfakta *kıçıyla* dağları deviren bir kadın değilimdir.”

Kıkırdayıp odadan çıkışını izledim, sonra da dönüp pis pis Ellie’ye sııttım. “Neden sık sık küfretmediğini şimdi anladım.”

“Peki Adam neden göt kafalı?” diye ısrar etti Hannah.

Ellie ayağa kalkıp söz konusu kişiye kötü kötü baktı. “Bence sorulması gereken şu: Adam ne zaman göt kafalı değil ki?” Sonra da annesinin peşinden odadan çıktı gitti.

Adam bakışlarıyla onu takip etti, gözlerindeki ifade artık gülmüyordu. Bana döndü. “Mahvettim her şeyi.”

Yılın kıt anlayışı. “Sanırım evet.”

Adam iç çekerken Clark’m gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Ona baktığımda keyfinin de kaçtığını fark ettim. Gözlerinde milyonlarca soruyla Adam’a dik dik bakıyordu ve artık bir şeyleri anladığını hissettim.

Dikkatini başka yöne çekmenin zamanı gelmişti. “Ee, Hannah, o tavsiye ettiğim kitapları okudun mu?”

Başını sallarken gözleri parladı. “Muhteşemdiler. O zamandan beri hep gözüm distopyalarda.”

“Hannah’ya distopya mı okutturuyorsun?” diye sordu Adam şaşkınlıkla, gülümsüyordu.

“Evet.”

“Daha on dört yaşında.”

“E bunlar da o yaşlar için yazılmış romanlar. Gerçi bana okulda 1984’ü okuttuklarında on dört yaşımdaydım.”

“George Orwell,” diye mırıldandı Clark.

Gülümsedim. “Pek hayranı değilsin galiba?”

“Hannah edebiyat dersi için *Hayvan Çiftliği*’ni okuyor,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Hannah gülümsüyordu, gözlerinde bana Ellie’yi hatırlatan muzip bir pırıltı vardı. “Bana yardımcı olsunlar diye annemle babama okuyorum yüksek sesle.”

Yani bir başka deyişle, annesiyle babasına işkence ediyor ve bundan zevk alıyordu. Ellie’yle ikisi sürprizlerle doluydular. Melek yüzlü şeytan denir ya, o hesap işte.

Birkaç dakika sonra hep beraber masaya geçtik, Ellie’yle Elodie anlaşılmaz bir şekilde didişiyordu.

“Sadece solgun görüldüğünü söyledim.” Elodie sandalyesine otururken iç çekti.

“Ki bu da berbat görünüyorsun demektir.”

“Ben öyle demedim. Neden solgun olduğunu sordum.” “Başım ağrıyor.” Ellie omuz silkti, omuzları gerilmiş, dudakları sarkmış ve kaşlarını kaldırmıştı.

“Gene mi?” diye sordu Adam, gözleri kısılmıştı.

Gene mi de ne demek? “Daha önce de mi oldu?”

Adam artık sinirlenmiş gibiydi, Ellie için duyduğu endişe öfkeye dönüşmek üzereydi. “Birkaç kere oldu. Doktora gitmesini söylemişim.”

Ellie öfkeyle ona baktı. “Cuma günü gittim. Gözlerim bozukmuş.”

“Haftalar önce gitmiş olman gerekiyordu.”

“Bu hafta gittim işte!”

“Kendine dikkat etmiyorsun. Üniversitede kendini çok hırpalıyorsun.”

“Ben kendime dikkat ediyorum. Aslına bakarsan Cuma günü kendime çok güzel dikkat ediyordum ama o akşam birisi keyfimi bayağı bir kaçırdı.”

“Göt herifin tekiydi,” diye karşılık verdi Adam.

Elodie imalı bir şekilde boğazını temizledi.

Adam özür diler gibi elini kaldırdı. “Popo herifin tekiydi.”

Declan’la Hannah kıkırdadı. Belki ben de kıkırdamı-şımdır.

“Onu tanımıyorsun bile. Ve sayende ben de tanıyama-yacağım.”

“Konuyu değiştirip durma. Doktora gitmeni haftalar önce söyledim.”

“Babam değilsin benim.”

“Çocukluk yapıyorsun.”

“Ben mi çocukluk yapıyorum? Sen kendi söylediklerine baksana -*popo herifin tekiymiş*. Ne var be Adam? Başıma ağrıyı sen sokuyorsun.”

Adam kaşlarını çatıp sesini alçalttı. “Ben sadece senin için endişeleniyorum.”

Ah, tabii, onun için endişeleniyordu. Başımı yana eğip Adam’a baktım. Tanrım, Ellie’ye James’in Rhian’a baktığı gibi bakıyordu.

Adam, Ellie’ye âşık mıydı?

Herife bir çatal fırlatıp kendine gel demek için kendimi zor tuttum. Ellie için bu kadar endişeleniyorsa *onunla* olmalıydı. Bunun neresi bu kadar zordu ki?

“Herkesten çok senin bunun ne kadar zor olduğunu daha iyi anlamanı beklerdim.” Dr. Pritchard kaşlarını çatı.

Ve ben bunu daha iyi anlardım çünkü... ne? “Nasıl yani?” “Kyle Ramsey için endişeleniyordun.”

Onu ne zaman düşünsem mideme saplanan sancı geri dönüyordu. “O gencecik bir çocuktu.”

“Dru yüzünden düşünmek istemediğin biri.”

Kahretsin. Haklıydı. Acıyla başımı geri attım. “O zaman Adam doğru olanı mı yapıyor? Braden bunu duysa çok incinir. Dru gibi.”

“Dru’yu sen öldürmedin Joss.”

Derin bir nefes aldım. “Kurşun ben değildim, evet. Ama tetik bendim.” Doktorun gözünün içine baktım. “Yine de benim suçum sayılır.”

“Bir gün bunun senin suçun olmadığını anlayacaksın.”

Pazar günü yemekte günün eğlencesi Ellie’yle Adam oldu. Eve vardığımızda onların şamatasından yorulmuştum artık. Ellie eve girer girmez odasına gitti, hâlâ kendini iyi hissetmiyordu, bir süre de dışarı çıkmadı.

Bense bilgisayarımın başına geçip yazmaya koyuldum.

Telefonum öttü. Braden'dan mesaj gelmişti.

Kulüpteki çalışma masamın ne kadar büyük ve güzel olduğunu unutmuşum. Kesinlikle seninle onun üzerinde sevişmemiz gerek.

Başımı iki yana salladım. Cevap yazarken dudaklarım yukarı kıvrıldı: *Ne şanslısın ki ben büyük ve güzel şeyleri severim.*

Anında cevap geldi: *Biliyorum ;)*

Nedendir bilinmez, Braden'ın bana göz kırpması işareti göndermesi üzerine salak salak gülümsedim. İsteddiği zaman son derece korkutucu olabilen birine göre inanılmaz derecede oyuncuydu.

Çalışma masası sevişmesini ne zamana planlayalım'? Haber ver de programıma alayım. Seks takvimim hızla doluyor.

Beş dakika boyunca cevap gelmeyince dudaklarımı ısırdım. Beni paylaşmama konusunda ne kadar ciddi olduğunu hatırladım.

Tekrar mesaj yazdım. *Şaka yaptım Braden. Keyfin yerine gelsin.*

Cevap vereceğini düşünmüyordum ve yanlış bir şey yazdığımı düşünmek istemiyordum -bu fuck buddy olayı tahmin ettiğimden daha stresli bir şey olup çıkmıştı- ki beş dakika sonra telefonum öttü.

Bazen çok sert cevaplar veriyorsun. Sert demişken...

Kahkaha atmakla kaşlarını çatmak arasında kaldım ama sonra akışına bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdim, ne de olsa şakalaşma faslına geri dönmüştük. Cevap yazdım: *Sert açıklama?*

Hayır...

...Sert kapaklı kitap?

Daha anatomiye dair bir şey...

Kahkahayı bastım ve cevap yazdım. *Son mesajım. Romanım üzerinde çalışıyorum. Seninle ve sert aletinle, büyük ve güzel çalışma masanda daha sonra görüşürüz.*

Roman işinde sana kolay gelsin bebeğim. x

O sondaki öpücük beni delirtti.

Gülümseme işareti olduğunu düşünsem iyi olacaktı. Sadece aptal bir gülümseme işareti...

Ben bunun için delirirken telefonum çaldı. Rhian arıyordu.

“Selam,” dedim nefes nefese. Hâlâ o öpücük işaretini ve ne anlama geldiğini düşünüyordum.

“İyi misin sen?” diye sordu Rhian endişeyle. “Sesin... garip geliyor.”

“İyiyim. N’aber?”

“Hiç, öylesine arayayım dedim. Ne zamandır görüşmedik.”

Derin bir nefes aldım. “Ellie’nin ağabeyiyle yatıyorum. James’le sen nasılsın?”

on beş

Braden tam bir seksi mesaj ustasıydı. Bazen çok üstü kapalıydı... Bazense kafa göz yaparak olaya giriyordu: *Tekrar içine girmeyi dört gözle bekliyorum bebeğim x*, gibi.

İşe gömüldüğü için ondan sonraki birkaç gün boyunca arazi olmuştu. Farklı bir kız olsaydım benimle yattıktan sonra ortadan kaybolduğunu düşünürdüm ama bütün dürüstlüğümlle söylüyorum, ondan ayrı kalıp biraz nefes almak hoşuma gitmişti. Anlaşmamız daha yeni başlamıştı ama bana çoktan haftalar olmuş gibi geliyordu. Salı günü öğleden sonra telefon mesajları damarımaya başlamıştı. Tahrik olma anlamında söylüyorum bunu. Dört sene boyunca kimseyle yatmadan nasıl yaşamışım, şimdi inanılmaz geliyordu. Kendi başımın çaresine bakmışım ve zaman bir şekilde geçmişti. Ancak şimdi Braden’la yatağa girmek iştahımı kabartmıştı resmen. Hiç doymayan bir iştahı hem de. Sürekli doymak istiyordum. Ve sadece Braden beni doyuruyordu. Tabii ki, beni dört yıllık seks perhizimden çıkaran bu adamla ilgili sayısız sorusu olsa da bunu Rhian’a itiraf etmedim. Seksi olduğunu söyledim. İyi seviştiğini bir de. Zaten muhabbetin geri kalanı “Buna inanamıyorum”larla geçti.

Evet, kendimi şahane hissettirdiğini söyleyemem.

Rhian’a bundan bahsetmek bile iştahımı kabartmıştı. İşte bu yüzden kendimi spor salonuna attım. Gene. Daha bir önceki gün gitmişim. Koşu bandında tepinirken içimdeki tüm cinsel gerilimi söküp atarım diye umuyordum. Hiç işe yaramadı.

“Joss’tu, değil mi?”

Koşu bandının yanında duran adama baktım. Ah. Ga-vin. Koşu bandındaki panik atak olayından beri son birkaç haftadır benimle flört eden spor hocası. “Evet?” dedim ifadesizce.

Gavin tatlı tatlı gülümseyince içimden homurdandım. Bir: Temiz yüzlü erkekler benim tipim değildi. İki: Hayatımda zaten bir İskoç vardı. İkincisine ihtiyaç yoktu. “Çabuk döndün geri?”

Evet, beni takip ediyordu. Hiç ürkütücü değildi canım! “Hı-hı.”

Ayak değiştirdi, belli ki Namevcut Braden Carmichael Sebebiyle Başlatılmış Cinsel Gerilim Sökme Operasyonumu böldüğü için verdiğim uyuz tepkiye karşı hazırlıksızdı. “Belki bir ara yemek yeriz diye düşünmüştüm.”

Bandı durdurdum; terli ve yapış yapış olmama rağmen elimden geldiğince zarif bir şekilde üzerinden indim. Platonik gülümsememle karşılık verdim; dudakları birbirine bastırıp dişleri göstermeden yapılan hani. “Teşekkürler. Ama ben biriyle birlikteyim.” Cevap veremedim oradan ayrıldım. Braden’la yaptığımız anlaşmanın en azından böyle güzel yanları da vardı. Üst üste gelen orgazmlar bir kenara tabii.

Duş alıp giyindikten sonra Gavin’e görünmeden spor salonundan çıktım ve telefonumu açar açmaz Braden’dan mesaj geldi.

Perşembe akşamını ayarla. İş yemeği. Güzel bir elbise giy. Seni 7:30’da alırım. x

Gözlerimi devirdim. Müsait olmayabileceğimi düşünmemişti bile. Patron kılıklı pezevenk. Cevap yazdım: *Bu kadar kibarca sorduğun için peki.*

Sinir olmuş bir şekilde telefonu elimde sıkı sıkı tutarak kaldırımda yürüdüm. Arada bir iğrençleşmesiyle ilgili olarak onunla konuşmam gerekecekti. Telefonum yeniden ötüncü durdum, hâlâ kaşlarım çatıktı. Tek bir sözcüğüyle kaşlarım normale döndü. *Bebeğim. x*

Bunu muzip bir şekilde söylediğini duyar gibiydim. Başımı iki yana sallayıp sırttım. Hayvan herif fazla sevimliydi.

İş yemeğiyle ilgili pek bir şey bilmiyordum; kiminle yiyecektik, nerede yiyecektik -ama uygun bir elbisem olmadığını biliyordum. O yüzden ilk defa paramı lüzumsuz bir şekilde harcamayı göze alıp St. Andrew Meydanı’ndaki Harvey Nichols mağazasına gittim. İki saat boyunca elbise denedikten sonra -bazılarının fiyatı benim aylık kiramdan fazlaydı- seksi ama klas bir Donna Karan elbisede karar kıldım. Diz altı uzunluktaki bu kalem elbisenin gümüş grisi yünlü kumaşı bedenimin bütün kıvrımlarını öne çıkarıyordu. Sağ omuzdan sol kalçaya kadar bir drape iniyor, seksi/gündelik elbiseye zarafet katıyordu. Elbiseyi, üzerinde nişanesi olan altın kurukafayla abartı pahalı bir Alexander McQueen çanta ve siyah deri Yves Saint Laurent topuklu ayakkabılarla kombine ettim. Seksi görünüyordum. Aslına bakarsanız hiç bu kadar seksi görünme-miştim. Ve bir kıyafete bugüne dek harcadığım en büyük parayı harcamıştım. Ellie kendinden geçti.

Ellie istediği kadar kendinden geçebilirdi. Ben *Braden’in* tepkisinden endişeliydim. Ama sonra ortaya çıktı ki endişelenmeme hiç gerek yokmuş.

Şey tabii, bu ne açıdan baktığınıza bağlı.

Perşembe gecesi Braden’ı beklerken salonda Ellie’yle dikilmiş bir kadeh şarap içiyorduk. Saçlarımı açmışım, sırtıma doğru doğal buklelerim iniyordu, Ellie de tezahürat etmişti buna ve saçımı hep açmamı söylemişti. Tabii ki olmaz. Çok fazla bir makyaj yapmadım ama kıyafeti taşıyacak kadar biraz allık, maskara ve koyu kırmızı bir ruj sürdüm.

Kapı açılıp kapanınca midem bir takla attı.

“Ben geldim,” diye seslendi Braden. “Dışarıda taksi bekliyor o yüzden bir...” Salona girer girmez zıncık diye durdu, gözleri bana kilitlenmişti. “Ha siktir.”

Ellie kıkırdadı.

Gözümü kırptım. “İyi anlamda mı?”

Sırıttı. “Sen anladın onu bebeğim.”

“Öğk.” Ellie öğürür gibi yaptı. “Kusacağım galiba.”

Braden onu duymazdan gelip bana doğru yürüdü. Sade ama şık kesimli, kadife detayları olan siyah, dar bir takım elbise giymiş, beyaz altın kol düğmeleri takmış ve benim kıyafetime son derece uyan bir gümüş grisi gömlek giymişti.

ince kravatı kan kırmızısıydı, tıpkı benim rujum gibi. Birbirimizden habersiz uyumlu giyinmiştik.

Benim görüldüğümünden çok daha muhteşem görünüyordu, o ayrı.

Gözleri saçımdan tırnağıma kadar beni taradı, tekrar yüzüme döndüklerinde alev alev yanıyorlardı. “Gel benimle.” Bileğimi birden kapınca elimdeki kadehi Ellie’ye zor verdim. Beni daha yürümeye alışamadığım o topuklularla sürükleyip yatak odasına götürdü.

Döndü, kolunu belime atıp beni kendine çekti.

“Kes şunu,” diye şikâyet ettim.

“Bebeğim, öyle bir görüntün var ki... şöyle diyeyim, bizi restorana götürmek üzere kapıda bekleyen bir taksi olmasa şu an sırtüstü yatıyor olurdun.”

Bu ne özgüven!

“Aslında...” diye mırıldanıp bileğimi sıktı, bakışları göğüs dekolteme inmişti.

“Braden.”

Gözlerini kaldırdı. “Çok güzel görünüyorsun Jocelyn.” Midem gene bir takla attı, gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ama saçını toplaman gerek.”

“Ne?” Elimi saçıma götürüp kaşlarımı çattım. “Neden?” Braden’in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. “Sen topla işte.”

Püfleyip onu göğsünden ittim ve kolundan kurtuldum. “Nedenini söyleyene kadar toplamayacağım.” Saçım güzel görünüyordu. Aksini düşünmüş olamazdı.

“Çünkü...” Seşi kalın ve derindendi, yatak odasına sakladığı o sesti, bu yüzden titreşimi iç çamaşırimda hissediyordum. “Saçının ne kadar güzel olduğunu bilen tek erkek olmak hoşuma gidiyor. Açtığında ne kadar dayanılmaz görüldüğünü de.”

Göğsümün içinde bir şey kıpırdadı. Neredeyse acı gibi bir şey. Güldüm. “Bu ne eski kafalılık.”

Braden'ın kısık gözleri parlamaya başladı. "Jocelyn," diye uyardı.

Ellerimi kaldırdım. "Sen ciddi misin?"

"Çok fena hem de."

"Braden."

"Jocelyn..."

Durdum, ellerim belimde, ifadesini çözmeye çalıştım. Anlaşılmazdı. Tanrım, gerçekten ciddiymi, inanmayan gözlerle kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ben emir almayı pek sevmem Braden."

"Sana emir vermiyorum. Rica ediyorum."

"Hayır, talep ediyorsun."

"Saçını açmanı istemiyorum sadece."

"Pekâlâ." Başımı yana eğip baştan ayağa onu süzdüm. "Emir almayı sevmem ama pazarlık yaparım. Saçımı toparım ama senin de bana bir borcun olacak."

Muzipçe gülümsedi. "Kulağa fena gelmiyor bebeğim." "Ha ama bu borcun cinsel bir şey olmayacağını söylemem gerek."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Ee, nedir peki?" "Mesele de o zaten." Yavaşça yanına gidip gülümseyerek ona yaslandım. "Ben söyleyene kadar bilmeyeceksin." Başını bana doğru eğdi, dudakları dudaklarıma değmek üzereydi. "Anlaştık."

"Çok cesursun." Kahkaha atıp geri adım attım. "Ayrıca çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, hâlâ gözleri beni adeta yiyordu.

"Taksiciye on dakikaya geleceğimizi söyleyen iyi olacak. Saçımı toplamam gerek."

Saçımı dağınık ama zarif bir topuzla toplamayı başardıktan sonra Ellie'ye hoşça kal dedim ve taksiye bindim, ikimizi böyle görünce Ellie'nin gözleri dolmuştu; korkarım fuck buddy olayım hâlâ kapmış değildi. Braden binince şoföre gideceğimiz yeri söyledi. Braden'ın babasından kalan Fransız restoranı La Cour'a gidiyorduk ve restoran Regent Gardens yakınlarında, Royal Terrace üzerindeydi. Oraya daha önce gitmemiştim ama hakkında çok güzel şeyler duymuştum. Braden taksiye yerleşirken bana yaklaştı ve elimi tuttu.

Yol boyunca elimi tutan o büyük, erkeksi eline baktım ve dokunuşundan kaçmamak için kendimi zor tuttum. 'Elimi tutuşu hoş olmadığından değil. Hoştu. Fazla hoştu.

Fazla *fazlaydı*.

Bu sadece seks olacaktı güya. Ama işte... elimi tutuyordu.

Restorana geldiğimizi fark etmemiştim, ta ki Braden taksiciye parasını verip inmeme yardım edene kadar.

“Çok sessizsin,” diye mırıldandı ve içeri girerken tekrar parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

Karşılık vermedim. “Kiminle buluşuyoruz?”

Braden cevap vermeden rezervasyon görevlisi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle önümüzde belirdi. “Mösyö Carmichael, masanız hazır efendim.”

“Teşekkürler David.” İsmi Dey-vid değil de, David şeklinde söylemişti, bunun üzerine adamın gerçekten Fransız mı olduğunu yoksa tüm bunların restoranın imajının bir parçası mı olduğunu merak ettim. Restoran zengin bir iştihama sahipti. Siyah-gümüş çerçeveli sandalyeleri, koyu kırmızı masa örtüleri, siyah şamdanları ve kristal avizeleriyle modern rokoko bir tarzı vardı. İçerisi tıklım tıklımdı.

David bizi masaların arasından geçirip bardan ve mutfaktan uzaktaki köşede kuytu bir masaya götürdü. Braden bir centilmen gibi sandalyemi tuttu, daha önce bunu yapan biri olmuş muydu hayatımda bilmiyorum. Bu jeste ve ben otururken Braden’in boynumu hafifçe okşamasına o kadar takılmışım ki iki kişilik bir masada oturduğumuzu ancak Braden şarap siparişi verirken fark ettim. “Diğerleri nerede?”

Garsonun az evvel doldurduğu bardağından soğuk su içerken Braden boş boş bana baktı. “Diğerleri kim?” *Diğerleri kim mi?* Dişlerimi sıktım. “Bunun bir iş yemeği olduğunu söylemiştin.”

“Evet, ama ne işi olduğunu söylemedim.”

Tanrım. Bu bir randevuydu! Yok artık. Önce patronluk taslamalar, sonra el tutmalar... yok ya. Hayır, hayır, hayır. Sandalyemi geri itip ayağa kalkacaktım ki iki saniye geçmeden Braden’in sözcükleriyle yerime mihlandım.

“Gitmeye kalkarsan seni çok fena tutarım.” Bunu söylerken bana bakmıyor olsa da son derece ciddi olduğunu anlamakta zorlanmadım.

Beni oyuna getirdiğine inanamıyordum. Buz gibi bir ifadeyle sandalyemi yerine geri çektim. “Göt herif.”

“Ha onu demişken, o pis ağzını bu gecenin ilerleyen saatlerinde benimkine saklamamı istiyorum.” Gözlerini kısarak bana baktı. Sözcüklerin etkisi anında kendini belli etti, göğüs uçları sertleşti ve ıslandı. Bedenim tamamen tahrik olmuş olsa da *ben* afallamıştım. İnsanların duyabileceği kadar yakınımda oturduğu şık bir restoranda böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. “Şaka mı yapıyorsun?” “Bebeğim...” Çok bariz bir şeyi anlamıyormuşum gibi bana baktı, “oral seksle ilgili şaka yapmam ben.”

Birisi boğuluyormuş gibi bir ses çıkarınca kafamı kaldırdım. Garsonumuz tam da bu romantik sözcükler havada uçuşurken yanımızda belirdi ve utancını gizlemeye çalıştıysa da kırmızı yanakları onu ele verdi. “Seçiminizi yaptınız mı?”

“Evet,” dedi Braden, söylediklerinin duyulmuş olması umurunda değildi besbelli. “Ben orta pişmiş ızgara et alacağım.” Hafifçe bana gülümsedi. “Sen ne yiyeceksin?” Bir yudum su içti.

Son derece havalı ve komik olduğunu sanıyordu. “Görünen o ki ben sosis yiyorum.”

Su Braden’in boğazına kaçtı, yumruğunu ağzına götürüp öksürmeye başladı. Bardağını yerine koyarken gözleri muzipçe parlıyordu.

“İyi misiniz efendim?” diye sordu garson endişeyle. “İyiyim, iyiyim.” Braden garsonu yolladı, gözlerini üs-

tüme dikmişti, sesi hafif çatlıktı. Başını iki yana salladı, dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı.

“Ne var?” dedim masum bir şekilde omuz silkerek.

“Hayvan gibi seksisin.”

Garson o an bayağı bizi seyrediyor, kafası bir bana bir Braden’a dönüyor, adeta bir sonraki skandal sözü bekliyordu. Garsona gülümseyip menüyü kapadım. “Ben de ızgara et alacağım. Orta pişmiş olsun.”

Menüleri alıp hızla masadan ayrıldı, muhtemelen diğer garsonlara restoranın sahibinin sevgilisine söylediklerini anlatacaktı. Gözlerimi kısıp kaşlarımı çattım ve Braden’a döndüm. “Aramızdaki anlaşmanın esas amacı benimle yatabilmek için şık restoranlarda bana yemek ısmarlamak zorunda kalmamandı, biliyorsun.”

Şarap uzmanı, Braden’in sipariş ettiği şişle masamıza geldi. Şarabı tadım için servis ederken ikimiz de sessizdik. Braden şarabı beğenip görevliye işaret etti ve görevli kadehlerimizi doldurdu. Adam gider gitmez kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım.

Braden’in bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum.

“Belki de bu arkadaşça olan kısmıdır,” diye cevap verdi yavaşça. “Arkadaşım Jocelyn ile vakit geçirmek istiyorumdur.”

Bu her ne kadar hoş bir tavır olsa da... “İşte iş burada karmaşıklıyor.”

“Biz izin vermezsek olmaz.”

Yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalı ki iki saniye sonra parmakları çenemdeydi ve hafifçe yüzümü ona doğru kaldırdı. “Bu gece bir dene sadece.”

Dokunuşunun tenimi ürpertiğini hissediyordum. O içimdeydi. Kaç kere beni zirveye çıkarmıştı. Onun kokusunu, tadını, dokunduğumda verdiği hissi biliyordum. Bu yeterli olur sanmıştım. Elbet biter sanmıştım. Ama şimdi ona bakarken daha yeni başladığını anlıyordum. Bu çekim, bu arzu -her ne ise artık- daha yeni alev almıştı ve ikimizin de henüz itfaiyeyi çağırmaya niyeti yoktu. “Peki.” Bunun karşılığında başparmağını dudağıma götürdü ve elini çekmeden önce gözleriyle gülümsedi.

Ve sonra iki arkadaş yemek yiyip vakit geçirdik. Olmadık şeylerden konuştuk: müzik, filmler, kitaplar, hobiler, arkadaşlar. Birbirimizi güldürdük. Eğlendik. Ama konuştuklarımız hep sıradan şeylerdi. Braden cevap vermek istemeyeceğim bir tek soru bile sormadı. Ve geçmişle azıcık ilgili olan bir soruya denk geldiğimdeyse bir espri yapıp konuyu değiştirdi. Bu adam çok akıllıydı.

Tam tatlımızı bitiriyorduk ki Ellie'ninki gibi melodik bir aksana sahip, şuh bir ses havayı böldü. "Braden, tatlım, sen olduğunu biliyordum."

Gözlerim masamızın yanında duran kadına döndü. Kadın şu anda Braden'ı yanağından öpüyor, küçük ama son derece biçimli göğüslerini ona sergiliyordu. Elbisesi kırmızı ve cüretkârdı, en az sesi kadar ştu. Beni incelerken gülümsedi.

"Aileen. Nasılsın?"

Kadın sırtıttı ve şefkatle Braden'ın yanağını okşadı. "Seni gördüm daha iyi oldum."

Ah, Tanrım. Açıklayamadığım bir yumru boğazıma çöreklenince kendime hâkim olmaya çalıştım. Bu bir eski sevgiliydi. Ne tuhaf.

"Alan nasıl?"

Alan da kim be? *Lütfen kocası olsun.*

"Ah." Kaşlarını çatıp soruyu eliyle savuşturdu. "Ayrıldık. Buraya harika biriyle yemeğe geldim."

O zaman onun yanına git be kadın, bizim de randevumuz var burada herhalde.

Siktir! Bu bir randevu değil! Bu bir randevu değil! Braden gülümseyip başıyla beni işaret etti. "Aileen, bu Jocelyn."

"Merhaba." Kibarca gülümsedim, besbelli eski sevgili olan biriyle nasıl konuşacağımı bir an bilemedim. Uzun boylu sarışın amazona bakarken Braden'ın sevdiği tipin tam tersi olduğumu bir kez daha anladım.

Kadın beni süzdü. Bir saniye kadar sonra gülümseyip Braden'a geri döndü. "Nihayet Analise'e benzemeyen bir kız." Şefkatle Braden'ın omzuna dokundu. "Senin adına çok sevindim."

"Aileen..." Braden geri çekildi, çenesi kasılmıştı. Analise? Kaşlarım merakla havaya kalkmıştı. Analise de kimdi?

"Bakıyorum hâlâ bu konuda hassassın." Aileen cık cık edip bir adım geri attı. "Eşleri unutmak kolay değil sanırım. Zaman alıyor." Birinin bir şey söylemesini bekledi, sanki yemeğimizi böldüğünü o an fark etmişti. Bir kahkaha attı, utanmış gibiydi. "Her neyse, ben Roberto'nun yanına döneyim. Kendine iyi bak Braden. Seni gördüğüme çok sevindim. Tanıştığımıza memnun oldum Jocelyn." "Ben de," diye mırıldandım, birisi karnıma sağlam bir yumruk atmış gibi görünmemeye özen gösteriyordum. Eş mi? Derin bir nefes aldım, Aileen sallana

sallana giderken kalbime adrenalin pompalandı sanki. Kadının Braden’la aramızda yarattığı gerilimden haberi bile yoktu. Dudaklarım uyuşmuştu. “Eş mi?”

“Eski karım.”

Neden kendimi ihanete uğramış hissediyordum? Çok aptalcaydı. Ya da öyle miydi? Arkadaş olduğumuzu söylemişti. Ve Ellie... Ellie benim arkadaşımı ve bir kez olsun Braden’in bir eski karısı olduğunu bana söylememişti. Peki önemli miydi bu?

Sen de ona hiçbir şey anlatmadın Joss.

Evet, anlatmamıştım. Ama ben hiç evlenmemiştim. “Jocelyn...” Braden iç çekti. Gözlerimi kaldırdığımda ifadesinin buz gibi olduğunu gördüm. “Sana eninde sonunda Analise’den bahsedecektim.”

Elimle savurdum. “Beni ilgilendirmez.” “İlgilendirmiyorsa neden şoka girmiş gibisin?”

“Çünkü şaşırdım. Bu işe peki dedim çünkü çapkın bir adamsın, tek eşli bir adam değilsin diye düşündüm.” Elimi göğsüme götürdüm. Burası neden acıyordu ki?

Elini saçma attı ve tekrar iç geçirdi. Sonra bir baktım ki bir bacağını sandalyemin bacağına dolamış, beni kendine çekiyor. Omuzlarımız birbirine neredeyse değecek kadar ona yaklaştım.

Ne yapıyorsun gibi bir bakış attım ve bir an güzel gözlerinde kayboldum.

“Yirmi iki yaşında evlendim ben,” diye söze başladı yavaşça ve sessizce. Konuşurken gözleri üzerimdeydi, beni inceliyordu. “Analise ile. Avustralyalı bir master öğrencisiydi. Daha bir senemiz dolmadan ona evlenme teklifi ettim ve iki yıl evli kaldık. İlk dokuz ay muhteşemdi. Sonraki üç ay biraz çalkantılı. Son sene tam bir kâbus. Çok kavga ediyorduk. Çoğunlukla hayatıma çok fazla girmesine izin veremediğim için.” Kadehini çevirip, gözlerini indirdi. “Ve şimdi düşünüyorum da, doğrudu. Şükürler olsun.” Gözlerini tekrar bana çevirdi. “İçimi ona döktüğümü düşünüyorum da, onun gibi kindar birine, tüm özel dünyamı...”

“Eline silah vermek gibi, değil mi?” diye mırıldandım, tamamen anlıyordum onu.

“Aynen. Ben bir evliliği kurtarmak için çaba göstermek gerektiğine inanırım. Bu yüzden pes etmedim. Ama bir gün, ölmeden kısa süre önce babam beni aradı ve Dublin Caddesi’ndeki bir yere bakmamı istedi. Ellie’yle senin oturduğun ev değil bu arada,” diye ekledi hemen. “Alt katlarda su sızıntısı şikâyeti varmış, gidip bakmamı söyledi, ben de gittim.” Çenesi kasıldı. “Bir sızıntı bulamadım ama Analise’i buldum, okuldan yakın bir arkadaşımın aynı yatakta. Babam biliyormuş. Altı aydır arkamdan iş çeviriyorlar mış.”

Gözlerimi kapadım, göğsümde onun acısını hissedebiliyordum. Bir insan ona böyle bir şeyi nasıl yapardı? *Ona*? Gözlerimi açtığımda bana bakışı yumuşaktı. Kolunu tutup hafifçe, destek olurcasına sıktım. Şaşırtıcı bir şekilde dudakları kıvrılıp gülümseme halini aldı. “Artık canımı acıtmıyor Jocelyn. Yıllarca üzerinde düşündükten sonra bitti gitti. Analise ile yaşadığım yüzeysel bir şeymiş. Genç bir adamın şeyinin peşinden koşmasından başka bir şey değilmiş.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Bunun böyle olduğunu biliyorum.”

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. “Neden Dublin Caddesi’nde bir yer daha satın aldın peki?”

Omuz silkti. “Analise boşandıktan sonra siktir olup Avustralya’ya gitmiş olabilir ama yaşadığım şehri kirletmişti bir kere. Son altı yıl boyunca bu şehirde yeni hatıralar inşa ettim, onun pisliğini temizledim. Sizin oturduğunuz ev viraneydi. İhanetle zehirlenmiş bir cadde üzerinde bir kabuktu. Bütün bu çirkinliğin yerine güzel bir şey inşa etmek istedim.”

Sözleri içime oturdu, nefes alamıyordum. Kimdi bu adam? Gerçek miydi?

Elini kaldırıp yüzüme doğru götürdü ve parmakları çenemde hafifçe gezinip boynuma indi. Ürperdim. Evet, gerçektir.

Ve üç ay boyunca bana aitti.

Hızla ayağa kalkıp çantamı kaptım. “Sana gidelim.” Hiç itiraz etmedi. Gözleri anlayışla parladı. Bahşiş bırakıp elimi tuttu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan taksiye binmiştik bile.

On altı

Braden’in nerede yaşadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve taksi beni üniversitenin orada, Meadows’a giden yolda indirdiği zaman çok şaşırdım. Lüks daireleri, altında kafesi ve minik bir süpermarketi bulunan modern bir binaydı bu. Asansörle en üst kata çıktık ve Braden beni dubleks çatı katma buyur etti.

Tahmin etmem gerekirdi.

Evet, muhteşemdi ama kesinlikle içeride bir erkeğin yaşadığı belli oluyordu. Yerler hakiki ahşap kaplamaydı, bir köşede çikolata renkli devasa bir L kanepesi, tam karşıda siyah cam kaplı duvar tipi bir şömine ve diğer köşede de kocaman, düz ekran bir televizyon vardı. Mutfak ve mutfak adasını salondan yarım bir duvar ayırıyordu. Mutfak kesinlikle son teknolojiydi ama buz gibi paslanmaz çelik kaplanmıştı ve hiç kullanılmamışa benziyordu. Dairenin ilerisinde yatak odası olduğunu tahmin ettiğim diğer odalara çıkan bir merdiven yukarı uzanıyordu.

Evi son derece havalı yapan şey ise camdı. Üç cephede yerden tavana kadar yükselen pencereler şehrin manzarasını insanın ayağına seriyor, çift kanatlı kapılar salondan kocaman bir özel terasa açılıyordu. Üst kattaysa, evin ters cephesinde yer alan ebeveyn yatak odasının da yerden tavana kadar pencereleri ve ayrı bir terası olduğunu öğrenecektim. Bu evin üç yüz altmış beş derecelik bir manzarası vardı.

Gece manzarası ise ayrı güzeldi. Annem bana bu şehri anlatırken hakkını verememiş. Braden’in salonunda öyle dikilmiş dışarı bakarken göğsümden bir sızının geçtiğini hissettim ve Braden acaba kaç kere burada aynı şeyi yaşamıştır diye merak ettim.

“Tek kelime etmedin. İyi misin?”

Dönüp ona baktım, onun bana geçici de olsa iyi geleceğini biliyordum. “Sevişip unutam mı?”

Braden yavaşça gülümseyince karnıma başka bir arzu sancısı saplandı. “Sevişip unutmak mı?”

“Bütün bu saçmalıkları. Onun ne yaptığını. Bunun ne yaptığını. Senden bir şeyler koparmaya çalışan her şerefsizin yaptığını.”

İfadesi anında değişip sertleşti ve anlaşılmaz oldu, bir adım geri attı. “Benden bir şey istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Ben bunu istiyorum. Ben anlaşmamızı istiyorum. Ben seni istiyorum.” Derin bir nefes aldım, kontrolün elimden kaçtığını hissediyordum. “Sevişip unutmanı.”

“Neyi unutmak Jocelyn?”

Anlamıyor muydu? Maskem o kadar mı iyiydi yani? Omuz silktilim. “Her şeyi.”

Bir an sessiz kaldı, gözleri anlam arıyordu.

Sonra kollarındaydım, eli sımsıkı boynumda, dudakları dudaklarımda. Acınası bir öpücüktü. Onun acınası hali miydi yoksa benim mi bilmiyorum. Tek bildiğim kimsenin beni böyle derinden, böyle aç biilaç öpmediği idi. Zarafet umurumuzda değildi. Umurumuzda olan tek şey birbirimize doymaktı.

Braden öpmeyi bıraktı, nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Ona baktım, çoktan cinsel bir sisin içine girmişti bile, yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı ve dudağıma hafif bir öpücük kondurdu, dili benimkinin üzerindeydi. Geri çekildiğinde elleri kollarımdan aşağı indi ve bir eliyle belimden tutarak yavaşça arkamı döndürdü. Şimdi sırtım ona dönüktü, parmakları fermuarımı indirirken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Elleri o kadar sıcaktı ki kumaşın altından sıcaklığını hissedebiliyordum. Salon, bizim hararetle nefes alışverişimiz ve Braden’in indirdiği fermuarımın sesi dışında sessizdi. Braden fermuarı yavaşça açarken hafifçe sırtıma dokundu. Fermuar açıldığında ellerini omzuma, elbisenin askılarına götürdü ve askıları usulca omuzlarımdan aşağı indirdi. Üst taraf indiğinde kumaşı belimde yakaladı ve ayağımın dibinde minik bir havuz gibi olana dek aşağı çekti.

“Ayağını at,” diye fısıldadı kulağıma.

Nabzım küt küt atarak topuklarımı kaldırdım ve elbisenin dışına çıktım. Hareket ederken utanç verici bir şekilde sırlıklam olduğumu fark ettim. Braden elbiseyi yerden kaldırdı ve kanepenin üzerine serdi. Geri döndüğünde elinin kalçamın yumuşak teni üzerinde olduğunu hissettim. Yeni çamaşır aldığımı da söylemiş miydim? Victoria’s Secret’in siyah bir dantelli çamaşırı vardı üzerimde. Külotun beli yüksek ama kenarları açıktı, bu yüzden arkada epey bir dekoltesi vardı ve sutyen de düşük kesimliydi, böylece elbisenin içinde sağlam bir göğüs dekoltem oluyordu.

Braden beni okşarken ürperdim, parmakları sırtım boyunca aşağı iniyor sonra içime giriyordu. Parmaklarını sokup çıkarırken inleyip ona doğru yaslandım.

“Braden.”

Sadece kalçalarımı avuçlamak için parmaklarını çekti ve beni kendisine bastırdı. Ayağımda hâlâ topuklu ayakkabılar olduğu için ereksiyonu sırtıma dayanıyordu. “Beni sertleştirmeye bu kadar yeterli,” dedi hafifçe, dudakları kulağıma sürttü. “Adımı söylemen.”

Göğsüm gerildi, ne diyeceğimi bilemedim. Konuşmak istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum.

Sanki bunu anlamış gibi beni çevirip geri adım attı, gözleri yeni iç çamaşır halimi süzüyordu. “Muhteşem. Ama seni çıplak tercih ederim.” Gözleri ayakkabılarıma takılınca birden parladı. “Onlar kalabilir.”

Sutyenimi çıkarmak için kollarımı arkaya attım ama Braden tekrar yaklaşmıştı, eliyle beni durdurdu. Başını iki yana sallayıp kollarımı indirdi. “Bekle biraz.” Biraz uzaklaştı. Orada iç çamaşırlarım ve ayakkabılarımla öylece dikiliyor, Braden yavaş yavaş soyunurken işkence çekiyordum. Üzerinde sadece pantolonu kalana dek soyundu, göğsü ve ayakları çıplaktı. Bana gülümserken gözleri arzuya ışıldıyordu. Niyetinin ne olduğu umurumda değildi. Sadece onu artık içimde istiyordum.

Ama Braden’in işi bitmemişti. Tek kolunu belime atıp beni kendine çekti, çıplak karnım göğsüne değiyor, bacaklarım pantolonuna sürüyor, göğüslerim cildine yapışıyordu. Diğer eli hızla topuzumu açtı, tokaları çıkarırken başım arkaya gidiyordu, birkaç saniye içerisinde saçım açılmış, dağınık bukleler halinde sırtıma dökülmüştü. Gözlerinin alev aldığını görünce Tanrı’ya bana bu saçı verdiği için şükrettim. Eliyle saçımı kavrayıp başımı çekti, dudakları ortaya çıkan boğazımın üzerinde geziniyordu. Nefesimi tuttum, tenim alev alev yanıyor, bacaklarım titriyor, ellerim omuzlarını sıkıyordu. Bir orada bir burada dudaklarını hissediyordum, istemsiz bir inleme çıktı ağzımdan.

Nefesini boğazımda hissettiğimde ağzını oraya bastı--rıyor, dili hafif hafif tenime değiyordu. Usulca bu şekilde aşağı indi, aşağı, aşağı, göğüslerime kadar. Sutyenimi aşağı çektiğinde soğuk hava çarptı, göğüs uçlarım dimdikti ve dudaklarını istiyorlardı. Dudakları üzerlerinde kapanınca kalçamı ona doğru ittim, sertliği batıyor, içimde hissettiğim arzu çıldırıyordu. “Braden, lütfen,” diye yalvardım, sırtım yay gibi gerilmişti. Elimle göğsünü okşadım, sıcak, sert cildinin üzerinde gezdirip pantolonunun üstünden onu avuçladım.

Nefesi titredi ve geri çekildi, şimdi o kalçalarıyla bana doğru yaslanıyor, avucumu iyice dolduruyordu. “Siktir,” diye mırıldandı, gözleri hafifçe kapandıktan sonra birden açıldı ve parlamaya başladı. “Daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Başımı salladım, midem beklentiyle kasılıyordu, çamaşırlarım sıırıslıklam olmuştu. Braden saniyeler içerisinde sutyenimi çıkardı ve iri elleri bir süre göğüslerimi avuçladı. Gittikçe daha sertleştiğini hissettim.

İşte bu noktada kontrollü hareketleri çığırından çıktı. Geri geri kapıya doğru giderken beni çekiştiriyordu. Duvara yaslanmış yüksek bir dolap vardı ve ben biraz şiddetli bir şekilde ona çarptım. Bunun üzerine sırtıma bakacak şekilde beni çevirdi. Dolaba tutunduğumda nefesim kesik kesik çıkıyordu. Braden’in elleri göğüslerimi sıkı, bedenimi kendine çekti ve dili kulağıma gıdıkladı. “Bana böyle vereceksin. Çok sert olacak Jocelyn, sert ve acılı. Hazır mısın?”

Başımı salladım, kalbim fırlayacak gibiydi.

Külotum bacaklarımdan aşağı inince ayağımı kaldırıp kenara çektim. Sırtımda Braden'in sıcaklığı ve fermuarının sesi bacaklarımda arasında bir krampa sebep oldu ve tırnaklarımı dolaba geçirdim.

Bir elini göbeğime atıp sırtımı aşağı indirdi ve beni iki büküm şekilde kendine çekti, kollarım dolabın üzerindey-

di, dirsekten kırılmıştı. İçime bir parmağını soktu. "Bebeğim," diye mırıldandı pis pis, "sırılsıklam olmuşsun." Gırtlığımdan *yeter artık* anlamına gelebilecek bir ses çıkarınca kıkırdadı ve aniden, hızla içime girdi. Olanca gücüyle girdiği için bir çığlık attım ama Braden acımadı bile. Biraz çıkıp sonra tekrar hızla içeri girdi. Dolaba iyice yaslanmışım. Evin içi nefesimiz, inlemelerimiz ve birbirimize çarpma sesimizle dolmuştu, aklımı kaçırarak gibiydim. Hızla girip çıkarken parmaklarını kalçalarımın geçirinca onu kalçamla geri iterek sert ama güzel bir ritme soktum. Nefes nefeseydim, kalçası benimkine çarpıp dururken göğüs uçlarımı sıkıştırmaya başladı. İşte tetiği çeken de bu oldu.

"Braden!" diye çığlık attım, bugüne dek böyle bir şey yaşamamışım. Kendisi boşalmcaya dek içimde gidip gelmeye devam ederken ben içten içe kasılıyor, kramp üstüne kramp geçiriyordum.

Derinden gelen bir inlemeyle boşaldı, ağzı omzumda, elleri iyice sıkıldığı kalçamdaydı ve titriyordu.

Kollarım ve bacaklarım tutmuyordu. Beni ayakta tutan tek şey Braden'dı.

Bir süre sonra dikkatle içimden çıktı, özen göstermesine rağmen canım acıdı. Gözümün yaşma bakmamıştı. Sanki bunu hissetmiş gibi sıkıca sarıldı. "İyi misin?"

Hayır. Muhteşemim. "Harikaydı," dedim nefes nefese. Kahkahası derindendi. "Sen bir de bana sor."

Beni kendine çevirip nazikçe dolabın üstüne çıkardı, bacaklarımı kalçalarına dolayıp ellerimi göğsüne yasladı ve gözlerini bana daktı. Bakışlarında bir an ifadenin değiştiğini gördüm, nefes kesici bir şeydi. Başını yavaşça eğip usul usul, güçsüzce beni öptü. Çok yumuşaktı.

Ortada bir değişiklik olduğunu anlamak için sözcüklere ihtiyacınız yoktur bazen. Bir dostunuzla tek bir bakışınız, çok daha derin bir anlam içerebilir ve aranızdaki bağı güçlendirebilir. Kardeşinizden ya da anne babanızdan gelen *Ne olursa olsun ben buradayım* dokunuşu, ailenizden herhangi birini sevdiğiniz insan ve en yakın arkadaşınız yapabilir.

Braden o an bana bakar, beni öperken bir şey oldu.

Sadece seks değildi.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Geri çekildi, saçlarını yüzümden çekerken dudakları yukarı kıvrıldı. "Seninle işim bitmedi." Ve sonra beni tekrar öptü.

Orada ona sarmalanmış şekilde durdum ve onu öptüm. Gerçek, içten bir öpüşmeydi ve ergenler gibi en az on dakika sürdü. Bedenim duygularıyla mücadele ediyordu. Aramızdaki bu şeyden vazgeçmek istemiyordum. Bağımlılık yapıcı, baştan çıkarıcıydı. Ancak birbirimize fiziksel olarak verebileceğimizden fazlasını da istemiyordum. *Gitmem gerek.*

Gidemedim.

insanlar âşık oldukları kişi için neden “ona bağımlıyım” derler, şimdi anlıyordum.

Bu geceyi yeniden anlamlandırmam gerekiyordu. Seks. Sadece seks.

Kararımı verip geri çekildim ve dolaptan inmeden önce şişmiş dudaklarımı yalayıp ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım. “Özür dilemem gerek,” dedim dizüstü çökerek.

Braden gözleri yarı kapalı halde bana baktı. “Ne için?” dedi ereksiyonu geri dönerken.

Sırıttım. “Sana göt herif dediğim için.”

Bir kahkaha attı. Onu dudaklarımla sarar sarmaz kahkahası inlemeye dönüştü.

Braden uzaktan kumandayla yatak odasının tamamını kaplayan pencerelerdeki jaluzileri indirmiş olsa da sabah içeri dolan güneş ışığı beni uyandırdı. Başımı yastık üzerinde yana çevirince saatin yedi buçuk olduğunu gördüm. Braden’in yanımda olmadığını biliyordum çünkü genellikle vücut ısısına uyanırdım ve zaten ebeveyn banyosundan su sesi geliyordu.

Bir önceki gece geldi gözümün önüne. Restoran. Eski karısını öğrenmem. Onun için üzülmem. Buraya geliyoruz. Dolabın oradaki vahşi sevişme. Braden’in önünde diz çöküşüm, sonra onun bana karşılığını vermesi. Çırılçıplak halde bana evi gezdirmesi ve yatak odasına girişimiz. Bitik vaziyette olmama rağmen onu sırtüstü yatağa yatırmış ve içime almadan önce o muhteşem vücudunu baştan aşağı öpmüştüm. Planım “sadece seks” kafasına geri dönmekti.

Braden’in ise başka planları vardı.

Ben boşalırken, beni ters döndürmüş, gözlerini gözlerime dikerek sevişmişti benimle. Ama ben ona bakama-mıştım.

Gözlerimi hafif bir inlemeyle kapamıştım.

Bu iş çok karmaşıklıyordu ve korkaklık da olsa dün gecenin yoğunluğundan sonra Braden’la güpegündüz yüzleşmek istemiyordum. Devasa yataktan kalkıp sessizce odadan çıktım ve üstümü giymek üzere alt kata koştum. Hızla çamaşırlarımı ve elbisemi giyip ayaklarım feci acısa da o ayakkabıların içine girdim ve çantamı aldım. Dışarı çıktığımda kalbim küt küt atıyordu ve temiz havayla birlikte yüzüme bir utanç dalgası çarptı. Akşamdan kalma halimle yapacağım bu yürüyüş için pek hevesli değildim, o yüzden Quartermile’in sonunda bir taksi çağırdım. Dublin Caddesi’ne varana dek huzursuzluğumu üstümden. atamadım.

Tam anahtarı kilide sokuyordum ki cep telefonuma mesaj geldi.

Her ne bok yediğini sanıyorsan bir daha yapma. Konuşacağız.

Derin bir nefes verdim, bundan çok yorulmuştum artık.

Judy Garland şarkısında güneşin ışıldadığını ve mutlu olmam gerektiğini söylüyordu. Judy Garland'la bir derdim yok ama o an ekrana Gene Kelly'nin gelip benim için dans etmesini istiyordum. Dün gecenin tüm şehvetini ve terini duşta üzerimden atmış, bir kotla kapüşonlu svetşört giyip eski filmleri seyretmek üzere kanepeye uzanmışım. Laptopun başına geçip yazmaya kalkarsam karmakarışık olmuş düşüncelerim ve bulanık zihnim yüzünden hiçbir şey beceremeyecektim. O yüzden müzikaller ve Hollywood aşkım Gene Kelly ile beynimi uyuşturuyordum.

Evin kapısı açıldığında kendime sandviç yapmışım. Kalbim bir saniyelğine durdu ama sonra ayak seslerinin hafif olduğunu işittim. Ellie. Rahatlamayla iç çektim.

“Selam.” Ellie odaya girerken bana gülümsedi. “Göz doktorundan geliyorum.”

Judy'yi sessize aldım. “Ne varmış?”

“Okurken ve televizyon seyrederken gözlük takmam gerekiyormuş.” Dudağını büktü. “Gözlük de bana hiç yakışmaz.”

Bu konuda şüpheliydim. Ellie üstüne çöp torbası bile geçirse güzel görünürdü. “Gözlüğü ne zaman alacaksın?” “Önümüzdeki hafta.” Birden sırtıttı. “Ee? Yemek nasıl geçti?”

“Ağabeyin beni oyuna getirdi. Baş başa yedik yemeği.” Ellie kıkırdadı. “Tipik Braden. İyi geçti mi bari?”

“Bariz bir şekilde eski sevgilisi olduğunu düşündüğüm bir kadınla tanışmamın ve son derece mükemmel ama belki biraz kaz kafalı bu kadının yanlışlıkla Braden'ın eski karısından bahsetmesini saymazsak, evet, iyi geçti.” Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim.

Ellie şoka girdi ve yavaşça ayağa kalkıp yanıma gelirken gözlerini endişe kapladı. “Sana söyleyecektim Jocelyn ama Braden kendisi anlatmak istedi. Ve bu onun özeli. Sana açıklayabilsem keşke ama bu gerçekten onun bileceği bir iş.”

Elimle savuşturdum. “Önemli değil. Bana Analise'den bahsetti. Braden'ı nasıl aldattığını falan.”

Ellie'nin kaşları tepede birleşti. “Anlattı mı gerçekten?” *Anlatmaması mı gerekiyordu yani?* “Evet.”

Bir an orada öylece oturdu, donakalmış gibiydi. Sonra gözlerindeki ifade yumuşadı ve bana gülümsedi. “Sana anlatmış.”

Tanrım gene kafasını romantik şeylerle dolduruyordu bu kız. “Kes şunu.”

“Neyi?” Sahte bir masumiyetle gözlerini kocaman açtı. Gözlerimi devirdim. “Biliyorsun neyi.”

Ellie cevap veremedi evin kapısı açıldı ve güm diye kapandı. Koridor boyunca ağır ayak sesleri duyuldu.

“Ha siktir,” dedim Ellie’nin bakışını görmezden gelerek. Salonun kapısı birden açıldı ve Braden içeri girdi. Üzerinde takım elbisesi vardı, yüzünde boş bir ifadeyle kapının çerçevesine yaslandı.

“Merhaba Braden.” Ellie zar zor el salladı, havadaki tehlikeyi sezmişti.

“Tünaydın Els.” Ellie’ye başıyla selam verip ölümcül mavi bakışlarıyla beni kanepeye mıhladı. “Yatak odası. Hemen.” Topuğu üzerinde dönüp onu takip etmem için yürüdü.

Şoka girmiştim.

“Ne yaptın sen?” diye fısıldadı Ellie endişeyle.

Ona bir bakış attım. “Sabah ona haber vermeden evinden ayrıldım.”

Kaşları yukarı kalktı. “Neden?”

Hâlâ açıklayamadığım bir şekilde kendimi suçlu hissediyordum ama suçluluk hissim anında öfkeye dönüştü. “Çünkü fuck buddy dediğin böyle yapar,” dedim ve kanepeden fırladım. “Ve artık bana emirler yağdırmaktan vazgeçse iyi olacak.”

Ayaklarımı yere vura vura -evet aynen böyle- yatak odasına girdim ve kapıyı arkamdan güm diye kapadım, öfkeden göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Bana emirler yağdırmaktan vazgeç artık.” Parmağımı ona doğrulttum.

Yatağımın ucunda ayakta duruyordu, ben içeri girince yüzündeki boş ifade birden memnuniyetsizliğe dönüşmüştü. Tabii bu güzelce söylenmiş hali. Bildiğin öfkeden deliye dönmüştü. “Sen de ruh hastası gibi davranmaktan vazgeç artık.”

Hızla nefes aldım. “Ne yaptım ki ben?”

İnanamıyormuş gibi baktı ve ellerini kaldırdı. “Bir gece yattığın için utandığın sarhoş herifin tekiymişim gibi evden çıkıp gitmişsin.”

Daha yanlış anlayamazdı herhalde. Kollarımı göğsümde birleştirdim -savunma mekanizması- başımı iki yana sallayıp gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

“Beni bu duygudan kurtarıp sabah neden duştan çıkınca orada seni bulamadığımı açıklar mısın lütfen?” “Be-benim işim vardı.”

Korkutucu bir şekilde sessizleşti. “İşin mi vardı?” “Evet.”

“Seni daha olgun biri sanıyordum Jocelyn. Yanılmışım demek ki.”

“Ah, bu geyiğe başlama şimdi lütfen,” dedim sinir olmuş bir şekilde. “Fuck buddy’in sabah bana sarılmadı diye paçası tutuşan ben değilim.”

Gözlerinde bir flaş parlar gibi oldu, midem takla attı resmen. Bakış anında kayboldu ve Braden’in ifadesi daha da sertleşti. “Peki. Anladım. Unut gitsin. Önümüzdeki iki hafta Cumartesi akşamlarını boşaltman gerek. DJ Intre-pid gelecek, Londralı ünlü bir D J,

üniversitenin açıldığı ilk hafta Fire’da çalacak.” Ses tonu soğuk, ruhsuz ve mesafeliydi. Bundan hiç hoşlanmadım. “Orada olmanı istiyorum.” Gevşek gevşek başımı salladım. “Tamam.”

“İyi o zaman. Sana mesaj atarım sonra.” Yanımdan geçip gitti ve gergin bir şekilde bir sonraki hareketi bekledim. Bana bakmadı bile. Sadece kapıya uzandı ve yanımdan çekip gitti.

Hoşça kal öpücüğü vermedi.

Midem bulanmaya başladı. İşleri karmaşıktır kimdi acaba?

Dr. Pritchard, ben konuşmamı bitirir bitirmez bir yudum su alıp başını yana eğdi. “Braden’a karşı daha derin duygular beslemeye başlıyor olabileceğini düşündün mü hiç?” Derin bir nefes verdim. “Tabii ki düşündüm. Aptal değilim.”

“Ama buna rağmen anlaşma dâhilinde kalmak istiyor, bu işin ileri gidebileceğini görmene rağmen anlaşmada ısrar ediyorsun?”

Gülümsemem kesinlikle buz gibiydi. “Tamam... Belki biraz aptal olabilirim.”

İnatçı olduğumu biliyorum. Kendimi tanırım. Bavul dolusu sorunum olduğunu ve bunların kısa sürede çözülmeyeceğini de biliyorum. Ancak Dublin Caddesi’nde yaşadığım şu son birkaç ayda, Dr. Pritchard’ın da yardımıyla, kendime başka bir açıdan bakmaya başlamıştım. Bu hayatta kimseyle hiçbir bağımın olmadığına ama bunun ben böyle istediğim için böyle olduğuna ikna olmuştum. Yavaş ama emin bir şekilde James ve Rhian’m birbirlerine bağlı olduklarını, benim de Ellie’ye bağlı olduğumu kabullenmiştim. Onları düşünmek istemiyor olabilirdim ama düşünüyordum. Ve birilerini bu kadar düşünüyorsanız bu, beraberinde bir sürü abuk şeyi getiriyor. Pişmanlık örneğin.

Öyle ters bir cevap verdiğim için Ellie’den özür diledim. O da tabii ki son derece zarif bir şekilde özrümü kabul etti.

Ancak tüm Cuma günü pişmanlık duygusu üstüme çörekledi, sürekli gözlerimin önüne Braden’ın yüzü geliyordu. Pişmanlık da ayrıca bir sürü abuk şeyi beraberinde getirdi tabii ve ben o Cuma öğleden sonrayı banyoda bayağı kötü bir panik atağın kucağında geçirdim.

Bir şey fark etmiştim. Korkunç bir şey.

Braden’la aramızda sadece seks olabilirdi ama bu, onunla bir bağ kurmadığım anlamına gelmezdi.

Onu düşünmek *istemiyor* olabilirdim ama düşünüyordum.

İşte bu yüzden, işe gitmek üzere evden çıkarken ona bir mesaj attım ve daha önce hiçbir erkeğe söylemediğim bir şeyi söyledim.

Özür dilerim x

O öpücük işaretini koyduktan sonra kalbimin nasıl küt küt attığına inanmazsınız. Tek bir küçük öpücük işareti koymuştum ve ellerim titremeye başlamıştı.

Craig ve Jo o gece bana sinir oldular. Bir iki siparişı yanlış aldım, yarım şişe viski döktüm, bahşiş kavanozunu yanlışlıkla lavaboya boşalttım, birkaç sipariş kağıdını da ıslattım. Ara verdiğimde telefonumu kontrol ettim, Braden'dan mesaj yoktu, kendime bir ders versem iyi olacaktı.

Herifin teki özrümü kabul etmedi diye geri zekâya bağlayacak değildim. O mesajı gönderirken ciddi bir olgunluk göstermişim. Öfkeyle kendi kendime başımı salladım, o bunu göremediyse keyfi bilir! Cehenneme kadar yolu var. Ben Joss Butler'ım. Kimsenin ağız kokusunu çekecek değilim.

Kararlı ve kendinden emin bir şekilde bara döndüm ve daha fazla rezillik çıkarmadan işimi yapmayı becerdim. Sakarlığıma açıklık getirmek üzere oradakilere migrenim olduğunu ama şimdi kendimi daha iyi hissettiğimi söyledim. Yalanımı yuttular ve her zamanki gibi onlarla şakalaşmaya başladım ve en iyi yaptığım şeyi yapıp duygularımı içimdeki o demir kutuya hapsettim.

Gecenin sonuna doğru Jo'yla Craig nazikçe "kendimi iyi hissetmediğim" için erken gitmemi söylediler. Karşı çıkacak değildim. Eşyalarımı topladım, kapıda Brian'a hoşça kal dedim ve George Caddesi'ne çıkan merdivene yöneldim.

"Jocelyn."

Arkamı döndüğümde Braden kaldırımda duruyordu. Midem gene bulanmaya başladı. Bir dakika kadar sessizce birbirimize baktıktan sonra ağzımı açabildim. "Sen beni mi bekledin?"

Yaklaşırken hafifçe gülümsedi. "Seninle birlikte eve yürürüz diye düşündüm."

Uzun zamandır izin vermediğim rahatlık çöktü üstüme ve Braden'a gülümsedim. "Bu yürüyüşün sonunda kendimizi yatakta mı bulacağız?"

Kahkahası derindendi ve beni her zamanki gibi bitirdi. "Aklımdan geçmedi değil."

Derin bir nefes aldım. "Kaltaklığım affedildi yani?" "Bebeğim." Braden elini uzatıp yanağımı okşadı, besbelli beni affetmişti.

Ceketinden tutup onu kendime çektim. "Arada bir bana patronun kim olduğunu göstermen iyi oluyor ama."

Kollarını belime doladı ve birden kendimi ona sarılırken buldum. "Sana emirler yağdırmaktan vazgeçmemi istiyordun hani?"

"Arada bir özel durumlarda izin verebilirim."

"Aa? Neymiş o özel durumlar?"

"Sonunda geldiğim durumlar."

Sırıtıp daha da sıkı sarıldı. "Neden söylediğin her şeyin muzır bir anlamı daha oluyor?"

Güldüm, bunun evde beni çıplak gördüğü zaman söylediği şey olduğunu hatırladım. Tanrım, sanki yıllar geçmişti.

On yedi

O hafta sonu boyunca bol bol sevişip kahkahalar atarak Braden’la aramızdaki gerginliği ortadan kaldırdık. Ben çalıştım, Braden da çalıştı, Pazar günü de Elodie’yle Clark çocukları St. Andrews’a götürünce Ellie, Braden, Adam, Jenna, Ed ve ben birlikte takıldık. Anlaşmamızdan beri ilk defa Braden’la sosyal bir ortamda bulunuyorduk. Ed’in en sevdiği pub olan Royal Mile’a öğlen yemeği için girdiğimiz anda herkesin bu anlaşmadan haberdar olduğunu anladık. Jenna bize bilimsel bir deneymişiz gibi bakıyor, Ed’in de yüzünden aptal oğlan çocuğu sırtışı eksik olmuyordu. Adam ise resmen bana göz kırptı. Braden tepkimi önceden tahmin edip kolumu sıkıca tutmasa yemin ederim oradan kaçarak uzaklaşırđım. Pek büyük bir değişiklik olmadığını fark ettiklerinde -bir çift değildik sonuçta, el ele tutuşup birbirimizi okşamıyorduk ve sandalyelerimiz de birbirinden epey uzaktı- herkes normale dönebildi. Harika bir öğle yemeği yedik, biraz içtik, sonra da sinemaya gittik. Sinemada Braden diğerlerinin bir sıra arkasına ikimize iki ayrı koltuk aldı ve... tamam ya, belki film boyunca biraz kırıştırmış olabiliriz.

Pazartesi görüşmedik, ben de böylece kitaptan bir bölüm daha yazabildim ve Dr. Pritchard’a gittim. Güzel geçti. Salı günü Braden öğle arasını benim yatağında geçirdi. Çarşamba günü işi çok yoğundu o yüzden onu hiç görmedim. Akşamı Ellie’yle romantik bir gençlik filmi seyrederek geçirdik, film o kadar tatlıydı ki bir ara resmen içim bayıldı. Bir sonraki film gecesinde ya bir Gene Kelly filmi ya da bir aksiyon yıldızının insanlığa ders verdiği bir film seyredeceğiz diye Ellie’den söz aldım. “Erkek gibisin.” El-lie çikolatalı drajeleri götürürken kaşlarını çatdı.

İç bayıcı romantik filminden kafamı çevirip ona baktım. Kanepeye uzanmıştı, üstü başı çikolata ambalajıyla kaplıydı. Bu kız nasıl kilo almıyordu? “Bayık romantik filmlerden nefret ettiğim için mi?”

“Hayır. Birisinin aşkını itiraf etmesini seyretmektense birilerini pataklamasını seyretmeyi seviyorsun da ondan.” “Doğru.”

“Erkeksin işte.”

Kaşlarımı çattım. “Bence Braden seninle aynı fikirde değil.”

“Ah. Çok gıcıkısın.”

Pis pis sırtttım. “Bana erkek diyen sensin.”

Başını yastığın üzerinde yana çevirip tekrar bana baktı. “Braden demişken... eleştirmek istediğimden değil de -insanüstü gözlem yeteneğime engel olamıyorum- siz ikiniz hep Braden’in programına göre hareket ediyorsunuz. Senin için sorun olmuyor mu bu?”

Bunu ben de fark etmedim değil. Ama yani nasıl karşı çıkabilirdim ki? Ben “evden” çalışıyordum, Braden ise sürekli çalışıyordu. Bara gittiğim iki gün ise Braden’in boş olduğu akşamlardı. “Adam meşgul. Ne yapayım.”

Ellie başını evet anlamında salladı. “Pek çok kız arkadaşı bundan şikayet ederdi.”

“Ben de kız arkadaşı olarak anılmaktan şikayetçiyim,” diye uyardım gıcık bir şekilde.

“Sana hiç öyle hitap etmedim. Şey demek istedim... Aslında biliyor musun? Ne demek istediğimi bilmiyorum çünkü siz ikiniz kafamı karıştırıyorsunuz.”

Braden’la ben hakkında romantik kafasından neler geçtiğini ve ne yapmak üzere olduğunu anladım ve konuyu değiştirdim. “Adam’dan pek bahsetmiyorsun artık?” Ellie’nin yüzü düştü ve keşke başka konu seçseydim diye geçirdim içimden. “Pazar günü annemlerdeki o olaydan sonra pek konuşmadık. Sanırım tuhaf sinyaller gönderdiğini anladı ve tamamen kendini çekti.”

“Geçen Pazar hep birlikteyken aranızda bir tuhafılık sezmedim.”

“Çünkü kafan Braden diyarmdaydı.”

Hayretle baktım. “Ha, tabii, tabii.”

Ellie başını iki yana salladı. “Hayalperest safoş.”

İşte bu yeni bir şeydi. Ne Rhian’m ne James’in bana böyle bir şey dediğini hatırlamıyordum. “Sen bana az evvel safoş mu dedin?”

“Evet. Hayalperest olanından hem de.”

“Pardon, safoş ne demek, sorabilir miyim?”

“Bir durumun gerçekliğini anlayamayan insan; aptal kişi; salak; beyinsiz. Hayalperest safoş: Joss Butler ve onun ağabeyim Braden Carmichael ile yaşadığı ilişkinin gerçek kimliğini aptalca ve salakça bir şekilde yanlış yorumlaması.” Öfkeyle bana baktı ama bu Ellie’nin öfkeli bakışıydı, o yüzden sayılmazdı.

Başımı evet anlamında salladım. “Safoş. İyiymiş.” Bana yastık fırlattı.

Salı günü geldiğinde Braden mesaj atıp gelemeyeceğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki hafiften hayal kırıklığı yaşamıştım. Korkunç bir hayal kırıklığı yaşadığımı kabul edemezdim çünkü o duyguyu içimdeki demir kutuya hapsetmiştim. Tüm yaz boyunca üzerinde çalıştığı bir bölgeyle ilgili olarak imzaları atmak üzereydi, o yüzden anlayışla karşıladım. Ama bu, berbat bir his olduğu gerçeğini değiştirmede.

Kendimi kitaba verip tüm gün yazdım. Banyoda panik atak geçirmeden bütün o anıları derleyip birkaç bölüm yazabildiğim için hem hayret etmiş hem de kendimle gurur duymuştum. Gerçi Cuma günü devasa ataktan sonra hiçbir şey geçirmemişim.

Perşembe gecesi ortalıkta beni meşgul edecek bir Braden olmadığı için peş peşe Denzel Washington filmleri seyrederek kendimi avuttum. Ellie ikinci filminden sonra pes edip yattı uyudu. Birkaç saat sonra ben de uyuyakalmışım.

Sanki tüm dünyanın ağırlığı üstüme çökmüş gibi bir hisle gözlerimi açtım. “Ne oluyor?” dedim, gözlerim loş ışığa uyum sağlamaya çalışıyordu.

“Şşt, bebeğim.” Braden’ın kalın sesini duydum ve kollarında olduğumu anladım. “Ne yapıyorsun burada?”

“Seni özledim.”

“Mmm,” diye mırıldandım iyice kollarına çökerek. “Ben de seni özledim.”

Bir saniye sonra tekrar uyuyakalmıştım.

Dünyayı sel bastığını görüyordum rüyamda, evimizin içinde yavaş yavaş yükseliyordu, biz kaçacak bir yer bulamıyorduk ve su tavana doğru yükseldikçe paniğim gittikçe artıyordu. Tam o anda bacaklarımın arasında bir şehvet krampı hissettim ve bir baktım ki orada taş gibi bir denizadamının kafası var. Su birden çekildi ve ben yüzü olmayan denizadamıyla birlikte sırtüstü yatıyordum, sonra adam normal adama dönüştü ve beni iştahla yalamaya başladı.

“Ah, Tanrım,” dedim nefes nefese, arzu hissi beni yavaş yavaş kendime getiriyordu.

Gözlerim zınk diye açıldı. Yatağımdaydım. Sabahtı.

Ve Braden’ın kafası bacaklarımın arasındaydı.

“Braden,” diye mırıldanıp yatakta gevşedim, ellerimi yumuşak saçlarına götürdüm. Adamın dili mucizeler yaratıyordu.

Klitorisime gelince kalçalarım yukarı kalktı, dili daireler çizerken içimde parmaklarını hissettim. Nefesimin kontrolünü yitirdim, kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum ve saniyeler içinde boşaldım.

Uyandırmanın da böylesi.

Braden üstüme tırmanırken kaslarım gevşedi, yukarıdan bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Sertliğini bacaklarımın arasında hissettim. “Günaydın bebeğim.”

Belini okşayıp tırnaklarımı sevdiğini bildiğim şekilde hafifçe cildine geçirdim. “Sana da günaydın. Ne güzel bir gün.”

Aptal gülümsemem karşısında bir kakhaha attı ve düşüp yanıma uzandı. Saate bakmak için dönünce gözlerim masadaki yabancı bir nesneye takıldı. Hemen yataktan fırladım, yanlış mı görüyorum diye merak ettim. Braden’ın arkamda olduğunu hissediyordum, çenesi omzuma kondu.

“Beğendin mi?”

Bir daktilo. Laptopumun yanında parlak, siyah, eski tip bir daktilo vardı. Çok güzeldi. Tıpkı annemin bana

alma sözü verdiği daktilo gibiydi. Alamadan öldüğü.

Bu muhteşem bir hediye idi. Çok düşünceli, çok güzel bir hediye. Ve seksten fazlası demektir.

Göğsüme bir ağrı saplanmasına engel olamadım, zaten karmaşık olan zihnim de gittikçe karıştı. Kalp atışım kontrolden çıkarken derim karıncalanmaya başladı.

“Jocelyn,” Braden’in endişeli sesi zihnimdeki pusu dağıttı, iyi olduğuma ikna edebilmek için ona elimi uzattım. “Nefes al,” dedi kulağıma, eli elimi sıkıyor, diğer eli kalçamdan beni ayakta tutuyordu.

Düzenli bir şekilde nefes alıp verdim ve kontrolü elime aldım. Cığerlerim açılınca kalbim yavaşladı, zihnim açıldı. Bitap vaziyette Braden’in göğsüne yaslandım.

Bir iki dakika sonra Braden konuştu. “Bu panik atakların sebebi hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama... sık sık mı oluyor?”

“Bazen.”

İç çekti, göğsü kımıldayınca bedenim oynadı. “Belki bir doktora gitsen iyi olur.”

Geri çekildim, ona bakamıyordum. “Gidiyorum zaten.”

“Öyle mi?”

Sesi alçaktı. “Terapiye mi gidiyorsun?”

“Evet.”

Saçım kulağımın arkasındaydı, parmaklarıyla hafifçe çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. Gözleri şefkatli ve endişeliydi. Anlayışlıydı. “Güzel. En azından biriyle konuştuğuna sevindim.”

Çok güzelsin. “Daktilo için çok teşekkür ederim. Çok güzel.”

Huzursuzca gülümsedi. “Panik atak geçirmeni istemezdim.”

Onu temin etmek için hemen öptüm. “Saçmalık işte, dert etme. Çok sevdim. Çok düşüncelisin.” Ve daha fazla-sısın. O *fazlanın* altını çizmek adına muzipçe gülümseyip elimi önce karnına, sonra da aşağı götürdüm. “Ama kabul edemem, karşılığında bir hediye vermeden yani.”

Tam başımı indiriyordum ki Braden beni durdurdu, kollarımdan tutup beni gerisin geri yukarı kaldırdı. Kaşlarımı çattım. İsteddiğini biliyordum. Sertleşmişti. “Ne oldu?”

İfadesi hemen değişti, gözleri kararıp yüzü gerildi. “Bunu sadece istiyorsan yapacaksın, sana daktilo aldığım için değil. Alt tarafı bir hediye Jocelyn. Kafanda anlamlar yükleyip saçma sapan bir noktaya varma.”

Önce bu sözleri sindirdim, sonra da başımı evet anlamında salladım. “Tamam.” Onu biraz daha sıkınca burun delikleri açıldı. “O zaman ben de sen beni bu sabah harika bir şekilde uyandırdığın için yapıyorum.”

Yavaşça kollarımı bırakıp dirseklerinin üstünde arkaya yaslandı. “Bunu kabul edebilirim.”

“Kitap iyi gidiyor yani?” diye sordu Dr. Pritchard, memnun görünüyordu.

Başımı salladım. “Bitirmek üzereyim.”

“Peki panik ataklar?”

“Bir iki tane oldu.”

“Ne zaman oldu?”

Ona anlattım. Bitirdiğimde bakışlarını kaldırdı. Anlam veremediğim bir şekilde gözlerini bana dikmişti. “Braden’a bana geldiğinden mi söz ettin?”

Ah, olamaz, yanlış mı yapmışım? Ağzımdan kaçiver-mişti. Neden bilmiyorum... “Evet, ona söyledim.” Braden’a bunu söylemenin doğru mu yanlış mı olduğu umurumda değilmiş gibi davrandım.

“Bence iyi bir şey.”

Bir dakika. Ne? “Öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“*Sence* neden?”

Kaşlarımı çattım. “Bir sonraki soru lütfen.”

O sabahtan sonra Braden’ı neredeyse her gün gördüm. Bir sonraki hafta hep birlikteydik. Ellie, Jenna, Adam ve Adam’ın getirdiği bir kız Cumartesi günü bara uğradıktan sonra Braden’ı çekiştirerek bir gece kulübüne götürdüler. Braden gece kulüplerinden gerçekten nefret ediyordu, ben de o zaman neden bir gece kulübün var diye sordum. İyi iş yaptığı içinmiş. Bardan kulübe sürüklenirken ona sevecenlikle gülümsedim. Daha sonra kulüpten kaçıp beni almaya gelmesine hiç şaşırmadım. Pazar günü Elodie’yle Clark’m evinde aile yemeği vardı ve yemekte Hannah ile Declan didişirken Clark tüm bunları görmezden geldi ve Elodie de bu didişmeyi daha da beter hale getirdi. Bir önceki gece Adam’m yanındaki kızı unutmak isteyen Ellie sürekli gözlük camlarının yanlış numara olduğundan şikayet edip durdu ve kimse Braden’la ben arasında bir değişiklik fark etmedi. Neyse ki. Aramızdakileri bilse Elodie’nin beyni havaya uçardı muhtemelen.

Pazartesi akşamı Braden spordan sonra bize geldi -farklı salonlara üyeydik ki ben buna çok memnundum; spor yaparken konsantre olmam gerekiyordu çünkü- ve Ellie'yle birlikte hep beraber takıldık, sonra da Braden bizde kaldı. Salı gecesi Braden'la birlikte ilk resmi iş yemeğine gittim. Bu seferki gerçektir. O akşam Braden'ın Fransız restoranını satışa çıkardığını, sahildeki lüks,

çağdaş İskoç balık restoranını ise işletmeye devam edeceğini öğrendim. Satışı birlikte iş yaptığı bir arkadaşına özel olarak yapmıştı. Özel bir satıştı bu evet ama yerel basın bir şekilde bunu öğrenmişti ve prestijli La Cour'un el değiştireceğini yazıp Braden'ın restoranı satış sebebi üzerine spekülasyonlarda bulunmuştu.

“Çok fazla,” diye açıkladı Braden onunla birlikte yemeğe gelmemi rica ettikten sonra. Bu yemek, restoranı satın alan adamla birlikte bir tür kutlama yemeği idi. “Gece kulübü beklediğimden çok daha başarılı oldu ve emlak şirketi inşaat işine fırsat vermeyecek derecede sorun üretip duruyor, ki ben en çok inşaat işini seviyorum ve artık pilim bitti. La Cour babamındı. Orada bana ait en ufak bir iz bile yok. O yüzden sattım.”

Thomas Prendergast ve eşi Julie'yle Tigerlily'de buluştuk. Yeni bir elbise giydim ve elimden geldiğince zarif olmaya çaba gösterdim. Bildiğim kadarıyla yani. Thomas, Braden'dan büyüktü ve çok daha ciddi bir adamdı ama samimi bir insandı ve besbelli Braden'a saygı duyuyordu. Julie tıpkı eşi gibiydi; sakin, sessiz, samimi. Kişisel sorular soracak kadar samimi. Savuşturmamda Braden'ın yardımcı olduğu kişisel sorular.

Bu yüzden onu daha sonra güzel bir şekilde ödüllendirdim.

Sonuçta yemek güzel geçti. Omuzlarından La Cour'un yükü kalktığı için Braden daha rahatlamış gibiydi ve nasıl olduysa onun rahatlamış halinin beni de rahatlattığını fark ettim. Çarşamba gecesi onun evinde takıldık çünkü bizim evde sessiz olmamız gerekiyordu ve ses çıkarmayınca da seksin tadı çıkmıyordu. Böylece kanepede, yerde ve yatakta bağıra çağıra seviştik.

Doyuma ulaşmış bir şekilde yatakta yatmış tavanı seyrediyordum. Braden'ın yatak odası evin geri kalanı gibi

modern döşenmişti. Alçak, Japon tarzı bir yatağı vardı ve gardırobu yer kaplamaması için duvara gömülmüştü. Pencerenin önünde köşede bir koltuk vardı. Ve iki tane komodin. Başka da bir şey yoktu. En azından bir iki resim asabilirdi.

“Neden ailen hakkında konuşmuyorsun?”

Tüm bedenim gerildi, hiç beklemediğim bu soru karşısında içimdeki tüm hava adeta nefesimle birlikte çıktı gitti. İnanamamıştım, kafamı yastığın üzerinde yana çevirip ona baktım. Öyle endişeyle, sanki her an delirmemi bekliyormuş gibi bakmıyordu. Sadece kararlı görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve kafamı çevirdim. “Konuşmuyorum işte.”

“Bu cevap sayılmaz bebeğim.”

Ellerimi kaldırdım. “Öldüler. Konuşacak bir şey yok.” “Doğru değil. Yaşarken nasıl insanlar oldukları hakkında konuşabilirsin. Nasıl bir aileydiniz falan. Nasıl öldüler...”

Bir an öfkeme hâkim olmaya çalışarak onunla mücadele ettim. Braden zalimlik olsun diye sormuyordu bunu, biliyordum. Merak ediyordu, bilmek istiyordu. Ama birbirimizi anladığımızı sanıyordum. Beni anladığını sanıyordum.

Sonra fark ettim ki anlaması mümkün değil. “Braden, senin de yaşamının kolay olmadığını biliyorum ama benim geçmişle ilgili ne kadar çok sorunum olduğunu anlamam mümkün değil. Boktan. Ve sen oraya götürmek isteyeceğim bir insan değilsin.”

Yatakta doğrulup yastığını yatak başlığına dayadı, ben de yan dönüp ona baktım, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acı vardı. “Ben boktan şeyleri anlarım Jo-celyn. İnan bana.”

Bekledim, lafin gerisi gelmek üzereydi.

Ve iç çekti, gözleri benden uzaklaşıp pencereye yöneldi. “Annem, hayatımda tanıdığım en bencil insandır. Ve onu iyi tanıdığım bile söylenemez. Yaz tatillerini zorla onun yanında geçirirdim, o da beni Avrupa’da dolaştırır, hangi zavallıyı kafaladıysa yaz boyunca ondan geçinirdi. Okul zamanıysa babamla Edinburgh’da olurdum. Douglas Car-michael mesafeli, sert bir herif olabilirdi ama en azından beni seven bir herifti ve bu, annemin bir tık üzeri demekti. Ve sonra babam Ellie ile Elodie’yi soktu hayatıma. Elodie, babamla sorunlarımızdan biriydi. Çok tatlı bir kadındır, iyi kalplidir ve babamın asla onun peşine düşüp diğerlerine yaptığını ona yapmaması gerekirdi. Ama yaptı. Neyse ki Elodie sonra Clark’ı buldu, Ellie’nin de onun için her şeyi yapacak bir ağabeyi oldu. Babamın Ellie’ye karşı ilgisiz bir sevgisi vardı, dahası da yoktu. Esas baskıyı bana yapıyordu. Ve ben de babasının izinden gitmemekte ısrar eden baş belası bir çocuktum.” Oflayıp başını salladı. “Keşke şimdi geri dönüp çocuk hallerimize hadlerini bildirebil s ek

Keşke.

“Yanlı ş insanlarla takılmaya, ot içmeye, sarhoş olmaya ve kavga etmeye başladım. Öfke doluydum. Her şeye öfkeliydim. Öfkemi boşaltmak için de yumruklarımı kullanıyordum. On dokuz yaşındayken varoşlardan bir kızla birlikteydim. Kızın annesi hapisteydi, babası terk etmişti, ağabeyi de uyuşturucu bağımlısı bir tipti. İyi kız, kötü çevre. Bir gece kapıma dayandı, aklını kaçırmış gibiydi.” Bunları hatırına getirdikçe gözleri dalıp gidiyordu, içgüdüsel bir şekilde birazdan söyleyeceği şeyin çok korkunç olacağını sezdim. “Ağlıyor, titriyordu ve saçında kusmuk vardı. Meğer o gece eve gittiğinde ağabeyinin kafası o kadar uçmuş ki kızı tecavüz etmiş.”

“Aman Tanrım,” dedim. Hiç tanımadığım bu kız için fiziksel bir acı duydum. Braden için de önemsendiği birinin başına böyle bir şey geldiği için.

“Aklımı kaybettim. Kendime düşünme fırsatı tanımadım. Fırladım, adrenalin gazıyla ta evlerine kadar koştum.” Durdu, çenesini sımsıkı kapadı. “Jocelyn, adamı öyle bir dövdüm ki neredeyse ölecekti.” Bana baktı, gözlerinde pişmanlık vardı. “Ben iri bir adamım,” diye fısıldadı. “O yaşlarda bile böyleydim. Kendi gücümün farkında değildim.”

Bana bunu anlattığına inanamıyordum. Bunun onun başına geldiğine de inanamıyordum. Ömrü şık restoranlarda ve lüks evlerde geçen Braden. Belli ki bir süre bambaşka bir hayat yaşamıştı. “Ne oldu peki?”

“Oradan ayrıldım ve isim vermeden ambulans çağırdım, kıza da ne yaptığımı söyledim. Beni suçlamadı. Aslında polis, adamı bulduğunda birbirimizi koruduk bile. Ağabeyi bilinen bir bağımlıydı, ortada hiç tanık yoktu ve polis uyuşturucu meselesi olduğunu düşündü. Adam birkaç gün komada kaldı. Hayatımın en boktan günleriydi. Komadan çıktığında polise kendisine kimin saldırdığını hatırlamadığını söylemiş ama ben kız kardeşiyle içeri girince kız ona kendisine ne yaptığını söyledi.” Sesi çatallaştı. “Adam ağlamaya başladı. Muhtemelen gördüğüm en acınası sahneydi, o ağlıyor, kız da gözlerinde sadece nefretle boş boş ona bakıyordu. Kız gitti. Adam bana gerçeği asla söylemeyeceğini söyledi. Hak ettiğini, onu öldürmüş olmam gerektiğini söyledi. İkisi için de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu bir daha görmedim. Bunlarla baş edebilmek için uyuşturucuya başlayıp yardım teklifimi reddedince kızla ilişkim de bitti. Birkaç sene önce kızın aşırı doz sebebiyle öldüğünü duydum.”

Braden’a yaklaştım, tüm bedenim acıyla sızlıyordu. “Braden... Çok üzülüm.”

Başını sallayıp bana döndü. “O zamandan beri kavga etmedim. Kimseye el kaldırmadım. Babamla daha sonra pek çok şeyin üstünü kapadık. Gerçeği bilen tek kişi oydu ve her şeyi temizlememe yardım etti. Ona çok şey borçluyum.”

“Sanırım hepimiz öyle.” Hüzünle gülümseyip parmaklarımla çenesini okşadım, bana güvendiğini anlamıştım.

Bana.

Tanrım.

Şimdi ona bir şekilde *borcum* mu vardı yani? Ya da bu işler öyle olmaz mıydı? Kimseye söylemeyeceğimi bildiği için bana güvenmişti, onu yargılamayacağımı bildiği için de.

Orada yanında yatar, onun için acı duyarken, onunla paylaştığım hiçbir şeyi bir başkasına anlatmayacağını fark ettim. Beni asla yargılamayacaktı. İç çekip elimi indirdim, kendimle mücadele ederken mideme kramplar giriyordu. “Dru.” Ben daha ne olduğunu anlayamadan Dru’nun ismi ağzımdan çıkıvermişti.

Braden’ın bedeni gerildi. “Dru mu?”

Başımı salladım, gözlerim yüzü yerine karnındaydı. Kulaklarıma kan hücum etti ve parmaklarımla titremesini engelleyebilmek için çarşafa tutundum. “En yakın arkadaşım. Beraber büyüdük ve ailem öldüğünde hayatımda bir tek o kalmıştı. Başka kimsem yoktu.” Hatırıma gelince zar zor yutkundum. “Önce bitik durumdaydım sonra... dağıttım. İçeri giremeyecek kadar küçük olduğumuz partilere sürükledim onu, yaşça fazla küçük olduğumuz şeyler yaptım. Bir seneyi biraz geçmişti ki... nehrin kıyısında bir bira partisi vardı. Ben oğlanları alıp götürüyordum, bazen sadece öpüşmek için, bazen de yeterince sarhoşsam, başka şeyler için. Dru da Kyle Ramsey’e çıkma teklif etmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.” İç çektim. “Kyle beni delirtiyordu, sürekli sinir ediyordu ama bir tek, yani Dru’dan sonra konuşup içimi dökebildiğim tek insandı. Gerçekten iyi bir çocuktü. Severdim onu.” Yavaşça itiraf ettim. “Onu gerçekten severdim. Ama Dru ezelden beri ondan hoşlanıyordu ve ben de artık Kyle’m hoşlandığı kız değildim. Dru o akşam gitmek istemedi. Ama onu Kyle’m orada olacağına dair ikna ettim ve zorla partiye götürdüm.

Birkaç saat geçti, ben futbol takımının kaptanıyla flört ederken Dru'nun Kyle'la konuşmaya gittiğini sanıyordum. Ama birden Kyle belirdi, benimle konuşmak istiyordu. Yalnız kalmak için biraz yürüdük ve konuşmaya başladı. O çocuklarla çevirdiğim işlerden çok daha fazlasını hak ediyor-muşum. Annemler beni böyle görseler çok üzülmüşlermiş.” Bu itiraf üzerine titredim. “Ve bana beni önemsedığını söyledi. Beni gerçekten sevebileceğini düşündüğünü. Ben öyle düşünmüyordum. Sadece beni öpmesine izin verdim ve sonra bir baktım iş çıkırından çıkıyor. Fazla ileri gitmeden Kyle durdu ve bana olan ilgisini ayakta tutabilmem için onunla yatmak zorunda olmadığını söyledi. Kız arkadaşı olmamı istediğini söyledi. Ben de bunun mümkün olmadığını çünkü Dru'nun ona âşık olduğunu, bunu ona yapamayacağımı söyledim. Bir süre böyle konuştuktan sonra bu ergen muhabbetinden kurtulmak için sarhoş falan olmam gerektiğine karar verdim. Partiye geri döndüğümde Dru'nun arkadaşlarından biri bana hain orospu dedi. O an anladım ki Dru, Kyle'la öpüştüğümüzü öğrenmiş.”

Gözlerimi kapadım, Dru'nun ip salıncağın yanında duruşu, gözlerindeki yoğun öfke geldi gözümün önüne. “Nehrin ilerisinde buldum onu, zil zurna sarhoştı. Şu su üstünde salınan ip salıncaklardan birine binmeye çalışıyordu ama salıncak epey yıpranmış, uzun zamandır kullanılmamıştı ve o gece kötü bir akıntı vardı. Partiye geri dönmesi ve konuşmamız için ona yalvardım ama bana hain ve orospu diye bağırmaya devam etti.” Braden'a döndüğümde gözleri hüznle bakıyordu. “Ben onu durdura-madan salıncağa bindi ve ip birden koptu. Akıntıya kapılırken çığlıklarla yardım istedi, bir an bile düşünmedim ve suya atladım. Ama Kyle da arkamdaymış, peşimden o da suya atladı ve o benden daha iyi bir yüzücüydü. Dru'ya ulaşmamı sağlamak yerine beni kıyıya geri çekti. Dru'nun bedeni kıyıya vurdu. Ölmüştü. Kyle'la da bir daha hiç konuşmadım.”

“Bebeğim,” diye mırıldandı Braden bana uzanarak. İkaz edercesine elimi kaldırıp başımı iki yana salladım, gözlerim öfke doluydu. “Onu öldürdüm Braden. Şefkati hak etmiyorum ben.”

Şoka girmiş gibiydi. “Jocelyn, onu sen öldürmedin. Korkunç bir kazaymış.”

“Benim davranışlarım yüzünden gelişen olaylar sonucu oldu. Suç bende.” Konuşmak üzere ağzını açınca dudaklarına hafifçe dokundum. “Mantıklı olmadığını biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama bir gün kendimi suçlamamayı başarabilecek miyim bilmiyorum. Yine de bununla yaşamaya çalışıyorum. Sana bunu anlatmış olmam çok büyük bir olay. İnan bana.”

Braden bana sarılıp beni kendine çekti, bir eli ensem-deydi. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Yanağımı avcumun içine alıp bitik bir şekilde iç çektim. “Sanırım şimdi sevişsek iyi olacak.”

Kaşları yukarı kalktı. “Neden?”

“Burada ne yaptığımızı kendimize hatırlatmak için,” diye cevap verdim, ses tonum anlamlıydı.

Braden'ın gözleri kısıldı. “Hayır,” dedi sertçe enseme sıkarak. “Seninle her şey için sevişirim ama bunun için değil.” Şaşkınlıkla buna cevabım olmadığını fark ettim, Braden da bir cevap beklemedi zaten. Dudaklarımı sertçe öpüp yatağa tekrar uzandı ve beni de çekti. Beni yanma yerleştirip lambayı kapamak üzere uzandı. “Uyu artık bebeğim.” Yaşananların etkisiyle şoktaydım, uzanıp nefes alış verişini dinledim. Sonra yorgunluk galip geldi.

“Braden’a Dru’yu anlatmış olmak nasıl bir duygu?”

Bakışlarım duvardaki master diplomasından Dr. Pritchard’a kaydı. “Korkuyorum ama aynı zamanda rahatladım.”

“Benden başka birine anlattığın için mi korkuyorsun?” “Evet.”

“Ve rahatladın çünkü?..”

Koltukta kıpırdandım, “insanlardan bir şeyler gizlediğimi çok iyi biliyorum ve bunun çok cesurca olmadığını da. Ama ben tüm bunlarla bu şekilde başa çıkabiliyorum. Braden’a anlattığımda dünyanın sonu gelmedi. İlk defa kendimi cesur hissettim. Bu da bir tür rahatlamaydı.”

On Sekiz

O gecedan sonra Braden’la aramızda hiçbir değışiklik olmadı dersem, kafamı kuma gömmüş olurum. Daha da yakınlaştık. “Konuşmadan, bakışarak anlaşma” tarzı bir yakınlaşma. Ve bayağı da birlikte vakit geçirdik. Geleceğı düşünmemeye karar verdim. O an muhteşem bir adamla muhteşem bir seks hayatım vardı ve bu adam aynı zamanda arkadaşımıdım. Geleceğı istemiyordum. Gelecekte beni neyin beklediğini biliyordum ve bu kaçınılmaz bir kargaşa demektir. O an her şey çok daha güzeldi.

Ne olduğunu anlayamadan Cumartesi geldi çatı, Braden’ın Fire’daki konuk DJ gecesi idi bu, üniversitenin açılış haftasını başlatıyordu. Etrafta bir dolu birinci sınıf Öğrencisi olmasını beklemiyordum, Braden da beklemiyordu ama yine de hayatımda duymadığım bu ünlü DJ’e saygısızlık etmemek için kulüpte olması gerekiyordu. O yüzden Ellie, Adam ve ben ona bir iyilik yapacaktık. O gün öğleden sonra Ellie ve Hannah ile birlikte kıyafet alışverişine çıkma gafletinde bulundum ve bana mini bir elbise aldırmalarına izin verdim. Hiç mini elbisem olmamıştı. Sade, turkuaz rengi, yüksek yakalıydı ve sırtı belimin hemen altına kadar açıktı. Etek ucu tam dizlerimin üzerinde bitiyordu; kesinlikle bugüne dek sokakta giydiğim en kısa kıyafetti.

Tamam o yeşil-beyaz çizgili şortum da var ama elbise kesinlikle çok daha fazla riskli idi.

Saçımı tepede toplayıp her zamankinden biraz daha fazla makyaj yaptım -Ellie yaptı daha doğrusu- ve elbiseyle aynı renkte, bilekten bağlı, dolgu topuk ayakkabılarımı giydim. Ellie altın rengi alacalı elbisesi ve ince bantlı ayakkabılarıyla her zamanki gibi muhteşemdi.

Braden’la kulüpte buluşacaktık ki bu iyi bir şeydi çünkü biz gelir gelmez bana şöyle bir baktı ve kaşlarını çatı. Dördümüz onun ofisindeydik, arkadan bangır bangır müzik geliyordu. Ellerimi belime koydum. “Ne oldu?” dedim ters ters.

Beni baştan ayağı süzdü ve gözlerinde ısı ısı bir tehlikeyle gözümün içine baktı. “Ne giydin sen öyle?” Gözlerimi kıstım. “Senin *derdin* ne be adam?”

Ellie boğazını temizledi. “Bence güzel görünüyor.” Braden ona ikaz dolu bir bakış attı.

Güzel olduğunu düşündüğüm bu elbiseye verdiği tepki beni üzmüş olsa da umurumda değilmiş gibi omuz silktim. “Gidip içki alalım.” Topuğumun üzerinde döndüm, Braden’in sertçe iç çektiğini duyunca bir tatmin yaşadım. Elbisenin arkasını görmüştü.

Kulübün içine doğru ilerlerken arkamda ayak sesleri duydum. Erken gelmiştik ve insanlar yeni yeni geliyordu. Fire’m ana pisti devasaydı ve iki seviyeye ayrılmıştı. Dört adet uzun, kıvrılan basamakla, bar ve küçük dans pisti ayrılıyordu. Bu pistin kenarında, geniş bir alan boyunca kanepeler ve masalar sıralanıyordu. Yanıp sönen lambalarla dolu siyah duvarlar üst tarafı çevreliyor, aşağıda ana piste ise arkadan kâğıt fenerlerin ışığı vuruyordu. Alev görüntüsü verilmiş modern, dev bir avize tavandan sarkıyor ve kulübe bütün havasını katıyordu. Müşteriler içeri aşağı taraftan geliyorlardı, bir merdivenle buraya çıkılıyor, bir başka merdivenle iki kat aşağı iniliyordu. Bir alt katta daha küçük bir salon ve dans pisti vardı, en alt katta ise kokteyl bar bulunuyordu.

Braden beni kendine doğru çektiğinde daha merdivenlerin başında bile değildim. Eli sırtımdan belime indi ve kalçamı sıkarken kulağıma fısıldadı. “İnsanın seni ısrarı geliyor; işte benim derdim'bu.”

Başımı çevirip ona baktım, mağara adamlığının tuttuğunu nasıl fark edememiştim. “Ah.” Sırıttım, sesimde muziplik vardı. “Eh o zaman bu elbisenin içine girebilecek tek kişi olman güzel bir şey, değil mi?”

Yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi, sadece bir parça yatışmıştı ama yine de başını sallayıp bana hak verdi. “Doğru. Size ayırdığım masaya git, Ellie ile Adam orada. Ben içki yollatırım.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Arkadaşlarım gelecek, bir de yerel basın. Biraz ortalıkta görünmem gerek. Hemen gelirim.”

Başımı sallayıp geri döndüm, merdivenlerden çıkıp Ellie’yle Adam’ın yanına gittim ki ikisi hararetli bir tartışmanın içindeydi. Tam dönüp uzaklaşacaktım ki Adam başını çevirip bilinçli bir şekilde Ellie’den ayrıldı ve gözleriyle bana resmen “otur oturduğun yere” dedi. Ona *geri zekâlı* der gibi baktıktan sonra Ellie’nin yanına oturdum. “Braden içkileri gönderecek,” dedim. “Arkadaşlarının geleceğini bilmiyordum. Biz bizyiz sanıyordum, bir de müşteriler falan.”

“Hayır.” Ellie dudaklarını bastırdı, kesinlikle keyifsizdi. “Bazı eski sevgilileri ve ‘çıkarcılar’ gece hayatını çok sever. Onları ve birkaç erkek arkadaşım davet etti.”

Ellie bana bir yumruk atsa daha iyiydi. Gerildim, Braden’in eski sevgililerini buraya çağırmış olmasına hayret etmiştim. Dahası öncesinde benim gibi arkadaşları da mı olmuştu? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını söylemişti bana.

“Ellie.” Adam serzeniş dolu bir bakış attı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Ellie anlamamış bir şekilde Adam’a başını sallayınca Adam bana döndü. Bu sefer Ellie bana döndü ve artık yüzümde ne gördüyse birden beti benzi attı. “Ah, yo, Joss, öyle demek istemedim. Yani o kızlar artık hiçbir şey ifade etmiyor...”

“Haydi sarhoş olalım,” dedim yüksek sesle.

Adam dikkatle bana baktı. “Bence bu iyi bir fikir değil. Braden’ı bekleyelim.”

Ancak Braden’ı beklemek tahmin ettiğimizden uzun sürdü. Bir süre hınca hınç dolmakta olan kulübü seyrettim ve bir ara Braden’la flört eden bir kız gördüm, Braden aptal aptal sırtıp kızın ve arkadaşlarının kadehlerini doldurdu.

Kıskançlığın bu insanı delip geçen acısına alışık değildim, Dublin Caddesi öncesi havalı Jocelyn’e geri dönüp dans pistine yöneldim. Bir ara Ellie yanımdaydı ve Braden nasılız diye bakmak için yanıma uğradı. Ona kırılgan bir şekilde gülümsedim ama daha neyin var diye sormadan müşterilerden biri kolundan çekti. Sonra Ellie de gitti, kalabalıkta gözlerimle onu aradıktan sonra barda olduğunu gördüm, tanımadığım bir kızla flört eden Adam’ı gözetliyordu. Erkekler işte. Öfkeyle başımı iki yana salladım. Göt herifler.

Evet belki biraz sarhoştum.

Tam bara gidip su alacaktım ki çıplak sırtımda bir el hissettim. Döndüğümde spor hocası Gavin bana gülümsüyordu.

“Joss.” Sırıttı, eli hâlâ sırtımdaydı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

itiraf etmeliyim ki Gavin’e lütfettiğim kocaman gülümsemenin ardında, beni işten izin alıp buraya gelmem için zorlayıp ondan sonra da bütün gece boyunca benimle hiç ilgilenmeyen Braden’ın büyük payı vardı. “Gavin, n’aber?” Beni baştan ayağa süzerken ısıklı çaldı ve hafifçe sallandığını fark ettim. Kesinlikle sarhoştum. “Muhteşem görünüyorsun.”

Tekrar gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ne işin var burada?”

“Aa... Sahibini tanıyorum.”

Gözleri kısıldı ve yavaşça başını salladı. “Anlıyorum.” “Senin ne işin var?”

“Dans etmeye geldim. Seninle.”

Güldüm. “Hah bu iyiydi bak.”

“Şansımı denemekte fayda var. Gidip şurada...”

Küt!

Gavin’in eli sırtımdan ayrıldı. Yere düşüp burnundan kan geldiğini görünce dehşete düştüm. Kafamı kaldırdığımda Braden’ı gördüm, devasa yumruğunu hâlâ sallıyor, öfkeyle Gavin’e bakıyordu. Kalabalık, çevremizi sarmış, bizi seyretmeye koyulmuştu, sonra Ellie’yle Adam’ın geldiğini fark ettim. “Bu da neydi böyle?” dedim yüksek sesle, gerçi millet yumruktan sonra aa’laymca müziğin sesi biraz kısılmıştı.

Braden kötü kötü bana baktı. “Bu Gavin. Analise’le yatan arkadaş. Neden tanışıyormuşsunuz gibi onunla konuşuyordun ki?”

Ayağa kalkmaya çalışan spor hocasına baktım, şoka girmiştim. Tiksindim. “Gittiğim spor salonunun hocası.

Bana bir kere yardım etmişti.” Braden’a döndüm. “Yemin ederim bilmiyordum.”

Gavin pis pis gülünce ona döndük. Burnundan akan kanı silerken Braden’a dönüp sırttı. “Bakıyorum daha iyilerini bulmuşsun Bray.” Gavin beni süzdü, bakışları son derece iticiydi. “Umarım tarih tekerrürden ibarettir çünkü ben bu hatunu yatağa atmayı haftalardır planlıyorum. Ne dersin Joss? Gerçek bir adamla yatmak ister misin?” Braden şimşek gibiydi. Bir an yanımdaydı, sonra bir baktım Gavin’i yere yapıştırmış, üst üste yumruklarını indiriyordu. Adam yanımdan fırlayıp ayırmak için yanma gitti, sonra güvenlik geldi ve Braden’ı tutup kanlar içindeki Gavin’i ayağa kaldırdılar.

Gavin ve Braden yüz yüze geldiğinde Adam Braden’ı sıkı sıkı tutuyordu. Braden tehdit eder gibi parmağını salladı. “Siktir git, onun yanına yaklaşma bir daha!” diye hırladı.

Gavin gözlerini kısarak yüzünü sildi. “Tanrım, eski karınla yattığım zaman bile bana vurmamıştın Bray. Şimdi bu hatuna ayak üstü yavşıyorum ve bir bakıyorum ki yerdeyim. Bir tarafı altından mıdır nedir bu karının?” Braden hırlayıp tekrar ona doğru bir hamle yaptı ama barmenlerden biri Adam’a tutmakta yardımcı oldu. “Çıkarın şunu buradan,” diye güvenliğe emretti Adam. Sonra gözlerini kısıp Gavin’e döndü. “Seni bir daha görürsem dişlerini eline veririm.”

Gavin sahte bir şaşkınlıkla Adam’a baktıktan sonra güvenlikler yaka paça herifi dışarı çıkardı.

Hayretle Braden’a baktım, Gavin’in korkunç sözlerini anlayamamıştım bile. Braden birini dövmüştü. Benim için miydi? Tam da on dokuz yaşından beri kimseyle kavgaya girişmediğini söyledikten sonra birini dövmüştü. Benim için. Yoksa bu eski karısı için miydi?

Anlamaya çalıştım, kan beynime sıçramıştı.

Braden Adam’ın ellerinden kurtuldu.

“İyi misin dostum?” diye sordu Adam.

Adam’a cevap vermek yerine bana döndü. Kolunu uzatıp birden bileğimi yakaladı, arkasını dönerken beni çekiştirdi ve ofisine doğru yürümeye başladı. Omzumun üstünden dehşetle endişe içindeki Ellie’ye baktım ama bileğimi burkarım korkusuyla durmaya kalkışmadım.

Odaya beni resmen fırlattı. Kapı güm diye kapanırken Braden’ın “büyük ve güzel” çalışma masasına çarptım. Braden kapıyı kasten kilitledi.

Kötücül bakışlarla bana doru yürürken bu burnundan soluyan, kafayı yemiş mağara adamı Braden’dan ödüm koptu. “Önce böyle bir elbise giyiyorsun ve kulüpteki her erkek seni yatağa atmak istiyor. Sonra beni sırtımdan bıçaklayan adamla flört ediyorsun,” diye yüzüme doğru yılan gibi tısladı.

Öfkem yükseliyordu, elimle göğsünden itmeye çalıştım ama nafile. “Hey!” dedim. “Bir: Elbise konusunu kapa artık. Ben beğendim, o yüzden bunu kabullen. Ve iki: Adamın kim olduğunu bile bilmiyordum!”

Sanki mümkünmüş gibi ifadesi daha da karardı. Titreyip geri adım atmaya çalıştım ama masadan mümkün değildi. “Ama yine de onunla flört ediyordun!”

Daha önce bana hiç bağırılmamıştı, içgüdüsel bir şekilde yüzümü kapadım, hem korkmuş hem de öfkelenmişim. Göğsüne daha hızla vurdum ama beton duvar gibi ellerimin üstüne yığıldı. “Ben mi?” dedim inanmayarak. “Bu gece için işten izin almamı istiyorsun ve sonra bir öğreniyorum ki tüm eski fuck buddy’lerini ve sevgililerini buraya çağırmışsın, sonra da tüm gece hepsiyle flört ediyorsun! Ne oluyor Braden?” Öfkenin incinmeye dönüştüğünü ve sesimin alçaldığını hissettim. “Bana erkenden kapıyı gösterme şeklin mi bu?”

İfadesindeki öfkenin bir nebze azaldığını gördüm ve ellerini indirip kalçalarımın beni tutup kendine çekti. Sertliğini hissedince nefesim kesildi bir an ama şaşırmadım. Aramızda ciddi bir elektrik vardı ve aynı zamanda hem bu kadar öfkeli hem de bu kadar tahrik olma hali çok tuhaftı. “Bebeğim, bir şey yapmadım ben.” Sesi alçaktı, başını bana doğru eğdi. “Bu gece büyük bir gece olsun istedim, o kızların çoğu gece hayatını sever ve gece hayatını seven bir sürü arkadaşları var. Bütün mesele buydu.” “Peki ya flört etmen?”

Omuz silktili. “Fark etmedim bile. Seni incitmek istemezdim.”

Dudak büktüm, biraz olsun kuyruğu dik tutacaktım. “Beni incitmedin. Sen beni incitemezsin.”

Sivri dilli sözlerim üzerine Braden’in dudakları gerildi, Öfke geri dönmüştü. Sertçe beni masaya yatırıp bacaklarımın tuttu ve onları havaya kaldırıp arasına girdi. Elbisemin eteğini belime kadar kaldırdı. Dengemi sağlayabilmek için ona tutundum, masa buz gibiydi. “Sakın bana yalan söyleme Jocelyn.”

Onu itmeye çalıştım ama daha da abandı üstüme ve sağ elini bacağımdan çekip düğmelerini çözme koyuldu. Nefes nefeseydim. “Yalan söylemiyorum.”

Penisini tam bacaklarımın arasında hissettiğimde kulağıma eğilip “Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı. Boynumu öptü.

Sonra titrek bir sesle konuşunca beni çok şaşırttı. “Seni incittiğim için özür dilerim.”

“Bebeğim.” Geri çekildi, gözleri anlayamadığım bir şekilde alev almıştı. “Onu dövdüm,” dedi ve bu bakışın ina-namazlık olduğunu anladım. “Ona vurdum. Seni onunla görünce... Ona vurdum.”

Benim için. Yüzünü ellerimin içine aldım, artık ondan korkmuyordum. “Yapma,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Kendine bunu yapma.”

İç çamaşırımı yırtarken dudaklarıma yapıştı, dili ağzımın içinde kıvrılırken ağızla içime girdi. Bu ani hareketle nefesim kesildi ve sırtımın üstünde yükseldim. Bacaklarımın arkasından kavrayıp beni tuttu ve hızla içime girip çıktı, çığlıklarım odada yankılanıyor, onun inlemeleri boynumda, kulağımın dibinde çınlıyordu. “Jo-celyn,” dedi daha da derine girmeye çalışarak. “Uzan,” diye emretti.

Hemen uzandım, elbisenin açık kısmı yüzünden çıplak sırtım ahşabın soğukluğuna temas etti. Braden bacaklarımı daha da yukarı kaldırdı ve bu sayede daha derine girebildi. Masada kıvranıyordum, bedenimin alt tarafı tamamen Braden'in kontrolündeydi. Muazzam bir işkenceydi ve rekor denebilecek bir sürede boşaldım.

Braden'in işi bitmemişti ama. Ben sakinleşirken girip çıkmasını izledim, yavaş yavaş yükseliyordu. Bir orgazmın daha geldiğini hissettim. Braden boşaldığında dişlerini sıkıp başını geri attı, boyun kasları gerilmiş, kalçası seğirmeye başlamıştı. İçime boşalmasının verdiği his, o an yüzünün ifadesi, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve çığlık çığlığa yeniden orgazm oldum.

"Tanrım." Braden beni seyretti, gözleri aç aç bakıyordu.

Nihayet kaslarım gevşedi ve gözlerimi kapadım, nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

Uzulca yeniden özür dilerken hâlâ içimdeydi. "Hayvanlık ettim bu gece."

"Evet," diye mırıldandım.

Kalçamı sıktı. "Affedildim mi?"

Gözlerimi açıp gülümsedim, keyfim yerine gelmişti. "İki orgazm zaten affedildin demek oluyor."

Braden normalde yapacağı gibi bu lafa gülmedi. Onun yerine hafif yumuşamış olmasına rağmen içimde hareket etti ve neredeyse karnımda hissettiğim bir anda "Bu benim," dedi.

Gözlerimi kırptım, yanlış mı duydum, emin olamadım. "Efendim?"

"Haydi," diye iç çekti, dikkatle içimden çıkıp çamaşırını giydi. Beni yavaşça masadan indirdi ve yırtık çamaşıma bakıp kaşlarını çatı.

"Şimdi sevgili mağara adamı, sayende bu elbisenin altına çamaşır giymeden gezeceğim kulüpte." Pis pis sırttım.

Braden gözlerini kapadı. "Siktir."

On Dokuz

Sonraki birkaç ay Braden'la uğraştım. Fire'daki geceden sonra Gavin olayım hâlâ atlatamamıştı ama ben onu elimden geldiğince herifin dayağı hak ettiğine ve daha da önemlisi, o an kontrolünü kaybetmiş olmanın Braden'ı kötü bir adam yapmadığına ikna ettim. Adam'dan Gavin hakkında daha çok şey öğrendim. Meğer ilkokuldan beri arkadaşarmış ama büyüyünce Gavin pisliğin teki olmuş. Kurnaz, zaman zaman sivri dilli bir tipmiş -kadınlara karşı da korkunçmuş- Adam onun için burnu boktan çıkmaz ve yalancının da tekidir dedi. Uzun zamandır arkadaş oldukları için Braden'da inatçı bir sadakat varmış çocuğa karşı. Ta ki

karısıyla yatana dek. Tüm bunları Braden’la tekrar tekrar konuşurken tamamlamayı başardım ve birkaç hafta sonra üstümüzdeki kasvetli hava ufak ufak dağıldı.

Tabii ki Braden kendisinininkine üye olmam için beni ikna edince spor salonu üyeliğimi iptal ettim ve o seksi geniş omuzlarla dar kalçaların sebebi açığa çıktı. Meğer her spordan sonra yüzüyormuş. Nasıl olduysa birlikte spor yapıp yüzmeye başladık. Hatta nasıl olduysa birbirimizin hayatını tamamen işgal ettik. Uygun olduğumuz zamanlar hafta içi sırayla birbirimizde kalmaya başladık, sadece müzik dinleyip televizyon seyrederek de takılıyorduk ama arada bir yemeğe ya da sinemaya gidip arkadaşlarımızla da görüşüyorduk. Ayda en az iki kere Braden’ın işiyle ilgili bir yemek ya da kokteyl oluyordu. Hatta bir keresinde Braden’ın “son ve düzenli partneri” olarak bir magazin haberinde yerel gazeteye bile çıktım. Bunu kafamda abartmamaya çalıştım.

Braden Cuma ve Cumartesi günleri bara gelmeye çalıştı ve geldiğinde Ellie ve Adam ya da o gün kiminley-se onunla birlikteydi. Braden beni çalışırken seyretmeyi sevdiğini, bunun çok seksi olduğunu söylüyordu ama Ellie bunu iş arkadaşlarım ve müşterilerin gözünde kendi bölgesini işaretleme için yaptığımı iddia ediyordu.

Tek bildiğim elinden geldiğince benimle birlikte olmaya çalıştığı ve sık sık bara geldiğiydi. Ve bu beni rahatsız etmiyordu.

Aslına bakılırsa olmadığı zaman özlüyordum bile. Anlaşmamız hiç de tahmin ettiğim gibi sonuçlanmamıştı; hatta ortada bir anlaşma bile kalmamıştı. Ve ben bir ara bunu umursamayı bırakmışım, gelecekle ilgili korkutucu sorular haricinde.

Odamdaydık, Braden yeni bir projeyle ilgili olarak Adam’m yatağının üstüne yaydığı çizimlerini inceliyordu. Ben daktilonun başında romanımın on beşinci bölümünü yazıyordum, fena gitmiyordu. Hatta dürüst olmak gerekirse hikâyenin gidiş yönü beni epey heyecanlandırıyordu. Karakterler daha önce hiç yazmadığım kadar gerçekçiydiler ve bunun sebebinin onları yaratırken annemle babamı temel almam olduğunu biliyordum. Notlarıma bakıp son yazdığım diyalogun ana karakter için uygun olup olmadığını kontrol ediyordum. Düşündükçe uygun değilmiş gibi geliyor ve karakterin söylemek istediği şeyi değiştirmeden nasıl farklı yazabilirim diye düşünüyordum. O kadar dalmışım ki Braden’ın beni seyrettiğini fark etmedim. Konuşunca resmen yerimden sıçradım ve söylediği şey üzerine boğazıma bir şey oturdu. “Haftaya Jenna’yla Ed evleniyor ve bizim anlaşmamız bitiyor.”

Donakaldım.

Bunu zaten biliyordum. Konuyu açacak diye ödüm kopuyordu sadece.

“Sen niye açmadın?” Dr. Pritchard bir yudum su içti. “Üç ay dolmak üzere. Konuşmanız gerekmez miydi sence?”

Başımı yana eğdim. “Beş ayda epey bir yol kat etmedim mi sizce?”

“Kesinlikle açıldın Jocelyn. Ama hâlen ailenin kaybını atlatabilmiş değilsin. Hâlâ onlar hakkında konuşmuyorsun.”

“Böyle düşündüğünüzü biliyorum. Ama demek istediğim şu, beş ay önce hakkında hiçbir şey bilmediğim ve onun da benim hakkımda hiçbir şey bilmediği bir en iyi arkadaşım vardı.

İnsanların hayatlarına çok fazla girmekten hoşlanmazdım ve çevremde de sadece tanıdıklarım olurdu, dostlarım değil.” Huzurla gülümsedim. “Ellie’yle Braden bunu değiştirdi. Özellikle Braden. O...” Başımı iki yana salladım, hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum. “O benim dostum. Üç ay önce onunla sadece seks yapıp bu işi bitireceğimi düşünüyordum. Ama artık o benim bir parçam. Herkesten çok daha fazla hayatımda ve bundan ne çıkarmalıyım ya da gelecekte ne beklemeliyim bilmiyorum. Bunu düşünmek de istemiyorum. Ancak tekrar bir dost kaybetmek istemediğimi biliyorum.”

“Bunu onunla konuşmalısın Joss. Bunu bilmesi gerek.” Bunu düşününce kaşlarımı çattım, endişe yakama yapışmıştı. “Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım. Eğer o bunu bitirmek istiyorsa ne âlâ ama biterse, gerçeği sadece benim biliyor olmam işimi kolaylaştırır.”

Dr. Pritchard iç çekti. “Neden? Diğerleriyle birlikte derinlere gömebilmen için mi?”

Çok gıcıkısın. “Çok gıcıkımsınız.”

Güldü. “Çünkü ben gerçeği derinlere gömmüyorum.” “Her zaman son sözü söylemek zorundasınız, değil mi?”

Yüzleşmek için yavaşça ona döndüm. “Evet öyle.”

Braden kucağındaki kâğıtları kenara çekip bana odaklandı. “Ne hissediyorsun?”

“Sen ne hissediyorsun?”

Gözleri kısıldı. “Önce ben sordum.”

İç çektim, emin olamama kaygısı mideme bir sancı sapladı. “Ne bu be, beş yaşında mıyız?”

“Öyle miyiz?”

İnatçı gözlerine diktim gözlerimi. “Braden.” Bunu böyle yalvarır gibi söylemek istememiştim ama ağzımdan öyle çıkmıştı.

“Bunu kolayca cevaplayabilirim Jocelyn -hangimizin daha açık sözlü olduğu bilinen bir gerçek- ama cevaplamayacağım. Bir kez olsun **senin** ne hissettiğini öğrenmek istiyorum.”

“Bir kez olsun da ne demek,” dedim hemen. “Herkesten çok sana karşı açığım.”

Ukala ve son derece seksi bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum bebeğim. Bu gece de daha fazlasını istiyorum zaten.” Farkında mıydı bilmiyorum ama o an ilk hamleyi yapmıştı. Daha fazlasını istiyordu. O yüzden, azıcık daha kendime güvenerek öylesine omuz silktim ve daktiloma döndüm. “Anlaşmayı yırtıp atabiliriz, benim için sorun değil.”

Sessiz kaldı, bekledim. En sonunda “Fuck buddy’ymışız gibi davranmayı kessek artık diye öneriyorum ben de?” Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi ve bunu göremiyor olmasına şükrettim. “Evet,” dedim sıkılmış gibi. “Bana uyar.”

Braden’ın çok hızlı hareket edebildiğini söylemiş miydim daha önce?

Kâğıtlar bir anda havada uçtu ve Braden yataktan uzanıp sandalyemden kaldırarak beni yatağa çekti. Şoka girmiştım, beni bedenine bastırırken bir kahkaha attım. “Beni oyuncak bebek gibi savurmaktan ne zaman vazgeçeceksin?” Pişman olmayan bir tavırla sırtıttı. “Asla. Zaten o kadar ufak tefeksin ki bazen istemeden yapıyorum.”

“Ben ufak tefek değilim,” dedim gururla. “Boyum 1.65. Benden daha ufak tefek insanlar var inan bana.”

“Bebeğim senden neredeyse otuz santim uzunum. Ufak tefeksin işte.” Başını eğip dudaklarıyla dudaklarıma dokundu. “Ama ben bunu seviyorum.”

“Uzun bacaklı aptal sarışınlara aşkın ne oldu?”

“Güzel göğüsler, muhteşem seks ve zeki bir dille değiştirdim.” Derinden öptü beni, dili dilimin çevresinde kıvrandı. Kollarımı boynuna dolayınca her zamanki gibi kendimi öpücüğe bıraktım ama ilk kez aklım öpücükte değildi... Dolaylı da olsa... bu bir tür ilan-ı aşk mıydı?

Bu düşünce beni dehşete düşürdü ama neyse ki tam o anda Braden elini iç çamaşıma attı da aklımı kaçırmak üzere olduğumu unuttu verdim.

Kendi kendime hiç de öyle demek istemediğini söyleyip olayı unutmaya çalıştım ve günü gününe yaşayıp keyfini çıkarmaya başladım. Birkaç gün sonra yazmaya ara verip mutfakta kahve içiyordum ki Ellie içeri girdi. Bugün evdeydi, sınav kâğıtlarını okuyordu.

Karşımdaki sandalyeye otururken pis pis sırtıttı. Şüpheyile tek kaşımı kaldırdım. “Ne iş?”

“Şimdi ağabeyimle telefonda konuştum.”

“Ee?”

Ellie kaşlarını kaldırdı. “Düğüne birlikte gideceğinizi söyledi.”

“Ne olmuş?”

“Joss.” Bana doğru bir kurabiye fırlattı ama başımı tam zamanında eğdim. “Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Şu an mutfağımızı kirletmekte olan vahşi kurabiyeye baktım. “Sana neyi söyleyecektim ki?”

“Braden’la aranızdaki anlaşmanın bittiğini? Bitti, değil mi? Artık birliktesiniz, ha?”

Birlikte miydik? Biraz etiket gibi bir sözcüktü bu. Etiketlerden hiç hoşlanmam. “Takılıyoruz diyelim.”

Ellie çığlık atınca kendimi korumaya aldım. “Ah, bu muhteşem! Biliyordum, biliyordum!”

“Keşke ben de senin bildiğini bilseydim,” dedim gülerek. “Ah, yapma artık. Başından beri Braden’in seninle ilgili olarak farklı davrandığını biliyordum.” Mutlulukla iç çekti. “Hayat ne güzel. Bir bardak çayla daha da güzel olacak.” “Isıtıcıyı doldursan iyi olur.” Başını sallayıp

ısıtıcıya doğru yürüdü, onu izlerken Adam'ı düşündüm. "Adam biriyle geliyormuş. Sen ne yapacaksın?"

Isıtıcıyı lavaboya götürürken omuzları azıcık gerildi. "Nicholas'la gideceğim."

"Aaah, işte bu eğlenceli olacak," diye mırıldandım.

Adam'ın bunu öğrendiği anda yaşanacaklar gözümün önüne geldi.

Bir şangırtıyla Ellie küfretti, yüzünü buruşturuyordu. Hemen koşup yanma gittiğimde ısıtıcıyı lavaboya düşürdüğünü ve sağ kolunu tuttuğunu gördüm. "İyi misin?" diye sordum, ne olduğunu anlamamıştım.

Beti benzi atmıştı. Başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Sınav kâğıtlarını işaretlemekten elime kramp girdi."

"Isıtıcıyı düşürdün." İlk defa çalışmaktan eline kramp girmiyordu. "Kendini bu kadar yormamaksın, arada bir mola ver. Çok çalışıyorsun." Ellie o kadar endişeli görünüyordu ki içim gitti. "Els, iyi misin sen?"

Zar zor gülümsedi. "Gerildim."

"Haydi git biraz uyu." Omzunu okşadım. "İyi gelir."

"Hey, güzellik."

Topuklarımın üzerinde dönüp Braden'a gülümsedim, siyah modern smokini içinde çok seksi görünüyordu. Adam'la birlikte geleneksel İskoç eteklerinden giymekten vazgeçmişlerdi çünkü Kasım ayında İskoçya onların deyimiyle "Baltık" olurmuş. "Hey, yakışıklı."

"Bu elbiseyi ne kadar beğendiğimi daha önce söylemiş miydin?" Yavaş yavaş yürüdü, yanıma gelince kalçamdan tutup beni kendine çekti. "Güzel elbise."

Elbise mor renkli satendendi ve azıcık bir göğüs dekoltesi ve tek yırtmacı dışında tüm bedenimi sarıyordu. İnsanı tahrik eden bir elbiseydi ve Braden tahrik olmayı severdi. Tam çenesinin altından, en sevdiğim yerden öptüm onu. "Geç kalmadan gidelim. Ellie hazır mı?"

"Değil. Ben de tek başıma Nicholas'la oturmayacağım."

Braden kaşlarını çatı.

Dudağımı büktüm. "Zavallı çocuk çok sıkıcı, ne yapayım."

Braden homurdanıp yüzünü boynuma yasladı. "Kız kardeşimin aklını başına toplaması gerek," diye mırıldandı tenime doğru. Sessizce gülüp saçlarını okşadım.

"Ellie halleder bu işleri."

Braden geri çekildi, birden öfkelenmiş gibiydi. "Ellie o çocuğa fazla."

Omuz silkip çantamla paltomu aldım. “Sen de bana fazlasın ama bu seni durdurmadı.”

Elimi sıkıca tutup dik dik bana baktı. “Efendim?”

“Ben hazırım!” Ellie, elliler tarzında, beyaz, uçuk sarı, kahverengi ve bakır tonunda bir elbiseyle odama girdi. İçinde ipek bir içlik vardı ve benim üzerimdeki bütün kıyafetten daha pahalı, beyaz yün bir palto giymişti. Gülümsedim. Çok güzel görünüyordu. “Joss, harikasin. Taksi bekliyor.” Elimı tutup Braden’la ikimizi koridora sürükledi. Koridorda talihsiz bir şekilde sıkıcı bir insan olan Nicholas bizi beklemekteydi.

Yatak odasındaki o feci dil sürçmesini açıklamak zorunda kalmadığım için çok mutluydum.

Tüm düğün -hem tören hem de yemek- düğünlerden rock konserlerine kadar pek çok gecenin organize edildiği Edinburgh Corn Exchange binasındaydı. Burası Yunan sütunlarıyla epey eski bir binaydı ama ne kendisinin ne çevresinin öyle göz alıcı bir güzelliği yoktu. Ancak tören alanı çok güzel dekore edilmişti ve yemek resmen nefes kesiciydi. Her yer beyaz ve gümüş rengiydi ve buz mavisi lambalarla aydınlatılmıştı. Tam bir kış düğününe göre idi.

Braden, tüm düğünü kendi muhteşem partnerini görmezden gelip dik dik Nicholas’a bakarak geçirmekte olan Adam’la konuşmaya gitti. Ellie sevgi kelebeği gibi oradan oraya koşturup militle sohbet ederken zavallı çocuğu kendi haline bırakmıştı işte, Adam hâlâ niye böyle yapıyordu anlamıyordum. Öyle bir bakıyordu ki, eğer bakışlar insanı öldürebilseydi...

Başımı iki yana salladım. Artık kendine gelse iyi olacaktı. “Joss.”

Kafamı şampanyamdan kaldırıncı Elodie’yi gördüm. Clark’la birlikte yan masadaydılar, Clark tanımadığım yaşlı bir adamla sohbe dalmıştı. Kimi kandırıyordum ki? Burada kimseyi tanımyordum ben. Elodie’ye gülümsedim, safir rengi elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. “Merhaba, nasılsın?”

Nasıl olayım der gibi gülümsedi ve yanımdaki boş sandalyeye geçti. Braden’la birlikte olduğumuzu anlamıştı artık; Braden’in bu konuda pek ketum davranmaması ve birkaç hafta önce Declan’m bizi mutfakta öpüşürken yakalaması sayesinde tabii. “Öğk, iğrenç,” demişti Declan ve tıpış tıpış tüm aileyi bu konuda aydınlatmaya gitmişti.

“Braden çok mutlu görünüyor.” Elodie ona bakıp gülümsedi. Adam’la ikisinin yanında çok güzel ve epey uzun boylu bir sarışın olduğunu görünce kıskanç bir kaplan gibi gözlerimi kısmamak için kendimi zor tuttum. “Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim.”

Göğsümde tatlı bir dalgalanma hissettim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Elodie bana döndü, bakışları tatlı ama ciddi idi. “Bence sen harika bir kızsın Joss. Gerçekten öyle düşünüyorum. Ama tanınması inanılmaz derecede zor bir insansın. Neden bilmiyorum ama kocaman bir duvarın var. Çok büyük bir duvar, aşması imkânsız.”

Yüzümün renginin attığım hissettim.

“Braden benim oğlum gibidir. Çok sevdiğim bir evlat gibi. Analise’in ona yaptıkları beni çok üzdü. Bir daha o tarz bir şey yaşamamalı. Ya da daha kötüsünü.” Tekrar

Braden’a baktıktan sonra bana döndü. “Sen söz konusuysan sanırım daha kötüsü olacak.”

“Elodie...” Söyleyecek söz bulamadım.

“Ona karşı onun sana hissettikleri gibi bir şey hissetmiyorsan bu işi bitir Joss. Onun iyiliği için.” Sonra ayağa kalktı, omzuma bir anne gibi hafifçe vurdu ve taptığı kocasına geri döndü.

“Bebeğim, iyi misin?”

Başımı kaldırdım, kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Bra-den yanımdaydı, kaşları endişeyle yukarı kıvrılmıştı. İyiyim der gibi başımı salladım, hâlâ konuşamıyordum.

İkna olmuşa benzemiyordu. “Haydi gel.” Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. “Gel dans edelim.”

La Rocca’nın *Non Believer* adlı parçası çalıyordu. Çok sevdiğim bir şarkı. “Dans eder misin?”

“Bu gece evet.” Beni dans pistine çekmesine izin verdim ve bana sarılırken ona yaslandım. “Kalbin çok hızlı atıyor. Elodie sana bir şey mi söyledi?”

Sadece gerçeği söyledi. Haklıydı. Çekip gitmem gerekiyordu. Onu içime çektim, onsuz bir an bile düşünemiyordum.

O zaman bencildim. Daha çok sarıldım. Çekip gidemezdim. Ama ya onu incitirsem? Tanrım, onu incitme düşüncesi bile canımı acıttı. Hatta o kadar acıttı ki onu, kendimi düşündüğümden daha çok düşündüğümü fark ettim.

Çok fena batmıştım.

Nefesimin titrediğini hissettim. Bendeki değişikliği fark edince Braden bana daha sıkı sarılıp “Nefes al bebeğim,” diye mırıldandı. Panik atak geçirmiyordum, sadece ödüm kopmuştu ama hiçbir şey söylemedim ve Braden sırtımı okşarken o huzurun tadını çıkardım.

“Ne dedi sana?” Ses tonu sertti. Elodie’ye çok kızmıştı.

Onu temin etmek için başımı iki yana salladım. “Ailenin ne kadar önemli olduğundan bahsetti. Bir kabahati yok.”

“Bebeğim,” diye fısıldadı yanağımı okşayarak.

“Beni sarhoş etmek ister misin?” diye sordum, havayı değiştirmeye çalışarak.

Braden burnundan güldü ve ellerini şehvetle kalçalarımın kıvrımlarında gezdirdi. “Yatağa atmak için seni sarhoş etmeme gerek yok ki.”

“Ah, şu mağara adamlığını sevdiğim için çok şanslısın, Braden Carmichael.”

Yirmi

Neden bilmiyorum ama bunların hiçbirini terapistime anlatmadım. Onunla ne yapacağıma karar vermeye çalışırken bu yanımlı kendime sakladım, sıkı sıkı herkesten gizledim. Henüz bir planım yoktu ama bunun Braden’la güzel güzel vakit geçirirken tadımı kaçırmamasına izin vermedim. Buna şükrediyorum çünkü düğünden birkaç hafta sonra, Aralık ayının ilk haftasında her şeyin değişeceğini nereden bilebilirdim ki.

Ellie mutfak masasında çalışırken Braden’la salonda uzanıyorduk. Lambalar kısılmıştı, Noel ağacının ışıkları pencereden yansıyor. Ellie ilk günden ağacı süslemekte ısrar etmişti. Tam Noel insanıydı. Soğuk bir Aralık günüydü, Çarşambaydı ve biz *A Bittersweet Life* adlı Koreli bir intikam filmi seyrediyorduk. Ben kendimi filme kaptırmıştım ama Braden’in kafası başka yerdeydi.

“Bu Cumartesi Alman pazarına gidelim mi?”

Daha geçen Cumartesi Ellie’yle gitmiştik ama Alman pazarını çok seviyordum ve Braden’la olacaktım, o yüzden evet, gitmek isterdim tabii. Noel zamanı Edinburgh benim gibi bir inançsız için bile muhteşem oluyordu. Princes

Caddesi bahçesindeki tüm ağaçlar beyaz ışıklarla sarmalanıyordu. Royal Scottish Academy’nin yanındaki bahçenin batısında enfes kokular, sevimli hediyelik eşyalar ve tuhaf sosisli sandviçlerin satıldığı bir Alman pazarı kuruluyordu. Bahçenin doğusunda, İskoç Anıtı tarafında ise geceleri ışıkları yanan dev bir dönme dolabın bulunduğu bir lunapark açılıyordu. Şafak sökerken soğuk bir günün sabahında o caddede yürümek gibisi yoktu.

“Tabii,” diye cevap verip Braden’a gülümsedim. Kanepeye uzanmıştım, Braden da L kanepenin diğer ucunda yatıyordu.

Başını salladı. “Şubat’ta işe biraz ara veririz diye düşünüyorum. Cumadan birleştirip uzun bir hafta sonu yaparız belki de. Hunters Quay’de bir evim var ve tam Holy Gölü’ne bakıyor. Bayağı güzeldir. Çok huzurludur. Duno-on’daki inanılmaz Hint restoranından bahsetmeyeyim bile, tam gölün karşısındadır.”

Kulağa harika geliyordu, özellikle dört senedir İskoç-ya’da yaşadığım ve St. Andrews’tan öteye gitmediğim düşünülürse. “Harika. Tam olarak nerede?”

“Argyll’da.”

“Ah.” Bu dediği yayla değil miydi? “Argyll batıda, değil mi?”

Braden sanki aklımı okumuş gibi gülümsedi. “Batı yaylası. Çok güzeldir inan bana.”

“Göl dedin ben bittim zaten. Ne zaman gideceğimizi söyle yeter.”

Braden’in keyfi yerine gelmişti. “Seks ve tatil.” “Efendim?”

“Seni ikna eden şeylerin listesini yapıyorum.”

Oflayıp ayağımla bacağına vurdum. “Senin de elinde bir tek seks ve tatil mi var yani?”

“Listenin kısalığı benim suçum değil.”

“Sen bana zor kadın mı diyorsun şimdi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sen beni aptal mı sanıyorsun be kadın? Buna cevap vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? Bu gece seninle yatmak istiyorum ben.”

Daha sert vurdum. “Ağzına hâkim ol yoksa yalnız başına yatarsın.”

Braden başını geri atıp kahkaha attı.

Şakadan suratımı asıp filme geri döndüm. “Yatakta iyi olduğuna şükret sen.”

“Ah.” Ayağımı yakaladı. “Bence benimle birlikte olmanın başka sebepleri var.”

Göz ucuyla ona baktım. “İnan bana şu anda bir tane bile gelmiyor aklıma.”

Braden ayağımı daha sertçe çekiştirip parmaklarını ayağıma geçirdi. “Sözünü geri al yoksa cezasını ayağın çeker.” Ah hayır, olamaz! Ayağımı çekmeye çalıştım. “Braden, hayır.”

Uyarımı dikkate almadı ve beni gıdıklamaya başladı, ben katıla katıla gülüp onu tekmelemeye çalışırken ayağımı daha da sıkı tuttu.

Durmak bilmiyordu.

Zalim adam!

“Braden,” dedim nefes nefese, kollarımla onu itmeye çalışıyordum ama ayağımı hâlâ gıdıkladığı için gülmekten bir şey yapamıyordum. Kahkaha üstüne kahkaha derken, karnıma ağrı girdi ve... olan oldu.

Gaz kaçırdım.

Çok fena hem de.

Braden anında ayağımı bıraktı ve o an ona tekme savurduğum için kanepeden küt diye düşmemle birlikte kahkahası büyüdü de büyüdü.

Braden osuruğa ve düşmeme katıla katıla kanepede gülerken bir yastık kapıp yerden ona fırlattım.

Tabii ki bu, geri zekâyı daha da çok güldürdü.

Onun yanında gaz kaçırmış olmanın verdiği yerin dibine girme hissi -malum bunu insan içinde yapmazsınız-ile gülmek arasında kaldım çünkü adamın kahkahası bulaşıcıydı. “Braden!” diye sızlandım. “Kes artık. Komik değil.” Ofladım, dudaklarımda yarı tebessüm, yarı incin-mişlik vardı.

“Ah, bebeğim.” Nefes almaya çalışırken gözlerindeki yaşı sildi ve bana sırtıttı. “Bu bayağı komikti inan.” Ayağa kalkmam için elini uzattı.

Eline vurdum. “Çocuk gibisin, geri zekâlı.”

“Hey, az önce osuruğunu salan ben değilim.”

Tanrım, çok korkunçtu. Homurdanarak yere yattım ve ellerimle gözlerimi kapadım.

“Jocelyn.” Elini dizimde hissettiğimde sesinde neşe vardı. “Bebğim, neden bu kadar utanıyorsun? Alt tarafı bir osuruk. Zamanlaması muhteşemdi ama itiraf etmem gerek.” Utancı içime sindirdim. “Tanrım, kapa çeneni lütfen.” Tekrar kıkırdayınca öfkeyle gözlerimi açtım. “Hoşuna gidiyor resmen!”

“Eh, evet,” deyip güldü, gözleri parlıyordu. “Seni hiç utanmış halde görmemiştim. Seni ilk gün çıplak gördüğümde bile utanmamış ve umurunda değilmiş gibi bir tavır takınmıştın. Bir *osuruktan* bu kadar utanman çok şeker gerçekten.”

“Ben şeker değilim!”

“Ah, evet bence öylesin.”

“Ben havalı ve kendinden emin bir insanım,” diye itiraz ettim. “Havalı ve kendinden emin insanlar gaz çıkarmazlar. Hele senin, gaz çıkardığımı hiç bilmemen gerekiyordu!” Dudakları titredi. “Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim ama senin gaz çıkardığını zaten biliyordum. İnsan olmanın gereklerinden biri malum.”

Israrla başımı iki yana salladım. “İlişkimizi burada bitirelim. Bütün gizem gitti.”

Braden beni belimden yakalarken hâlâ gülüyordu. Tam onun yardımıyla ayağa kalkıyordum ki mutfakta bir şangırtı koptu. Hemen birbirimize baktık, kahkahalar anında yok olmuştu.

“Ellie?” diye seslendi Braden.

Sessizlik.

“Ellie!”

Ellie cevap vermeyince endişeyle Braden’a baktım ve hemen fırladım. Braden zaten beni bırakmıştı.

“Ellie!” diye bağırdığını duydum arkamdan, sesindeki korkuyu fark edince daha da hızlandım.

Mutfaktaki manzara beni şoka soktu. Braden arkamdan gelip dizlerinin üstüne çöktüğü ve elleri, gözkapak-ları sürekli açılıp kapanan ve ağzı açık halde yerde kasıl-makta olan Ellie’nin üzerinde gezindiği sırada ben dona-kalmıştım.

“Ellie?” Braden’ın soluk yüzü bana döndü. “Ambulans çağır hemen. Nöbet geçiriyor galiba.”

Mutfaktan fırladım, adrenalinden ellerim titriyordu, dengemi kaybetmiştim. Komodinimin üzerindeki telefonu kaptım ama elimden düşürdüm. Küfredip tekrar elime aldım ve numarayı çevirdim. Korku içime dolmaktaydı, koridorda koşarken karşı taraf telefonu açtı. “Acil yardım. Neye ihtiyacınız var? İtfaiye mi, polis mi, ambulans mı?” “Bayıldı.” Braden çaresizce

yanında oturuyordu, Ellie'nin bedeni cansızdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Siktir, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ambulans." Hattın beklemeye alındığını ve iki saniye sonra ambulans servisinin telefonu açtığını duydum. "Ev arkadaşım," dedim nefes nefese, panik halindeydim çünkü Braden bile paniklemişti. "Bir şangırtı koptu ve mutfığa koştuk, yere düşmüştü, bedeni sarsılıyordu, şimdi de bilinci gitti."

"Hangi numaradan arıyorsunuz?"

Sabırsızca numarayı verdim.

"Tam olarak adresiniz nedir?"

Hattın diğer ucunda robot gibi konuşan kadına sinir-lenmemeye çalışarak adresi de verdim.

"Ev arkadaşınız ilk defa mı nöbet geçiriyor?"

"Evet!" diye patladım.

"Ev arkadaşınız kaç yaşında?"

"Yirmi üç."

"Nefes alıyor mu?"

"Nefes alıyor, değil mi Braden?"

Braden evet anlamında başını salladı, çenesi kasılmıştı. "Tamam, tedbir için yan yatırıp koma pozisyonuna getirebilir misiniz?"

"Koma pozisyonu," diye Braden'a tekrar ettim. Braden nazıkçe Ellie'yi yan çevirip kolunu ayarladı.

"Ambulans yolda, geliyor. Ambulans görevlileri geldiğinde lütfen evcil hayvanlarınızı bir yere kapayın."

"Evde hayvan yok."

"Tamam. Lütfen ambulans gelene kadar hatta kalın." "Braden," diye fısıldadım, hâlâ titriyordum, "nasıl?" Ellie'nin saçını yüzünden çekerken başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Bir ses bizi şaşırttı.

Ellie'den gelen bir ses.

Yanlarına gidip dizlerimin üstüne çöktüm. Başını yavaşça çevirirken Ellie'den bir inleme daha geldi. "Ne..." Gözleri kırpılarak açıldı ve tepesinde ikimizi birden görünce şaşkına döndü. "Ne oldu?"

Bilinci yerine gelmesine rağmen ambulans görevlileri Ellie'yi götürdüler. Braden'la birlikte bir taksiye atlayıp hastaneye kadar onları takip ettik. Braden önce Elodie'yle Clark'ı, sonra da Adam'ı arayıp haber verdi. Oraya vardığımızda bir süre öyle dikilip kaldık çünkü kimse bize bir şey söylemiyordu. Elodie, Clark ve Adam geldiğinde bile hâlâ bir şey bilmiyorduk.

“Çocukları komşuya bıraktık,” diye fısıldadı Elodie, gözleri korku doluydu. “Ne oldu?”

Ben sessizce dururken Braden olanları anlattı, zihnimden bütün kötü senaryolar geçiyordu. Hastanede olmak zaten beni delirtiyordu ve artık Ellie'nin dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istiyordum. Başka bir şeyi kaldırabilir miydim bilmiyorum.

“Ellie Carmichael'ın ailesi siz misiniz?” dedi bir hemşire ve hepimiz birden ona doğru yöneldik. Kocaman gözleriyle bize baktı. “Hepiniz birinci derece akraba mısınız?”

“Evet,” dedi Braden, Adam'la ben ağzımızı açmadan.

“Benimle gelin.”

Ellie, acil serviste bir yatağın üstüne yanlamasına oturmuş, ayaklarını sallıyordu. Tipik Ellie tarzı el sallamasıyla bizi karşılayınca kalbim adeta yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Neler oluyor?” Elodie hemen yanma koştu ve Ellie onun elini tuttu.

“Ellie'nin ailesi misiniz?”

Döndüğümüzde kırklarında, hoça kılıklı bir doktor bize bakıyordu. Hep beraber “Evet,” deyince Ellie bitkin bir şekilde gülümsedi.

“Ben Dr. Ferguson. Müsait olur olmaz Ellie'yi MR'a sokacağız.”

“MR mı?” Kız kardeşine bakınca Braden'ın yüzü gerildi. “Neler oluyor Els?”

Bizlere bakarken yüzünü korku sardı, hepimizin endişesi ona yönelmişti. “Bir süredir kendimi iyi hissetmiyordum.”

“İyi hissetmiyordum da ne demek?” diye sordu Adam sabırsızlıkla. Adam'm bu öfkeli çıkışı üzerine Ellie yüzünü buruşturdu.

“Adam.” Onu omzundan tutup sakinleştirmeye çalıştım ama beni savuşturdu.

“Galiba gözlüğe ihtiyacım falan yokmuş, doktor yanılmış,” dedi Ellie alçak sesle.

Dr. Ferguson boğazını temizledi, hastasını kurtarması gerektiğini hissetmişti herhalde. “Ellie bir süredir baş ağrısı, sağ kolda uyuşma ve karıncalanma, halsizlik ve denge kaybı şikayetleri olduğunu söyledi, bugün de ilk nöbetini geçirmiş. Bu belirtileri açıklayabilecek bir şey var mı yok mu diye ona MR çekelim dedik.”

“Uyuşma mı?” diye mırıldanıp koluna baktım. Ellie'nin kolunu sıktağı, salladığı görüntüler geldi gözümün önüne. Ve bana başım ağrıyor dediği onca zaman. *Siktir.*

“Özür dilerim Joss. Kendimi kötü hissettiğimi söylemek istemedim.”

“Buna inanamıyorum.” Elodie Clark’a yaslandı. “Bize söylemeliydin.”

Ellie’nin dudağı titredi. “Biliyorum.”

“MR ne zaman müsait olur?” diye sordu Braden, ses tonu kalın ve talepkârdı.

Dr. Ferguson rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Müsait olur olmaz Ellie’yi götüreceğim ama ondan önce sırada başka hastalar var.”

Ve böylece bekleyiş başladı.

yirmi bir

Saatlerce bekledikten sonra Ellie MR’a girdi ve sonra eve gönderildi. Sonuçları en kısa zamanda alacağımızı söylediler ama bu bile iki haftalık bekleyiş anlamına geliyordu. Nihayetinde on gün beklemek durumunda kaldık ve o on gün korkunç geçti. En kötü olasılıklar aklımızdan geçerken hepimizin üstüne bir uyuşukluk çöktü. Dr. Pritchard’a gittim ama kendimle ilgili bir şey anlatacak gücüm yoktu. Sessiz bir seans oldu.

Tüm o on gün sessiz bir seans gibiydi aslında; üçümüz evde oturup Adam’la Elodie’nin aramalarına cevap verdik ve bunun dışında pek bir şey konuşmadık. Devamlı çay kahve yapıp televizyon seyrettik. Sıfır sohbet. Sanki korku, bütün muhabbetimizin kapısına bir kilit vurmuştu. Ve birlikte olduğumuzdan bu yana ilk kez Braden’la sevişmeden aynı yatakta yattık. Ben ne yapacağımı bilmediğim için kararı ona bıraktım. Seviştiğimizde ise çok yavaş ve nazikti. Sevişmediğimizdeyse Braden beni yan çevirip kolunu üstüme atıyor, beni kendine çekip başını başıma yaslıyordu. Ben de kolumu kolunun üzerine atıyordum ve bu şekilde uyuyorduk.

Dr. Ferguson arayıp Ellie’yi çağırdı.

Bu kötüydü. Kulağa kötü geliyordu. Telefonu kapadığında Ellie’ye baktım ve o ana dek tuttuğum, kontrol ettiğim her şey birden patlayıverdi. Ellie’nin gözlerinde korkuyu gördüm ama kendi korkumda o kadar kaybolmuştum ki ona yardımcı olacak bir şey söyleyemedim, bu yüzden ağzımı bile açmadım. Doktor randevusuna Braden’la gitti, ben de evde bekledim; o koca, sessiz, buz gibi evde. Boş boş Noel ağacına baktım, Noel’e sadece on gün kaldığına inanamıyordum.

Onların yokluğunda geçen iki saat boyunca o içimdeki demir kutunun kapağı açılmasın diye üzerine oturmak zorunda kaldım resmen. Kapak açılırsa nefes alamayacaktım.

Evin kapısının açıldığını duyar duymaz her şey uyuşmaya başladı, sanki suyun altındaydım, yavaşça suya karşı mücadele veriyordum. Balonun kapısı da açıldı ve Braden içeri girdi. Yüzü o kadar solgun, gözleri o kadar donuktu ki Ellie’nin yaşlı gözlerine daha bakmadan durumu anlaştım. Korkunun kokusunu alabilirim ben, acının havayı nasıl yoğunlaştırdığını da

bilirim, nasıl göğsünüze çarpıp bütün vücudunuzu acıyla sarmaladığını da. Acı gözlerinize, başınıza, kollarınıza, bacaklarınıza, dişetlerinize bile bulaşır.

“MR’da bir şey çıkmış. Bir tümör.”

Gözlerim Ellie’ye döndü. Ellie omuz silkti, dudakları titriyordu. “Bir nörolog tavsiye ettiler, Western General’da Dr. Dunham diye biri. Yarın gidip onunla görüşmem gerekiyor. Bundan sonra ne yapılacağıyla ilgili. Ameliyat gerekecek mi falan diye. İyi huylu mu değil mi diye.”

Bu gerçek olamazdı.

Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

Bir adım geri attım. Bunu tekrar yaşadığıma inanamı-yordum, öfkeliydim ve kafam allak bullak olmuştu.

Hepsi benim suçumdu.

Onlara izin vermiştim, kurallarımı yıkmış, onlarla fazla yakınlaşmış ve şimdi tekrar başa dönmüştüm!

Kahretsin!

KAHRETSİN!

Ancak korku dolu çığlıklarım kafamın içerisindeydi sadece. Ellie’nin karşısında dimdik durup başımı tamam anlamında salladım. “Hepsi geçecek. Daha bir şey bilmiyoruz.”

Ama ben biliyordum. Biliyordum. Ben lanetliydim. Bu kadar mutlu olamayacağımı biliyordum. Kötü bir şeyin olacağını biliyordum. Ne yapmıştım ben Ellie’ye böyle?

Ellie! Onun için canım acıyordu. Onun korkusunu içinden söküp atmak istiyordum. Onun iyi olmasını istiyordum.

Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Onun yerine Ellie’yi demir kutuma yerleştirdim. “Bu gece barda çalışacağım. Ondan önce de spora gideceğim.” Robot gibi ikisine birden başımı sallayıp yanlarından geçtim.

“Jocelyn?” Braden kolumu yakaladı, gözleri korku ve anlayış doluydu. Ve tavrıma inanamazlık. Bana ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyaç duymak istemiyordum.

Yavaşça kolumu geri çekip gergin bir şekilde gülümsedim. “Sonra görüşürüz.”

Ve öylece çekip giderek onları korkularıyla baş başa bıraktım.

Spora gitmedim. Kapanmadan önce Edinburgh Kalesi’ne gittim. Royal Mile’den Castlehill’e soğukta ve ayazda yürüdüm, soğuk hava yanaklarıma batıyor, ciğerlerim fazladan çalışıyordu.

Köprüyü geçtikten sonra biletimi aldım ve taş geçidin altından çakıl yoluna girip sağdan dümdüz yukarı çıktım. Ana caddeden yürüyüp sağa, kale duvarlarına döndüm. Orada, dünyanın en eski havan toplarından biri olan Mons Meg'in yanında durdum ve birlikte şehri seyrettik. Hafif puslu havada bile şehir buradan nefes kesici görünüyordu. Kalenin çok pahalı olmayan giriş ücretini sırf bu manzara için ödemiştim. Tüm bu güzellik için. Biraz huzur bulacağıma inandığım tek yerdi ve peşinden koştuğum sonsuz huzuru asla bulamayacağımı düşündüğüm zamanlarda buraya gelirdim. Bugün buna ihtiyacım vardı.

Son birkaç ay boyunca kafamı kuma gömmüş, insanları sevmenin bir bedelinin olmayacağını sanmışım ve şimdi bu noktadaydım. Bu “yeni ben” var olalı beri daha altı ay bile olmamıştı ki ayağımın altındaki zemin çatırdamaya başlamıştı.

Böyle düşünmek bencillikti.

Biliyordum.

Acı çekmekte olan Ellie'ydi, ben değil.

Ama bu da doğru değildi.

Ellie Carmichael eşsiz bir insandı. Tatlı, kibar, biraz şapşal, komik, sevgi dolu bir insandı ve... benim ailemdi. Kendi ailemi kaybettiğimden bu yana ailem diyebildiğim ilk insandı. Ona karşı korumacıydım; canı yandığında benim de canım yanıyordu; onun mutluluğunu düşünüyor ve hayatını daha iyi hale getirebilmek için ne yapabilirim diye aklımdan geçiriyordum. Rhian'la bile bu kadar yakın değildik.

Ellie'yle, Dru'yla olduğumuz kadar yakındık neredeyse.

Ve şimdi Ellie'yi de kaybetmek üzereydim.

Topun yanındaki buz gibi taşa oturup acıyı içimden çıkarabilmek için kollarımla bedenimi sardım. Tüm bunları kafamda baştan yazarsam belki böyle hissetmem diye düşündüm. Belki Ellie'yle o kadar da yakın değildik. Belki hiç olmamıştık bile. Eğer böyleyse, onu kaybetmek bana çok da dokunmazdı.

Cep telefonumun sesiyle irkildim. Midem korkuyla kasılıyordu, telefonu çıkarınca arayanın Rhian olduğunu gördüm ve rahatladım.

“Hey,” dedim.

“Lan kaltak,” dedi Rhian, şaşırtıcı bir şekilde sesi keyifliydi. “Nasıl gidiyor? James'le üç günlüğüne Edinburgh'ya geleceğimizi söyleyeyim dedim, sonra da Falkirk'e gidip Noel'de annesinde kalacağız. Trene binmeden önce seni görelim diyoruz, o yüzden adresin lazım bebek.”

Berbat bir zamanlama. “Bu aralar evde işler biraz karışık. Seninle dışarıda buluşup kahve içsek?”

“Tanrım, Joss, sesin bok gibi. Her şey yolunda mı?” Telefonda konuşmak istemiyordum. “Yüz yüze anlatırım. Kahve tamam mı?”

“Evet, tamam.” Sesi hâlâ endişeli çıkıyordu. “Princes Caddesi’ndeki kitapçının yanındaki kafede. Salı günü saat üçte.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapayıp manzaraya bir daha baktım. Sonra kafamı kaldırıp asık suratlı, koca göbekli bulutları seyrettim. Hacimsiz, havada uçuşan şeylerdi bunlar. Göbekleri kocaman falan değildi, yüklü değildiler. Yüklü değillerse, yağmur da yağmazdı.

Bir sonraki müşterinin siparişini almadan Jo beni yakalayıp çalışan odasına çekiştirdi. Ellerini beline koydu, kaşları çatılmıştı. “Çok garip davranıyorsun.”

Omuz silkip bu yeni keşfettiğim uyuşukluk battaniyesine biraz daha sarıldım. “Sadece çok yorgunum.”

“Hayır.” Jo bir adım attı, yüzü endişeyle gerilmişti. “Senin bir şeyin var Joss. Bak, çok yakın olmadığımızı biliyorum ama benim sıkıntılarım olduğunda sen her zaman bana destek oldun, o yüzden konuşmak istersen ben buradayım.”

Beni dinlemek için burada olmanı istemiyorum, “iyiyim ben.”

Başını iki yana salladı. “Gözlerin öyle boş boş bakıyor ki Joss. Craig’le ödümüzü koparıyorsun. Bir şey mi oldu? Braden’la mı bir şey oldu?”

Hayır. Ve onunla bir şey de olmayacak. “Hayır.”

“Joss?”

“Jo, bar gerçekten çok kalabalık, bunu şimdi yapma-sak?”

Kaşlarını çatıp huzursuzca dudağını ısırıldı. “Pekâlâ.” Başımı sallayıp topuklarımın üzerinde döndüm ve işime bakmak için bara gittim. Jo’nun Craig’in yanına gidip ona bir şeyler fısıldadığını gördüm. Craig bana bakmak için kafasını çevirdi.

“Joss, neyin var senin tatlım?”

Cevap olarak orta parmağımı gösterdim.

Craig Jo’ya döndü. “Konuşmak istemiyor sanırım.”

Şaşırtıcı bir şekilde Braden bar çıkışında beni bekliyordu. O gece göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Ne yaptığımı bile hatırlamıyordum, o yüzden sisin içinden çıkıp onu tanımam biraz zaman aldı. Dökme demir korkuluklara yaslanmış duruyordu, tıraş olmamıştı ve düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. Ellerini çift yakalı yün paltosunun ceplerine sokmuştu. Ben kaldırıma çıkınca başını çevirdi ve onu görünce içim acıdı. Saçları her zamankinden dağınık, gözlerinin altı mosmordu ve gözlerine kan oturmıştı.

Bir an son birkaç ayın aslında hiç yaşanmadığını unuttuğumu unuttuğumu. içimdeki demir kutudaydı o anılar. Kollarımı göğsümde birleştirip ona bakarak kaşlarımı çattım. “Senin Ellie’yle olman gerekmiyor mu?”

Bana bakarken Braden'ın bakışları delip geçiyordu. Kalbim sızladı. Çok genç ve savunmasız görünüyordu. Onu böyle görmekten hoşlanmıyordum. "Ona biraz viski verdim. Ağlaya ağlaya uyudu. Ben de gelip seni alayım diye düşündüm."

"Onun yanında kalmalıydın." Yanından geçmek üzere yürüdüm ama kolumdan yakalayıp, hatta canımı acıtacak derecede sıkarak beni durdurdu.

Kafamı kaldırdığımda şimdi daha az savunmasız ve daha çok öfkeliydi. İşte bu tanıdığım Braden'dı ve tuhaf bir şekilde onunla baş etmem daha kolaydı. "Senin bugün öğleden sonra kalman gerektiği gibi mi?"

"İşim vardı," dedim ifadesizce.

Beni kendine çekerken gözleri kısıldı. Her zamanki gibi bakışlarını yakalayabilmek için başımı kaldırmam gerekti. "İşin mi vardı?" İnanmamıştı ve öfke doluydu. "Sana ihtiyacı olan bir dostun var. Ne bok yediğini sanıyorsun sen Jocelyn?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Yapma," diye fısıldayıp burunlarımız birbirine değene dek başını indirdi. "Yapma bunu. Şimdi yapma. O kafanın içinden neler geçiyorsa kes artık. Ellie'nin sana ihtiyacı var bebeğim." Zorla yutkundu, gözleri sokak lambalarının ışığında parlıyordu. "Benim sana ihtiyacım var."

Boğazımda o tanıdık yumruyu hissettim. "Bana ihtiyaç duymanı istemedim senden," diye fısıldadım.

Gözümle gördüm. Hemen kendine gelmeden önce in-cinmişlik resmen yüzüne yansıdı. Aniden beni bıraktı. "Pekâlâ. Senin sonu gelmez duygusal problemlerine vaktim yok benim. Beyin kanseri olup olmadığı belli olmayan bir küçük kardeşim var ve senin olmasa bile onun bana ihtiyacı var. Ama sana bir şey söyleyeyim Jocelyn" -öne doğru bir adım atıp yüzüme parmağını doğrulttu, yüzü öfkeden taş kesilmişti- "Bu süreçte onun yanında olmazsan, ömrünün sonuna dek kendinden nefret edeceksin. Benim sana bir şey ifade etmediğimi düşünebilirsin ama Ellie'nin sana hiçbir şey ifade etmediğini asla söyleyemezsin. Seni tanıyorum. Duydun mu beni?"

Hızla nefes verdi, sıcak nefesini yüzümde hissettim, sözleri ruhumu delip geçmişti. "Onu seviyorsun. Ellie senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak onu kaybetme düşüncesine katlanmaktan çok daha kolay olduğu için bunu yok sayamazsın. Ellie bundan daha fazlasını hak ediyor."

Gözlerimi acıyla kapadım, beni bu kadar iyi tanıyor olmasından nefret ediyordum. Haklıydı. Ellie benim korkaklığımdan çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona olan hislerimden kaçamazdım çünkü bunu herkes görmüş, herkes anlamıştı. Daha da önemlisi, **Ellie** görmüş ve anlamıştı. Dostluğumuza izin veren ben olmuşken şimdi nasıl onu yalnız bırakırdım? Ellie için cesur olmalıydım, bu bana kalan her şeye mal olsa bile. "Onun yanında olacağım." Birden söz vermiştim. Samimiyetimi göreceğini umarak gözlerimi açtım. "Haklısın. Onun yanında olacağım." Braden gözlerini sımsıkı kapayıp derin bir nefes verdi. Gözlerini açtığında bakışlarında yeniden şefkat gördüm ve bu şefkati son beş dakika içerisinde hiç özlemediğimi

söyledim kendi kendime. “Tanrım. Birkaç saat kayboldun resmen. Seninle ne yapacağız biz Jocelyn Butler?” Beni kendine çekmek için kolunu uzatınca bir adım geri atıp uzaklaştım.

“Eve gidip dinlen sen. Bu gece Ellie’yle ben ilgilenirim.” Braden gerildi, gözleriyle yüzümü tararken çenesi kasıldı. “Jocelyn?”

“Eve git Braden.” Yürümek üzere döndüm ama elimi yakaladı.

“Jocelyn, bana bak.”

Elimi kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. Yüzüne dönerken bütün gücümle ifademi sertleştirmeye çalıştım. “Bırak beni Braden.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, sesi kum yutmuş gibi çatalıydı.

“Bunu sonra konuşuruz. Şimdi zamanı değil. Önemli olan Ellie şu anda.”

Braden öfkeyle bana baktı, tehlikeli ve kararlı görünüyordu. “Sakin beni terk edeyim falan deme.”

“Bunu sonra konuşsak?”

Cevap vermek yerine Braden sertçe beni kendine çekti ve dudaklarıma yapıştı. Bir eliyle başımı tutarken ağzındaki viski ve hüznü tadını alabiliyordum. Öpücük derin ve tutkuluydu. Nefes alamıyordum. Göğsünden onu itip rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardım ve sonunda beni bıraktı. En azından dudakları bıraktı diyelim. Kolları hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

“Bırak beni,” dedim, dudaklarım şişmişti.

“Hayır,” dedi sertçe. “Bize bunu yapmana izin vermeyeceğim. Senin için bir şey ifade etmediğime hayatta inanmam.” *Başka çaren yok.* “Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim.” “Neden?”

“Öyle işte.”

“O zaman kabul etmiyorum.”

Kollarında kıvranıp öfkeyle yüzüne baktım. “Seni terk ediyorsam bunu kabul etmek zorundasın!”

Aniden burnundan öfke soluyan Braden beliriverdi önümde. “Hayır, hiç de değilim!”

“Hey, siz ikiniz iyi misiniz?” Sarhoşun teki dikkatimizi çekince kafalarımızı ona doğru çevirdik. Gözlerini kısmış, dip dibe duran bize bakmaya çalışıyordu ki o an bir Cuma gecesini George Caddesi’nde sokak ortasında kavga eden bir çifttik ve etrafta bizi duyabilecek bir sürü insan vardı.

“Sorun yok,” dedi Braden sakince, hâlâ beni bırakmıyordu.

Sarhoş bana döndü. “Sen emin misin?”

Olayın bir kavgaya dönüşmesini istemediğim için -şu an Braden'ın ihtiyacı olan son şeydi bu- başımı evet anlamında salladım. "Bir sorun yok, gerçekten."

Sarhoş bize son kez baktıktan sonra sorunu aramızda çözebileceğimize karar verip döndü ve bir taksi çağırdı. Braden'a döndüm. "Bırak beni."

"Hayır."

"Mağara adamlığıyla bundan sıyrılamazsın." Acı ve yalanlar içimde yükselirken gözlerine bakamadım. "Seni önemsiyorum Braden. Gerçekten. Sen benim dostumsun. Ama bu iş fazla uzun sürdü."

"Korkuyorsun. Şimdi anladım." Rahatlatıcı bir şekilde mırıldanmak için kulağıma eğildi. "Bugün neden kaçtığını biliyorum ve şimdi neden kaçtığını da biliyorum. Hayatta böyle şeyler olur bebeğim; bunun için yapacak bir şey yok. Bunun hayatını ele geçirmesine ya da insanlarla ilişkilerini etkilemesine izin veremezsin ayrıca. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamız gerek, ne kadar süre olursa. Kaçma artık."

Sen terapist olmalıymışsın.

Bedenimi rahatlatmaya çalışıp midemdeki korkunç bulantıyı görmezden geldim. "Bu yüzden bitiriyorum ya zaten. Hayat kısa. Sevdiğimiz insanlarla olmalıyız."

Braden donakaldı, nefesimi tutup yalanı sürdürecektir gücü toplamaya çalışarak bekledim. Yavaşça geri adım atıp gözlerini gözlerime dikti. "Yalan söylüyorsun."

Evet, yalan söylüyorum bebeğim. Ama senden önce öleceğim. Hatta daha kötüsü, sen benden önce öleceksin. "Yalan söylemiyorum. Seni sevmiyorum ve başına gelen onca şeyden sonra seni seven birine layıksın sen."

Kolları yana düştü ama sanki beni bırakmak için değildi. Şoka girmiş gibiydi. Sanırım şoktaydı. Fırsattan istifade geri adım attım, yakın durmaktan korkuyordum çünkü eninde sonunda kontrolümü kaybedecek ve kahrolası bir yalancı olduğumu söyleyip seni terk etmeme asla izin verme diye ona yalvaracaktım.

Ama bugün yeterince bencillik etmiştim.

"Beni seviyorsun," dedi itiraz ederek, sesi yumuşak ve alçaktı. "Bunu gördüm ben."

Yutkunup gözlerine bakmaya çalıştım. "Seni önemsiyorum ama arada fark var."

Bir an bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin olamadım. Sonra gözleri donuklaştı ve sertçe peki anlamında başını salladı. "Tamam o zaman."

"Beni bırakıyor musun?"

Üst dudağı kıvrıldı, geriye doğru bir adım daha atıp benden uzaklaşırken ifadesi acı verecek derecedeydi. "Zaten... hiç tutamamışım ki." Birden dönüp tek bir kelime daha etmeden yürüyerek karanlıkta kayboldu.

Bir kez bile arkasına bakmadı ki bu iyi bir şeydi. Baksaydı, Jocelyn Butler'm uzun zamandır ilk defa gerçek gözyaşları döktüğünü görecekti ve yalan söylediğini anlayacaktı. Büyük yalan hem de. Orada o an beni kim görse aşk acısını an be an görebilirdi.

“Bunun yaptığın en sağlıklı şey olduğunu hiç sanmıyorum Joss. Sence?” diye sordu Dr. Pritchard yavaşça, kaşlarını çatmıştı.

“Yaptığım en iyi şeydi.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Braden'a gerçeği, onu sevdiğimi söyleseydim asla geri adım atmazdı. Çok inatçıdır. Sonra ömrünü benimle geçirmeye kalkabilir.”

“Ve bu kötü bir şey mi?”

“Eh, evet,” dedim rahatsız bir ifadeyle. “Ellie'ye ona ne yaptığımı duydunuz, değil mi? Tekrar birilerini kaybetmekten o kadar korkuyorum ki böyle saçmalıklar yapıyorum işte.”

“Evet, ama artık bunların farkındasın. Bu doğru yolda bir adım demektir.”

“Hayır, değil. Onlarca sorunum var ve ona bunu tekrar tekrar bir daha yapmayacağımın garantisini veremezdim. Bu ona haksızlık olurdu. Braden'ın güveni daha önce sevdiğini düşündüğü bir kadın tarafından kırılmış. Onunla kalsaydım ve bu saçmalıklara devam etseydim o güveni tekrar tekrar yıkmış olacaktım. Ve o bunu hak etmiyor.” Dr. Pritchard başım yana eğdi. “Buna karar verecek olan sen değilsin. Buna Braden karar verir. Ve senin deyimimle bu saçmalıkları bir daha tekrar tekrar yapacağının garantisini de veremezsin. Braden'la birlikte olmak sana iyi gelebilirdi. O sana yardım edebilir.”

“Bugüne dek etmedi. Onunla birlikte olmak bana yardım etmedi.”

“Ellie'nin yanında olman için seni ikna etti ama ve Ellie'nin yanına gittin. Ben buna yardım etti derim.” İnatçı bir kararlılık her yanıma sardı. “Ona gerçeği

söylemeyeceğim. Bu yaptığım onun iyiliğine.”

“Söylemeye çalıştığım şey şu Joss, belki de kendini feda etmekten vazgeçmelisin. Belki onun iyiliğine olan şey seninle olmaktır? Ve belki de senin bu kaygılarını gidermeye ve sayısız savunma mekanizmanı yıkmaya çalışacaktır?”

“Belki haklısınız.” Başımı sallayıp o acı veren Braden'la gelecek fikrini kafamdan atmaya çalıştım. “Belki kendimi feda ediyordumdur. Belki o böyle yapacaktır. Ama o, bu mücadeleden daha iyisini hak ediyor. İlişkisinde rahat olmayı hak ediyor, annemle babam gibi. Ve onların sevgisi bana bir şey öğrettiyse, o da Braden'ın haklı olduğu. Hayat çok kısa.”

Yağmur bir kere yağmaya başladıysa sırf sen istiyorsun diye durmaz. Ne zaman duracaksa o zaman durur. Gözyaşlarını da aynen böyle döktüğü yol boyunca. İşin aslı, aşk acısını tanımlamak kolay değildir. Tek bildiğim, bu akıl almaz acı -insanı neredeyse etkisiz hale getiren, bıçak gibi delip geçen acı- insanın göğsüne oturuyor ve oradan yayılıyor. Ama acının ötesinde de bir şey var. İnkâr gelip boğazınıza çörekleniyor ve o yumru da kendi çapında bir

acı. Bir etkisi de midedeki düğüm hissi. O düğüm gevşeyip sıkılaşıyor, gevşeyip sıkılaşıyor, ta ki siz daha fazla dayanamayıp kusana kadar.

En azından bunu kontrol altında tutabildim.

Eve varır varmaz Braden'ı terk etmenin acısı yerini korkuya bıraktı. Ellie'nin koridorun sonundaki odasına baktım ve onun yanında olacağıma dair verdiğim sözden dönmek için kendimi zor tuttum.

Ve tam tersini yaptım.

Botlarım çıkarıp ceketimi astım ve sessizce karanlık odaya yürüdüm. Pencereden sızan ay ışığında Ellie'yi gördüm, yan yatmış, top gibi kıvrılmıştı. Ona doğru bir adım atınca parke çatırdadı ve Ellie'nin gözleri zınk diye açıldı.

Bana baktı, gözlerinde bitkin bir ifade vardı.

İşte bu canımı acıttı.

Daha fena ağlamaya başladım ve beni ağlarken görünce Ellie'nin de gözünden bir damla yaş süzüldü. Tek bir söz söylemeden yatağına oturdum ve Ellie sırtüstü dönerken yanma uzandım. Yan yana yattık, başım omzunda, tek bir eli ellerimde.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Önemli değil.” Ellie'nin sesi duygu doluydu. “Geri geldin ya.”

Ve hayat çok kısa olduğu için... “Seni seviyorum Ellie Carmichael. Hepsi geçecek.”

Hıçkırığımı duydum. “Ben de seni seviyorum Joss.”

yirmi iki

Braden ertesi gün bizi böyle buldu; kafa kafaya vermiş şekilde, el ele, yanaklarımızda kurumuş gözyaşı izleriyle birlikte iki küçük kız gibi uyurken.

Beni uyandırmadı. Hatta bana bakmadı bile.

Ellie'yi sarsarak uyandırıyordu, harekete uyandım.

Uykulu bir sesle “Saat kaç?” diye sorduğunu duydum.

“Öğleni geçti. Sana yemek yaptım.” Sesinin tonu göğsüme bir yumruk gibi indi. Gözlerimi zorla açtım, Dru'dan bu yana en korkunç ağlama krizine girdiğim için şişmiş, kurumuş gözyaşlarıyla çapak içindeydiler. Braden Ellie'nin üzerine doğru eğilmiş, saçını geriye doğru okşuyordu, gözleri sevgiyle ışılıyordu. Hâlâ kan çanağı gibiydiler ve altları mosmordu.

Berbat görünüyordu.

Yine de bahse girerim ben daha berbat görünüyordum.

“Aç değilim,” diye fısıldadı Ellie.

Braden başını iki yana sallayıp hayatta kabul etmem der gibi baktı. “Yemek yemen gerek. Haydi gel tatlım, kalk artık.”

Kocaman eliyle Ellie’nin elinden tutup onu önce yataktan çıkarmasını, sonra da ayağa kaldırmasını izledim. Ellie’ye dayanak olup onu kapıya kadar yürüttü, Ellie’nin pijaması iyice buruşmuş, tişörtü üzerinde dönmüştü ve saçları karman çormandı. Tam anlamıyla hayatı alt üst olmuş bir insan gibiydi. İçim acıdı. Braden’a ise bakamıyordum bile, onun için hissettiğim acı tarif edilemez bir acıydı.

“Joss, geliyor musun?” Ellie omzunun üzerinden bana baktı.

Ve onun için, başımı evet anlamında salladım. Hiçbir şekilde Braden’ın yakınında olmak istemesem de.

En kötüsü de ne biliyor musunuz? Ayrılığımızla ilgili olarak bir tavır bile koymamıştı. Tamam, suratıma bakmıyor ve benimle konuşmuyordu ama... adam bana yemek yapmıştı be.

Ellie’yle mutfak masasına oturup enfes bir çırpılmış yumurtayla kızarmış ekmek yerken Braden tezgâha yaslanıp kahvesini içti. Ellie başta aramızdaki sessizliği algılamadı çünkü kendi derdine dalmıştı ve şu aşamada sessizlik çok garip de sayılmazdı.

Bu kızın ne kadar bencilikten uzak olduğunu size şöyle anlatayım: Yaşadığı bunca şeye rağmen ağabeyiyle aramızdaki gerilimi fark etti. Tahmin ettiğimden de hızlı bir şekilde. Bizim suçumuzdu gerçi; belli etmemeye pek çalışmadık. Tabağımla kupamı lavaboya bırakmak üzere ayağa kalkınca Braden ta öteye gitti. Sonra buzdolabından portakal suyu almaya gidince Braden lavaboya geri döndü. Dolaptan bardak almak için lavaboya yöneldiğimdeyse tekrar buzdolabının yanına gitti. Meyve suyunu geri koymak için buzdolabına gittiğimdeyse tekrar lavabonun başına geçti.

“Neler oluyor?” diye sordu Ellie hafifçe, bizi seyrederken kaşları kalkmıştı.

“Yok bir şey” tarzında bir şeyler mırıldandık.

“Arkadaşlar?” Ellie felç olmuş gibiydi. “Doktor mu aradı?”

Birden vicdan azabıyla kafalarımızı ona doğru çevirdik. “Hayır.” Braden başını salladı. “Hayır Els. Dr. Dunham’la randevun bu öğleden sonra, bir değişiklik yok.”

“O zaman niye böyle garip davranıyorsunuz?”

Boş boş ona baktık ama birimiz bayağı bir belli etmiş olmalı ki birkaç saniye yüzlerimizi inceledikten sonra Ellie’nin yüzü düştü. “Siz ayrılmışsınız.”

Braden onu duymazdan geldi. “Els, duşa girip kendine gelmen gerek. Kendini daha iyi hissedeceksin bak.”

“Benim yüzümden mi?” Ellie ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Benim yüzümden mi ayrıldınız?” Braden’a kaçamak bir bakış attım ama hüznle Ellie’ye bakıyordu. Tıpkı benim gibi o da Ellie’nin sırtına daha fazla yük bindirmek istemiyordu. Ellie’ye döndüm. “Hayır, Ellie. Senin yüzünden değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve bitti gitti, iyiyiz biz. Bizi merak etme. Olay çıkarmadan seni iyileştireceğiz.”

Ellie’nin ifadesi sertleşti ve çenesi inatla kasıldı. “Ama belli ki birbirinizle konuşmuyorsunuz. Ne oldu?”

Braden iç çekti. “O beni sevmiyor, ben de onun güvenilmez, soğuk bir kaltak olduğunu düşünüyorum. Şimdi git bir duş al.”

O an bana bakmadığından sözlerinin acısını yüzüme yansıtmamak için kendimi zorlamadım bile. *Güvenilmez, soğuk bir kaltak. Güvenilmez. Soğuk. Kaltak. Soğuk. Kaltak. Kaltak. KALTAK.*

Ama Ellie’nin ifademi görebildiğini unutmuştum, göz-bebekleri şefkatle büyüdü.

“Braden,” diye fısıldadı sitemkâr bir yumuşaklıkla. “Duş. Hemen.”

Ellie endişeli bakışlarını bana çevirdi. Şu zamanda benim için endişelendiğine inanamıyordum. “Ellie, duşa gir.” “Annemlerden betersiniz,” diye mırıldandı buz gibi bir

ifadeyle. Ancak tanıdığı en inatçı iki kişiyle mücadele etmektense bizi o boğucu sessizlikte yalnız bırakıp mutfaktan çıktı.

Nihayet konuşan Braden oldu. “Benim evimde bir sürü çöp bırakmışsın. Bu hafta bırakırım.”

Benim odamda da onun eşyaları vardı. “Ben de senin eşyalarını hazırlarım.”

Bu sırada mutfak tezgâhının iki ayrı ucunda durduğumuzu ve birbirimize bakmadan karşımızdaki duvara konuştuğumuzu söylemekte fayda var.

Braden boğazını temizledi. “Ellie için geri dönmüşsün?” Sesindeki umut muydu?

Portakal suyundan bir yudum alıp “Eh, bazen güvenilmez, soğuk kaltaklar da sözlerini tutar,” dedim sertçe.

Braden homurdanıp kupasını tezgâha güm diye indirdi. “Ellie’nin senin lütfedip ona yardım etmene ya da vicdan azabına ihtiyacı yok.”

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

Besbelli Braden gece boyunca kurmuş kurmuş, öfkesini iyice azdırmıştı. Kendimi hazırlayarak anlayışlı olup onu daha fazla incitmemeye özen gösterdim. “Lütfedip yardım etmiyorum, vicdan azabım da yok.”

“Ah, o zaman dün gece haklıymışım,” dedi başını sallayarak. “Benim aksime onu seviyorsun.”

“Braden...” dedim yutkunarak. Her zaman olduğu gibi olmasını bekliyordum. Dimdik, korkutucu, kararlı ve kendinden emin. Savunmasız ya da öfkeli ya da laf sokan bir tip değil. Resmen son derece uygunsuz bir zamanda hayvanlık yapıyordu. Gerçi ben, adam kız kardeşinin kanser olabileceği ihtimalini duyduktan sonra onu terk etmişim, asıl hayvanlık yapan kimdi acaba? “Sen de beni sevmiyorsun ki Braden.”

Bir an gözleri parladı ve hızla beni baştan aşağı süzdü, o kadar soğuk bakıyordu ki tüylerim ürperdi. Gözlerime döndüğünde buz gibi bir bakış attı. “Haklısın. Seni sevmiyorum. Sadece eskisi yatakta fena değildi, şimdiyse anlaşma yapmak için yenisini bulmam gerekecek.”

Kendimi iyi oyuncu sanırdım ama bu şekilde hakaret etmeye devam ederse düşüp bayılacaktım artık. Sözlerinin üzerimdeki etkisini görmesin diye hızla başka yöne döndüm. “Arkadaş kalabileceğimizi sanıyordum ama belli ki sen bunu istemiyorsun. Ellie’nin hatırına, mecbur kalmadıkça konuşmayalım, olur mu?”

“Bana kalsaydı, Ellie’nin iyiliği için, senin kışına bir tekme indirir, kapımızdan içeri daha fazla kasvet sokma derdim.”

Şok içinde kafamı kaldırıp ona baktım, inanamıyor-dum. “Sen dalga mı geçiyorsun?”

Güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başını iki yana salladı. “Hayır, dalga geçmiyorum. Sana güvenemiyorum. Bence sen kafayı yemişsin. Ellie’nin de en son ihtiyacı olan şey bu.”

“Dün gece Ellie’nin yanında olmamı isteyen şendin.” “Sonra düşündüm. Elimden gelse seni bir çırpıda buradan kovarım. Ama şu anda bu Ellie’yi daha fazla incitmekten başka bir işe yaramaz. Buna ihtiyacı yok.”

“Bunu yapar mısın?” Sesim incelmışti. “Beni hayatından kovar mısın yani?”

“Neden yapamayayım? Sen dün gece bana yaptın.” “Hayır. Ben senden ayrıldım. Seni hayatımdan kovmadım.” Öfkeyle ona baktım. “Ama senin için bu şekilde hiçbir şey ifade etmediğimi bilseydim muhtemelen yapardım.” “Ah.” Braden başını salladı. “Doğru ya. Beni sevmiyorsun ama beni düşünüyorsun.” Omuz silktili. “Sen benim umurumda bile değilsin ama.”

Çenem kilitlendi, gözyaşlarımı zor tutuyordum.

“Hatta aslına bakarsan dün gece biriyle yattım.”

Hiç bir silahla karnınızdan vurulduğunuz oldu mu? Olmadı mı? Benim de olmadı. Ama içimden bir his aynı böyle olduğunu söylüyor. Ve inanın bana, gerçekten, dünyanın en iyi oyuncusu bile böyle bir anda bu acıyı sakla-yamazdı.

Sözleri resmen fiziksel olarak canımı acıttı, bedenim gerildi, dizlerim neredeyse tutmuyordu, gözlerim kocaman açılmış, ağzım beş karış olmuştu. Ve en korkuncu oldu. Ağlamaya başladım.

Gözyaşlarımm arasından Braden'in dudaklarını birbirine bastırıldığını görebiliyordum, bana doğru bir iki adım attı, tüm bedeni öfkeyle gerilmişti. "Biliyordum," diye yılan gibi tısladı, hâlâ üzerime doğru geliyordu.

"Dokunma bana!" diye bağırdım, onun yanımda olduğu düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Sana dokunmayayım mı?" Hırladı, gözleri dehşetle parlıyordu. "Seni öldüreceğim be!"

"Beni mi?" Dönüp bulaşıklıktan bir tabak kaptım ve dönüp kafasına fırlattım. Başını tam zamanında eğince tabak duvara çarptı. "Ayrıldıktan iki saniye sonra gidip başkasıyla yatan ben değilim!"

Bardağın tekine uzandım ama Braden beni yakalamıştı, güçlü elleri bileklerimi iki yanda tutuyor, bedeniyle beni tezgâh yapıştırıyordu. Canhıraş mücadele ettim ama aşırı kuvvetliydi.

"Bırak beni!" dedim hıçkırarak. "Bırak lütfen. Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum senden!"

"Şş, şş, Jocelyn," dedi beni yatıştırarak, başını enseme yasladı. "Şşş, böyle konuşma." Tenime doğru yalvarıyordu. "Böyle konuşma. Öyle demek istemedim. Yalan söyledim. Çok sinirliydim. Hıyarın tekiyim ben. Yalan söyledim. Dün gece Elodie'yle birlikteydim. Arayıp sorabilirsin; sana doğruyu söyler. Bana yapılanı asla bir başkasına yapmayacağımı biliyorsun."

Sözleri içime işledi, mücadeleyi bıraktım ve titremeye başladım. "Ne?"

Braden geri çekilip son derece içten bakan uçuk mavi gözlerini gözlerime dikti. "Yalan söyledim. Kimseyle yatmadım. Biz birlikte olmaya başladığımızdan beri hayatıma kimse girmedim."

Ağlamaktan burnum o kadar dolmuştu ki konuşurken sesim beş yaşındaki bir çocuk gibi çıktı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Bebğim," sesine yeniden şefkat gelmişti ama altta yatan huzursuzluğu hâlâ hissedebiliyordum, "dün gece sen beni terk edince çok sinirlendim, çekip gittim. Elodie-lere gittim çünkü Ellie'yi düşünmekten uyuyamayacağını biliyordum, iyi mi diye bakmak istedim. Eve girer girmez bir sıkıntım olduğunu anladım. Olanları anlattım ve sana düğünde söylediklerinden, senin de bunları duyduktan sonra tokat yemiş gibi olduğundan bahsetti. Sonra bizi dans ederken görünce yanıldığını anlamış."

Saçımı okşamak için bileklerimi bıraktı ve başımı başka yöne çevirmeyeyim diye yüzümü iki elinin arasına aldı. "Dün bütün gece son altı ayı düşündüm ve bana yalan söylediğini **anladım**. Beni sevdiğini biliyorum Jocelyn, yoksa senin böyle hissettiğini hissetmesem sana bu kadar âşık olmam mümkün değil. İmkânı yok."

Kalbim küt küt atarak boğazıma yumru gibi çöreklenen korkuyu yutmaya çalıştım. “Bu sabah neydi peki o zaman?”

Ensemi sıkıp başını başıma doğru eğdi, gözlerinde hâlâ öfkenin karaltısı vardı. “Güvenilmez değilsin, soğuk değilsin ve kaltak değilsin. Senin... sorunların var. Bunu anlıyorum. Hepimizin var. Ama bana yalan söylediğini anladıktan sonra neden bunu yaptığını anlamaya başladım. Benimleyken kontrolü elinden hiç bırakmadığını sanıyorsun. Zamanı geri sarıp aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranabileceğini sanıyorsun. Çünkü böylece, eğer bana bir şey olursa, kendi kendine zaten umurunda olmadığını söyleyebilecek ve acı çekmeyeceksin.”

Tanrım, adam resmen falcı gibiydi.

“Ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmayı da çok iyi beceriyorsun. Bu sabah senin canını acıtabilirsem yalan söylediğini kanıtlamış olacaktım.”

Kafasını yarmak istiyormuş gibi dimdik bir bakış attım. “O yüzden mi bana başkasıyla yattığını söyledin?” Hafifçe başını salladı ve özür diler gibi usulca dudaklarımdan öptü. “Özür dilerim bebeğim. Gerçeği açığa çıkarabilmek için yaptım... ama dürüst olmak gerekirse, senin dün gece canımı acıttığın gibi canını acıtmak da istedim.” Gözlerine pişmanlık çöktü. “Gerçekten özür dilerim. Bir daha yüzünü öyle görmek ya da seni ağlatmak asla istemem, yemin ederim. Ama gerçek şu ki, ağladın. Ağladın çünkü bunu yaptığımı düşünmek seni mahvetti. Beni seviyorsun.”

Kafamı toplamaya çalıştım, hissettiğim panik, düşünmeme engel oluyordu. Çözülmesi tartışılması gereken çok şey vardı ama tüm bunları daha sonra yapmamız gerekiyordu çünkü Ellie’nin bize ihtiyacı vardı. “Bir: Dünyanın en iğrenç hareketiydi bu. İki: Bunu şimdi konuşmayalım.” “Beni sevdiğini itiraf etmeden bu mutfaktan çıkmıyoruz.”

“Braden, çok ciddiylim.” Sertçe onu itince beni bıraktı ama geri adım atmadı. “Hâlâ ayrınız. Fikrimi değiştirmedim.”

Gözlerini havaya kaldırdı, sabır göstermeye çalıştığını anlayabiliyordum. Nihayet bana döndü ve çene kaslarının seğirdiğini fark ettim. “Neden?” dedi.

Bunu açıklamayacaktım. Sorunun çevresinden dolanıp çözmeyi başarmıştı ama ben... hayır ya! “Öyle işte. Şimdi önümüzde uzun bir gün var, muhtemelen birkaç ay çok zor geçecek, o yüzden... unut gitsin.”

“Pekâlâ.” Braden pes eder gibi ellerini havaya kaldırıp geri adım attı. Tam rahatlamayla iç çekecektim ki tekrar konuştu. “Şimdilik.”

Ah, Tanrım. “Efendim?”

Yaramaz oğlan çocukları gibi sırtıtmaya çalıştı ama bunu beceremeyecek kadar bitkin olduğu belliydi. “Seni seviyorum. Sen benimsin. Seni elimden almaya kalkışan biri olursa o herifi öldürürüm. O yüzden şöyle yapacağız: Önceliğimiz Ellie ama biz onunla ilgilenirken sen istediğin kadar domuzluk yapıp ayrıymışız gibi davranabilirsin. Sana izin vereceğim. Ama her gün de buraya gelip ne kaçırdığını gözüne sokacağım.”

Yanaklarım hâlâ ıslak, gözlerim hâlâ şişti ve muhte-

*

melen berbat görünüyordum ama umurumda değildi. Bir yanım artık hayretler içindeydi. Diğer yanımın ise ödü kopmuştu. Ve ikisinin de tepesinde, yularlarını elinde tutmakta olan iflah olmaz inadım vardı. “Sen delirdin mi? Ben fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Değiştireceksin.” Braden iç çekti. “Bu günleri atlatabilmek için birbirimizin yanında olmamız gerek. Ama sen bunu beceremeyeceksen ben de elimden geleni ardıma koymayacağım. Ne gerekirse yapacağım. Bazıları seni hayal kırıklığına uğratacak, bazıları seni tahrik edecek ve umarım ki bazıları da seni gerçekten çok sinirlendirecek.” “Sen *gerçekten* delirmişsin.”

“Hiç de bile.” Döndüğümüzde mutfak kapısında üstünde bornozu, yüzünde bitkin ve küçük bir gülümsemeyle

Ellie duruyordu. “İstediği şey için savaş veriyor.”

“Yalnız değil.” İçeriden evin kapsının açılıp kapanma sesiyle birlikte Adam’ın sesi geldi. Ellie dönüp koridora baktı.

Ayak sesleri yaklaşırken bekledik. Adam Ellie’nin yanında durdu.

Tanrım, korkunç görünüyordu. Adam’ı hiç tıraşsız görmemiştım, üzerinde yırtık pırtık bir tişört, bir parka ve nuh nebiden kalma bir kot pantolon vardı. Gözlerinin altı Braden’la yarışacak derecede mosmordu ve yüzünün her bir hücresinden çaresizlik fişkırıyordu.

Adam Ellie’nin elini tutup dudaklarına götürdü, gözlerini kapadı ve uzunca öptü. Gözlerini açtığında parıldayan yaşları görünce boğazıma bir yumru oturdu. Ellie’yi elinden çekip Braden’la yüzleşmek üzere mutfağın ortasına doğru çekince Ellie’nin nefesinin kesildiğini fark ettim. Adam birden midesi kalkmış gibi oldu. “Sana bir şey söylemem gerek.”

Braden kollarını göğsünde birleştirip dip dibe duran ikisine bakarak kaşlarını çattı. “Dinliyorum.”

Adam kendini hazırlarmış gibi oldu ama gözlerindeki kararlılığı görünce onu takdir ettim. “Sen kardeşim gibisin. Asla seni incitecek bir şey yapmam. Ve ağabeylerin gözünde kız kardeşlere layık biri olmadığımı bilsem de Ellie’yi seviyorum Braden. Uzun zamandır hem de. Ve onsuz *yaşayamam*. Zaten şimdiye dek çok fazla zaman kaybettim.” İki dost birbirine dik dik bakarken Ellie’yle nefeslerimizi tuttuk.

Braden’in bakışları Ellie’ye kaydı, ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tanrım, eğer isterse hayvan gibi korkunç biri olabiliyordu bu adam. “Onu seviyor musun?” Adam ona dönünce Ellie Adam’ın kolunu sıktı. Minik bir gülümsemeyle ağabeyine döndü. “Evet.”

Braden omuz silkip sanki hiçbir şey olmamış gibi döndü ve su ısıtıcısının düğmesine bastı. “Nihayet, ikiniz yüzünden başıma ağırlar giriyordu.”

Adam ve Ellie'ninkiyle birlikte benim de ağzım açık kaldı. Birlikte olduğumuz süre boyunca bir kez olsun Adam'la Ellie arasında bir şeyler döndüğünü bildiğini belli etmemişti. Vay kurnaz.

“Sen gerçekten ukala gıcığın tekisin,” dedim yanından hızla geçerek. Ellie'yle Adam'm önünde durup “Sizin adınıza çok sevindim,” dedim. Sonra da banyoya doğru yürüyüp bu sezgileri kuvvetli, gıcık ve inatçı Braden'dan mümkün olduğunca uzaklaştım.

Braden'ın yumuşak, iç gıcıklayıcı kahkahası ve ardından gelen sözleri kulaklarımda yankılandı. “Harbiden beni seviyor.”

yirmi üç

Ellie hastanedeki randevusunda gürültü patırtı olmasın diye nörologla görüşmeye yalnızca Elodie ve Clark'la birlikte gitti. Doktor randevusunun Pazar günü olmasına şaşırıyıştım ama sonra öğrendim ki Braden hemen devreye girip gerek tatlı dille gerek tehdit yoluyla araya birilerini sokmuş, hastane yönetimine ulaşmış ve randevuyu mümkün olan en yakın güne, yani Pazar gününe çekti.

Elodie'yle Clark, Ellie'yi bir saat öncesinden evden alıp Hannah'yla Declan'ı bize bıraktılar. Braden'la Adam evden ayrılmadı. Beşimiz salonda oturup bir saate bir cep telefonlarımıza baktık. Ben bir kere tualete gittim. Braden kahve yaptı. Adam bir kere bile yerinden kıpırdamadı.

İki saat sonra Hannah bana yaslanmıştı, Braden koltukta uyuyakalmış olan Declan'ı seyrediyordu ve Adam ise gözlerini endişeyle öyle sıkıca yummuştu ki Hannah bile bunu fark etti ve uzanıp elini sıkarak onu teselli etti. Adam oha teşekkür eder gibi gülümsedi, ben de yumuşacık saçlarını öptüm. Bir an kalbim sızladı çünkü Hannah, o an endişeyle haberini beklediğimiz Ellie kadar tatlıydı.

Evin kapısı açıldı.

Hepimiz ayağa fırladık. Şey, Declan hariç. Mahmur mahmur uykudan uyanıp ayakta duramadı ve düştü.

Salona önce Elodie girdi ama ifadesinden bir şey çıkaramadım. Arkasındaki Clark'a bir göz atınca bir kolunu Ellie'nin omzuna atmakta olduğunu gördüm. Yemin ederim gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

“Ne oldu?” Adam ona doğru bir hamle yapınca Clark anında Ellie'yi bıraktı.

Ellie Adam'a yandan sarılıp kocaman gülümsedi. “Oturalım. Anlatacağım.”

“Ben hepimize bir çay yapayım.” Elodie başını sallayıp odadan çıkarken hep beraber oturduk ama popomuzu her an yerimizden fırlayacakmış gibi ancak koltukların kenarına koyabildik.

Ellie derin bir iç çekti. “İyi haber, tümör sadece üzerinde iki minik tümör olan büyükçe bir kist. Beynimin sağ tepesinde yer alıyor, o yüzden almaları kolay olacak. Dr.Dunham tümörlerin büyük olasılıkla iyi huylu olduğunu düşünüyor. Kistin uzunca bir süredir var olduğunu, yavaş yavaş büyüdüğünü ve doğal olarak alınması gerektiğini söylüyor. İki hafta içerisinde ameliyat olacağım ve tümörleri biyopsiye gönderecekler.” Gülümsedi, dudakları hafif titriyordu. “Ameliyattan biraz korkuyorum ama Dr. Dunham bu konuda çok rahat ve bu tip ameliyatlarda risk yaklaşık yüzde iki falanmış, üstelik tümörlerin kanserli olma ihtimali de çok düşükmüş.”

Hep beraber bir oh çektik, rahatlama dalgası sanki bizi yerimizden edecekmiş gibi çarptı hepimize. Herkesten önce Braden Ellie’nin yanına koştu ve Ellie nefes alamadığını söyleyene dek ona sıkıca sarıldı. Bu arada Clark da halen uyuklamakta olan Declan’a Ellie’nin iyileşeceğini söyledi. Braden alnına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurduğu Ellie’yi nihayet yere bıraktı ama Ellie daha nefes alamadan bu sefer Adam ona yapıştı ve herkesin önünde dudaklarından öptü. Gerçek bir öpüşme. Ne cesaret ama.

“Oh be, nihayet,” dedi Clark iç çekerek.

Ellie dudakları hâlâ Adam’m dudaklarında olmasına rağmen buna güldü. Belli ki başından beri haklı olduğumu şimdi anlıyordu. Adam’la ikisi hislerini hiç de öyle herkesten gizlemeyi falan becerememişlerdi.

“Neye gülüyorsunuz?” diye sordu Elodie odaya girerken.

Fırsat bu fırsat deyip Ellie’ye bu sefer ben sarıldım. “Uzun zamandır böyle korkunç bir yirmi dört saat geçir-memiştım dostum.”

Geri çekilip bana baktı. “Sana bunu yaşattığım için özür dilerim.”

“Niye özür diliyorsun ki? Senin ne suçun var. Bunca sıkıntıyı sen çektin, sana üzülüyorum ben.” Derin bir iç çekip Elodie’nin getirdiği çaylara ve kahvelere baktım. Özür diler gibi ona “Bence bunlar yeterince kuvvetli değil,” dedim.

Elodie tek kaşını kaldırdı. “Evde daha kuvvetli bir içki var mı?”

“Pek sayılmaz.” Ellie’ye baktım. “Ama azıcık ileride daha önce hiç gitmediğimiz bir pub var. Bugüne kismetmiş. Bence orada kesin daha kuvvetli şeyler vardır.”

“Kuvvetli içkiye ben varım,” dedi Ellie.

“Ben de,” dedi Clark.

“Ama çocuklar var,” diye sızlandı Elodie.

Orta sehpa da duran çantamı kaptım. “Yanlarında yetişkin varsa içeri girebilirler. Kola içerler.”

Elodie pek emin olamadı.

Gülümsedim. “Sadece bir içki. Kutlama için.”

“Clark bir tane içebilir. Dönerken arabayı ben kullanırım,” dedi Elodie insafa gelerek. Hepimiz eşyalarımızı topladık.

Elodie’yle Clark önce çocukları çıkardılar. Adam kolunu Ellie’ye dolamış, Ellie de sıkı sıkı ona yapışmıştı, birkaç hafta içinde büyük bir ameliyat geçirecek olan birine göre inanılmaz derecede mutlu görünüyordu. Ama zaten şu ana dek son yirmi dört saat boyunca kanser olduğunu sanmıştık ve büyük olasılıkla olmadığını öğrenmiştik... ve tabii artık yanında Adam da vardı.

En sona Braden’la ben kaldık ve sabah bahsettiği şeyi ilk o zaman anladım. Parmaklarıyla belimi hafifçe okşayarak beni kapıdan çıkardı. O kadar barizdi ki hiç komik değildi.

O noktanın hassas olduğunu biliyordu.

Evin kapısını kilitlemek için dönünce bedenimi saran ürpertiye görmezden geldim ama Braden tam o anda ayağıma dolandı, bu yüzden dönünce birbirimize çarptık.

“Ah, üzgünüm.” Sırıtıp o kadar yavaş hareket etti ki göğüslerim göğsüne sürtündü.

Göğüs uçlarımın sertleştiğini hissettim, bacaklarımın arasına da birden ateş bastı. Kötü kötü baktım. “Eminim üzgünsündür.”

Braden hafifçe güldü ve ben de kapıyı kilitlemek üzere arkamı dönüp eğilince gölgesi üstüme düştü. Kafamı kaldırıp bir baktım ki sağ eliyle kapıya, tam başımın yanına yaslanmış. Dönünce üstüme kapaklandığını gördüm. “Yardım edeyim mi?”

Gözlerimi kısıtım. “Bir tarafını anahtarlık yapmadan çekil şuradan.”

Gülmek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Ancak ne yazık ki tutamadı. “Bebeğim, böyle şeyler söylememeye dikkat etmelisin. Beni sana daha çok âşık ediyorsun.”

“Şu anda kötü bir film karakteri gibisin, sapık da olabilir bak.”

“İşe yaradığı sürece ne gibi olduğum umurumda değil.”

“İşe yaramıyor.”

“Birkaç gün içinde yarayacak.” Hızla yanağıma bir öpücük kondurup ben onu öldüremeden çekildi.

“Haydi arkadaşlar,” diye seslendi Ellie kaldırımın ilerisinden. Elodie, Clark ve çocuklar puba girmiş olmalıydılar. “Ne yapıyorsunuz hâlâ orada?”

“Jocelyn sevişelim diye yalvarıyor ama ben hiç uygun bir zaman olmadığını söylüyordum,” diye bağırdı Braden. Sokaktan gelen geçen kıkırdadı.

Kendisine sayısız sebepten öfkeli olduğum için diğerlerinin yanına fırladım. “Önemli değil hayatım,” diye bağırdım, “senden daha becerikli bir oyuncağım var benim.” Bunu söyledikten sonra son sürat puba girdim, orada çocukların önünde beni böyle gıcık edemezdi.

Ve çocukça da olsa -kutlama sebebimiz düşünülürse epey de uygunsuz, kabul ediyorum-nihayet son sözü ben söylediğim için acayip mutlu olmuştum.

İtiraf ediyorum. Ben korkağın tekiydim.

Sah günü sözleştiğimiz üzere Rhian ve James'le buluşmadım. Onun yerine Rhian'a bir e-posta yazıp Ellie'nin durumundan bahsettim ve onu yalnız bırakmak istemediğimi söyledim. Rhian iki saatliğine Ellie'yi yalnız bırakma-mamam saçma olduğunu düşündüyse bile üstelemedi. Onu aramak yerine ona e-posta atmamı saçma bulduysa da onun için de üstelemedi.

İşin aslı son birkaç gündür Ellie'yi doğru dürüst görmüyordum bile çünkü Adam resmen onun odasına yerleşmişti ve ikisi sadece bir şeyler yemek ve banyo yapmak için odadan çıkıyorlardı.

Rhian'la James'i görmek istemiyordum. İşin aslı *buydu*.

Peki neden?

Çünkü çok kısa bir süre önce telefonda James'le bir gelecekte korktuğu için Rhian'm ağzına sıçmışım. Şimdi Braden'dan ayrıldığım ve ikiyüzlülük ettiğim için Rhian'm bana atacağı nutku çekecek halim yoktu.

Braden'la benim hikâyem tamamen farklıydı. Gerçekten.

Yemin ederim.

Tamam ya, korkuyordum. Yok. Ödüm kopuyordu. Korkmakta da haklıydım ayrıca. Ellie'nin durumuna verdiğim ilk tepkiye bakılacak olursa Braden'ı benimle bayağı zor ve nevrotik bir hayat bekliyordu. Hem o yokken hayatım çok daha sessiz sakindi. Nadiren bir şeye kafayı takardım, duygu durumum öyle pek gel-gitli olmazdı ve huzurlu değilsem bile sakindim. Braden'la birlikte olmak çalkantılı bir hayat demekti, insanı yoruyordu. Muhteşem seks hayatını bir kenara koyarsanız geriye sadece abuk subuk duygular kalıyordu. Endişe -benden sıkılıp soğuyabilirdi» Kıskançlık -onunla tanışmadan önce kıskançlık nedir bilmezdim ama şimdi ne zaman onunla flört eden bir kadın görsem pençelerimi çıkarıyordum. Onun için duyduğum korku -sanki kendim için yeterince endişelenmiyormu-şum gibi şimdi bir de onun mutluluğu ve sağlığı çıkmıştı. Ve benim mutluluğum ve sağlığımdan daha önemli hale gelmişti. Bunlar hiç hoş değildi.

Braden-öncesi Joss'u seviyordum ben.

O havalıydı, ilginçti ve bağımsızdı.

Braden-sonrası Joss ise duygusal bir gerzekti.

Braden'ın sözünü tutması da bana hiç yardımcı olmadı açıkçası. Gelebildiği her an eve geliyordu ve Ellie'nin meşgul olduğunu söylesem bile evden çıkmak bilmiyordu.

“Bulaşıkları yıkarken sinsi pezevenk arkamdan gelip birden belime sarıldı. Ve beni öptü. Tam şuradan.” Sinirle boynumu işaret ettim. “Onu hapse falan attıramaz mıyım?”

Dr. Pritchard burnundan güldü. “Seni sevdiği için mi?” Geriye kaykılıp tiksintiyle başımı iki yana salladım. “Dr. Pritchard,” dedim yavaşça, “siz kimin tarafıdasınız?”

“Braden’ın.”

Noel’den iki gün sonra Perşembe gecesi barda birinin yerine çalışıyordum. Üç gün sonra Ellie ameliyat olacaktı.

O hafta boyunca Braden’dan kaçmaktan ve odasından her çıktığında Ellie’yi ameliyat konusunda sakinleştirmekten bitap düşmüştüm. Braden’dan kaçmak o kadar da kolay değildi. Fire’in müdürü Darren karısı hamile olduğu için işi bırakmış ve karısının zoruyla sabah dokuz akşam beş mesaili bir işe girmek zorunda kalmıştı. Braden bir arkadaşının otellerinden birinde ona bir müdürlük ayarlamıştı. Fire’da işe başlayan yeni müdüre işi öğretmek zorunda olmasına rağmen yine de bir şekilde fırsatını bulup eve geliyor ve beni sinir ediyordu. İşte bir o bulaşık olayı vardı -gerçi buna annemle babamı hatırlattığı için biraz fazla tepki vermiş olabilirim, sonra ben duştayken banyoya dalıp uzaktan kumandanın nerede olduğunu sorması, mutfakta yarı çıplak halde öğle yemeği yemesi -“yanlışıyla” gömleğine kahve dökmüş de yıkamak zorunda kalmışmış- ve durduk yere gözlerini gözlerime dikmesi falan, daha niceleri. Yemin ederim artık tükenmek üzereydim. Pes etmeme ramak kalmışken biraz geri adım atmaya başladım.

Tabii öyle hemen pes etmezdim canım ben de.

Büyük resmi görüyordum sonuçta.

Noel’den birkaç gün önce ağırdan almaya başlamıştı ve Ellie’nin ailesiyle birlikte Noel yemeği sırasında epey usluysa. Bir tek hediye faslında tuhaf bir an yaşanmıştı. İkimiz de hediyelerimizi uzun zaman önce almıştık ve artık o an iki arkadaşın birbirine vereceğinden daha anlamlı hediyelerdi bunlar. Braden en sevdiğim yazarın en sevdiğim kitabını yazara imzalatmayı başarmıştı. Bunu nasıl becerdi hiçbir fikrim yok. Ah ama pırlanta bileklikten bahsetmedim, değil mi? Hı hı. Ben de ona Hemingway’in **Güneş de Doğar** kitabının ilk baskısını hediye ettim. Bugüne dek aldığım en pahalı hediye buydu ama paketi açtığı zamanki gülümsemesine değirdi.

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bundan sonra onun daha büyük bir hamle yapmasını bekledim ama Braden tam tersini yaptı ve... ortadan kayboldu.

Yeni bir taktik mi acaba diye düşünmeden edemedim.

O yüzden Perşembe günü Ellie’yle Adam bara onsuz geldiklerinde bende alarm çanları çalmaya başladı. Bir önceki hafta Ellie artık evden çıkmamı söylediği için -sanırım artık ayak bağı oluyordum- fazladan birkaç gece çalıştığım sırada onları resmen sürükleyerek bara getirmişti. Barın karşısındaki koltuğa oturup bir beni seyretmiş bir de kızlarla flört etmişti. Sanırım bu, işin beni sinirlendirme kısmıydı.

O yüzden Perşembe günü gelmeyince çok şaşırdım.

İşten döndüğümde Ellie hâlâ uyumamıştı. Odasından çıkıp kapıyı yavaşça kapadı. “Adam uyuyor,” diye fısıldayıp peşimden salona geldi. Omzumun üzerinden dönüp ona sırttım. “Şaşırmadım. Çocuğun canını çıkardın galiba.” Ellie gözlerini devirip kendini kanepenin üzerine bıraktı. “Pek öyle değil. Yani... sanırım.” Kızardı, gözleri ıslık ıslık. “Çoğunlukla konuşuyoruz. Bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz. Bütün o yanlış anlaşılımları. Meğer uzun zamandır bana aşıkmış.”

“Yapma ya.”

“He he çok komik.”

“Komik demişken, Braden bugün bara gelmedi.”

Ellie dikkatle beni inceledi. “Yeni müdürünün yardıma ihtiyacı varmış. Gelmediğine üzülün mü yoksa?”

“Hayır,” dedim hemen. Galiba biraz fazla hızlı oldu. Kahretsin, Braden-öncesi Joss’u özlüyordum. “İçeride devasa bir ego eksikliği vardı da ben de aa Braden yok da ondan dedim.”

Ellie gülmedi. Bana anneler gibi onaylamaz bir bakış attı. “Braden haklı. Onu seviyorsun. Neden onu bu kadar peşinden koşturuyorsun? Hoşuna mı gidiyor? Bu mudur?” Tek kaşımı kaldırdım. “Tümörler seni pek sivri dilli yaptı bakıyorum?”

Suratını astı.

“Tümör esprileri için henüz erken diyorsun.”

Gözlerini kıstı.

“Hiçbir zaman tümör esprisi yapamayacak mıyız yani?” “Asla Joss, asla.”

Yüzümü ekşittim. “Özür dilerim. Kabalık ettim.” “Hayır. Kabalık, lafı saptırmak için tümörlerimi kullanman. Onu deli gibi seviyorsun Joss, ben de ağabeyimi seviyorum. Neden bunu yapıyorsun?”

“Bunu *ona* yapmıyorum. Bunu *onun için* yapıyorum.” Ellie’ye döndüm, anlayabilmesi için tüm samimiyetimle gözlerinin içine baktım. “Kötü şeylerle kolay kolay başa çıkamıyorum ben. Bununla gurur duymuyorum ama gerçek bu. Nasıl çekip gittiğimi hatırlasana, bana ihtiyacın varken. Braden’in bana ihtiyacı varken.”

“Ama geri döndün,” dedi. “Şoka girmiştin ama ondan sonra bir saniye yanımdan ayrılmadın.”

“Braden beni ikna etti de ondan,” diye itiraf ettim. “Aklımı başıma getirdi. Ve onun sayesinde ne kendimin ne de etrafımdaki insanların başına kötü şeylerin gelmesini engelleyemeyeceğimi anladım. Ve besbelli nereye gitsem kötü şeyleri peşimde götürüyorum, o yüzden muhtemelen gene bir şey olacak. Olduğundaysa gene bir yerlere kaçmayacağımın garantisi yok ve bunu Braden’a yapamam. Benimleyken son derece dengesiz bir hayatı olacak ve o orospu eski karısının ona yaptıklarından sonra adamın ona biraz huzur verecek bir kadına ihtiyacı var.”

“Joss, tam bir ruh hastası gibi konuşuyorsun. Ama değilsin. Tek sorunun ailenin başına gelen şeyle yüzleşeme-men ve o olayın altından henüz kalkamamış olman.” Kafamı geriye atıp kanepenin sırtına vurdum. “Dr. Pritchard gibi konuşun.”

“O da kim?”

“Terapistim.”

“Sen terapiye mi gidiyorsun? Bunu nasıl bilmem ben?” Koluma bir şaplak indirdi.

“Hey.” Yüzümü ekşitip geri çekildim.

“İşte bundan bahsediyorum.” Ellie iyice sinirlenmişti, gözlerinden aynen sinirlendiği zamanlarda Braden’in olduğu gibi alevler çıkıyordu. “Ben senin en iyi arkadaşım ve sen bana terapiye gittiğini söylemedin. Braden biliyor mu?”

“Evet,” dedim suratı asık ergenler gibi.

“Eh, bu bile bir şeyleri açıklıyor.” İnanamıyordu, başım iki yana salladı. “Şu aile meselesini halletmen gerek Joss.

Eğer bunu yaparsan hafifleyeceksin. Ve Braden’la her şeyi akışına bırakabileceksin. Onu seninle olmaktan korumana gerek yok. O yetişkin bir insan ve besbelli seni benden daha iyi tanıyor ve Tanrım ne büyük mucizedir ki hâlâ seninle birlikte olmak istiyor.”

“Çok komik. Gerçekten Dr. Pritchard gibi konuşuyorsun.”

“Cidden Joss, saçmalamayı kes artık.”

“Ben saçmalamıyorum.” Ona dikkatle bakınca ifadesinde bir şey yakaladım. “Ne? Ne var? Ne biliyorsun?”

Bir an durdu, sanki kafasından geçeni söylese mi söylemese mi karar veremiyordu. Birden mideme korkunç bir kramp girdi.

“Adam’la bugün öğlen yemeğine çıktık.”

“Biliyorum. Siz çıkarken buradaydım ya, günlerdir elimi sürmediğim romanıma bakıyordum boş boş.”

“Şey.” Ellie gözlerime bakamıyordu. “Yemekte Braden’la buluştuk ve o da Fire’m yeni müdürünü getirdi.”

“Ee?”

Gözlerini gözlerime dikti, bakışları endişe doluydu. “Yeni müdürün adı Isla. Isla 1.80 boyunda hem zeki hem komik, enfes bir sarışın.”

Sanırım kalbim mideme yuvarlandı.

“Joss, birbirlerinden hoşlanmış gibiydiler.” Başını iki yana salladı. “İnanmak istemedim ama flört ediyorlardı ve Braden çok... çok ilgiliydi. Şey görünüyorlardı... samimi.” Kıskançlık korkunç bir şey; acısı en az kalp kırıklığı gibi insanı tüketen bir acı ve yalan değil, çünkü o an iki acıyı birden yaşıyordum. Sanki biri çıplak elleriyle kalbimi ve ciğerlerimi söküp çıkarmış, yerlerine taş koymuştu. Noel ağacımıza baktım, başım dönüyordu. Demek bu yüzden son zamanlarda ortalıkta yoktu.

“Joss?” Ellie koluma dokundu.

Ona baktım, ağlamamaya kararlıyım. Hüzünle gülümsedim. “Demek ki başından beri haklıymışım.”

Ellie başını iki yana sallamaya başladı.

“Hayır, böylesi daha iyi.” Ayağa kalktım, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. “Onu terk ettim çünkü düzgün ve normal birini bulmayı hak ediyor. Ve şimdi artık kendimi suçlu hissetmeme de gerek yok çünkü başından beri haklıymışım. O beni sevmiyor. Hayatının aşkından ayrıldıktan hemen sonra birinden *hoşlanmazsın*, değil mi? Böyle daha iyi oldu.” Salonun kapısına doğru hareket ettiğim sırada Ellie’nin kanepeden fırladığını duydum.

“Hayır!” dedi Ellie. “Öyle değil, o yüzden söylemedim.” Koridora kadar peşimden geldi ama onu duymuyordum bile, kulaklarım çınlıyordu. “Joss sana saçmalamayı kes ve artık birlikte olun demek istedim. Dinle beni, ben gidip...”

Kapıyı suratına kapadım.

“Joss!” Kapıya vurdu.

“İyi geceler Els!”

“Kahretsin,” dediğini duydum, sonra da uzaklaşan ayak sesleri.

Mücadele ettim. Gerçekten mücadele ettim. Ama yatağında kıvrılınca gözyaşlarımı artık daha fazla tutamadım.

Yirmi Dört

“Ellie’nin ameliyatı yarın.”

Dr. Pritchard başını salladı. “Heyecanlı mısın?” Başımı salladım, midem bulanıyordu. “Doktoru çok iyi bir doktor ve bunun kolay bir beyin ameliyatı olduğunu söylüyor ama yine de korkuyorum.”

“Çok normal.”

Yavaşça nefes verip gülümsedim. “Ocak sonunda Virginia’ya uçuyorum. Ellie’nin iki haftalık ev istirahata-tinden sonra.”

Dr. Pritchard’m kaşları yukarı kalktı. “Öyle mi? Bunu neye borçluyuz?”

Ellie’nin cesaretine, Braden’in da hayatına devam etmesine. “Braden biriyle tanışmış, tıpkı istediğim gibi. Ama beni esas yüreklendiren Ellie oldu. Şu meselede o kadar cesur davrandı ki. Geçen akşam konuşuyorduk, kızın önünde koca bir ameliyat var ve kalkmış benim için endişeleniyor, geçmişimle yüzleşmezsem asla iyileşemeyeceğimi söylüyor.”

Dr. Pritchard hüzünle gülümsedi. “Benim son altı aydır yapamadığımı Ellie tek bir konuşmayla becerdi yani?” “Sanırım size çok korkunç bir hastalık teşhisi konması ve sizin de bu hastalık karşısında çok cesur olmanız gerekiyordu ki kendimi iğrenç bir şekilde korkak hissedebileyim.”

“Repertuvarıma ekleyeceğim bunu.”

Güldüm. Sonra gülmem yerini gergin bir sessizliğe bıraktı. “Korkuyorum,” diye itiraf ettim sonunda. “Depoda ailemin eşyaları var. Mezarlarını ziyaret edip belki o eşyaları toparlarım diyorum.”

“Eşyalarını sakladığını söylememiştin hiç?”

“Evet, sakladım. Depoya kaldırıp hiç var olmamışlar gibi davrandım.”

“Doğru yolda bir adım atıyorsun Joss.”

“Evet. Umarım öyledir.”

Kaşlarını çattı. “Braden biriyle mi tanışmış dedin?” Acıyı duymazdan geldim. “Ben de öyle istiyordum ya zaten.”

“Joss, kendi kendirce bunu söyleyip durduğunu biliyorum ama yine de onu bu kadar kısa sürede bir başkasıyla görmek kolay olmasa gerek. Özellikle senin peşinden o kadar koşup vazgeçmeyeceğine dair yemin ettikten sonra.” “Haklı olduğumu gösteriyor işte. Beni sevmiyor.”

“Ve bu kadınla gerçekten birlikte mi peki? Yanlış anlaşılma falan olmasın?”

“Ellie’nin dediğine göre öyle.”

“O halde Virginia seyahati şu an gerçekten ihtiyacın olan şey olabilir.”

“Ha, bu bir seyahat değil.” Başımı iki yana salladım. “Yani hem öyle hem değil. Ellie’nin tamamen iyileştiğinden emin olduktan sonra oraya temelli dönmeyi düşünüyorum. Şimdi gittiğimde ev bakacağım, sonra da Edinburgh’a dönüp buradaki işlerimi sonlandıracağım...”

Dr. Pritchard başını salladı. “Anlamadım. Senin yuvan Edinburgh sanıyordum. Ellie senin ailen sanıyordum.” “Ellie ailem. Her zaman da öyle olacak.” Hüzünle gülümsedim. “Braden’in bir başkasıyla birlikte olmasını oturup seyredemem,” diye itiraf ettim. “Beni

yoruyordu, tamam. Siz, Ellie, o, hepiniz beni bu konuda yordunuz. Ona öyle davranmanın mantıksız olduğunu bilmiyor muydum sanki?” Sesimi yükseltmişim. “Mantıksız olduğunu ben de biliyordum. Ama kendime engel olamıyordum, sanki içimde başka biri vardı ve onu kaybetmekten deli gibi korktuğum için ha bire onu benden uzaklaştırıyordu.” “Joss,” -doktorun sesi yumuşacık ve rahatlatıcıydı-“mantıksız, evet ama anlaşılır bir şey bu. Gencecik bir kızken çok büyük şeyler yaşamışsın. Braden senin ne yaptığını çok iyi biliyordu. O yüzden pes etmedi.”

“Karşısına çıkan ilk uzun bacak onu vazgeçirdi ama.” “Gerçekten bu yüzden mi ayrılıyorsun buradan?” “Delinin teki gibi göründüğümü biliyorum. Bir an onunla birlikte olmamaya kararlıyım, sonra biriyle birlikte olduğunu duyar duymaz kafayı yiyorum. Mesele şu ki aslında hiçbir şey değişmedi. Yalnızca artık benim onu sevdiğim kadar beni sevmediğinden emin olduğum için onunla birlikte olmak istemiyorum. Avı yakalamak değil, avın peşinde koşmak eğlenceliydi hep.”

“Bunun için Braden’in burada olup fikrini söylemesi gerekir ama bence sen bu konuyu onunla konuşmalısın. Virginia’ya gitmeden önce bunu ona söylemelisin, yoksa hep aklının köşesinde bir soru işareti olarak kalacak. Risk alıp kaybetmekten daha korkunç olan nedir biliyor musun?” Başımı hayır anlamında salladım.

“Pişmanlık Joss. Pişmanlık insanı mahveder.”

Hep beraber Ellie için hastaneye gittik. Hannah ve Declan bile geldi. Ellie’yi ameliyata almaya geldiklerinde tek tek onu rahatlattık. En son Adam Ellie’nin dudaklarına en soğuk insanın bile içini ısıtacak, uzun, kocaman bir öpücük kondurdu. Ancak beyin ameliyatı gibi devasa bir olayın Adam’m harekete geçmesine sebebiyet vermiş olması çok hoş değil elbette ama hayat bazen böyledir işte. Bazılarımız kışına tekme yemeden bir şeyin farkına varmaz.

Doktorlar evlerimize gidip birkaç saat sonra gelmemizi söylemiş olsalar da hep birlikte saatlerce bekleme odasında oturduk. Hiçbirimiz gitmek istemiyordu. Ben Elodie’yle Hannah’nın arasına oturdum. Clark karşıda oturuyor, sessize aldığı Nintendo’suyla oynayan Declan’ı seyrediyordu. Braden Clark’m yanında, Adam’m solunda oturuyordu. Konuşmadık bile. Bir ara çocuklara kola, diğerlerine kahve aldım. Hannah’yla sandviç almaya gittiğimizde ona en son okuduğu kitabı sordum ama ikimizin de kitap muhabbeti yapacak keyfi yoktu. Sandviçinin tamamını yiyen bir tek Declan oMu, diğerleri bir iki ısırık alıp bıraktı, midelerimiz o kadar kasılmıştı ki yemek yiyecek halimiz kalmamıştı.

Hastane bekleme odalarında zamanın durduğunu biliyor muydunuz? Şaka yapmıyorum. Gerçekten duruyor. Saate bir bakıyorsunuz 12:01; sonra bir saat geçmiştir deyip tekrar bakıyorsunuz ki canına yandığının aleti 12:02’yi gösteriyor.

Kafasını ameliyat olayından uzaklaştırmak için Ellie bir gece önce tırnaklarına oje sürmüştü. Saatler sonra doktor ameliyathaneden çıktığında tırnaklarımda tek bir oje kalmamıştı, hepsini soymuştum.

Dr. Dunham bekleme odasına girer girmez ayağa fırladık. Doktor gülümsedi, yorgun ama sakin görünüyordu. “Çok iyi geçti. Tüm kitleyi aldık ve tümörleri biyopsiye yolladık. Ellie ameliyat sonrası bakıma alındı ama narkozun etkisi biraz daha sürecek. Tüm gün burada beklediğinizi biliyorum, o yüzden size tavsiyem şimdi evlerinize gidin ve bu akşamki ziyaret saatinde yeniden gelin.”

Elodie başını iki yana salladı, gözleri endişe doluydu. “Onu görmek istiyoruz.”

“Biraz zaman tanıyın ona,” dedi Dr. Dunham kibarca. “İnanın bana kendisi gayet iyi. Bu akşam gelebilirsiniz. Yine de uyarayım, muhtemelen hâlâ uyuşmuş durumda olacak, yüzünün sağ tarafı da ameliyat sebebiyle epey şişmiş durumda. Ancak tüm bunlar gayet normal.”

Elodie’nin kolunu sıktım. “Haydi gel. Çocuklara yemek yedirip sonra geri geliriz.”

“Evet, anne. Acıktım ben,” diye şikâyet etti Declan usulca. “Pekâlâ,” diye fısıldadı Elodie, hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu ama.

“Teşekkürler Dr. Dunham.” Clark elini uzatınca doktor nazikçe gülümseyip onunla tokalaştı. Adam ve Braden da elini sıktıktan sonra doktora teşekkür edercesine gülümsedim ve sonra da doktor toparlanmamız için odadan çıktı. Ellie’nin ameliyattan sağ salim çıktığını öğrenince üzerimizdeki gerginlik kalkmıştı ama hâlâ onu görmek istiyorduk.

Hastaneden çıkıp da Braden yanıma gelip bana yandan sarılmaya dek saatlerdir onunla aramızda yaşananları bir kez olsun düşünmediğimi fark ettim. Onca saattir aklımda sadece Ellie vardı.

Ancak Braden bana dokunur dokunmaz Isla’yı hatırlayıp gerildim.

Braden bunu hissedip bedenini bana çevirdi. “Jocelyn?” diye sordu.

Ona bakamadım. Kolundan kurtulup şaşkınlığımı fırsat bildim ve Hannah’nm peşinden koştum.

O gece hemşire bizi ameliyat sonrası bakım katına aldı ve Ellie’yi görmek için içeri girdik. Yatağının çevresindeki perdeler çekiliydi, Elodie’yle Clark da önümdeydi, o yüzden onu hemen göremedim. Herkes ona merhaba deyip geri çekildikten sonra bir an irkildim.

Bu kadar korkmayı beklemiyordum.

Dr. Dunham haklıydı; başı bayağı bir şişmişti ve sağ tarafı şekilsizdi, gözleri de hâlâ uyuşuk uyuşuk bakıyordu. Başı beyaz bandajla sarılmıştı ve daha bugün beyninin resmen kesildiğini düşününce birden midem kalktı.

Yamuk yumuk bir şekilde gülümsedi bana. “Joss.” Sesi çatlaaktı, zar zor çıkıyordu.

Kaçmak istedim. Biliyorum, çok korkuncum. Ama işin bu kısmından kaçmak istedim. Benim hayatımda kendini hastanede bulan insanların sonu hiçbir zaman iyi olmadı ve onu orada öyle savunmasız, öyle bitkin görmek bana sadece onu kaybetmemize ramak kaldığını hatırlatıyordu.

Birinin elimi sıktığını fark edince döndüm ve bunun Hannah olduğunu gördüm, beni seyrediyordu. Aynen benim olduğumu tahmin ettiğim gibi beti benzi atmış durumdaydı ve parmakları benimkilerin arasında tir tir titriyordu. O da korkmuştu. Onu teselli etmek için gülümsedim, becerebildiğimi umuyorum. “Ellie gayet iyi. Haydi gel.” Onu elinden çekip Ellie’nin başucuna götürdüm.

Ellie'nin annesine uzattığı elini tuttum. Elimi hafifçe sıkarken içimi huzur ve sevgi kapladı. Hafif çarpık ağzıyla “Güzel miyim?” diye sorunca yavaşça güldüm.

“Her zamanki gibi tatlım.”

Gözleri Hannah'ya kaydı. “İyiim ben,” diye fısıldadı.

“Emin misin?” Hannah yatağa yaklaştı, korku dolu gözleri Ellie'nin bandajlarına takılmıştı.

“Hı hı.”

Hâlâ yorgundu. Çok fazla kalmamamız gerektiğini biliyordum. Hannah'yı yavaşça geri çektim ki Braden ve Adam Declan'la birlikte yaklaşabilsinler. Declan tabii ki Ellie'nin çok havalı görüldüğünü söyledi. Braden merhaba der demez Adam Ellie'ye yapıştı.

Ellie'nin gözleri kapanmaya başladı.

“Bırakalım dinlensin artık,” dedi Clark kısık bir sesle. “Yarın gene geliriz.”

“Tamam.”

Adam odanın köşesinden bir sandalye kapıp yatağın yanına koydu. “Ben kalacağım.”

Herkes başını salladı, yüzündeki o kararlı ifadeyi gördükten sonra itiraz etmenin bir faydası yoktu.

Usulca hoşça kal diyerek onları yalnız bıraktık. Hep beraber hastanede bir sisin içinden geçiyormuş gibi yürürken Braden'la ben en arkadaydık.

“Ne kadar ufacıktı,” dedi Braden çatlak bir sesle. “Bu kadar kötü görünmesini beklemiyordum.”

“Şişlik yakında iner.”

Bana dikkatle baktı. “Sen iyi misin?”

“İyiim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Zor bir gün geçirdim.”

Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir yerde durduk. Hastane kafa karıştırıcıydı, bir sürü otopark, bir sürü çıkış kapısı ve demir barikat vardı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Her neyse, girişin birinde duruyorduk, Elodie iç çekti. “Siz ikiniz taksiyle mi döneceksiniz?”

Clark'ın arabasına hepimiz sığmıyorduk. Hastaneye gelirken beni getirmişti ama o zaman arabada Adam'la Braden yoktu, taksiyle gelmişlerdi. Braden'a taksiyle beni de eve bırak demek kabalık olurdu.

“Ben bir taksi çeviririm. Braden, sen onlarla git.” Bilmiş bilmiş sırttı. “Birlikte bineriz taksiye.” Kahretsin.

Gönülsüzce Ellie’nin ailesini gönderdim ve Braden taksi çağırdı. Sonra giriş kapısının orada durup beklemeye koyuldum.

Arkamdan bana yaklaşıncı parfümünün kokusunu aldım. Huzursuzca kıpırdandım, yatak takımım lime lime olmuş olmasına rağmen sırf Braden’in parfümü çıkmasın diye onları yıkamadığım gerçeğini aklıma getirmemeye çalıştım. İşte ben böyle bir kadındım.

“Neden bu sessiz muameleye maruz kaldığımı öğrenebilir miyim?” dedi sertçe, nefesi kulağımı ısıttı.

Omuzlarımı dikleştirip geri çekildim. Sesi, bedenimde, onun bilmesini istemediğim tepkilere neden oluyordu. “Sessiz değilim ben.”

“Ya ne demezsin.”

“Kafam çok meşgul.”

“Konuşmak ister misin?”

“Ne zaman konuşmak istedim ki?”

Yaklaşıp elini kalçama koyduğunda kanımın hızlandığını hissettim. “Benimle konuşturdun ama Jocelyn. Öyle değilmiş gibi davranma şimdi.”

Siyah taksinin bu tarafa döndüğünü görür görmez ondan uzaklaştım. “Taksi geldi.” Koşmaya başladım.

Taksiye bindiğimizde sinirlendiğini hissedebiliyordum. Benimle eve kadar gelmesi gerekse bile benimle o gece mutlaka konuşmaya çalışacağını bilecek kadar da iyi tanıyordum onu. Taksiciye Jo’nun Leith’teki adresini verdim.

Braden bana şöyle bir baktı.

Omuz silktim. “Jo gelip onda kalmamı istedi.”

Nafile birkaç sorudan ve benim tek kelimelik cevapla-

rımdan sonra Braden pes etti ama bana o ölümcül işimiz bitmedi bakışını atmayı da ihmal etmedi.

Hoşça kal bile demeden Jo’nun evinin önünde indim ve taksinin uzaklaşmasını bekledim. Jo’yu arayıp evde olup olmadığını sorduktan sonra kapısını çaldım ve neredeyse tüm geceyi orada geçirdim.

Braden’dan kaçmak yetenek işiydi. Aslında yok ya, sadece evde olmamam gerekiyordu o kadar. Bir de Ellie’yi ziyaret edebilmek için tek başıma taksiye binmem. İstisnasız her gün Braden mesaj atıp ziyaret saatlerinde hastaneye gitmek için yoldan geçerken beni taksiyle

almayı teklif etti. Her seferinde ona kibar bir “Hayır, teşekkürler” mesajıyla cevap verdim. Ziyaret saatlerinde odak noktamız tamamen Ellie’ydi, o yüzden rahattım. Özel bir odası vardı, sıkıntıdan patlıyor ve artık eve dönmek istiyordu ama daha bir haftası vardı. Şişlik her geçen gün biraz daha iniyordu ve artık yorulduğunu görebiliyordum. Gülümseyerek tepesinde muhabbet etmemize izin veriyordu; Elodie’nin en azından. Neyse ki yanından ayrılırken gözlerinin dolduğu, en üzücü anı görmüyordum. Görmüyordum çünkü hep herkesten önce ben çıkıyordum. Ancak bunu yaparken Ellie’nin yanı sıra herkesin gözlerinde soru işaretlerini görebiliyordum. Her gelişimde aptal bir hediye getirerek bunu telafi etmeye çalışıyordum ama derdimin ne olduğunu deliler gibi merak ettiğini de biliyordum.

Braden’ın oradan çıktıktan sonra peşimden gelmemesine hiç şaşırmadım.

Hayatına devam ediyordu, o yüzden neden ondan kaçtığımı bilmeye gerçekten ihtiyacı yoktu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Yılbaşını Jo’yla geçirdim. Rhian aradı, Craig’dan, Alistair’dan, Adam’dan, Elodie’dan, Clark’tan ve çocuklardan mesaj geldi.

Braden’dan da mesaj geldi: *Yeni yılın kutlu olsun Jo-celyn. Umarım senin için güzel bir yıl olur x*

Bir mesajın bu kadar üzücü olabileceği kimin aklına gelirdi?..

Senin de.

Evet böyle yazdım. Gerçekten böyle yazdım. Geri zekânın tekiyim ben.

Bir süre evden uzak durup başka bir havuzda yüzmeye gidip spor salonuna uğramayınca sanırım Braden Isla’yı bildiğimi anlamaya başladı.

Ellie’nin tedavisinin bitmesine dört gün, taburcu olmasına da birkaç gün kala Braden’dan bir mesaj daha geldi.

Gerçekten konuşmamız gerek. Birkaç kere eve uğradım ama hiçbirinde evde değildin. Buluşalım mı? x

Cevap yazmadım. Besbelli bana yeni müdüründen bahsetmek istiyordu.

Cevap vermemiş olsam ne yazar. Kader zaten bizi buluşturacaktı. O mesajdan iki gün sonra yine eve uğramadığım bir sırada Grassmarket’taki muhteşem bir pub-da öğle yemeği yiyordum. IV. George Köprüsü’ne, sonra da güneyden Forrest Road’a gidecek, Ellie’nin çok sevdiği bir mağazaya uğrayacaktım. O mağazada eski zamanların güneş şemsiyelerinden satıyorlardı ve Ellie de hep onlardan bahsedip duruyordu ama hiç gidip bir tane almamıştı. O yüzden ben de eve dönüş hediyesi olarak o şemsiyelerden alayım demiştim.

Tam yemeğimi bitirip meydana çıkmış ve cüzdanımı çantama tıktırıyordum ki “Jocelyn?” diye bir ses duydum.

Kafamı zıncı diye kaldırdım, kalbim gene deliler gibi atmaya başlayıp mideme doğru salvolu bir atlayışa geçti.

Braden karşımdaydı, yanında da o uzun boylu muhteşem sarışın vardı. Bir kalem etek, Viktoryen tarzda kumaş ceket ve seksi topuklu ayakkabılar giymişti; uzun sarı saçlarının mükemmel bukleleri vardı ve makyajı da en az yüzü kadar kusursuzdu.

Bu kadın gerçek miydi?

Ondan o an nefret ettim.

“Braden,” diye mırıldandım, gözlerim gözlerinden başka her yere bakıyordu.

Üzerimde dizi eprimiş bir kot pantolon, üstünde bira reklamı olan yırtık pırtık bir tişört olduğunu ve saçımın her zamanki şekilde düğüm halinde tepemde toplandığını söylemem gerek. Suratımda da sıfır makyaj.

Berbat görünüyordum.

Adamın seçim yapmasını bayağı bir kolaylaştırmıştım, değil mi?

“Sana mesaj atmıştım,” dedi sinir bozucu derecede sert ses tonuyla.

Gözlerine baktım. “Biliyorum.”

Çenesi kasıldı.

Isla kibarca boğazını temizledi ve Braden rahatlamaya çalıştı. Dimdik bakışlarını gözlerimden ayırmadan konuştu. “Isla, bu Jocelyn. Jocelyn, bu Isla, Fire’in yeni müdürü.”

Oyunculuk yeteneğimi konuşturup kibarca gülümsedim ve tokalaşmak üzere elimi uzattım. Isla neşeyle bana gülümsedi. “Methini çok duydum,” dedim imalı bir şekilde.

Braden donakaldı. Ona acı acı gülümsedim, gözlerim mesajı yollamıştı bile; evet, biliyorum, hayvan herif.

Isla son derece çekici ve istisnai bir şekilde flörtöz flör-töz gülerek Braden’a döndü. “Millete benden mi bahsediyorsun?”

Braden cevap vermedi. Beni bakışlarıyla öldürmekle meşguldü o an. “Isla, bizi biraz yalnız bırakabilir misin lütfen?”

Amanın.

Ve işte mucizelerin mucizesi. Bon Jovi imdadıma yetişti. Cep telefonumun melodisini yeni değiştirmiştım. “*Shot through the heart, and you’re to blame. You give love a bad name.*”

Evet, o gün tam havamdaydım.

Braden şarkıyı duyunca tek kaşını kaldırdı ve ben cep telefonumu çıkarırken dudaklarında aptal bir gülümseme belirdi. Rhian. Tanrım şükürler olsun. “Cevap vermem gerek. Sonra görüşürüz.”

Gülümsemesi bir anda silinip yerini öfkeli bakışlara bıraktı. “Joce...”

“Rhian,” dedim yapmacık bir neşeyle. Isla’ya el salladım ve saf saf o da bana el salladı.

Rhian burnundan güldü. “Ne o, bıcır bıcırsm?” Pubların yanından hızlı adımlarla yürüdüm. Forrest Road’a ve köprüye çıkan bir kestirme olan Candlemaker Row’a gidiyordum. “Sana büyük bir Noel hediyesi almalıymışım, biliyor musun.”

“Niye ki?”

“Çünkü az önce hayatımı kurtardın. Teşekkür için sana bir hediye yollayacağım.”

“Aaaa çikolata olsun lütfen.”

“Oldu bil.”

Braden’ı görmenin sebep olduğu, göğsümdeki dayanılmaz acıyı çaresizce uyuşturmak için on dakika boyunca Rhian’ın gevezeliğini dinledim. Uyuşma uzun sürmedi. Eve gidip üstünde onun kokusu olan yatak örtüsüne sarılıp üç saat boyunca ağladıktan sonra nihayet kendimde yatak takımını yıkama cesaretini bulabildim.

Yirmi Beş

O ilk akşam Ellie’yi hayal kırıklığına uğratmanın verdiği suçluluk duygusundan mıdır nedir, evi onun dönüşü için hazırlarken işi biraz abarttım. Dip köşe tertemizdi ama ortalığı toplama içgüdülerimi biraz zapt etmeye çalışıp Ellie’nin dağınıklığını ortada bıraktım, bu şekilde kendini daha “evinde” hissedeceğini biliyordum. Yeşil rengi çok sevdiği için internetten yeşil renkli, muhteşem bir nevresim takımı satın almış, üstüne bir iki dekoratif yastık eklemiş ve yatağını prenseslere layık bir yatak haline getirmiştım. Kenardan ayarlanabilen, açılır kapanır bir yatak tepsisi bile aldım. Çiçek aldım. Çikolatalar. Buzdolabını en sevdiği Ben & Jerry’s dondurmasıyla doldurdum. Bugüne dek okuduğunu gördüğüm her derginin son sayısını alıp komodininin üstüne koydum. Birkaç tane Sudoku ve çengel bulmaca kitabı. Ve çok gösterişli... minik düz ekran bir televizyon, içinde kendi DVD çalarıyla birlikte. Yalnızca iki hafta yatak istirahati olan bir hasta için biraz fazlaydı belki ama Ellie’nin sıkılmasını istemiyordum.

“Aman Tanrım.” Odasına girerken Ellie’nin gözleri fal

taşı gibi açıldı. Kolunu Adam’m beline dolamış halde duruyordu. Elodie, Clark ve Braden çoktan odaya girmişlerdi, gördükleri her şeye gülümsüyorlardı. Çocuklar okulda oldukları için bugünkü “Ve Joss abartır” bölümünü kaçırdılar. Ellie’nin gözleri bana döndü. “Hepsini sen mi yaptın?” Omuz silktim, birden çok rahatsız olmuşum. “Çok bir şey değil ki.”

Ellie gülüp yavaşça yanıma geldi. “Sen biraz muhteşem bir insansın.”

Ofladım. “Öyle diyorsan öyledir.”

“Gel buraya.” Bana sarılınca ben de ona sarıldım. Ellie o kadar uzun boyluydu ki her zaman olduğu gibi annesine sarılan küçük bir kız gibi hissettim kendimi. “Bayıldım. Çok teşekkür ederim.”

“Beğendiğine sevindim.” Yavaşça ondan ayrılp kaşlarımı çattım. “Uzan.”

Ellie şımardı. “Çok eğlenceli olacak.”

Adam ayakkabılarını çıkarıp yatmasına yardım ederken Elodie yanıma geldi. “Doktorlar duş alırken bandajlarının ıslanmaması gerektiğini söylediler.”

“Küvette yıkanır o zaman.”

“İyi olur. Ve dinlenmesi gerek. Arada bir yürüyebilir ama çok uzun süre olmamalı.”

“Anladım.”

“İki hafta sonra bandajların açılması için hastaneye gitmesi gerek.”

“Tamam.”

“Sonra da üç ay sonra check-up var. Her şey yolundaysa bir sene kontrol yok.”

Kaşlarımı çattım. “Bir dakika.” Ellie’ye doğru umutla gülümsedim. “Biyopsi sonuçların çıktı mı?”

“Kimse söylemedi mi Joss’a?” Ellie odadaki herkese suçlayıcı bakışlar atarken suratını astı.

Braden içini çekti. “Birileri herkesten kaçmasaydı belki bir şey öğrenirdi.”

“Pardon!” Elimi salladım. “Sonuçları alayım?”

Ellie sırıttı. “İyi huylu.”

Dr. Dunham’m tahminlerinin doğru çıkmış olmasına acayip rahatladım. “Gelir gelmez ilk haber bu olmalıydı.”

“Özür dileriz.”

“Hı hı.” Elodie’ye dönüp tek kaşımı kaldırdım. “Ben ona iyi bakarım.” Gözlerim Ellie’nin yanına, yatak örtüsünün üstüne uzanmış olan Adam’a kaydı. “Tabii Âşık Çocuk izin verirse.”

Adam yüzünü ekşitti. “Ben bu ifade için fazla yaşlıyım.”

“Ben sevdim.” Ellie muzipçe gülümsedi.

“Sen nasıl istersen.”

“Ben yeni nevresim takımının üstüne kusmadan gidip herkese bir kahve yapayım en iyisi,” dedim ve kapıya yöneldim.

Braden önüme çıktı, yüzü ifadesizdi. “Konuşmamız gerek.” Bunu söyleyip döndü ve odadan çıktı. Peşinden gitmekten başka çarem yoktu artık.

Onu odamda buldum. Ben içeri girer girmez yanımdan geçip kapıyı kapadı.

“Salonda konuşabilirdik,” dedim, rahatsız olmuştum. Onun burada, o kadar anımız olan bu odada olmasından nefret ediyordum. Üstelik odamda varlığı hep üstüme üstüme geliyor gibi oluyordu.

Adım adım bana doğru geldi ve aramızda sadece beş santim kalana dek dibime girdi. Geri çekilmek istedim ama ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum. Korkusuzca dik dik gözlerinin içine baktım ve o da bana daha dik bakabilmek için başını hafifçe yana eğdi.

“Seni bir süre kendi haline bırakmaya çalışıyordum ama artık iş çıkırından çıktı.”

Başımı geri attım. “Efendim, anlamadım?”

O muhteşem ama son derece öfkeli gözleri kısıp çizgi gibi oldu. “Eve hiç uğramıyorsun. Biriyle mi birliktesin? Yemin ederim...”

Öfkeli sözcüğü bunu açıklamaya yetmiyordu. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım, koridorun sonunda insanlar olduğunu unutmuştum.

“Ee, ne oluyor o zaman?”

Titrek bir nefes çektim ciğerlerime, sakın olmaya çalışıyordum. “Hayvanın tekisin sen. Buraya gelip beni arkandan iş çevirmekle suçluyorsun. Oysa yeni müdürünü beceren kendisin!”

Bu sefer Braden şoka girmiş gibi başını geri attı. Ve o bakışa ne demeli? Şöyle diyelim, kafayı yemiş olduğumu düşünüyor gibi bir havası vardı. “İsla mı? İsla’yla yattığımı mı sanıyorsun? İnanamıyorum.”

Tamam. Kafam allak bullak olmuştu. Bu konuşmada kontrol bendeymiş havası vermek için kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ellie bana her şeyi anlattı.”

Ağzı resmen beş karış açık kaldı. Bu durum mideme bıçak gibi girmiş olmasa epey komik bir görüntüydü aslında. “Ellie mi? Ellie sana tam olarak ne dedi?”

“Öğle yemeğinde birlikteymişsiniz. İkiniz, o ve Adam’la buluşmuşsunuz, Ellie birbirinizin ağzının içine düştüğünüzü söyledi.”

Braden da kollarını göğsünde birleştirdiğinde tişört kumaşı kol kaslarından iyice gerildi. Bir an üzerimdeki görüntüsü geldi gözümün önüne, elleri bileklerimi tutmuş beni yatağa yapıştırmış, Braden içime girip çıktıkça kol kasları hareket ediyor.

Kızardım, görüntüyü kafamdan silmeye çalıştım. *Kahretsin.*

“Ellie sana Isla ve benle yemek yediğini ve Isla’nın ağ-zının içine düştüğümü mü söyledi?” diye sordu yavaşça, akıl hastasıymışım gibi tane tane konuşuyordu.

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. “Evet.”

“Daha yeni beyin ameliyatı geçirmiş olmasaydı yemin ederim onu öldürürdüm.”

Gözlerimi kırptırdım. “Efendim?”

Braden bana doğru bir adım daha atınca gerilemek zorunda kaldım, yoksa göğüslerim ezilecekti. “Isla ve Ellie’yle bir kere bile yemek yemedim. Adam’la ikisi evde unuttuğum bir flashdiski bırakmak için kulübe uğradılar. Isla’yla toplaşan iki saniyeliğine mi ne görüştüler.”

Kulağımın arkasını kaşıdım, bu yeni bilgi karşısındaki pozisyonumdan hiç hoşlanmamıştım. “Neden bana öyle dedi o zaman?”

Braden derin bir iç çekti ve geri döndü. Çaresizlikle elini saçlarına attı. “Bilmiyorum. Muhtemelen senin bana dönmen için yaptığım planın bir sonraki aşamasında seni kendi haline bırakacağımı söylediğim için. Ellie bunun hiç iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Galiba seni kıskandırmanın daha doğru olacağını düşündü.” Başını iki yana sallayıp anlaşılmaz bir ifadeyle bana döndü. “Görünen o ki yanlışmış.”

Odanın içinde gezinip kafasını toparlamaya çalışırken onu seyrettim ve Braden’in aslında hiç de hayatına devam etmediği fikrine alışmaya çalıştım. Yine de Ellie’nin neden canımı bu kadar acıttığını anlayamıyordum. Hangi ara yalan söylemeyi bu kadar iyi öğrendi, onu da merak ediyordum ayrıca. Onunla ilk tanıştığımda asla becere-miyordu.

Ah.

Benim suçum mu yani şimdi?

“Hâlâ anlamış değilim. Isla’yı gördüm dostum, tam senin tipin. Kadın kesinlikle seninle flört ediyordu.”

“Bu senin umurunda yani?” Sırıtip ellerini kitaplığında gezdirdi. “Sen istemediğini söyl...” Birden durdu, bütün bedeni gerildi.

“Ne oldu?”

Kitaplığımdan bir kitap çekip başını eğdi ve suçlayan gözlerle bana baktı. “Bir yere mi gidiyorsun?” Virginia biletimin çıktısını sallıyordu elinde.

Beynim ve duygularım bu yeni bilginin planlarımı etkileyip etkilemeyeceğini tartışıp duruyorlardı. Beynim teknik olarak doğru olan ilk şeyi söylememi emretti. “Eve gidiyorum.”

Kötüydü, biliyorum. Kötüydü çünkü Braden tek kelime etmedi. Gözlerinde bir daha asla görmek istemeyeceğim bir bakışla beni resmen duvara yaptırdıktan sonra döndü ve odamdan hızla çıktı gitti.

Tartışmadan. Konuşmadan.

Tekrar ağlamak istiyordum. Yıllarca içimde tuttuğum gözyaşlarını bir kez salıverdikten sonra onları durdurmak artık imkânsız gibiydi. Dudaklarım titriyordu, kollarımla kendimi sarıp titremenin tüm bedenime yayılmasını engellemeye çalıştım.

On dakika sonra insanlara kahve yapıp Ellie'nin odasına götürebilecek kadar sakinleşmiştim. Braden köşede oturuyordu, bana bakmamıştı bile.

Ellie'nin odasında korkunç bir gerilime sebep olduğumuzu söylemeye bile gerek yok. Herkes kavgamızı ve Braden'in odanın kapısını parçalara ayıracak derecede hızla çarptığını duymuştu. Çok tuhaftı.

Nihayet bu korkunç ruh halinin Ellie'nin eve zaferle dönüşüne gölge düşürdüğünü fark edince Braden ayağa kalktı, Ellie'yi alnından öpüp onu daha sonra ziyaret edeceğini söyledi. Ellie başını salladıktan sonra gidişini izlerken endişeyle dudağını ısırıldı. Bana şöyle bir baktı, yaramazlık yapmış bir çocuk gibi bakışlarımı ondan kaçırdım.

Kısa süre sonra Elodie'yle Clark da ayrıldılar. Ben tam Adam'la ikisini yalnız bırakmak üzere odadan çıkıyordum ki Ellie beni durdurdu.

“Braden'la aranızda ne oluyor?”

“Ellie, daha tam iyileşmemişken seni bunlarla boğmak istemiyorum.”

“Sana Isla hakkında söylediğim küçük beyaz yalanla mı ilgili?”

Döndüm, Ellie'nin utanç içindeki ifadesi beni şaşırtmıştı. “Evet. Ben de yeni öğrendim.”

Ellie Adam'a döndü. Adam'm kafası tamamen karışmış, kaşlarını çatmıştı. “Çok kötü bir şey yaptım.”

Başını evet anlamında salladı. “Orasını anladım. Ne oldu?”

“Joss'a seninle birlikte Braden ve Isla'yla yemek yediğimizi söyledim, bir de ikisinin flört ettiğini.”

Sevgilisi aynen Braden gibi hızla geri çekildi. Hatta şimdi düşünüyorum da bu ikisinin beden dili neredeyse bire bir aynı. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlardı. “Onlarla hiç yemek yemedik ki. İki saniyeliğine mi ne girdik kulübe.” “Pekâlâ, bu işin tadı kaçtı artık,” diye patladım. Patladığım kişinin hasta olduğunu unutmuştum. “Neden bana yalan söyledin?”

Ellie yalvaran, acınası gözlerle bakıyordu. Bu kız o kadar sevimliydi ki cinayetten bile yırtardı yemin ederim. “Braden, sürekli dibinde olmanın işe yaramadığını ve geri çekilip kendisini özletmek gibi saçma bir planı olduğunu söyledi. Onu o kadar özleyecekmişsin ki ona geri dönecekmişsin. Ben de senin bunu asla yemeyeceğini, aşırı inatçı olduğunu iddia ettim.”

Aslına bakılırsa onu gerçekten özlemiştim. Hayvan herif beni çok iyi tanıyordu. “Mmm,” dedim fikrimi belirtmeden.

“Çok inat ediyordun Joss. Seni kıskandırırsam korkup ona geri dönersin diye düşündüm.” Adam’ın gözlerine bakarken yüzü solmuştu. “Çok fena geri tepti ama.”

“Belli oluyor,” diye mırıldandı Adam, gülmemeye çalışıyordu.

Bu hiç komik değildi!

“Daha yeni beyin ameliyatı olduğun için çok şanslısın.”

Elli yüzünü ekşitti. “Özür dilerim Joss.” Sonra umutla bana baktı. “Sana ameliyattan önce söyleyecektim ama o gün o kadar korkmuştum ki unutmuşum. Gerçi artık gerçeği biliyorsun. Kavga etmeyi kesip ona geri dönebilirsin.”

İç çekme sırası şimdi bendeydi. “Şimdi de o bana kızgın ama.”

“Ona güvenmediğin için mi?”

“Onun gibi bir şey,” diye geveledim. Şimdi ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Affettin mi beni?” diye sordu usulca.

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki. Sen... çöpçatanlık yapma yeter. Hiç beceremiyorsun.” Bitik vaziyette onlara el sallayıp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapadım.

Daktilomun başına geçip son sayfaya baktım boş boş, bunun şimdi benim için ne ifade ettiğini anlamaya çalışıyordum. Dr. Pritchard Braden’a karşı dürüst olmadığım için çok pişman olacağımı söylemişti. Ve aslına bakılırsa, o güne dek beni endişelendiren her şey -yeterince güzel olmamak, Braden’la aramızdaki çekim, gelecekte ne yapacağımız gibi- bütün bunlar, onun beni sevmediğini bir an bile düşündüğüm zaman çok ufak tefek, önemsiz şeyler gibi geldi bana.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Yine de ailemin ölümüyle yüzleşmek üzere Virginia’ya gidecektim.

Ama önce Braden’la konuşmam gerekiyordu.

Bir dakika. Sandalyemi çevirip kitaplıkta biletimin olduğu yere baktım. Bilet yoktu. Ve o an aklıma geldi ki Braden’ın onu yerine geri koyduğunu görmemiştim.

Aman Tanrım, biletimi çalmıştı!

Öfkeden deliye döndüm. Çekimmiş! Ne çekimi be! Herif beni malı gibi görüyordu resmen! Botlarımı ayağıma geçirip montumu giydim, düğmeleri yanlış ilikleyince sinirden çılgılık attım. Anahtarlarımıla çantamı alıp biraz sakinleştikten sonra Adam’la Ellie’ye dışarı çıkacağımı söyledim. Kapının arkasından bana “Tamam” dedikten sonra elim havada, taksi çağırır şekilde evden fırladım.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Yani bir düşünsenize. Bardağı taşıran son damlaydı bu artık. Biletimi çalmıştı!

Mağara adamı!

Taksiciye parayı fırlatıp taksiden indim. Quartermi-le boyunca evinin kapısına kadar koştum. Zile basarken kamerada görüldüğümü biliyordum, bu yüzden öfkeyle kameraya baktım, bir yanımda beni içeri almayacağını söylüyordu.

Aldı.

Hayatımın en uzun asansör yolculuğuydu.

Asansörden çıkınca Braden'ın kapıda son derece sıradan bir ifadeyle dikildiğini gördüm, üzerinde bir kazakla kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Yanından hızla geçip içeri girerken bir adım geri atıp bana kapıyı açtı.

Öyle bir hızla ona döndüm ki dengemi kaybediyordum neredeyse, içimde acayip bir öfke dalgası vardı.

Geri zekâlı, kapıyı kapayıp ağır ağır bana doğru yürürken sırtıyordu.

“Hiç komik değil,” dedim, muhtemelen aşırı tepki veriyordum... ama zaten son birkaç haftadır onun yüzünden bir sürü duygu fırtınası yaşamıştım. Tamam belki yarısından fazlasının sebebi bendim ama sonuçta kendime de kızgındım. Kendi kendimle kavga edecek halim de olmadığına göre, bunun acısını ondan çıkaracaktım.

Gülümseme birden silindi yüzünden, kaşları çatıldı. “Komik olmadığını ben de biliyorum. İnan bana.”

Elimi uzattım. “Biletimi geri ver Braden. Şaka yapmıyorum.”

Başını sallayıp bileti arka cebinden çıkardı. “Bu bileti mi?” “Evet. Ver onu bana.”

Sonra öfkeden aklımı kaçırdım. Braden biletimi yırttı. Parçaları yere düştü. “Hangi bilet?”

Zihnimin gerilerinde bir yerde biletin bir çıktısını daha alabileceğim bilgisi yer alsada... aklımı kaçırdım.

Kendimden benim bile beklemeyeceğim, hayvanca bir güreleyle tüm bedenimle ona doğru fırladım. Ellerimle onu itip sendelemesine sebep oldum. İşte hepsi oradaydı, son altı aydaki büyük karmaşa, hayatıma getirdiği devasa değişiklikler; belirsizlik, kıskançlık, aşk acısı. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım, sözcükler ağzımdan kendiliğinden çıkıveriyordu. Hızla arkamı döndüm. “Sen gelene kadar her şey yolundaydı!” Dönüp taş kesilmiş yüzüne bakarken gözlerim yanıyordu. “Neden?” Sesim çatladı, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzölmeye başladı. “İyiydin. Güvendeydim ve iyiydin. Ben bozuğum Braden. Beni tamir etmeyi bırak ve bozuk kalayım.”

Başını yavaşca iki yana salladı, bana doğru yürürken gözleri parlıyordu. Bana dokununca gözlerimi kapadım. Ellerıyla kollarımı tutup beni kendine çekti.

“Sen bozuk değilsin.”

Kirpiklerimi aralamaya çalışıp o güzel yüzüne baktım, kederli, güzel yüzüne. “Evet, öyleyim.”

Beni öfkeyle sarstı. “Hayır, değilsin.” Yüzünü yüzüme dayayınca gözlerim uçuk mavi gözlerine takıldı, içlerindeki gümüşü çizgiler beni her seferinde hipnotize ediyordu. “Jo-celyn, sen bozuk değilsin bebeğim,” diye fısıldadı yalvaran bakışlarla. “Bir iki yaran var sadece ama kimde yok ki.”

Gözyaşına boğulup titreyen dudaklarımla fısıldadım. “Senden nefret etmiyorum.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Tüm o duygu yoğunluğu, belirsizlik ve aramızdaki her şey ağır ağır çöktü üstümüze ve sanki ortamdaki çaresiz hava yoğunlaştı. Braden’in ifadesi değişti, dudaklarına kayarken bakışları yanıyordu.

Önce kim kime ulaştı bilemiyorum ama saniyeler içerisinde dudak dudağaydık. Tokamı çıkarırken elleri neredeyse acı verecek şekilde saçımı çekiyordu. Sonra dilini hissettim, Braden’in tadını, kokusunu alabiliyor, gücünü üzerimde hissedebiliyordum.

Onu çok özlemiştim.

Ama hâlâ çok öfkeliydim ve son veremediğim sert öpüşmeden anladığım kadarıyla Braden da öfkeliydi. Bu bizi durdurmada ama. Braden düğmelerini açıp montu çıkarabilsin diye iki saniyeliğine ayrıldık. Kazağının ucuna yapıştım, delirmiş gibi çıkarmaya çalışıyor, sıcak, sert göğsüne ve karnına dokunuyordum. Bir kez daha öpüşmek için ona doğru atıldım ama Braden beni soyma işini bitirmemişti daha. Geri çekilip üstümü çıkarmasına yardım etmeye çalıştım ama kazağım çıktıktan sonra daha fazla sabredemedim.

Ellerimle ensesine bastırıp başını kendime doğru çektim ve onu öpmediğim onca günün acısını çıkarırcasına öptüm. Çaresiz bir öpücüktü, dillerimiz birbirine dolanmıştı, sırf öpücüğün sertliği bile kasıklarımda bir kasılmaya sebep oldu.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Braden’in beni pek de nazik olmayan bir şekilde duvara dayadığını sonradan fark ettim. Dudaklarımdan ayrılıp boynuma inerken güçlü kolları bacaklarımı yakalayıp beline doladı. Bedenim duvarda yükseldi, sertliğini bacaklarımın arasında, kot pantolonumun üzerinde hissediyordum.

“Siktir,” diye mırıldandı Braden, ağzı göğüslerimin üzerindeydi. Bir eliyle sırtımdan tutup bir eliyle sutyenimi aşağı çekti. Serin havayı göğüs uçlarımda hissettim. Braden için sertleşmişti, dudaklarını üzerinde hissettiğimde kasıklarımda çakan şimşekle sarsıldım. Kalçalarımı hafif kaldırıp Braden’a doğru sürtündüm.

“Bekleyemeyeceğim,” dedim nefes nefese, omuzlarına tutunarak.

Sanki bunu test edermiş gibi Braden pantolonumun düğmelerini açıp elini iç çamaşırlarımın içine daldırdı. Parmakları içime girerken inledim.

“Tanrım.” Parmaklarını sokup çıkarırken başı göğüslerimin üstüne düştü. “Ne kadar ıslak ve darsın bebeğim. Her zamanki gibi.”

“Haydi,” diye inledim, tırnaklarımı derisine geçirmiştim. “Braden.”

Ve sonra hareket ettik, beni kucağına alıp kanepeye götürdü ve hızla pantolonumu indirdi. Elini iç çamaşıma götürünce sutyenimi açıp çamaşırimi çıkarabilmesi için ayağımı uzattım. Beklentim iyice yükselmişti, alev alev yanıyordum. Sırtüstü yatıp bacaklarımı onun için iki yana açtım. “Haydi Braden.”

Bir an durdu ve donakalmış bir şekilde bana baktı. Altında çıplak yatıyordum, kısa kısa nefes alıp verirken göğsüm inip kalkıyordu, saçlarım dağılmıştı. İfadesinin değiştiğini gördüm, daha da uyarılmıştı belki ama sanki bir yumuşama vardı yüzünde. Elini titreyen göbeğime bastırdı ve nazikçe karnımın üzerinde, göğüslerimin arasmda gezdirip çeneme götürdü. Yaklaşp üstüme çıktığında kot pantolonunu çıplak bacaklarımın üzerinde hissettim. “İste,” diye fısıldadı dudaklarımın üzerinde.

Elimi aramıza sokup fermuarını indirdim. Parmaklarım boxer çamaşırının içine girip onu yakaladı. Pantolonundan çıkarıp gözlerinin içine baktım, nefesi titriyordu. “Seviş benimle.” Dudaklarını hafifçe yalayınca gözleri hızla açılıp bana baktı, alev alev yanıyordu bakışları. “Lütfen.”

Özlediği bir kükremlle Braden pantolonunu biraz indirip eliyle elimi tuttu ve birlikte bacaklarımın arasındaki yolu bulduk. Bana dokunur dokunmaz daha da çok ıslandım. Bıraktım, yavaşça içime girerken kalçalarını tuttum. Sıktım, daha hızlı hareket etmesini istiyordum.

O da öyle yaptı, zevkle.

“Daha sert,” diye inledim. “Daha sert Braden. Daha sert.”

Daha sertini istemem Braden’ı hep teşvik etmiştir. Beni öpüp hızla içime girdi. Onu derinlerde hissettiğimde zevkle kasıldım ve haykırmak için başımı geri attım. Braden hızla girip çıkarken çığlıklarım gittikçe yükseldi. İçimde uyandırdığı duygu, onun üstümdeki görüntüsü, nefeslerimiz ve inlemelerimiz ve seksin o ilkel, ıslak gürültüsü, hepsi beni hızla zirveye taşıdı. Birden patladım, boşalırken onun adını haykırdım. O kadar büyük bir orgazmdı ki kendi kasılmaları Braden’in boşalmasına sebep oldu. Bedeni aniden gerilip kasılırken kalçaları hareket etmeye devam ediyor, aldığımız zevki artırıyor.

Hayatımın. En iyi. Sevişmesi.

Braden inleyip üstüme düştü. Kalçalarını okşayıp ellerimi sırtına götürdüm ve ona sarıldım.

Kafasını çevirip boynuma tanıdık bir öpücük kondurdu.

“Bana hâlâ kızgın mısın?” diye mırıldandı.

İç çektim. “Sekiz yıl önce yapmış olmam gereken şeyi yapmaya gidecektim oraya. Aileme elveda demeye.”

Braden bir an hareketsiz kaldıktan sonra yüzüme bakmak için geri çekildi, bakışları pişmanlık doluydu. “Tanrım, çok özür dilerim bebeğim. Bilet için yani.”

Dudağımı ısırdım. “Yeniden çıkış alırım. Bir de... Ellie tamamen ayağa kalktıktan sonra Virginia’ya taşınırım diye düşünüyordum.”

Pişmanlık anında kayboldu. “Önce cesedimi çiğnemen gerek.”

“Böyle diyeceğini biliyordum.”

Kaşlarını çattı. “Hâlâ içindeyim.”

“Hissedebiliyorum.” Gülümsedim.

“E o zaman beni terk edeceğini söylemeden önce içinden çıkmama izin ver en azından.”

Uzanıp dudaklarını öptüm. “Henüz karar vermedim, bilmiyorum.”

Ona karşı her zaman açık sözlü olmama alışık olduğundan Braden yavaşça nefes verip içimden çıktı. Pantolonunu giyip doğruldu ve elini uzattı. Ona yeniden güvenmeye karar verip beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve peşinden yatak odasına yürüdüm. Yatağa doğru başıyla işaret etti. “Gir içine.”

Çıplak ve keyifli olduğum ve hiç de tartışacak havada olmadığım için yatağa girdim. Braden’in soyunup yanıma yatmasını zevkle seyrettim. Anında yanına yerleşip başımı sıcak göğsüne koydum.

“Ee, ne yapacaksın yani?”

Soru da soruydu hani. Nereden başlasam?

“Benim gerçekten iyi bir ailem vardı Braden,” diye başladım yavaşça, çok uzun zamandır saklı tuttuğum acı her sözcüğe işlemişti. Braden bunu anlayıp bana daha sıkı sarıldı. “Annem kimsesiz bir çocukmuş. Burada evlatlık olarak büyümüş, sonra da çalışma izni alıp ABD’ye yerleşmiş. Babamla tanıştıklarında üniversite kütüphanesinde çalışıyormuş. Âşık olup evlenmişler ve bir süre sonsuza dek mutlu yaşamışlar. Benim annemle babam arkadaşlarımla anne babaları gibi değildi. Ben on dört yaşındayken hâlâ gizli gizli fısıldaşır, onlara bakmadığımı sandıkları anda öpüşürlerdi. Birbirlerine deli gibi âşıktılar.” Boğazımın düğümlendiğini hissettim ama kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Beni ve Beth’i çok seviyorlardı. Annem çocukken hissettiği gibi kendimizi yalnız hissetmeyelim diye üstümüze çok düşerdi ve aşırı korumacıydı.” Gülümsedim. “Diğer annelerden çok daha havalı olduğunu düşünürdüm çünkü havalı bir aksam vardı ve biraz dobraydı ama komik bir şekilde, yaşadığımız yerdeki diğer cici ev hanımlarını şoke ederdi.”

“Tanıdığım birine benziyor,” diye mırıldandı Braden, keyifli bir ses tonuyla.

Anneme benzediğimi düşününce sıırttım. “Öyle mi? Neyse işte, harika bir kadındı. Babam da öyleydi. Her gün bir sorun var mı yok mu diye soran babalardandı. Büyüyüp de ergen adı verilen garip yaratığa dönüştüğümde bile bu değişmedi.” Bir damla gözyaşı düştü yüzüme. “Mutluyduk,” diye fısıldadım, kelimeler ağzımdan zor çıkmıştı.

Braden’in saçını öptüğünü hissettim, bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse canımı acıttı. “Bebeğim, çok üzıldüm.”

“Hayat işte, değil mi?” Hızla yaşları sildim. “Bir gün sınıfta oturuyordum, polisler gelip babamın motorundan düşmüş bir adama çarpmamak için bir kamyonetin altına girdiğini söylediler. Öldüler. Annem. Babam. Beth. Annemle babamı ve daha tanımaya fırsat bulamadığım küçük bir kızı kaybetmişim. Gerçi onu taparcasına sevecek kadar tanıyordum. En sevdiği ayıcığı ortalıkta göremezse ağlayacağım biliyordum örneğin; ki bu ayıcık da mavi kurdeleli, bir zamanlar bana ait olan ve hâlâ üzerinde benim kokumu taşıyan bir ayıcıktı. Adı Ted’di. Hiç yaratıcı değil, biliyorum. Sofistike bir müzik zevki olduğunu da biliyorum çünkü ne zaman Hanson’m “MMMBop”ı çalsa ağlamayı keserdi.” Bunları hatırlayınca hüznle güldüm. “Kötü bir gün geçirdiysem kendimi iyi hissetmem için tek yapmam gerekenin onu kucağıma alıp sıkıca ona sarılmak, kokusunu içime çekmek ve minik sıcaklığını hissetmek olduğunu biliyordum...”

Onları kaybedince yoldan çıktım. İlk koruyucu ailem benim gibi çocuklarla doluydu, bu yüzden hayatta olduğumun bile farkında olmayan bir koruyucu ailem vardı diyebilirim. Gerçi benim için hava hoştu çünkü bu, aklıma eseni yapabilirim anlamına geliyordu. Acımı uyuşturmanın tek yolu aptalca şeyler yapıp sonrasında kendimi bok gibi hissetmekti. Çok genç yaşta bekâretimi kaybettim, deliler gibi içki içtim. Dru öldükten sonra kestim ama. Kasabanın öteki ucunda başka bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilmişim. O insanlar çok zengin değillerdi ama evde daha az çocuk vardı ve biri özellikle çok kafa dengiydi. Gerçi kızcağız bir abla istiyordu ama...”

Kesik bir nefes aldım, suçluluk duygusunun içimde yayıldığını hissedebiliyordum. “Ben kimsenin bir şeyi olmak istemiyordum. Birine ihtiyacı vardı ve ben ona bunu vermedim. O evden ayrıldıktan sonra o kıza ne oldu bilmiyorum.” Pişmanlıkla başımı sallayıp iç çektim. “Oradayken o yıllar içerisinde birkaç partiye gittim, çok fazla değil. Her seferinde de partinin sonunda kendimi, tanımadığım ya da tanımak istemediğim bir çocuğun yanında buldum.” İç çektim. “Doğruyu söylemek gerekirse her sene aynı gece dışarı çıktım. Bir partiye ya da bir bara gittim. Unutmamı sağladığı sürece nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Sekiz yıl boyunca ailemi kafamın içine gömdüm, hiç var olmamışlar gibi davrandım çünkü senin dediğin gibi, yokluklarının verdiği acıyla baş etmenin tek yolu hiç var olmamışlar gibi davranmaktı. Bunun onlara karşı ne büyük bir haksızlık olduğunu şimdi anlıyorum. Onlara ve onların anısına karşı.” Gözyaşlarına hâkim olabilmek için çenemi sıktım ama yine de dökülüp Braden’in göğsüne damladılar. “Dışarı çıkıp dağıttığım tek gece onların ölüm yıldönümüydü. Ama on sekiz yaşımdan sonra bunu yapmayı bıraktım. O son gece dışarı çıkıp bir partiye gittim ve gerisini hatırlamıyorum. Ertesi gün uyandığımda yatakta yanımda tanımadığım *iki* adam vardı.”

Braden sessizce küfretti. “Jocelyn.”

Geçmişime öfkeli olduğunun farkındaydım. “İnan bana ben bütün yollardan geçtim. Kendime karşı deli gibi öfkeliydim, kendimi son derece kirli hissediyordum ve çok korkmuştum. Başıma her şey gelebilirdi. Ve seks ise...” “Tamam.”

Korkutucu ses tonunu duyunca durdum. “Test yaptırdım ve o herifler bana bir şey bulaştırmadılar neyse ki. Ama ondan sonra kimseyle yatmadım. Sana kadar.”

Bir sıkı sarılma daha.

“Gelecekte korkmayı asla bırakamayabilirim Braden,” diye itiraf ettim sakince. “Gelecek ve benden alabilecekleri beni korkutuyor. Ve bazen de çıldırıyorum ve çıldırdığımda da en

yakınımdaki insanları üzüyorum.” “Anlıyorum. Ben bununla baş edebilirim. Bana güvenmelisin.”

“Güven sorunun var sanıyordum,” dedim.

“Ben sana güveniyorum bebeğim. Kendini benim seni gördüğüm gibi göremiyorsun bir türlü.”

Parmağımla göğsüne J harfi çizdim. “Ben de sana güveniyorum. Sadece Ellie’nin yalan söyleyebileceği hiç aklıma gelmedi, o yüzden inandım. Özür dilerim.”

Braden iç çekti. “Seni seviyorum Jocelyn. Şu son birkaç haftanın benim için kâbus gibi geçmesinin Ellie’nin ameliyatı dışında da bir sebebi var.”

Hayatımı cehenneme çeviren uzun bacaklı sarışın kadın geldi aklıma. “Peki ya Isla?”

“Yemin ederim onunla yatmadım.”

“Bir şey oldu mu peki?”

Göğsünün inip çıkışı durdu.

“Braden?”

Derin bir iç çekti. “Dün beni öptü. Ben onu öpmedim ama. Onu itip senden bahsettim.”

Bir an sessizleştim ve kararlı bir şekilde cevap verdim. “Onu işten çıkarman gerek.”

Braden burnundan güldü. “Nihayet beni sevdiğini kabul ediyor musun yani?”

“Hayatın kolay olacağına dair bir söz veremem Braden. Muhtemelen gelecekle ilgili olarak hep biraz mantıksız davranacağım. Çok endişeleneceğim.”

“Bununla baş edebileceğimi söyledim sana bebeğim.” “Neden?”

“Çünkü,” iç çekti, “beni güldürüyorsun, bana meydan okuyorsun ve kimsenin yapamadığı kadar tahrik ediyorsun beni. Sen yokken hayatımda çok önemli bir şey eksikmiş gibi hissediyorum. O kadar büyük bir eksiklik ki bu, kendim gibi olmuyorum. Daha önce hiç birisi bana aitmiş gibi hissetmemiştim. Ama sen bana aitsin Jocelyn. Seninle tanıştığım an anladım bunu. Ben de sana aitim. Başkasına ait olmak istemiyorum bebeğim.”

Gözlerinin içine bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum ve dudaklarına minik bir öpücük kondurup kendimi ona bıraktım. Kolları beni daha sıkı sarıp öpücüğü uzattı. Nefes almak için başımı nihayet geri çektiğimde kalbim hızla atıyordu. Parmağımla dudaklarına dokunup bir gün bu gönül rahatlığını ileride elimden alınacak korkusunu duymadan yaşayacağımı düşündüm. “Benimle Virginia’ya gelmen mümkün olur mu? Ailemden kalanları toplamaya yani?”

Gözlerinin içi güldü ve o an onu mutlu etmenin içimde nasıl bir coşku uyandırdığını size anlatamam. “Tabii ki. İstedğin yere gideriz. Ama sonra geri döneceğiz.”

Başımla onayladım. “Senin Isla’yla birlikte olduğunu sandığım için Virginia’ya taşınmaya karar vermiştim aslında.”

Braden homurdandı. “İyiymiş.”

“Onu işte çıkaracaksın, değil mi?”

Gözlerini kıstı. “Onu kovmamı mı istiyorsun gerçekten?”

“Dün gece Craig’in beni öptüğünü söylemiş olsaydım işi bırakmamı ister miydin, istemez miydin?”

“Anlaşıldı. Ona başka bir yerde iş bulurum.”

“Senin olmadığın bir yerde.”

“Tanrım, amma patronluk tasladın ha.”

“Aa, pardon da, Craig beni öptüğünde masanın üzerinde tepeme çıktığın günü unuttun galiba?”

“Anlaşıldı.”

Başımı göğsüne yasladım. “Boku yediğimi düşündüm.” Ensemi sıktı. “İkimiz de öyle düşündük. Ama geçti artık. Bundan sonra kontrol bende. Bu sayede çok daha az olay çıkacak, kesinlikle bir daha ayrılık olmayacak.” Hafifçe karnına vurdum. “Kendini daha iyi hissedeceksen bunu gün içinde kendi kendine tekrarlayabilirsin bebeğim.”

“Hâlâ söylemedin ama.”

Başımı çevirip gülümsedim. Derin bir nefes aldım. “Seni seviyorum Braden Carmichael.”

Braden sırtınca göğsüm kabardı. “Bir daha söyle.”

Kıkırdadım. “Seni seviyorum.”

Hızla doğrulup yataktan fırladı, beni kendine çektikten sonra ebeveyn banyosuna doğru itti. “Duşta sevişirken bir daha söyleyeceksin.”

“Şu kontrolü ele alman bayağı seksi oldu.”

“Daha da olacak bebeğim.” Hafifçe popoma bir şaplak vurunca minik bir çığlık attım. Birlikte duşa girerken kahkahalarımız banyoyu doldurdu.

Yirmi Altı

“İyi olacağından emin misin?”

Ellie kollarını göğsünde birleştirip öfledi. “Bir daha soracak olursan gittiğin yerde kal lütfen.”

Braden’a dönüp baktım, başını yavaşça iki yana salladı. “Bana öyle bakma. Seninle tanışana kadar böyle bir huyu yoktu.”

Haklıydı.

Ellie, yalandan kırılmış yüz ifademe güldü. “Arkadaşlar yapmayın ama. Bir ay oldu. Adam neredeyse burada yaşıyor sayılır, sizin de uçağınız kalkmak üzere.”

Braden kardeşinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dönüp kapıyı açtı, bir elinde valizimiz vardı. En nihayetinde Braden’ın biletimi yırtmış olması iyi olmuştu çünkü benimle Virginia’ya gelmesi, programını yeniden düzenleyip yeniden bir bilet almamız anlamına gelmişti. Ve dürüst olmak gerekirse gitmeden önce Ellie’nin de tamamen iyileşmiş olmasından emin olmak istedik.

Bir ay boyunca ben, Adam, Braden ve kendi annesi ona annelik yaptıktan sonra muhtemelen Ellie nihayet bizden kurtulduğuna çok seviniyordu. Hâlâ enerjisi çok yüksek değildi ve çok çabuk yoruluyordu. Ve hâlâ yaşadığı olayın sarsıntısını tam anlamıyla atlatabilmiş değildi. Dr. Pritchard’a gitmesini tavsiye etmişim, birkaç gün sonra ilk terapi seansı için doktora gidecekti. Doktor bana da yardımcı olur mu acaba diye geçirdim içimden. Ufak bir ayrılık gerginliği yaşıyordum.

“Joss, taksi bekliyor.” Ellie beni kovaladı.

“Tamam,” diye homurdandım. “Ama biz yokken başına bir şey gelirse seni öldürürüm.”

“Anlaştık.”

“Adam’a söyle, aynı şey onun için de geçerli.”

“Onu uyarırım. Lütfen artık gidip şu önemli işi halledebilir misiniz?” Bana sıkıca sarıldı. “Keşke ben de seninle gelebilseydim.”

Ben de sıkıca sarılıp geri çekildim. “Bana bir şey olmaz. Arkamda bana patronluk taslayan koskoca bir işadamı var.”

“Duymadım sanma,” dedi Braden kapının diğer yanından. Kahretsin. Taksiye bindi sanıyordum.

“Uçağa tek başıma binmek zorunda kalmadan gitsem iyi olacak.”

“İndiğinizde beni arayın.”

“Tamam ararız.”

Hoşça kal dedikten sonra Braden’in beni taksiye sürüklemesine izin verdim. Zor bir ay olmuştu, Ellie için çok endişelenmiştik -hâlâ endişeleniyorduk gerçi- ama Braden’la tüm o barışma sevişmelerimiz, yükü epey hafifletmişti.

O ayrılık saçmalığından sonra hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyorduk ama bu yeni birlikteliğimiz bayağı güzeldi. Ha bir de bu birliktelikte Isla yer almıyordu. Braden onu işten çıkarıp bir arkadaşı aracılığıyla kendisine ait olmayan bir başka gece kulübünde bir işe yerleştirdi. Bence kendisi de çok rahat iş bulabilirdi, sinir bozucu derecede güzeldi çünkü ama Braden suçluluk duyuyordu. Teknik olarak müdürü ona asılmıştı, o yüzden suçluluk duymasını gerektirecek bir durum yoktu ortada ama Braden bir şekilde ondan faydalanmak isteyen bir müdürü olması fikrinden rahatsızlık duyuyordu. Mağara adamlarının dünyasında buna yer yoktu.

Bense sebep olduğum tüm o duygusal fırtına yüzünden suçluluk duyuyordum. Bunu telafi etme çabasıyla komodinlerimden birinin çekmecelerini boşaltıp kendi eşyalarını yerleştirmesi için Braden’a verdim. Bunu ona söylediğimde yüzünde beliren aptal sırıtışı hâlâ gözlerimin önünde. Öpüşmenin ortasında yataktan fırlamış ve çantasında ne var ne yok anında çekmeceye doldurmuştu.

Noel sabahındaki bir çocuk gibi heyecanlanmıştı.

Braden elbette bunun karşılığını verme gereği duydu ve ertesi gün elime evinin anahtarını tutuşturdu. Ben de ona bizim evinkini verirdim ama onda zaten vardı.

Havaalanına giderken ve havaalanında bayağı bir sessizdim. Kafam şimdiden Virginia’da, ailemdeydi. Richmond’a gidecek ve Hilton’da kalacaktık. Ben mirası elde edecek yaşa gelene kadar avukatların eşyaları yerleştirdiği depo bu şehirdeydi. On sekizimden sonra depoyu boşaltmak yerine eşyaları içinde bırakıp kirasını ödemeye devam etmişim. Eşyaları elden geçirip ne yapacağıma karar verdikten sonra Braden’la birlikte Surry County’de büyüdüğüm kasabaya gidecektik. Kasaba Richmond’a bir saat uzaklıktaydı ve araba kullanmak ikimiz için de yeni bir tecrübe olacaktı çünkü uzun zamandır araba kullanmamıştık. Bir de Braden hiç soldan akan bir trafikte araba kullanmamıştı tabii.

Braden check-in ve güvenlik kontrolü boyunca önümde ilerlerken bunları düşünüp durdum.

“Kafan çok dolu, biliyorum,” dedi biniş kapısının orada otururken. “Ama kafayı yiyecek gibi olursan önce bana söyle, olur mu?”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak.

“Söz mü?”

Yanına oturup dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. “Söz.”

Bir süre sessiz kaldık, bu sessizlik de güzeldi ayrıca.

Ve sonra...

“Uçakta sevişsek mi?” Kısık gözlerle ona baktım. O da bugünkü halimin sebebi olan o ağır, seksi gülümsemeyle bana baktı. “Eğlenceli olabilir.”

Kendime rağmen gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Bebeğim... seninle hep eğlenceli zaten.”

“Mmm.” Başını başıma doğru eğip beni öpmeden önce dudaklarıma doğru fısıldadı. “Güzel cevap.”

Richmond, Virginia Üç gün sonra

“Ah, bebeğim, sakın durma,” diye yalvardım, yumruklarım çarşafın içine gömülüyordu.

Braden parmaklarıyla göğsümün ucunu sıkmadan önce göğsümü avuçladı. Bir yandan da içime girip çıkarken kalçalarını daire şeklinde hareket ettiriyordu. Nefes nefese kalmıştım.

O sabah sırtımda bir sıcaklıkla uyanmıştım, bir de belimdeki kolu ve içimdeki sertliğiyle tabii.

“Benim için boşal bebeğim,” diye emretti nefes nefese, gittikçe hızlanıyordu. “Benim için boşal.” Elini geceliğimin içine daldırıp kasıklarına götürdü ve klitorisime bastırdı.

Ah... Tanrııııııııııı!

Başımı geriye atıp adını haykırarak boşaldım.

Braden son bir kez içime girdi ve haykırışını ensemden bastırarak şiddetli bir titremeyle boşaldı.

Pelte gibi ona doğru yığıldım. “Günaydın.”

Enseme yapışık şekilde gülümsedi. “Sana da günaydın.”

“Beni haftada en az bir kere böyle uyandırsan çok mutlu bir kız olurum.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.” içimden yavaşça çıktı. Ona doğru dönüp öpebilmek için yanağını avcuma alıp Braden’ı kendime çektim.

Gerçi çekildiğinde kaşları çatıktı. “Artık oylanmak yok. Bugün bu işi halledeceğiz.”

Yutkunup başımı salladım. Richmond’a geleli iki buçuk gün olmuştu ve ben hâlâ otel odasından bile çıkamamıştım, sürekli sevgilimle sevişmek istiyordum. Şimdi bu durum Braden için bayağı zor bir durumdu çünkü sürekli sevişme kısmına hiçbir itirazı olmasa da buraya geliş sebebimizi devamlı erteleyip durmam onu endişelendiriyordu. Görünen o ki artık zamanım dolmuştu.

Depo otelden yirmi dakika kadar uzakta, Three Lakes Park’m yakınlarındaydı. Depoya gitmek için taksi çevirdik (kasabaya gitmek için daha sonra araba kiralayacaktık), takside Braden’in şehri dikkatle incelediğini fark ettim ama ben hiç de büyüdüğüm eyaleti hatırlama havamda değildim. Kısa süre sonra kasabada hatıralar fazlasıyla üstüme üstüme gelecekti ve dürüst olmak gerekirse bundan çok korkuyordum.

Depodaki adam dostane bir tipti. Kimliğimle depo numarasını verince bizi parlak kırmızı kapıları olan araba garajlarına benzer depolara doğru götürdü. Aniden birinin önünde durdu. “İşte burası.” Gülümseyip bizi yalnız bıraktı.

Tereddüdümü hisseden Braden omuzlarımı okşadı. “Haydi, yapabilirsin.”

Yapabilirim. Kapının yanındaki panele şifreyi tuşla-yınca metal kapılar yükselmeye başladı. Nihayet tavana kadar yükseldiklerinde karşımdaki görüntüye bakakaldım. Kolilerce eşya vardı. Valizler. Bir mücevher kutusu. Titreyerek içeri doğru bir adım attım ve son sürat bir panik atağa doğru savrulmadan önce kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Braden’ın soğuk, büyük elini elimde hissettim. Elimi sıktı. “Nefes al bebeğim. Nefes al.”

Braden’a bakıp zar zor gülümsedim.

Bunu kesinlikle yapabildim.

Epilog

Dublin Caddesi, Edinburgh İki yıl sonra

Hafifçe öksürdüğünü duyunca aynadan başımı kaldırıp odamızda, kapıya yaslanmış duran Braden’a baktım. Ona dönüp hemen ellerimi belime koydum. “Ne yapıyorsun burada? Gelmemen gerek.”

Braden hafifçe gülümseyerek gözleriyle beni süzdü. Bakışı birden içimi eritti. Ah bu adam. “Çok güzel görünüyorsun bebeğim.”

Üstümdekine bakıp iç çektim. “Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum.”

“İstediğim zaman bayağı bir ikna edici olabilirim ben.” Pis pis sırıtıyordu.

“İkna edici olmak başka bir şey. Bu... bildiğin mucize.” Dikkatle ona baktım. “Bir dakika, sen ondan mı buradasın yoksa? Geleceğimden emin olmak için?” Bu biraz canımı sıktı. Tamam biraz değil, bayağı. Aslına bakarsanız kalbim duracak gibi oldu.

Braden kaşlarını çatı. “Hayır. Sana sonuna kadar güveniyorum ve bu kapıdan çıkacağını biliyorum.”

“O zaman niye geldin?”

“Çünkü seni son birkaç gündür göremeyince çok özledim.”

“Yarım saat sonra görecektin zaten. Bekleyemedin mi?”

“Ama o zaman etrafta başkaları da olacak.” Bana doğru bir adım atıp o bakışını attı.

Ah, hayır. Hayır!

“Her şeyin bir sırası var.” Elimi kaldırıp onu durdurdum. “Bir kere beni bu işe sen soktun. Ben emin değildim ama ikna kabiliyetini kullanıp bana pes ettirdin. Ve ben de şimdi mükemmel olmasını istiyorum, yani, doğru dürüst olsun. O yüzden bas git bakalım beyefendi.”

Geri geri giderken kocaman gülümsüyordu. “Pekâlâ, patron sensin.” Bu lafa güldüm. “Yarım saat sonra görüşürüz.”

“Braden!” Ellie, yerlere kadar uzanan, şampanya rengi, ipek tuvaletiyle koridora daldı. “Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir. Çık dışarı!” Braden’ı koridor boyunca itekleyip dışarı çıkardı.

“Görüşürüz bebeğim!” diye seslendiğini duydum, bir yandan kahkahalar atıyordu.

Boy aynasına geri döndüğümde başımı iki yana sallayıp sinirlerime ve içimdeki coşkuya hâkim olmaya çalıştım. Fildişi rengi gelinliğin içinde tanınmaz haldeydim.

“Hazır mısın Joss?” diye sordu Ellie. Ağabeyini evden dışarı koalamak onu nefes nefese bırakmıştı.

Birden yanında Rhian belirdi, yüzünde pis bir sırıtış, üzerinde de Ellie’ninkinin aynısı bir tuvalet vardı. Parmağında ise James’in yıllar önce verdiği pırlanta yüzükle birlikte bir alyans. Sekiz ay önce evlenmişlerdi. “Evet, hazır mısın Joss?”

Bir zamanlar Ellie’ye ait olan büyük yatak odasmday-dık. Oda artık benimle Braden’ımdı. Virginia’da saklamak isteyeceğim birkaç bir şey bulmuştum -annemin mücevherleri, Beth’in en sevdiği ayıcık, bir iki fotoğraf albümü ve bir tablo. Geri kalan her şeyi ya attık ya da birilerine verdik. Birkaç günümüzü aldı, bana da birkaç kutu kâğıt mendile mal oldu ama sonunda başardık ve annemle babama mezarları başında elveda diledim. Çok zordu. Peşi sıra gelen panik atağa engel olamadım ve ben yere çöküp annemden, babamdan ve Beth’ten sekiz yıl boyunca onları anmadığım için özür dilerken Braden yanıma oturup bana sıkı sıkı sarıldı.

Bunu birlikte yaşamak ikimizi birbirimize daha çok yakınlaştırdı. İskoçya’ya dönünce adeta yapışık ikiz gibi olduk. Ellie’yle Adam da öyle sayılırdı. Bu yüzden dördümüzün bir arada yaşaması biraz tuhaf kaçmaya başladı, özellikle Ellie’yle Braden kardeşken. İkisi de seksle ilgili en ufak bir şey duymak istemiyorlardı. Böylece Ellie ameliyatından birkaç ay sonra Adam’m evine yerleşti, Braden da kendi evini kiraya verip Dublin Caddesi’ne benim yanıma taşındı.

Bundan bir sene sonra, her şeyi ayarlayıp, Bruntsfi-eld Evangelical Kilisesi’nin önünde içinde bulunduğumuz taksiyi durdurup bana evlenme teklifi etti. İlk tanıştığımız anın hatır maymıış.

Bugüne ileri sarıyorum. Düğünden sonra balayı için Hawaii’ye gideceğiz ve Dublin Caddesi’ndeki evde bundan sonra Bay ve Bayan Carmichael olarak yaşayacağız. Bunu düşününce göğsüm sıkıştı, derin bir nefes aldım.

Braden son zamanlarda çocuk yapmaktan bahsedip duruyor. Çocuk. Aman Tanrım. Çalışma masasının üzerinde duran bitmiş roman dosyama baktım. Yirmi adet ret mektubundan sonra nihayet bir yazar menajerinden tamamını okumak istediğine dair bir yanıt aldım. İki gün önce de dosyanın tamamını postaya verdim. İki yıl boyunca o dosya benim çocuğum gibiydi, annemle babamın hikâyesini anlatırken amma sinir krizi geçirmiştım. Ve şimdi Braden gerçek bir çocuktan bahsediyordu. Konuyu ilk açtığında kafayı yiyecek gibi olmuştum ama ben yavaş yavaş kendime gelirken Braden sadece karşımda oturup birasını yudumlamıştı. On dakika sonra tekrar bana dönüp “Bitti mi?” diye sormuştu.

Anlamsız krizlerime alışmıştı artık.

Masamın üzerinde duran, annemle babamın fotoğrafına baktım. Braden’la ben gibi, annemle babam da birbirlerine tutkuyla bağlanmış, zaman zaman tartışmış, sorunları olmuştu ama her zaman bunların üstesinden gelmişlerdi çünkü birbirlerine karşı besledikleri duygular çok derindi. Birbirlerine bağlıydılar, biri olmadan öteki yaşayamazdı. Tamam bazen zor olabiliyordu ama hayat da Hollywood filmi değildi sonuçta. Kötü şeyler başına gelebiliyordu insanın. Mücadele edecek, haykıracaktık ve bir şekilde sağ salım, tek parça halinde o karanlık tünelden çıkacaktık.

Tıpkı Braden ve ben gibi.

Ellie’yle Rhian’a doğru başımı salladım.

Bazen bulutlar tüy gibi değildir. Bazen yüklüdürler ve kararırılar. Hayat bu işte. Olur böyle şeyler. Bu, hayatın çok korkunç olduğu anlamına gelmez ya da benim artık korkmadığım anlamına da gelmez ama artık gökyüzünün altında yanımda Braden’in durduğunu bildiğim sürece işler yolunda olacak. Yağmur yağacak ama birlikte ıslanacağız. Ki Braden’ı biraz tanıyorsam, bizi en kötüsünden korumak için mutlaka yanında devasa bir şemsiye olacaktır.

Belirsiz de olsa böyle bir gelecekle baş edebilirim işte.

“Evet. Hazırım.”